This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Informazioni su questo libro

Si tratta della copia digitale di un libro che per generazioni è stato conservata negli scaffali di una biblioteca prima di essere digitalizzato da Google nell'ambito del progetto volto a rendere disponibili online i libri di tutto il mondo.

Ha sopravvissuto abbastanza per non essere più protetto dai diritti di copyright e diventare di pubblico dominio. Un libro di pubblico dominio è un libro che non è mai stato protetto dal copyright o i cui termini legali di copyright sono scaduti. La classificazione di un libro come di pubblico dominio può variare da paese a paese. I libri di pubblico dominio sono l'anello di congiunzione con il passato, rappresentano un patrimonio storico, culturale e di conoscenza spesso difficile da scoprire.

Commenti, note e altre annotazioni a margine presenti nel volume originale compariranno in questo file, come testimonianza del lungo viaggio percorso dal libro, dall'editore originale alla biblioteca, per giungere fino a te.

Linee guide per l'utilizzo

Google è orgoglioso di essere il partner delle biblioteche per digitalizzare i materiali di pubblico dominio e renderli universalmente disponibili. I libri di pubblico dominio appartengono al pubblico e noi ne siamo solamente i custodi. Tuttavia questo lavoro è oneroso, pertanto, per poter continuare ad offrire questo servizio abbiamo preso alcune iniziative per impedire l'utilizzo illecito da parte di soggetti commerciali, compresa l'imposizione di restrizioni sull'invio di query automatizzate.

Inoltre ti chiediamo di:

+ *Non fare un uso commerciale di questi file* Abbiamo concepito Google Ricerca Libri per l'uso da parte dei singoli utenti privati e ti chiediamo di utilizzare questi file per uso personale e non a fini commerciali.

+ *Non inviare query automatizzate* Non inviare a Google query automatizzate di alcun tipo. Se stai effettuando delle ricerche nel campo della traduzione automatica, del riconoscimento ottico dei caratteri (OCR) o in altri campi dove necessiti di utilizzare grandi quantità di testo, ti invitiamo a contattarci. Incoraggiamo l'uso dei materiali di pubblico dominio per questi scopi e potremmo esserti di aiuto.

+ *Conserva la filigrana* La "filigrana" (watermark) di Google che compare in ciascun file è essenziale per informare gli utenti su questo progetto e aiutarli a trovare materiali aggiuntivi tramite Google Ricerca Libri. Non rimuoverla.

+ *Fanne un uso legale* Indipendentemente dall'utilizzo che ne farai, ricordati che è tua responsabilità accertati di farne un uso legale. Non dare per scontato che, poiché un libro è di pubblico dominio per gli utenti degli Stati Uniti, sia di pubblico dominio anche per gli utenti di altri paesi. I criteri che stabiliscono se un libro è protetto da copyright variano da Paese a Paese e non possiamo offrire indicazioni se un determinato uso del libro è consentito. Non dare per scontato che poiché un libro compare in Google Ricerca Libri ciò significhi che può essere utilizzato in qualsiasi modo e in qualsiasi Paese del mondo. Le sanzioni per le violazioni del copyright possono essere molto severe.

Informazioni su Google Ricerca Libri

La missione di Google è organizzare le informazioni a livello mondiale e renderle universalmente accessibili e fruibili. Google Ricerca Libri aiuta i lettori a scoprire i libri di tutto il mondo e consente ad autori ed editori di raggiungere un pubblico più ampio. Puoi effettuare una ricerca sul Web nell'intero testo di questo libro da `http://books.google.com`

B 819,665

PROPERTY OF
University of Michigan Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

PROPERTY OF
University of Michigan Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

(SECOLUL AL XIX^a)

Dicţionarul Contimporanilor

DE

DIM. R. ROSETTI

EDIŢIA I^a

BUCUREŞTI

EDITURA LITO-TIPOGRAFIEI «POPULARA», PASAGIUL ROMÂN No. 12.

1897

CT
1436
.R82

Or-ce ecsemplar ne numerotat și ne purtând semnătura autorului, se va considera contrafăcut și se va urmări conform legei.

Reproducerea și traducțiunea sunt interzise.

0488

3-2/m-55

Persoanele carĭ se interesează la publicaţiunea de faţă, sunt rugate să binevoiască a semnala autorului, lipsurile şi erorile ce vor dovedi, spre a se putea face rectificările în ediţia viitoare.

PRECUVÊNTARE

Sunt peste treĭ anĭ de atuncĭ. Mĕ găseam într'un local public, la o masă cu un tînĕr licenţiat în drept, cu o cultură generală destul de întinsă, şi care mĕ ruga tocmaĭ să înserez într'un ziar, conform obiceiuluĭ, că a trecut cu mare succes teza sa pentru licenţă şi că juriul l'a felicitat foarte viŭ—tot conform obiceiuluĭ.—La aceaşĭ masă cu noĭ, era alt tînĕr, un voluntar pe şase lunĭ.

Pe când licenţiatul se lăuda cu izbândele sale universitare, intră în localul public un medic militar cu treĭ trese la kepiŭ. Bacalaureatul voluntar se scoală, salută respectuos şi apoĭ se aşează iarăşĭ.

Ear eŭ, care am tristul privilegiŭ de a reprezenta deja o pagină a timpuluĭ de apoĭ, mĕ întorseĭ către ceĭ douĭ tinerĭ şi le ziseĭ:

— Cum se schimbă vremurile şi moravurile. Vedeţĭ pe oficerul care intră acum? Cu douĕ-zecĭ de anĭ înapoĭ, nicĭ un militar de la mic până la mare nu l'ar fi salutat, căcĭ pe atuncĭ medicĭĭ militarĭ, cu toată uniforma lor, eraŭ consideraţĭ ca *des intrus* în marea familie a armateĭ.

Pe atuncĭ li se zicea *lipitorile lui Davila.*

Cand rostiĭ cuvêntul «lipitoare», tovarăşiĭ meĭ de masă, se uitară nedomiriţĭ unul la altul, apoĭ la mine, şi mĕ întrerupseră zicênd:

— Lipitoare? N'am înţeles. Lipitorile luĭ Davila şi maĭ puţin.

— Ce fel, urmaĭ eŭ, nu ştiţĭ cine a fost Davila?

— Mărturisesc că din auzite, cunosc numaĭ picăturile luĭ Davila, carĭ mi s'aŭ recomandat la spiţerie contra colicelor, rĕspunse licenţiatul, dar cine a fost Davila şi dacă a fost turc, tătar, saŭ neamţ, habar nu am.

Eŭ rĕmăseĭ uimit.

Nu'mĭ venea să crez că douĭ-spre-zece anĭ sunt de ajuns în ţara noastră pentru ca o dată omul înmormîntat, dacă el n'a fost Kogâlniceanu,

Brătianu, saŭ n'a purtat un nume cu vază în politică, să nu se maĭ ştie nimic despre dênsul.

Făcuĭ în puţine cuvinte biografia doctoruluĭ Davila şi tălmăciĭ sensul satiric al calificativuluĭ lipitoare, dat medicilor militarĭ eşiţĭ din şcoala sa.

Dar aceasta nu mi se părea suficient. Din acest moment m'am tot gândit că precum tînĕrul licenţiat nu ştia nimic despre cine a fost Davila, tot ast-fel sunt mulţĭ carĭ nu ştiŭ nimic despre cine a fost Dinică Golescu, Filipescu Constantin, Filipescu Iordache, jurisconsultul Flechtenmacher, profesoriĭ Vaillant, Roques, Cesar Librecht, colonelul Pisoski şi mulţĭ, foarte mulţĭ alţiĭ carĭ aŭ jucat un rol important în România de la începutul secoluluĭ până astă-zĭ, dar ale căror biografiĭ chiar sumare, nu se găsesc nicăerĭ.

Toată lumea n'a fost Bolintineanu, Sion, saŭ alt literat, spre a i se găsi viaţa în numeroasele modelurĭ de proză şi poeziĭ ce se tipăresc anual cu autorizaţia ministerială.

Ast-fel mi-a intrat în minte idea de a întocmi un *Dicţionar al Contimporanilor din România* de la începutul secoluluĭ al 19-lea până astă-zĭ.

M'am pus pe lucru în 1896 şi credeam că voĭ termina în şase lunĭ. Amar am fost înşelat, căcĭ iată-ne în 1898 şi lucrarea mea este abia schiţată, o recunosc singur.

Dicţionarul de faţă apare incomplect, cu multe lacune, pentru că mi'aŭ lipsit elementele necesare spre a face ce doream să fac, şi ce nădăjduiam că voĭ putea să produc.

Spre a mĕ urni din loc, am găsit treĭ cărţĭ. Una este *Arhondologia Moldovei* de paharnicul Constantin Sion, care drept amănunte asupra vieţeĭ oamenilor secoluluĭ, se ecsprimă cam de regulă ast-fel: „X..., putoare grecească, boerit de Vodă Sturdza pentru că i-a netezit muerea; l'a făcut paharnic!“ Apoĭ cărticica luĭ J. Valentineanu *Biografia oamenilor marĭ, scrisă de un om mic,* o colecţie de vre-o douĕ-zecĭ nume, în care toţĭ partizaniĭ politicĭ aĭ autoruluĭ sunt numiţĭ marĭ patrioţĭ, fără a li se arăta faptele, iar toţĭ adversariĭ sunt numiţĭ hoţĭ, fără a li se arăta hoţiile.

De aceste lucrarĭ, bine înţeles că nu m'am putut sluji.

A treia carte este a luĭ Vasile Gr. Popu *Conspect asupra literaturei române.* Această lucrare mi-a fost de mare folos, însă prezenta douĕ neajunsurĭ. E publicată acum douĕ-zecĭ şi douĭ de anĭ şi nu se ocupă de cât despre publicişti.

In asemenea condiţiunĭ m'am gândit atuncĭ să mĕ adresez publiculuĭ cu rugăminte să'mĭ vie fie-care în ajutor, trimiţându'mĭ biografiile ce po-

sedă. Luni întregi toată presa a reprodus apelurile mele desesperate către familiile tuturor foştilor saŭ actualilor fruntaşi ai ţăreĭ.

Se vede că proza mea n'a avut darul să deştepte în public dorul desgropăreĭ trecutuluĭ, căcĭ mi-aŭ rĕspuns cel mult zece la sută din ceĭ carĭ ar fi trebuit să rĕspunză. In schimb însă recunosc că am primit biografiile unor necunoscuţĭ carĭ'mĭ destăinuiaŭ că de la nascere până în prezent aŭ fost neclintiţĭ conservatorĭ saŭ liberalĭ, ba adesea aŭ cumulat aceste douĕ credinţe politice cu vre-o demnitate de membru într'un consiliu judeţean.

Desnădăjduit, dar hotărât să joc de vreme ce intrasem în horă, am întreprins citirea tuturor ziarelor noastre, spre a stoarce dintr'însele vre-o biografie. M'am luptat cu slovele chirilice, am citit zi cu zi fie-care articol de fond din colecţiile ziarelor pentru că pe la 1850 şi chiar maĭ încoace, în *primul Bucurescĭ*, găseaĭ de toate. Articolul începea cu o ecspunere a politiceĭ externe, apoĭ tot într'însul se vorbea maĭ la vale despre moartea luĭ Câmpineanu saŭ a luĭ Văcărescu, maĭ departe se istoriseaŭ izbândele luĭ Garibaldi şi articolul închea cu o dare de seamă despre scumpirea zarzavaturilor.

Ca să găsesc ceva, trebuea să citesc tot. Mare lucru n'am găsit, dar am dobândit convingerea că de la 1850 până în prezent, presa noastră a câştigat mult, cel puţin în arta de a împărţi materia.

Nimic în biblioteci, aproape nimic în ziare; 'mĭ rămâneaŭ analele parlamentare. Ca un adevĕrat căine de vênătoare în urmărirea prăzeĭ, am pus mâna pe tablourile pensionarilor Statuluĭ din trecut şi alegându'mĭ acolo numele fruntaşilor, am alergat la izvor, cercetând proectele de legĭ făcute când li s'aŭ votat pensiile saŭ recompensele naţionale.

Aşa între altele voĭ istorisi rezultatul la care am ajuns nădăjduind că voĭ găsi amănunte asupra vieţeĭ luĭ Vasile Sturdza.

Legea şi proectul eraŭ cu desăvêrşire laconice; dar am constatat că M. Kogâlniceanu luase cuvêntul în Cameră spre a susţine proectul.

Deschid „Monitorul Oficial". Luase într'adevĕr cuvêntul M. Kogâlniceanu, spre a grăi cam ast-fel: „Domnilor, nădăjduesc că nu este nevoe să maĭ susţiŭ meritele luĭ V. Sturdza şi că toţĭ vĕ veţĭ grăbi a vota proectul".

Atât şi nimic maĭ mult.

S'a grăbit şi cu drept cuvênt toată Adunarea să voteze proectul, de şi am convingerea că mulţĭ deputaţĭ nu ştiaŭ maĭ multe despre V. Sturdza de cât licenţiatul meŭ despre doctorul Davila.

M'aş opri aicĭ, de teamă să nu deviŭ prea monoton, dar trebue să maĭ adaog un exemplu. La Ministerul de rezbel nu mi-a fost cu putinţă

să găsesc starea civilă și foaea de serviciŭ a oficerilor morți în timpul rezbelului Independenței. Nădăjdueam că acești eroi sunt înscrișĭ într'o carte de aur. Nu sunt trecuți nicăerĭ. Am reconstituit singur viața lor, servindu-mĕ de *Anuarul armatei* din 1876 și de cartea D-luĭ Th. Văcărescu: *Luptele Românilor*.

Toate acestea le-am spus pentru ca să'mĭ fie ertat dacă în asemenea condițiunĭ *Dicționarul Contimporanilor din România* e departe de perfecțiune, pentru ca să'mĭ fie ertat dacă pe uniĭ din fruntașiĭ țăreĭ i-am dat poate ca născuțĭ înainte de vreme, despre uniĭ n'am vorbit de loc, despre alțiĭ am vorbit prea puțin, și pe uniĭ i'am îngropat prea têrziŭ.

Am pus cel puțin temelia *Dicționarului*. De acum înainte, să'mĭ dea iubitoriĭ de adevĕr ajutor și Dumnezeŭ zile ca să pot îndrepta greșelele într'o ediție viitoare.

DIM. R. ROSETTI.

DICȚIONARUL CONTIMPORANILOR

A

Aaron (Teodor).—Preposit capitular în Lugoș (Transilvania); născut în Ardeal la 6 Februarie 1803, încetat din viață în Lugoș la 6 Aprilie 1859.

A făcut studiile în Sibiŭ, Blaj, și Pestha. Numit la 1828 profesor la gimnasiul din Blaj, el trece în 1835 paroch la protopopia de la Galșa, la 1837 devine canonic onorar iar la 1838 paroch în Arad. Maĭ târziŭ director al gimnasiuluĭ din Beiuș, la 1842 e numit censor si revisor la tipografia Universitățeĭ din Buda. După ce a trecut prin rectoratul seminaruluĭ român din Orada mare, a fost numit în 1857 preposit capitular în Lugoș. Aaron a publicat: *Catechetica practică* (1843) *Anotărĭ la Istoria luĭ Petru Maior* (1828) *Anotărĭ din Istoria eclesiastică despre urzirea și lățirea credinței creștine între Românĭ* (1850) *Cuvêntărĭ bisericeștĭ* (1847).

Adamachi (Vasile). — Filantrop, născut în Iașĭ la 1811, unde a încetat din viață la 20 Martie 1892. A făcut studiile în casa părintească și a ocupat diferite funcțiunĭ în județul Vasluĭ. A lăsat Academieĭ române o donațiune de două milioane și jumătate sub titlul *«Fondul Adamachi»* al căruĭ venit servește în mare parte pentru premiarea scrierilor morale, îmbrăcămintea copiilor săracĭ, imprimărĭ de lucrărĭ premiate, stipendiĭ, etc. etc.

Adamescu (Gheorghe).—Profesor, publicist, născut în Bucureștĭ la 1869. A făcut toate studiile în țară și la 1891 a fost numit profesor suplinitor pentru limba română la liceul din Galațĭ; la 1892 a fost numit definitiv la aceeașĭ catedră, iar la 1894 a fost transferat în Bucureștĭ la gimnasiul Sincai.

După ce a colaborat la maĭ multe reviste literare între 1886 și 1888, a publicat apoĭ: *Studiĭ despre Miron Costin* (1888), *Luptele pentru naționalitate ale Românilor de peste munțĭ în 1848—49.* (1892), *Despre dualizmul austro-ungar* (1892). *Poesia populară română* (1893), *Ideile politice ale cronicarilor* (1895), *Istoria limbeĭ și literatureĭ.* (1894). *Modele de discursurĭ* (1896), *Poetică* (1897).

Adrian (Gheorghe).— General, născut în Transilvania, la 1820, încetat din viață în Bucurescĭ la 14 Decembrie 1889. A luat parte în 1848 la mișcarea revoluționară a Românilor din Transilvania; apoĭ a trecut în România și a intrat în serviciul militar, înaintând până la gradul de general. Sub domnia luĭ Cuza la 1863, de și în neactivitate, a fost dat în judecată și osândit la isgonirea din armată pentru că refuzase să plătească birul. Reintrat în armată la 1866, a fost ministru de resbel în cabinetul luĭ Ioan Brătianu de la 24 Maĭ 1867 până la 12 August 1868, având gradul de colonel. A întrebuințat o parte însemnată a avereĭ sale pentru bine-facerĭ, fondând în Bucurescĭ o frumoasă școală primară care poartă numele sĕŭ.

Adrian (Ion. V.)— Profesor, publicist, născut în Mihăilenĭ (Dorohoiŭ) la 1837, mort la 14 August 1875 în Botoșanĭ.

A făcut studiile în Fălticenĭ și Iașĭ. La 1856 a fost numit profesor la școala primară publică din Dorohoiŭ, apoĭ la 1858 profesor de istorie la gimnasiul din Galațĭ. La 1864 îl regăsim revisor al școalelor din Dorohoiŭ, Suceava, Iașĭ, Botoșanĭ, la 1868 director al liceuluĭ din Botoșanĭ. In maĭ multe rândurĭ, Adrian a fost ziarist, colaborând la gazeta umoristică *Bondarul* din Iașĭ, *Independentul* din Botoșanĭ și *Steluța*.

A publicat un volum de *Versurĭ*, (1872) și *Postulachĭ Slugărescu* satiră (1874). Pe la sfârșitul viețeĭ sale de la 1871—1875, Adrian se strabilise tipograf în Botoșanĭ.

Alcaz (Eugeniu). — Colonel, mare industriaş, născut la 1814 în oraşul Huşi, încetat din viaţă la Noembrie 1892.

A făcut studiile sale la şcoala Polytecnică şi la Metz (Francia) apoi a intreprins o lungă călătorie în America.

Intors în ţară, intră în armată în Moldova şi este numit imediat adjutant al Domnitorului Mihalache Sturza. In această calitate, ia parte la mişcarea revoluţionară de la 1848, şi apoi devine adjutantul lui Vodă Grigore Ghika, înaintând până la gradul de colonel. Maĭ tèrziŭ e numit prefect de poliţie la Iaşi (1862) sub domnia luĭ Vodă Cuza, dar ocupă această funcţiune foarte puţin timp.

Colonelul Alcaz a fost în maĭ multe rânduri ales în parlament deputat şi senator.

Activitatea sa cea maĭ mare a desvoltat'o însă în comerciŭ, având drept ideal întemeerea uneĭ industriĭ naţionale. La 1865 el cumpără fabrica de postav de la Neamţu a luĭ M. Kogălniceanu, o transformă, şi reînfiinţând'o pe moşia sa Buhoşi, îĭ dă importanţa pe care o are şi astăzĭ.

Alduleanu (Ioan). — Consilier la curtea de Casaţie ungară, născut la 1821 in satul Moeciĭ Branuluĭ (Transilvania), încetat din viaţă în Buda-Pesta la 1871.

După absolvirea studiilor juridice, s'a stabilit în Braşov ca avocat la 1847, apoĭ la 1848 a trecut ca notar al districtuluĭ Făgăraş. La 1850 e numit asesor al tribunaluluĭ de Alba Iulia, la 1858 preşedinte al tribunaluluĭ Braşov, la 1861 consilier al guvernuluĭ Transilvanieĭ în Cluj, la 1865 vice-preşedinte al tableĭ regescĭ în M. Vásárhely, la 1867 consilier în ministerul de justiţie din Budapesta, şi la 1869 membru al curţeĭ de Casaţie din acelaş oraş.

Intre 1863—1865 a fost vice-preşedinte al dieteĭ din Sibiŭ.

Aleco-Paşa.—(vezĭ **Vogorides**).

Alexandrescu (Dorna Aurel). — Publicist, cunoscut sub pseudonimul *Dorna*, născut la 1870 în oraşul Limoges (Francia).

A făcut studiile sale primare şi secundare în Bucurescĭ, şi apoĭ a debutat imediat în literatură la 1887, publicând novele şi versurĭ prin diferite reviste literare, şi scriind cronice teatrale la ziarul *Constituţionalul*.

A publicat: *Prietenie*, comedie intr'un act, *După nuntă* 1 act, *Lumea Nouă* 2 acte. *Dragoste* 1 act, *Băĭ de mare* 1 act. *Cinstiţi* 3 acte, *Craiŭ noŭ* poemă.

A tradus *Scoala Bărbaţilor*, *Tatăl nostru*, *Bolnavul închipuit*, *Fecioarele*, *Sapho*, *Diana*, *Cele treĭ sultane*, *De'aş fi Rege*, *Orfeŭ in infern*, *Mignon*, *etc.*

Alexandrescu (Constantin).— Profesor, născut în oraşul Râmnicu-Vâlcea la 1 Martie 1856. A făcut studiile sale la liceul Sfintul Sava, şi la 1874 a fost numit institutor la Tèrgovişte.

Ziarist cât va timp, a colaborat la câte-va ziare din acest din urmă oraş, precum şi la altele din capitală.

Publicaţiile sale sunt: *Dicţionarele geografice ale judeţelor Muscel, Prahova, Ilfov, Vâlcea, Oltu*, şi altor judeţe, premiate de «Societatea geografică română».

Alexandrescu (Dimitrie). — Profesor, publicist, născut în Iaşi la 1 Octombrie 1850. A plecat în Francia la vèrsta de 10 anĭ şi a studiat acolo declamaţia, medicina, dar singurul studiŭ pe care l'a terminat în Paris, a fost dreptul.

In 1870, fiind student, s'a angajat ca militar în armata Parisuluĭ, legiunea streină «*Les amis de la France*» sub ordinele generaluluĭ belgian Van der Mer.

Intors în ţară la 1875 cu titlul de doctor în drept, a fost numit procuror la tribunalul Iaşi, unde a funcţionat până la 1 Martie 1880 ca membru de şedinţă, judecător de şedinţă, judecător de instrucţie şi prim procuror, când a demisionat.

De atuncĭ până la 1888, exercită profesiunea de advocat luptând în opoziţia-unită contra guvernuluĭ liberal.

La 1888, se raliază la partidul conservator şi e ales deputat al colegiuluĭ al 2-lea Iaşĭ.

La 1891 este numit secretar general al Ministeruluĭ Justiţieĭ, post pe care 'l ocupă până la 15 Octombrie 1892, când este numit profesor de drept civil la Universitatea din Iaşi, post pe care 'l ocupă şi astăzĭ.

D. Alexandrescu a publicat: *Pistol başa*, *Domnişoara Treĭ steluţe*, *Rămăşagul sgârcitului* comedii intr'un act (1879). *Comentarii asupra dreptului civil* 5 volume. *Le droit ancien et moderne de la Roumanie*

Alexandrescu (Grigore). — Poet, fa-

bulist, născut în orașul Târgoviște (Dâmbovița) la 1812, mort în București la 1885. A făcut studiile în București la liceul Sf. Sava și în pensionatul Vaillant, apoi îmbrățișă cariera armelor, înrolându-se ca junkăr. Părăsind oștirea la 1835, începu să publice numeroase satire care 'i atraseră câte-va luni închisoare pentru că erau îndreptate în contra guvernului și Domnului Alexandru Ghica.

Alexandrescu a ocupat diferite funcțiuni publice precum: censor al presei la 1847, mai târziu director general al arhivelor, apoi la 1860 făcu parte din comisiunea întocmită la Focșani pentru unificarea legilor celor două țări unite.

Scrierile sale sunt: *Poesii originale Elegii și Fabule* (1838) *Anul 1840* lucrare în care autorul concretizează aspirațiunile României.

O impresie (1846) odă la armata română, *Memorial, de călătorie* (1842) *Poesii noue și vechi* (1842) *Suvenire și impresii* (1847).

Apoi a tradus operile lui Voltaire *Alzira, Meropa*, ear la 1863 a tipărit *Meditațiile*, și la 1863 *Poesii diverse*.

La 1895, librarul Socec a publicat ultima edițiune complectă a operilor lui Grigore Alexandrescu.

Alexandri (Ioan)— Colonel, fratele poetului Vasile Alexandri, născut la 1 Ianuarie 1825. Intrat în armată cu rangul de soldat a înaintat până la gradul de Lt. colonel. A fost agent al țărei la Paris la 1860. Data încetărei din viață necunoscută.

Alexandri (Vasile). — Poet, autor dramatic, bărbat politic, născut la Bacău în Iulie 1821, mort la Mircești în 22 August 1890. A fost cel mai mare poet național român și în acelaș timp unul dintre bărbații politici fruntași, cari au contribuit la regenerarea, desvoltarea și înălțarea spiritului public, la introducerea și propășirea reformelor și a civilisațiunei în România, luptând cu energie și succes pentru unirea Moldovei cu Valahia și pentru ridicarea în fața streinătății a prestigiului și a demnității noastre ca popor și ca Stat. După studii mai întâiu de medicină, apoi de drept, de matematică și în fine de literatură la Paris, el se întoarse către finele anului 1839 în țară, unde împreună cu C. Negri, M. Kogălniceanu, Rolla, Docan, Sturzeștii și toți corifeii mișcărei naționale de atunci, începu o luptă încordată în potriva domniei lui Mihaiu-Vodă Sturdza, slăvind pentru întâia oară, în versuri frumoase și într'o limbă curat românească, virtuțile poporului, dragostea de țară, vitejia strămoșilor și dorul de libertate. Viața și activitatea lui Alexandri fură strîns legate de însuși viața poporului român, la strălucirea istoriei căruia el a contribuit timp de cincizeci de ani, ca bun patriot și ca poet de mare talent. In sufletul lui aŭ fost înmănunchiate simțirile, dorurile, avânturile țărei, a căreia glorie a buciumat-o, a căreia suferință a plâns-o, a căreia bunătate a cântat-o. Prima scriere românească a lui Alexandri fu o nuvelă: *Buchetiera din Florența*, publicată în «Dacia literară» a lui Kogălniceanu, după care urmară cântece și balade ca: *Doina-Doiniță, Baba Cloanța, Andrii-Popa, Groza* și altele cuprinse în *Doine și lăcrămióre*, prima sa carte poetică, tipărită la Iași, tipografia Bermann 1852, în care se află și *Marioara Florioara*, minunata legendă în formă populară.

In același timp el cutreera Moldova, aduna din gura țăranilor, din cântecile lăutarilor, din poveștile bătrânilor, horile, cântecele haiducești și doinele populare, pe cari mai târziu avea să le dea la lumină sub titlul de «*Poesiile populare ale Românilor*. (1865).

Lucrarea poetică și dramatică ce ne-a lăsat este foarte voluminoasă. O parte numai, de și cea mai mare fu publicată de librăria *Socec* din București în anul 1875, sub titlul de *Opere complecte* coprinzând poesii, prosă și teatru. Așa, *poesiile* sunt cuprinse în vol. I. sub numele de: *Doine Lăcrămioare, Suvenire* (1842 — 1852), Vol. II. *Mărgăritărele* (1852—1862); Vol. III. *Pasteluri, Varia* și *Legende* de la 1862 înainte, Vol. IV. *Legende noue, Ostașii noștri, La Turnu-Măgurele, Prosa:* (novele, schițe, biografii) 1 vol. *Teatru* Cantonete comice, Doi morți vii, Iorgu de: Sadagura, Kir Zuliaride, Cinel-Cinel, Coroana lui Ștefan cel mare, Arvinte și Pepelea, (feerie), Sgârcitul risipitor, Rusaliile, Florain și Florica, Boerii și Ciocoii, Lipitorile satelor, Concina, Ginerile lui Hagi-Petcu (localisarea piesei lui Emile Augier «Le Gendre de Mr. Poirier»), Drumul de fer, Despot Vodă (dramă), Fontâna Blanduziei (comedie antică), Ovidiu (dramă

antică), Adăugăm la acestea volumul *poesiilor populare ale Românilor*, pomenit maĭ sus, şi mulţime de alte lucrărĭ până acum ne date la tipar, plus o corespondenţă privată între dânsul şi Ioan Ghica, amicul luĭ de tinereţe, întreţinută timp de 40 de anĭ neîntrerupţĭ, corespondenţă care acum se află în biblioteca Academieĭ române şi numeră peste 1500 de scrisorĭ legate în 5 volume. Cele maĭ multe scrierĭ ale luĭ Alexandri aŭ fost publicate în *«Convorbirĭ literare»*.

In anul 1878 «Societatea pentru studiul limbelor romanice» din Montpellier instituise un premiu pentru autorul celeĭ maĭ bune poesiĭ asupra «Cânteculuĭ Ginteĭ Latine», în scop de a-'l pune în muzică, şi traducându-l în toate idiomele romane, să-l împrăştie în lumea latină. Se trimiseră poesiĭ din toate părţile locuite de Latinĭ, dar comitetul serbărilor recunoscu că poesia luĭ Alexandri îndeplinea singură condiţiunile concursuluĭ. Pusă în muzică de Marchetti (Roma) ea fu cântată în ziua de $^{10}/_{22}$ Maiŭ 1878 la Montpellier, în faţa unuĭ public de 60,000 de auditorĭ. Alexandri fu serbătorit ca un rege.

In politică, rolul luĭ V. Alexandri a fost negreşit cam şters faţă cu activitatea sa literară; totuşĭ nu trebue perdut din vedere că la 1848, prin presa franceză, a susţinut aspiraţiunile noastre şi că după moartea părinteluĭ sĕŭ, rĕmânĕnd stĕpân pe averea sa, de bună voe, cel întêiŭ în Moldova a desrobit pe ţiganiĭ sĕĭ.

V. Alexandri a fost Ministru al afacerilor străine pe timpul căimăcămieĭ luĭ St. Catargiu, V. Sturza şi A. Panu (1858), ministru la acelaş departament sub Cuza-Vodă, în maĭ multe rênduri deputat, senator v.-preş. al Camereĭ deputaţilor, trimis în misiune politică extra-ordinară pe lângă împĕratul Napoleon, regele Victor Emanuel şi guvernul Mariĭ Britaniĭ de amicul şi Domnitorul sĕŭ Alexandru Ion I.

In aniĭ din urmă aĭ vieţeĭ sale la 1885, Alexandri a ocupat postul de trimis extra-ordinar şi ministru plenipotenţiar al M. S. Regeluĭ Carol la Paris. El era membru al Academieĭ române încă de la 1867, data înfiinţăriĭ eĭ.

Oraşul Bacăŭ, locul de nascere al poetuluĭ, a ridicat în 1896 un monument în grădina publică în memoria sa.

Alexandru Ioan I (vezĭ **Cuza**).—

Alexi (Artemiu Publiu). — Profesor, născut la 1847 în Sangeorgie (Transilvania), încetat din viaţă la 15 Oct. 1896. A făcut studiile sale în Viena şi Gratz, unde a luat la 1874 diploma de doctor în ştiinţele naturale.

De la 1874 pênă la 1893 a fost profesor de ştiinţele naturale la gimnasiul din Naseud.

El a scris şi publicat:

«Resbelul oriental ilustrat» (cu d. M. Pop) (1878); *«Românii la Plevna»*, disertaţiune, (1880) *«O escursiune botanică în România şi Dobrogea»*, (1883) *«Insemnătatea ştiinţelor naturale şi reformele ce le reclamă studiul lor în şcoalele noastre»* (1883) *«Despre importanţa studiuluĭ botanic»* (1884) *«Compendiu de Meteorologiă»* (1889) *«Helveţia şi Wilhelm Tell»*, (1889) *«Die St-Georger Säuerlinge»*, (1892).

Alexi (Ioan). — Episcop greco-catoromân născut în Maladia (Selagiu) la 24 Iunie 1801, încetat din viaţă în Gherla la 29 Iunie 1863.

Absolvind teologia la universitatea din Viena la 1825, s'a hirotonisit şi în 1856 a ajuns episcop în Gherla.

A publicat *Gramatica românească*, în limba latină (1826).

Ca episcop el a figurat ca membru în comitetul permanent ales de congresul naţional românesc din Sibiu la 1861, pentru dobândirea drepturilor Românilor.

Alexi (Marin).—Profesor, chimist, născut în Craiova la 1814, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 25 Aprilie 1895.

A urmat clasele primare la vechea şcoală din Slatina, unde abea avênd vêrsta de 18 anĭ, fu numit la 1826 profesor suplinitor de către Eforia şcoalelor; la 1832 trece ca profesor pentru cl. I-a a II-a şi a III-a în Craiova, ear la 1834, e adus în Bucurescĭ la colegiul sfântu Sava.

Cu începere de la 1850, cariera ştiinţifică a luĭ Alexi Marin se defineşte maĭ bine, fiind numit conservator al cabinetuluĭ de fizică şi laboratoruluĭ de chimie la muzeul sf. Sava, dupe ce în decurs de cincĭ anĭ el îşĭ terminase şi complectase studiile în Paris.

Profesor aproape la toate şcoalele carĭ s'aŭ creat în Bucureştĭ, el intră în 1868 la Universitate, şi închee cariera sa la 1893 când se retrage ca cel maĭ în vêrstă din toţĭ profesorĭ noştri.

Principalele sale lucrări sunt: *Astronomie populară* (1837) *Convorbiri de geometrie practică* (1839) *Principii de mecanică* (1840) *Convorbiri de mecanică usuală* (1842) *Aritmetica practică* cu *Tabelele* (1843) *Fizica de Pouillet* (1852) *Chimia de Pelouze şi Fremy* (1853) *Cunoştinţe pentru şcoalele primare* (1858) *Fizica pentru şcoli primare* (1863) *Noţiuni de fizică* (1870) *Manual de aritmetică* (1871) *Desen al şcoalelor* (1876).

Alexi a colaborat la *Gazeta învăţătorului Satului* (1845—1850) şi a întemeiat foaea *Muzeul Naţional* (1856 la 1859).

Alexi (Teochar).— Născut la 1843 în Braşov; a studiat sciinţele comerciale, conducând apoi până la 1868 tipografia *I. Weiss* din Bucureşti, iar de la 1869 până la 1882 *Prima Bancă Transilvană*. A scris: «*Dicţionar germano-român*» (1886); «*Romänische Poeten*», traducere în nemţeşte din mai mulţi poeţi români; a redigiat doi ani «Noua Bibliotecă română».

Alexianu (Gheorghe).—Medic, născut în Bucureşti la 10 Iunie 1830. A început studiile sale la Sfîntu Sava şi le a terminat la Paris, de unde s'a întors cu titlul de doctor în medicină la 1863.

A fost numit medic secundar la Maternitate, apoi ajutor de primar al Capitalei în 1864 şi profesor la şcoala de medicină.

La 1865 G. Alexianu e numit medic legist al Capitalei şi Tribunalelor Ilfov, post pe care 'l ocupă până la 1890. El a mai fost medic al consultaţiunelor gratuite la spitalul Coltzea de la 1869 până la 1883, membru în comitetul sanitar superior, director general al serviciului sanitar de la 1889, până la 1892.

Doctorul G. Alexianu ocupă şi astăzi funcţiunea de profesor la facultatea de Medicină, post care i s'a încredinţat de la 1872.

Algiu (Ioan).— General de divisie, născut în Bucureşti la 10 Noembrie 1834. Fost elev al şcoalei militare în 1854, e înaintat sub-locotenent cu promaţia de la 1856 şi ajunge la gradul de maior în 1864. Pus în disponibilitate la 1866, e rechemat în activitate la 1873, şi înaintat colonel la 1877. La 1888, e numit prefect al poliţiei Capitalei şi ocupă această funcţiune până în 1891 când e înaintat general de brigadă, şi i se încredinţează comandementul diviziei Buzău. La 1896 a dimisionat din armată.

In timpul resbelului Independenţei, a fost şef de stat major al corpului al II-a de armată, a participat la luptele din faţa Plevnei şi a fost numit chear comandant al pietzei al acelei cetăţi cucerită.

Alimăneştianu (Constantin).— Inginer de mine, născut la 27 Septembre 1865 în comuna Alimăneşti (Olt). A făcut studiile primare şi secundare în ţară, terminându-le la Paris în liceul Saint-Louis. Elev al şcoalei de mine din Paris, s'a întors în ţară la 1891 când a fost numit inginer asistent în serviciul docurilor şi a procedat la reconstrucţia liniei ferate Bacău-Piatra. Detaşat în 1892 la serviciul minelor din Ministerul Domeniilor, a condus sondajiul pentru căutarea apelor artesiane pe Baragan, şi i s'a încredinţat conducerea şi controlul exploatărilor minere.

A publicat: *Raport sumar pentru reorganisarea serviciului minelor* (1894) *Comunicare asupra sondagiului din Baragan*, făcută la congresul naturaliştilor germani (1895). *Raport asupra organisărei serviciului minelor* (1895) *Combustibili minerali din România* (1896).

Alpar (Ioan).— Pictor paysagist, născut în Bucureşci la 1857. A făcut studiile sale în ţară, urmând doi ani cursurile facultăţei de drept. Apoi a început să se ocupe de pictură, fără profesor, făcând studiile sale singur după natură, între Câmpina şi Câmpinitza, cu primele noţiuni ce i-a dat pictorul Andreescu.

A expus pentru prima dată la Intim-Club în 1886, fiind unul din iniţiatorii acestui cerc artistic; de atunci a figurat la toate exposiţiile. Lucrările sale mai importante sunt: *O casă la Câmpina, Pe marginea băltei, O turmă de oi*. Acest din urmă tablou, medaliat, a fost cumpărat de Minist. Instr. Publice pentru Pynacotecă.

Aman (Teodor).— Profesor, pictor, născut în Câmpulung (Muscel) la 1832 Martie, mort în Bucureşci la 19 August 1891. A făcut studiile sale în Paris urmând cursurile profesorilor Droleng şi Picot.

Reîntors în ţară la 1858; Aman a fost numit Director al şcoalei de Bele-Arte din Bucureşci la 1864 şi profesor de pictură

în secţiunea medicinei; la 1869 a luat parte la conspiraţiunea politică a lui Neciaeff şi a fost intemniţat în fortereţa Petru şi Pavel, de unde a eşit numai la 1871 şi a fost trimis în exil. La 1872 a fugit din exil s'a stabilit în Elveţia, unde a colaborat la *Geografia Universală* a lui Elisée Redus volumul *«La Russie»*; apoi a scris în limba rusă: *Schiţe din istoria Rusiei*, 1874. I vol. *Revoluţiunea din Paris 1871. Poveşti pentru Popor* 3 vol. 1875. In anul 1876 a dirigiat împreună cu Dragomanow ziarul rus: *Obscina* iar în anul 1877 s'a stabilit în România, intrând ca colaborator la *Românul*, de sub direcţiunea repausatului C. A. Rosetti. Apoi, a colaborat la *Telegraful* lui C. Fundescu şi *Telegraful Român* dirigeat de I. G. Bibicescu. Cu încetarea acestui ziar a părăsit ziaristica şi a publicat treptat: *Temniţa* 1895; *In Exil* 1896; *Nihiliştii* 1896, şi mai multe broşure privitoare la Basarabia.

Dupe ce a fost cât-va timp funcţionar la Arhiva Statului, a intrat în 1896 la Primăria Capitalei ca şef al serviciului statistic.

Argetoianu (Ioan).—General de brigadă, născut în Craiova la 5 Ianuarie 1841. Elev al şcoalei militare, a eşit la 1861 cu gradul de sub-locotenent de geniu şi a plecat la Paris unde a urmat şcoala polythecnică şi şcoala de aplicaţie de la Metz. Ajuns la gradul de căpitan, demisionează din armată la 1867 şi e numit mai târziu inginer şef al circonscripţiunei din Craiova. Cu ocasiunea resbelului Independenţei, reia serviciul cu gradul de maior, în statul-major al divisiei II-a şi ia parte la operaţiile din giurul Plevnei şi Vidinului.

La 1888, fiind colonel, e numit secretar general al Ministerului de Resbel, iar în 1890, director al lucrărilor de fortificaţii din Bucureşci.

La 1894, e înaintat general de brigadă şi în 1895 e numit Inspector general al geniului.

Arghyropolu (Gheorghe Gr).— Publicist născut la Bucureşci la 1853. Elev al pensionatului Schewitz, a urmat pe urmă cursurile liceului Sfântu Sava şi facultăţei de litere din Bruxelles

Intors în ţară la 1873 a fost numit în 1874 profesor la gimnasiul Lazăr pentru limba franceză şi la 1875 profesor de literatură franceză la liceul din Craiova. A mai ocupat în urmă diferite funcţiuni publice, director al prefecturei Brăila, comisar de poliţie, sub director al serviciilor penitenciare, prefect de judeţ până în 1895.

G. Arghyropolu a publicat: *Gramatica franceză* (1871) *Model de regulamente de poliţie comunală, Faute d'une bougie* comedie în limba franceză (1875) *Au feu*, comedie tot în limba franceză (1876). El a colaborat la ziarele *Journal de Bucarest, La Roumanie, Le Courrier de Roumanie, Fanalul lui Diogen* broşură politică ebdomadară care apăru în 1876 câte-va luni.

Arghyropolu (Grigore). —Magistrat, bărbat politic, născut în Bucureşci la 1825, mort în Bucureşci la 2 Septembre 1892. A făcut studiile sale liceale şi de drept la Paris, de unde s'a întors la 1848 spre a lua parte la mişcarea revoluţionară.

La 1850 a fost numit judecător la Trib. Ilfov, apoi succesiv preşedinte, membru la Curtea de Apel şi la Inalta Curte de Justiţie, de unde a trecut ca membru la Comisiunea centrală, dupe convenţiunea de la Paris.

In 1861 sub preşidenţia lui Ştefan Golescu, a fost Ministru al Justiţiei, apoi deputat în Constituantă şi vice-preşedinte al Camerei; în 1867 a fost Ministru al Justiţiei de la 1 Oct. pănă la 13 Nov. avênd câte-va zile şi interimul Financelor.

La 1876 s'a retras din politică.

Arghyropolu (Manolache).— Om politic, de origină grec, president al divanului de la 1838, judecător la secţia criminală în 1840, Ministru al dreptăţei de la 1851 pănă la 1853. Data naşterei şi încetărei din viaţă necunoscute.

Aricescu (D. Constantin)— Publicist, născut la Câmpulung (Muscel) în 1823, încetat din viaţă la 1886. Elev al şcoalei Sfântu Sava, capătă la 1845 titlul de inginer, dar îşi părăseşte cariera spre a se ocupa de ziaristică colaborând la *Pruncul român*. Exilat la monăstirea Snagovul în timpul ocupaţiunei ruseşti, petrece acolo un an, şi apoi la 1851 deschide un teatru în Câmpulung, pe care îl închide peste cât-va timp spre a intra ca redactor la *Românul* (1859).

Mai târziu a ocupat câţi va ani funcţiunea de director la Domeniile Statului şi revi-

unde s'a întors la 1865 cu diploma de inginer al şcoalei centrale. Numit la 1 Maiŭ 1871 membru al consiliului tecnic pentru administrarea pădurelor Statului, a fost înaintat la 1872 inspector silvic, apoi la 1876 inginer hotarnic la creditul funciar rural şi peste curând în aceiaş calitate la Ministerul Domeniilor.

Ca profesor, a fost însărcinat cu catedra de geometrie la şcoala de Poduri şi Şosele în 1867, cu aceeaşi catedră la şcoala de la Pantelimon în 1868. A ocupat provisoriŭ şi direcţiunea acestei şcoli unde era la urmă profesor de mecanică de la 1877.

El a publicat: *Elemente de aritmetică raţională* (1868) *Elemente de geometrie* în colaborare cu I. M. Râureanu (1865) *Curs de algebră elementară* (1869).

Anghelescu (Alexandru). — General, născut la 1839. Elev al scoalei militare din Bucuresci. A luat parte cu gradul de colonel în resbelul Independenţei din 1877—1878 la luptele de la Grivitza şi Vidin. Ministru de resbel în cabinetul Ion Brătianu de la 21 Feb. 1886 până la Noembre 1887, este dat în judecata Curţei de Casaţie printr'un vot al Senatului şi osândit la 7 Decembre 1888 la 3 luni închisoare 5000 lei amendă, 25,000 lei despăgubire către Stat pentru acte de mituire săvârşite în calitate de ministru, pedeapsă care i-a atras şi ştergerea din controalele armatei.

Anghelescu (Gheorghe).— General de divisie, născut la 6 Ianuarie 1839. Elev al şcoalei militare la 1854, sub-locotenent la 1856, Maior la 1865, Colonel la 1870, General de brigadă la 1877. In timpul resbelului Independenţei (1877—1878) a comandat cu gradul de colonel divisia 3-a la atacul de la Grivitza, şi la Plevna, ear cu gradul de general, divisia 4-a de infanterie la Smârdan-Vidin. In anul 1882, Ianuarie 25 a fost câte-va luni ministru de resbel în cabinetul de sub presidenţia lui Ion Brătianu; la 1891 a fost înaintat la gradul de general de divisie, comandant al corpului 1-iŭ de armată. Retras din armată la 1894, în urma punerei sale în disponiblitate, generalul Anghelescu a fost ales senator în 1895.

Antipa (Grigore). - Naturalist, născut în Botoşani la 27 Noembre 1867. A făcut studiele liceale în Iaşi, iar pe cele universitare în Germania. Doctor în ştiinţele naturale de la 1891, a lucrat mai mulţi ani în diferite staţiuni geologice în Francia, Italia, Heligoland.

Director al muzeului de istorie naturală din Bucuresci, delegat al Ministerului Domeniilor cu direcţiunea ştiinţifică a pescăriilor din România, G. Antipa a publicat: *Die Lucernariden der Bremer Expedition nach Ostpitzbergen im Jahre* 1889. *Zoologische Jahrbücher, VI. Bd, Jena, Verlag von Gustav Fischer* 1891. *Ueber das Vorkommen von rudimentären «Principaltentakeln» bei Lucernariden. Zoologische Jahrbücher, VI. Bd. Jena* 1891. *Eine neue Art von Drymonema, Jenaische Zeitschrift für Naturwissenschaft. XXVII. Bd. Jena* 1892. *Eine neue Stauromeduse. Mittheilungen aus der Zoologischen Station zu Neapel, 10 Bd. 4 Heft* 1892. *Ueber die Beziehungen der Thymus zu den sog. Kiemenspaltenorganen bei Selachiern. Anatomischer Anzeiger, VIII Jahrgang* 1892. *Lacul Razim, Starea actuală a pescăriilor din el şi mijloacele de îndreptare. Bucuresci* 1894. *Studii asupra pescăriilor din România. Bucuresci* (1895). *Legea pescuitului votată în sesiunea legislativă* 1895—1896.

Antonelli (Ioan),— Născut în Valasut la 1827, încetat din viaţă la Făgăraş în 1888.

A studiat la Cluj, Oşorheiŭ şi Blaj.

La 1848 până în 1849 e căpitan pe lîngă Axente Severu. La 1852—1855 e profesor la şcoalele normale din Blaj, apoi profesor la gimnasiu; de la 1863—1865 protopop în Turda, după aceea paroch şi vicar archiepiscopesc în Făgăraş. La 1872 a fost ales canonic. A luat parte în comisiunea de 12, aleasă în 1861 pentru inaugurarea Asociaţiunii transilvane. A tradus cartea I. şi II. din Titu, Liviu, a ţinut disertaţiuni în adunările Asociaţiunii asupra temei: *«Poporul roman în constituţiune»*, *«Monografia Făgăraşului»*. In 1865 a fost ales deputat la dieta din Cluj, iar în 1869 la dieta din Pesta la care n'a luat parte.

Apostol Mărgărit. — Vezi **Mărgărit.**

Arbore (Zamfir C.).— Publicist, născut la 14 Noembre 1848 la Cernăuţi. A făcut liceul la Moscova şi a intrat la 1866 ca student la academia militară din Petersburg

în contra beției (1815); *Anul cel mănos* (1820), poemă didactică. *La ria ini Sarolin și Hariet*, în versuri (1821). Afară de acestea, după moartea sa, au remas și alte scrieri ne tipărite, între cari se scie *Eneida* lui Virgiliu, și părți din *Bucolicele* lui Virgiliu.

Artachino (Constantin).—Pictor, născut la Giurgiu în 1870. Frequentând mai intâiu școala comercială, a intrat în 1886 la școala de bele-arte din București, și isprăvind aici cursurile, s'a dus la Paris, unde lucră în atelierul Julien. De aici trimitea primele sale tablouri la salonul din București. Dintre pânzele lui mai cunoscute sunt: *Bălți* preschimbată în isvor, *Tigănuș* rivend, Portretul d-nei *C... C...* și *Atelier*.

Arsachi (Apostol).—Doctor, bărbat politic, de origină elină, născut în Epirŭ la 1750 și decetat din viață în București la Decembre 1820.

Venit în țară ca medic, după ce își terminase studiile în strămătate, a fost consilierul intim al domnilor cari s'au succedat în Moldova de la 1785 pînă la 1860 și a fost secretar de stat sub Vodă Alexandru Ghica și Alexandru Ghica. La 1849 în timpul ocupațiunei rusești el a fost secretarul intim al generalului Duhamel; ales în mai multe rînduri deputat a făcut parte din Ministerul de sub presidencia lui Barbu Catargiu ca ministru de externe și ad-interim la centrul de la 22 Ianuarie 1861 pînă la 8 Iunie din acelașu an.

La această epocă Arsachi na presedencia consiliului de miniștri dar nu o ține de cât în luna și apoi demisionează și se retrage din politică.

Asaky (Gheorghe).—Literator, născut la 1788 Martie 1 în comuna Herța (Dorohoiu), decetat din viață în Iași la 1869 Noembre 12.

Studiile sale le-a făcut în Leopoldsburg, Viena și Italia, unde s'au mai cu seamă cu matematicile, literatura și istoria. Intors în țară, a intrat în corpul de ingineri și limba și literatura greacă din Iași, unde profesă și la școala grecească din Iași, unde profesă și la școala grecească din Iași, și-și urmă și la teatrul de la Iași, și-și urmă și la teatrul de la Iași. In 1817 și-și urmă și la teatrul de la Iași. Ca, primul teatru român în Moldova, pentru acest teatru scrise și prelucră mai multe piese. In 1820, voind să ridice seminarul de la Socola întemeiat de mitropolitul Veniamin Costache, aduse din Ardeal ca profesori pe Vasile Pop, Ioan Costea, Vasile Fabian Bob și Ioan Manțu, cari funcționară pînă la începutul Eteriei din 1821. După potolirea Eteriei, noul domnu al Moldovei Ioan Sturza, trimise pe Asaky ca representant al țerei la Viena. Aici rămase el timp de 5 ani. Intorcându-se în țară înființă la S-ții Trei-Ierarchi în Iași o școală primară, una normală și un gimnasiu. In urma păcii de la Adrianopole (1829) Asaky fu chemat în comisiunea pentru redactarea Regulamentului organic, și după intrarea în vigoare a acestui regulament el fu numit «referendar» (director) al Eforiei școalelor din Moldova, în care calitate funcționă cu un zel deosebit pînă la 1849. Cu stăruințele lui se inaugurează în 1835 în Iași *Academia Mihăileană*, numită astfel după domnitorul de atunci Mihail Sturza (1834 - 1848). La 1841 el înființeară o școală de arte tot în Iași. De asemenea în urma stăruințelor lui, se trimit tineri la învățătură în strămătate. După ce fu Ministru de Externe la Iași în 1856, Asaky se retrase din viața publică și trăi izolat, ocupându-se cu literatura, pînă la moartea sa. El a publicat: *Harpa romînă* versuri, (Iași, 1832); *Poezii*, (Iași, 1836 și 1854); *Fabule versuite*, (Iași, 1844 și 1862); *Notele de la Romînii*, (Iași 1867); *Calendare* (din 1840 pînă 1867) etc. Pentru teatru, prelucră și compuse piesele: *Mirul și Cire*, *Lapovs* (după Kotzebue), *Nevoia* (după Romani), *Păsărica Carpaților*, (idilă, Iași 1850), *Țiganii*, (idilă cu cântece, Iași, 1850), *Elena Dragoș*, *Petru Rareș*, *Ioan Rareș*, *Vlădica*, (toate drame originale, Iași, 1863). Pe lîngă toate acestea, Asaky este *Interpretul presei* romîne în Moldova. In 1829 el începu a scoate la iveală foaia politică și literară *Albina romînească*, care trăi pînă la 1850. Intre 1850—1859 publică *Gazeta de Moldova*, iar mai târziu *Parnasul* (1859—1860). Afară de acestea: *Ioana Iacob* (1840 — 41) și *Spiridon* (1841 pînă la 1842).

Un comitet pus sub presidencia Mitropolitului Moldovei a ridicat în 1890 prin subscripțiune publică, un monument în memoria lui Asaky, la Iași.

Asaky (Gheorghe).— Medic, profesor.

născut la 1 Ianuarie 1855 în Iaşi. A făcut studiile sale în străinătate; a început medicina la Montpellier (Francia) şi a terminat'o la Paris la 1873. Apoi a intrat ca extern al spitalelor din Paris în 1876.

Intors în ţară la 1877, participă la resbelul Independenţei, fiind ataşat la serviciul ambulanţelor *Crucea Roşie*. In 1878, obţine prin concurs postul de intern al spitalelor din Paris; în 1881 e numit preparator de fisiologie la Muscul de istorie naturală din Paris, de unde trece apoi în 1884 la Facultatea de medicină, ca şef al laboratoriului de medicină operatorie. In 1886 trece teza pentru doctorat şi e însărcinat cu predarea cursurilor la facultatea de medicină din Lille (Franeia).

In 1887, doctorul Asaky se reintoarce în ţară şi e numit profesor de clinică chirurgicală la facultatea de medicină din Bucuresci şi chirurg al spitalului Filantropia. La 1889 suprimându-se acest post prin budget, D r. Asaky pleacă în Paris dupe ce demisionează şi dă ast-fel nascere la o manifestaţie simpatică din partea studenţilor. Atunci se reîntoarce şi este pus în capul institutului de chirurgie.

Simţindusc bolnav, D-r. Asaky părăseşte din noŭ ţara la 1891 şi se stabileşte în străinătate. La 1895 e numit chirurg al spitalului *Hotel Dieu Saint Gatien* la Tours (Francia), unde funcţionează până la 1896. La 1897 se reîntoarce în ţară.

Principalele sale lucrări şi publicaţiuni sunt: *De la suture des nerfs à distance*, supra numită de Germani *Die Assaky'sche Methode, De la greffe nerveuse—De la greffe tendineuse.— De la suture à distance des tendons* (în colaborare cu Fargin) *Amputation de la Verge.— Institutul de chirurgie* 2 vol. *Laboratorul de clinică chirurgicală* 2 vol.

In colaborare cu medicii ceĭ maĭ eminenţi el a publicat ziarul medical *Clinica* şi *Archives Roumaines de médecine*, tipărite la Paris.

Ascanio. — *(Vezi* **Ollănescu***).*

Aslan (Edgard Th.)— Autor dramatic, născut în Iaşi la 1866; a făcut studiile sale liceale în acel oraş şi apoi s'a ocupat în special de literatura dramatică.

A scris: *Electra*, tragedie în 3 acte, *Fugarii*, operă într'un act, muzică de G. Stefănescu, *Ielele*, libret pentru balet, muzică de Spetrino.

A tradus în versuri: *Oedipe Rege, Nebuniele amoroase, Vincineta, Impricinaţii, Amphitrion, Medea, Tartuf, Griselidis, Filippo*, ear în prosă: *Burghezul Gentilom, Frica de bucurie, Regele Lear.*

A maĭ scris câte-va nuvele publicate în ziarele *Romania Liberă* şi *Epoca*..

Assan (Gheorghe). — Mare industrial, de origină din Moldova, născut în Braşov la 1821, încetat din viaţă la Münich (Bavaria) în 1866. Introducător al maşineĭ cu vapori în România, ei a fundat în ţară prima uzină cu vapor, moară şi fabrică de uleiuri şi lacuri, întemeiate de dânsul în Bucuresci la 1853. După moartea sa, aceste industrii aŭ fost continuate de fiĭ seĭ Gheorghe G. Assan şi B. G. Assan.

Athanasiad (Ioan B.)—Avocat, născut în Bucuresci la 10 Martie 1840, încetat din viaţă la 31 Iulie 1896.

A făcut studiile la gimnasiul Sfântu Sava, apoi la facultatea de drept din Bucuresci. La 1860, a fost numit copist la Ministerul Justiţieĭ, apoi la 1865 grefier la Trib. Ilfov, la 1866 judecător de instrucţie, la 1868 preşedinte al Trib. Ilfov secţia comercială, de unde a demisionat în 1869 spre a îmbrăţişa cariera de avocat.

Athanasiad a colaborat mulţi anĭ, la ziarul politic *«Pressa»*, a fundat ziarul umoristic *«Scaiul»* devenit maĭ târziu *«Ciulinu»*.

Scrierile sale sunt: *«Resumat de drept comercial, La Bessarabie, Viaţa luĭ Mihaĭ Viteazu, Dreptul constituţional şi administrativ* 2 vol. *Romanii şi Ungurii.*

Athanasiad era membru al *Societăţeĭ geografice* şi unul din fundatorĭ aĭ *Societăţeĭ pentru Invăţătura Poporuluĭ Român.*

Athanasovicĭ (Gheorghe). — Medic, născut la Sistov (Bulgaria) în anul 1822, încetat din viaţă în acel oraş la 1892.

A făcut studiile gimnasiului în Athena şi facultatea de medicină din Paris pe care a terminat'o la 1848. In acel an a venit în România şi s'a stabilit în Bucuresci unde a profesat medicina timp de peste 40 anĭ.

El din preună cu Davila, Protici, Patzelt Triandaflidi, a fost dintre ceĭ d'ântêiŭ profesorĭ de medicină aĭ facultăţeĭ noastre la începutul eĭ, profesând toxicologia şi medicina legală. In acelaş timp era şi medic primar la spitalul de copiĭ.

Era renumit maĭ ales ca mamos.

Păstrând o dragoste adâncă ţăreĭ sale, a jertfit întreaga sa avere pentru causa liberăreĭ politice a Bulgarieĭ, unde s'a întors după resbel, chemat fiind de principele Battemberg care 'ĭ a încredinţat portofoliul Instrucţiuneĭ publice.

Aurelian (Petre S.)— Agronom, economist, născut în Slatina la 12 Decembre 1833. A făcut studiile primare în Slatina, liceul şi dreptul în Bucurescĭ, iar agronomia şi ştiinţele politice in Francia şi Italia. A ocupat timp indelungat direcţia şcoaleĭ centrale de agricultură de la Pantelimon şi Herestreŭ, şi e profesor de economie politică la scoala de poduri şi şosele până în present.

Membru al Academieĭ române, al societăţeĭ de Economie politică din Paris, Aurelian a fost Ministru al Lucrărilor Publice de la 1877 la 1878 şi Ministru al Cultelor de la 1882 la 1884 în cabinetul Ion Brătianu. La 1895 a fost ales preşedinte al Camereĭ. In anul următor 21 Nov. 96, a luat Preşidenţia Consiliuluĭ de Miniştri şi portofoliul Domeniilor până la 1897 Martie 31 când a demisionat lăsând succesiunea cabinetuluĭ d-luĭ Sturdza.

Principalele sale scrierĭ sunt: *Ţara noastră, Bucovina, Notices sur la Roumanie* (în colaborare cu A. Odobescu), *Elemente de economie politică, Catehismul economieĭ politice, Manual de agricultură, Starea economică a Romănieĭ în secolul al 18-a, Cum se poate fonda industria în România, Politica noastră vamală.*

In colaborare cu D-nu Gr. Stefănescu a condus *Revista sciinţifică* de la 1870 la 1882, şi apoĭ revista *Economia Naţională*, care apare şi în present.

Avram (Iancu).—Vezi **Iancu Avram.**

Axente Sever (Ioan). — Fost prefect la 1848/9; născut la 3/15 Aprilie 1821 în Fráua (Transilvania); a studiat în Blaj şi Sibiŭ. La 1842 fu primit în seminarul clerical din Blaj, pe care însă la 1845, l'a părăsit şi la 1847 a trecut în România ca profesor de limbe latină şi română. La 1848 luă parte activă la mişcările revoluţionare, fu numit comisar de propagandă în judeţul Ilfov, şi in urmă trimis cu Aron Florian la Craiova pentru organisarea judeţuluĭ care nu voia să recunoască guvernul provisor. Axente reintors in Transylvania a luat parte activă la adunarea din 11 Sept. in Orlat, de unde în ziua următoare pleacă cu o ceată de 200 cetăţenĭ la a 3-a adunare de la Blaj. După proclamarea armăriĭ generale, Axente luă parte principală la organisarea gloatelor române şi la apărarea eroică a Munţilor Apusenĭ şi a forţăreţeĭ Alba Iulia în 1849. Restabilită ordinea în ţară, înainte de depunerea armelor, Axente încearcă formarea şi organisarea unuĭ escadron stabil de cavalerie, dar fără succes. Abia aşezat în Cenade, in urma denunţărilor ce erau la ordinea zileĭ, fu arestat, dus la Sibiu şi supus unuĭ interogator pentru ascundere de arme, incendiarea Aiuduluĭ şi altele, dar, dovedit nevinovat, după 30 zile fu pus în libertate. Axente ocupă diferite slujbe iar după retragerea sa din serviţiul Statuluĭ luă parte activă la maĭ multe acţiunĭ politice-naţionale şi la mişcările culturale ale Românilor din Transilvania. In present trăesce retras la Braşov.

B

Babeşiŭ (Aurel). — Doctor în filosofie, chimist, fiul prim-născut al luĭ Vincenţiu Babeşiŭ; născut în Viena 1853, şi-a început studiile în Viena şi le-a terminat la universitatea şi politechnicul din Budapesta. Chimia a studiat'o in Heidelberg, în laboratorul celebruluĭ Bunsen; a trecut în România în 1884, unde ocupă postul de profesor la şcoala veterinară superioară şi de şef al lucrărilor chimice în institutul de bactereologie. S'a distins maĭ cu seamă prin lucrările sale asupra apeĭ de băut şi prin cele de pe terenul tocsicelor bacteriene.

Babeşiŭ (Vincenţiu). — Membru al Academieĭ Române din Bucurescĭ, născut la

1821 în Banat. A făcut studiile juridice şi teologice în Temişoara, Szegedin şi Pesta. La întorcerea sa în ţară a fost numit profesor la institutul teologic în Arad şi apoi a fost chiemat la 1849 se administreze ca director trei districte cu peste 500 şcolele române rurale din Bănat. In curând însă el a fost rechiemat la Arad şi trimis la Viena, unde a lucrat ca translator la ministerul împărătesc de justiţie; iar cu începutul anului 1851, reorganisându-se înalta curte de justiţie şi casaţiune pentru imperiul întreg, a fost numit secretar la acea curte. La 1860 a fost înaintat la rangul de secretar aulic, iar după separarea administraţiunii Ungariei la 1862, a fost chiemat în cancelaria Ungariei ca referent pentru causele criminale, de unde peste un an a fost numit şi trimis judecător la Tabla regească din Budapesta şi referent la septemvirat.

La 1860 Babeşiŭ a publicat cunoscuta broşură în limba germană: *«Die Sprach- und Nationalitätenfrage in Oesterreich, von einem Romänen»*, care pleda pentru unitatea monarchiei şi egalitatea tuturor popoarelor ce o compun, şi semnala grelele turburări şi pericole ce aŭ să urmeze, dacă Maghiarilor s'ar încuviinţa dualismul, pe basele istorice, cum stăruiaŭ ei. La 1861, convocată fiind dieta Ungariei, Babeşiŭ a fost ales în cercul român de la Sascamontană, unde el nici nu candidase. In adunarea representanţilor Ţării Ungureşci, el a apărat cu toată energia autonomia Transilvaniei, şi cu alţi 10 deputaţi români a pus temeiŭ la crearea partidului român naţional. La 1866 s'a întemeiat jurnalul *«Albina»* în Viena, ca organ al partidului naţional, punându-se sub conducerea particulară a lui Babeşiŭ, însă după abia trei ani, *«Albina»* a fost oprită de-a intra în Ungaria, Bănat şi Ardeal. Atunci Babeşiŭ a adus foaia la Pesta, continuându-i ediţiunea încă 8 ani cu toată energia, şi grupând pe lângă ea aproape toate spiritele luminate din Ungaria şi Bănat mai vîrtos. Intre anii 1873—1875 *«Albina»*, a avut vr'o 7—8 procese, printre cari contra lui Babeşiŭ unul pentru calomnie, unul pentru agitaţiune contra statului şi unul pentru înaltă trădare. El a fost achitat de juraţi. Cu toate acestea, în faptă, Babeşiŭ prin foaia *«Albina»* şi prin cuvântările sale în dieta Ungariei şi adunările române naţionale, representa şi pleda în mod energic politica moderată. Programul naţional pentru deslegarea chestiunii limbelor, după lungi desbateri între deputaţii români şi sârbi dela dieta ungureasca, Babeşiŭ l-a formulat şi cuprins în 12 puncte, într'un proect de lege subsemnat de 24 deputaţi români şi sârbi şi de unicul ruteano-slav de la dietă, şi susţinut prin luptă parlamentară de trei zile cu toată energia în aceeaşi sesiune dela 1868. Mulţi ani de zile, pe această bază, s'a continuat lupta naţională prin reuniuni şi adunări particulare, până când la 1880, într'o asemenea adunare în Sibiŭ, s'a pus temeiŭ conferinţei publice din Maiŭ 1881, unde tot Babeşiŭ ca raportor general a motivat şi susţinut programul Românilor din Transilvania, Bănat şi Ungaria. La Maiŭ 1891 inaugurându-se în politica naţională o nouă direcţiune, Babeşiŭ s'a retras absolut din lupta politică şi s'a reîntors la cercetările sale istorice.

Babeşiŭ (Victor). — Doctor, bactereolog, fiul lui Vincenţiu Babeşiŭ, născut la Viena în 1854, unde a făcut studiile sale. Doui ani după depunerea examenului de doctorat, a fost chiemat ca asistent la universitatea din Budapesta şi a devenit în curînd profesor la facultatea din acel oraş. Statul unguresc trimise pe tânărul profesor ca representantul său la congrese şi în comisiuni speciale spre a studia anatomia-patologică, organisarea universităţilor, şi el se legă atunci cu Pasteur, Koch, Cornil şi alte celebrităţi.

La 1887 doctorul V. Babeşiŭ e numit în Bucureşci profesor de patologie experimentală la facultatea de medicină şi este pus în capul Institutului de Bactereologie. Aci el aduce foloase imense sănătăţei publice mai ales prin înfiinţarea serviciului seŭ de inoculaţiune contra turbărei, boală care nu se putea tămădui înainte de că, prin trimiterea bolnavilor la Paris. D-rul Babeşiŭ a ţinut la Ateneul român şi la Institutul seŭ numeroase conferinţe populare, cari aŭ contribuit mult pentru luminarea publicului asupra noţiunelor de igienă.

Numeroasele descoperiri ştiinţifice ale acestui doctor, aŭ fost comunicate Academiei franceze care le-a premiat. Ele aŭ fost publicate în mai toate revistele ştiinţifice din Europa.

D-rul V. Babeşiŭ este membru al Academiei române şi al Academiei de medicină din Paris.

Scrierile sale maĭ însemnate sunt: *Analele institutuluĭ de patologie şi bactereologie din Bucurescĭ* şi *lecţiunile sale.*

Bacalbaşa (Anton). — Ziarist, născut în Brăila la 1864. A colaborat la maĭ multe ziare între carĭ *Adevĕrul, Epoca,* şi a scris numeroase schiţe umoristice în revista sa *Moş Teacă.* Este prim redactor al ziaruluĭ *Dreptatea.*

Bacalbaşa (Constantin C.). — Publicist, născut în Bucurescĭ la 21 August 1856. A făcut studiile gimnasiale la Brăila şi cele liceale la Sfântu Sava în Bucurescĭ.

Inscris la facultatea de drept, a părăsit studiile spre a intra în presă la 1879.

A fost cronicar la ziarele *Telegraful, Naţiunea, Epoca* şi a făcut parte din comitetul de redacţiune al ziaruluĭ socialist *Drepturile omuluĭ.* Apoĭ a trecut la ziarul democratic *Lupta* la care a colaborat până la încetarea sa; iar la 1895 a trecut ca prim-redactor la *Adevĕrul.*

De la 1882 până la 1884 a fost şef de biuroŭ al accizelor comuneĭ Bucurescĭ.

A scris o comedie *Peţicul luĭ Berechet* reprezintată pe scena Teatruluĭ Naţional şi un studiu asupra *Reformeĭ impozitelor comunale.*

Bacalbasa (Ion C) — Ziarist, publicist, născut în Brăila la 24 Iulie 1863. A urmat cursurile liceuluĭ Sf. Sava şi ale Gimnasiuluĭ din Brăila.

La 1886 a intrat în ziaristică, colaborând la ziarul radical *Lupta,* până la 1895 când a intrat la ziarul democrat *Zina* şi după încetarea acestuia, la *Adevĕrul.*

A publicat: *Mort fără lumânare* dramă în 3 acte jucată pe scena Teatruluĭ Naţional la 1895, *Moşu* comedie într'un act şi *Asan* dramă istorică în 5 acte.

Bacaloglu (Emanoil) fisician român, de origină grec, născut în Bucurescĭ la 11 Aprilie 1830, incetat din viaţă la 30 Aug. 1890. Bacaloglu a fost un adevĕrat enciclopedist al sciinţelor positive. Studiile şi-le-a făcut în Lipsca, unde a lucrat in laboratorul luĭ Erdmann, şi la Paris, sub conducerea luĭ Dumas. Reintors în ţeară la anul 1861, a fost numit profesor de fisică şi chimie la şcoala de medicină şi farmacie, apoĭ profesor de matematică la liceul St. Sava, iar la 1863, odată cu crearea facultăţiĭ de sciinţe sub Cuza, profesor de fisică la universitatea din Bucurescĭ. Dorind a-şĭ crea un cerc sciinţific, a pus la cale la 1868 înfiinţarea societăţeĭ de sciinţe fisico-naturale, care l-a ales preşedinte. Bacaloglu a fost un activ colaborator al maĭ multor reviste sciinţifice din străinătate, şi o parte a scrierilor sale a fost presentată şi academieĭ de sciinţe din Paris. La 1879 Bacaloglu a fost ales membru al Academieĭ române, şi fu pe rând vice-preşedintele, iar în urmă preşedintele secţiuniĭ sciinţifice. Discursul sĕŭ de recepţiune l-a cetit în presenţa regeluĭ la 20 Martie 1880 «despre calendar», susţinând necesitatea schimbăriĭ calendaruluĭ Iulian. Bacaloglu a contribuit mult la respândirea sciinţelor prin numeroase articole publicate în «Revista sciinţifică» şi prin conferinţe ţinute la universitate şi în Ateneul român.

Scrierile sale sunt: *«Cercetărĭ relative la influenţa acidilor mineralĭ asupra solubilităţiĭ aciduluĭ arsenios în apă»; «Despre câteva sărurĭ oxaminice»; «Despre analisa gazelor»; «Explicaţiunĭ teoretice asupra serielor homologe». «Despre pseudoscopia»; «Excesul sferic»; «Asupra difracţiuniĭ luminei»; «Notă relativă la liniile şi suprafeţele reciproce»; «Câteva observaţiunĭ relative la direcţiunea verticală la diferite mălţimĭ deasupra solului»; «Corespondenţă»; «Consideraţiunĭ teoretice asupra chimieĭ»;* (lucrărĭ publicate în franţuzeşte): *«Elemente de algebră»; Elemente de fisică»;* 1870) *«Despre materia radiantă»; «Desvoltarea progresivă a luminatuluĭ electric»; «Oare-carĭ dispositiunĭ noŭ din cabinetul de fisică al universităţiĭ din Bucurescĭ»; «Relaţiunĭ asupra expositiuniĭ de electricitate de la München din 1882»; «Dare de seamă despre expositiunea de electricitate de la Viena din 1883»;* Despre *Paratoner»;* (toate scrise în româneşte).

Bachelin (Leo). - Publicist şi scriitor, născut la 17 Decembrie 1857 în Neuchatel (Elveţia). A făcut studiile în Italia, Germania (Berlin şi Strasburg) şi Francia (Paris). Licenţiat în litere, a fost numit in etate de 25 anĭ profesor de literatură franceză şi greacă la academia din Neuchatel, de unde la 1889 a trecut în România. Aci peste scurt timp a fost numit bibliotecarul Regeluĭ. Scrierĭ: *Le Château Royal de Sinaia, 1893;* in limba germană, *Studiĭ despre basmele românestĭ (1882)* Apoĭ: *Han-*

Makart et les 5 sens, 1875, Mélanges d'Histoire et d'Art, 1879, La Première Idylle de Theocrite, 1883 etc.

Bacinschi (Vladimir). — General, născut la 1825 încetat din viață în Bucurescĭ la 1878. A intrat în armată cu gradul de junkăr la 21 Octomvrie 1842 și a fost înaintat sub-locotenent la 1844.

Maior la 1855, Colonel la 1866, e înălțat general la 8 Aprilie 1870 și comandant al Divizieĭ 4-a teritorială. A fost adjutantul Domnitoruluĭ Ghica al Moldoveĭ și apoĭ al luĭ Cuza Vodă până la detronare.

Bădescu (Scipione). — Ziarist, scriitor, născut la 1840 Maĭ 2 în Rĕscoltz (Transilvania). A început prin a colabora la ziarele *Concordia* din Pesta (1866) apoĭ la revista *Familia*.

Terminând studiile sale în Pesta, veni în Bucurescĭ la 1868 și colaboră la *Românul* și alte ziare.

A publicat: *Coroana Romănieĭ*, poesiĭ naționale (1881) și diferite lucrărĭ prin *Convorbirĭ literare*, *Nou Curier Român*, *Trompeta Carpaților*.

Băicoianu (Serge). — General de brigadă, născut la 15 Iunie 1841. A intrat în oștire ca soldat la 1869 Martie 8, apoĭ a plecat în streinătate unde a făcut studiile sale la școala militară Saint-Cyr din Paris. Reîntors la 1863 cu gradul de sub-locotenent, e înaintat ofițer superior la 1873 și locot-colonel la 1877. Cu acest grad e șeful statuluĭ major din divizia I-a de infanterie în timpul resbeluluĭ Independențeĭ de la 1877—78.

La 1893 a fost înaintat general de brigadă, și maĭ târziŭ inspector general al cavalerieĭ.

Bălăceanu (Constantin). — Om politic, fost Ministru al cultuluĭ la 1838, president al Eforieĭ Spitalelor la 1840, și Ministru al justițieĭ la 1856.

Bălăceanu (Grigore). — Spătar la 1821 în Muntenia. Vornic la 1822.

Bălăceanu (Ioan). — Om politic, născut în Bucurescĭ la 1825. A făcut studiile în Francia. Intors în țară a luat o parte activă la mișcarea revoluționară din 1848, și după comprimarea revoluțiuneĭ a emigrat în Transylvania de unde apoĭ a trecut în Paris. Sub domnia Principeluĭ Cuza, a fost cât-va timp Prefect de poliție.

De la 1866 înainte, J. Bălăceanu desvoltă toată activitatea sa ca diplomat; de la 15 Fevruarie 1866 până la 14 Maiŭ 1867, este agent diplomatic al țercĭ la Paris, apoĭ în aceiașĭ calitate merge la Constantinopole de la 31 Decemvrie 1870 până la 26 Martie 1871.

Demisionat din corpul diplomatic, e numit Prefect al poliție Capitaleĭ la 15 Ianuarie 1876, dar numaĭ pentru câte-va dile, căcĭ la 30 Ianuarie din acelașĭ an ia portofoliul Ministeruluĭ de Externe în Cabinetul Lascăr Catargi și 'l păstrează până la 4 Aprilie 1876.

Trimis din noŭ agent diplomatic la Viena în 1876, e înaintat Ministru plenipotențiar în acelașĭ oraș la 1878; apoĭ este transferat la Roma în 1882, la Paris în 1884 până la 1885.

In anul 1886 reia funcțiunea de Ministru plenipotențiar la Constantinopole până la 1888.

Delegat în Comisiunea Europeană a Dunăreĭ și în Comisiunea mixtă a Prutuluĭ la 1 Iulie 1889, păstrează această funcțiune până la 1 Aprilie 1893 când este numit trimis extraordinar și Ministru plenipotențiar la Londra, post pe care'l ocupă și astăzĭ.

Bălăcescu Constantin. — Fabulist, născut la 1800 Ianuarie 20, mort la 29 Fevruarie 1880 în Bucurescĭ. A făcut studiile sale în țeară și a ocupat diferite funcțiunĭ publice, prefect de județ, membru în comitetul Teatrelor, etc.

El a publicat: *Buna educațiune* comedie (1845) *Poesiĭ* în care se găsește satira:

Fă-mĕ tată să-ți seamăn, saŭ *Cofănitul de țară la Bucurescĭ (1845).*

Proect pentru o casă de păstrat și împrumutat (1845).

Bălănescu-Rosetti (Nicolae). — Vezĭ. Rosetti-Bălănescu.

Balanolu (Ioan P) — Comerciant, născut la 8 Septemvrie 1833 în Bucurescĭ, mort la Ianuarie 1896 în Viena. A făcut studiile sale parte în țeară parte în străinătate și la 1856 a luat direcția caseĭ de bancă Bălan, pe care a condus'o până la 1860.

Comerciant însemnat, fost antreprenor al

accizelor Capitalei de la 1873 până la 1883, Ion Balanolu a fost membru al Tribunalului de comerciu sub vechia legislaţiune, membru al Consiliului comunal, al mai tuturor societăţilor industriale, deputat, şi în urmă Preşedinte al Camerei de comerciu, post pe care l'a păstrat până la moartea sa.

Bălăşescu (Nicolau) - născut în Haşag, lângă Sibiu, a venit în 1835 la Bucureşci ca profesor la seminarul mitropolitan: după aceea, a fost călugăr la mânăstirea Cernica. Reîntors la Sibiu, a tipărit în 1847 şi 1848 un dicţionar latin-român, a luat parte la adunarea Românilor din 3 (15) Maiu 1848 la Blaj şi a fost ales membru în comitetul permanent cu reşedinţa în Sibiu. In 18 August 1848, a fost arestat ca agitator iar după câte-va zile eliberat. La 4 (16) Octomvrie 1848 fu întărit ca membru în comitetul de pacificaţiune al Românilor. După ocuparea Sibiului de armata maghiară, prevăzând pericolul în care 'i era viaţa, a pus de i-aŭ tuns pĕrul şi i aŭ ras barba călugărească, apoi îmbrăcat în vestminte ţărănesci, pentru a nu fi cunoscut, a ieşit din Sibiu, şezând ca servitor pe capra careteĭ doamneĭ Golescu, care părăsind locuinţa sa din Sibiu, se reîntorcea în România. Acolo, denunţat că ar agita în contra regulamentuluĭ organic al ţereĭ, a fost arestat de o patrulă a armateĭ rusescĭ şi ţinut sub pază strictă în Râmnicul-Vâlceĭ maĭ multe zile, iar de aci escortat la Bucureşcĭ, unde a fost pus în libertate. Scrierile sale, afară de dicţionarul sus arătat, sunt: *Gramatica română pentru seminariĭ*, (1848), *Elemente de gramatica română* (1850).

Bălcescu (Nicolae). Om de stat, publicist, născut în Bucureşci la 2 Iunie 1819, mort în Palermo la 16 Noemvrie 1852. A făcut studiile sale în colegiul Sfântu Sava şi apoĭ a servit cât-va timp în armată, dar fiind implicat în conspiraţia contra luĭ Vodă Al. Ghica, fu închis la Marginenĭ. Părăsind oştirea, a luat partea cea maĭ activă la revoluţia din 1848 atât în ţară cât şi în Transilvania, fiind chiar unul din membriĭ guvernuluĭ provisoriu, din care causă a fost ecsilat. Atuncĭ a trăit cât-va timp în Paris apoĭ în Palermo, unde a murit şi a fost îngropat în cavoul săracilor din acel oraş.

Bălcescu a scris *Puterea armată a Romănieĭ (1844), Istoria Românilor sub Mihaiŭ Vodă Viteazul (1851 1852)* pe care n'a avut timpul să o sfârşească. Se maĭ numĕră între operele sale, *Cântarea Romănieĭ* cu toate că Bălcescu singur scrie că ar fi găsit manuscrisul într'o mânăstire din ţeară.

Băleanu (Emanoil). — Om politic, fost comandant al oştireĭ din Muntenia la reînfiinţarea eĭ în 1831 şi deputat în adunarea ţĕreĭ. Din preună cu J. Câmpineanu a făcut parte din opoziţia organizată contra principeluĭ Al. Ghika de la 1834 până la 1837. Isbucnind revoluţia de la 1848, Em. Băleanu intră în partidul antirevoluţionar şi face parte din căimăcămia instituită în Bucureşcĭ după fuga guvernuluĭ la Târgovişte (27 Iunie). Maĭ târziŭ, până la alegerea luĭ Cuza-Vodă, a făcut iarăşĭ parte din Căimăcămia muntenească din preună cu J. Manu şi I. Filipescu.

Baligot de Beyne. — Diplomat, născut în Francia, încetat din viaţă în 1892 la Paris. A fost mult timp secretar al Consulatuluĭ françez la Constantinopole; acolo, cunoscând pe C. Negri, sub influenţa acestuia, a lucrat mult în vederea unireĭ Principatelor. La 1860 în luna Fevruarie a venit în Bucureşcĭ ca secretar al Domnitoruluĭ Cuza pe care nu l'a părăsit până la sfârşit. După 11 Fevruarie 1866 s'a retras în Francia, stabilindu-se la Paris.

Balş (Panait I.). — Născut la 1817 încetat din viaţă la Iveştĭ (Tecuciŭ) la 23 Ianuarie 1889. A fost ministru de finance al Moldoveĭ.

Balş (Tudor). — Fost caimacam al Moldoveĭ, născut la 1790, încetat din viaţă la 1857. Domnul Gr. Ghica al Moldoveĭ împlinind la 1856 termenul de şapte anĭ pe care fusese numit, Tudor Balş îl înlocui cu titlul de caimacam. El desfiinţă toate instituţiunele făcute de Grigore Ghica, închise seminarul şi gimnaziul din monastirea Neamţu, desfiinţă facultatea de drept din Iaşĭ, banca naţională şi legea de presă.

Bălteanu (Eniu. — Profesor, născut în comuna Cocioc la Octomvrie 1847. A făcut studiile sale în Bucureşcĭ, la facultatea de litere şi filosofie, apoĭ a maĭ urmat cursurile universităţilor din Berlin şi Toulouse. A fost cu începere de la 1872 şi până la 1876 în maĭ multe rânduri revisor şcolar

apoi profesor la mai multe şcoale până când a înfiinţat un institut a cărui direcţiune a luat'o la 1884.

A publicat: *Poesia didactică la Grecĭ. Davila* biografie populară. *Din studiul naturei. Abecedarul român*, etc. Eniu Bălteanu a înfiinţat la 1885 revista pedagogică «*Lumina pentru toţĭ*» care a apărut fără întrerupere până la 1 Iunie 1895.

Balu (Nicolae) – numit şi Coconul. Avocat, născut în Zerneştĭ (Transilvania) la 1790 încetat din viaţă în Braşov la 1855. Studiă filosofia şi dreptul în Cluj; intră maĭ întâĭ ca practicant la Tesaurariat în Sibiu, fără nicĭ un salar, în decurs de 7 anĭ. Ascultând sfatul părinteluĭ sĕŭ, îmbrăţişă după aceea cariera preoţească, dar peste puţin o părăsi şi se făcu advocat. Om cu mare râvnă pentru luminarea şi înaintarea poporuluĭ, Balu stărui, maĭ ales în comuna sa natală şi în cele din jur, ca părinţii să-şĭ trimeată copiĭ la şcoale maĭ înalte şi acesteĭ stăruinţe se datoreşte o pleiadă de bărbaţĭ aleşĭ eşiţĭ din acele părţĭ, carĭ aŭ avut un însemnat rol în viaţa publică naţională şi bisericească a Românilor transilvănenĭ. Advocat zelos, Balu, după lupte de peste 40 anĭ câştigă procesul locuitorilor românĭ din graniţa Transilvanieĭ înspre România de circa 200,000 fl. drept despăgubire pentru daunele prin militarisarea graniţeĭ, întâmplate sub împărăteasa Maria Tereza.

Baraş (Iuliu).—Doctor, profesor, de origină israelită, născut la 1818 în oraşul Brody (Austria), mort în Bucureşcĭ la 1863. A făcut studiile în Austria unde a luat diploma de doctor în medicină, apoĭ a venit în Bucureşcĭ la 1842 şi e numit maĭ întâiŭ doctor de carantină la Călăraşĭ (Ialomiţa). La 1845 trece ca doctor la Craiova şi la 1852 profesor de ştiinţele naturale la colegiul Sf. Sava din Bucureşcĭ, predând în acelaş timp ştiinţele naturale la şcoala de agricultură, şi cea militară.

El a fost întemeiătorul şi directorul primuluĭ spital de copiĭ.

Doctorul Baraş a publicat; *Minunile naturei* 3 vol. (1852).—*Mineralogia, după Belez*, (1854).—*Asfixia saŭ leşinul* (1854).—*Botanica*, după Belez (1856).—*Higiena populară* (1857).—*Zoologia* (1857). -*Debora*, melodr. în 4 acte (1858) *Cărticica albinelui* (1859).—*Manual de silvicultură* (1861).—*Isis saŭ Natura* (de la 1856 până la 1859). —*Natura*, foae pentru lăţirea sciinţelor naturale (de la 1861 până la 1863 în unire cu D Ananescu). — *Israelitul român*, foae politică (1857).

Barbu (Gheorghe).—Vestit lăutar, născut la 1800 în Iaşĭ încetat din viaţă la 1893 în Iaşĭ. Fost staroste al lăutarilor, fiu al unuĭ lăutar devenit celebru prin cânţoneta luĭ V. Alexandri *Barbu Lăutarul*, Gheorghe Barbu avea maĭ ales un deosebit talent de improvizaţie şi de reproducere după auz. Se povesteşte că pe la 1847 ar fi uimit chiar pe vestitul compositor Liszt aflat la Iaşĭ şi în presenţa căruia executase după auz maĭ multe bucăţĭ muzicale.

Barcianu (Danil).—Profesor şi scriitor român, născut la 1847 în Reşinarĭ; a studiat în Sibiu. In 1869 a fost trimis în Germania din partea ministeruluĭ de culte şi instr. publică spre a studia organisarea şcoalelor popolare de acolo, iar între 1870—74 a urmat la universităţile din Viena, Bonn şi Lipsca prelegerĭ de pedagogie şi sciinţele naturale. In 1876 a fost numit profesor la «institutul ped.-teol. din Sibiu,» unde funcţionează şi azĭ.

A fost şi director al «şcoaleĭ de fete a Asociaţiuniĭ transilvănene pentru literatură», de asemenea maĭ mulţĭ anĭ secretar al acesteĭ asociaţiunĭ. Barcianu a fost membru al comitetuluĭ naţional şi ca atare judecat în procesul Memoranduluĭ şi închis în Vaţ. A publicat: *Untersuchungen über die Blüthenentwickelung der Onagraceen.* (1874) *Elemente de istoria naturală*, (1881—83) *Lucrul de mână în şcoalele de băeţĭ şi în institutul pedagogic* (1885), *Istoria naturală în scoala poporală* (1890-91.) A prelucrat operele răposatuluĭ sĕŭ tată: 1) *Vocabular romnemţesc şi Wörterbuch der román. und deutschen Sprache.* (1886 şi 1888). *Gramatica germană* (1896). In 1891 a redactat revista literară «*Foaia Ilustrată*», iar împreună cu alţĭ colegĭ «*Foaia Pedagogică*».

Bariţiu (Gheorghe). — Istoric şi întemeietorul preseĭ române în Transilvania, născut la 12 (24) Maiŭ 1812 în Jucul de jos, cott. Cojocenĭ, încetat din viaţă la 1893. Şcoalele elementare le-a urmat în Trăscău (Toroczkó) 1820—1824 şi Blaj 1824—1827, iar liceul şi facultatea filosofică în Cluj, de unde

după 4 anĭ s'a reîntors iar la Blaj şi a intrat în institutul de teologie.

La 1835 a fost numit profesor de fisică la facultatea filos., iar în anul următor a fost chiemat ca profesor la şcoala română din Braşov, înfiinţată cu doĭ anĭ înainte.

La 1838 Bariţiu înfinţează «*Foaia pentru minte, inimă şi literatură*», câte un număr pe septămână, şi ceva maĭ târziu, ziarul politic «*Gazeta de Transilvania*». In iarna următoare, a organisat o societate de diletanţĭ, care a rămas în activitate până la 1856, şi a contribuit în mod însemnat la desvoltarea limbeĭ române în ţinutul Braşovuluĭ.

La 1845 Bariţiu să retrage de la şcoala română şi îşĭ consacrează întreaga activitate foilor sale, cari în urma censureĭ severe, avênd să lupte cu neîntrerupte greutăţĭ, reclamaŭ o atenţiune deosebită. La 1848, a participat la adunarea naţională ţinută în 3 (15) Maiŭ pe câmpul libertăţeĭ de lângă Blaj şi a subscris protocoalele şi petiţiunile ca vice preşedinte al adunăriĭ. In Octomvrie înfiinţându-se în Transilvania «comitetul de pacificaţiune», Bariţiu a fost chiemat la Sibiu unde fu numit tot odată şi membru al «comitetuluĭ pentru apărarea ţăreĭ». Remânând foile luĭ Bariţiu în grija colaboratoruluĭ sĕŭ Andreĭ Mureşan, el a stat peste 4 lunĭ în Sibiu şi a participat la lucrările ambelor comitete. La 11 Martie 1849, căzênd Sibiul în mânele insurgenţilor, Bariţiu şi ceĭ l-alţĭ membrĭ aĭ comitetuluĭ s'aŭ refugiat în România. Bariţiu a mers la Câmpina, unde se refugiase şi familia sa, aicĭ însă fu arestat de o patrulă rusească şi escortat la Ploeştĭ şi de aicĭ după 2 septămânĭ, la Cernăuţĭ, unde a fost în fine eliberat după intervenţiunea familieĭ Hurmuzachi, la a căreĭ moşie,—Cernauca,—a petrecut până după pacificarea Transilvanieĭ.

Reîntors la Braşov, Bariţiu a obţinut de la noul guvern voca de a continua cu editarea foilor sale, însă la 1850 fură suprimate din causă că Bariţiu a publicat raportul luĭ Iancu după originalul german tipărit în Viena, şi nu s'a supus ordinuluĭ autorităţilor de a întrerupe această publicare. «*Gazeta*» a reapărut deabia după 6 lunĭ, sub conducerea luĭ Iacob Mureşan, care a fost numit redactor, iar Bariţiu a remas simplu colaborator la această foaie. In 1852 un consorţiu de comercianţĭ românĭ din Braşov înfiinţează fabrica de hârtie din Zărnesci şi numesce pe Bariţiu director comercial, care post l'a ocupat aproape 20 anĭ. La 1860 Bariţiu elaborează, după cererea mitropoliturui Şaguna, un proect de statute ale «*Asociaţiuniĭ Transilvane*». Cu anul 1861 reîncepând luptele politice în monarchia întreagă, Bariţiu a conlucrat la toate adunările şi conferinţele Românilor; la dieta din Sibiu (1863/4) a participat ca regalist şi a fost ales de aceasta de două orĭ deputat în senatul imperial din Viena. In 1866 a fost ales membru al Academieĭ române (atuncĭ Societatea academică).

După retragerea sa de la postul de director al fabriceĭ de hârtie din Zernescĭ, Bariţiu s'a mutat la Sibiu, şi a înfiinţat ziarul «*Observatoriul*» (1878 până 1885), pentru a căreĭ linie politică i-s'au intentat 3 procese politice în cari însă juriul sibian l-a achitat. Organisându-se la 1881 partidul naţional, Bariţiu a fost ales în comitetul central şi a redigiat *Memorialul* publicat conform însărcinăreĭ a conferinţeĭ electorale ţinute în Maiŭ 1881 în Sibiu, iar la 1884 a fost ales preşedinte al comitetuluĭ naţional şi a ocupat acest post până la retragerea sa din viaţa politică, la 1887. De la acest an, Bariţiu şi-a consacrat întreaga activitate Asociaţiuniĭ Transilvane pe care a servit-o ca secretar I. şi redactor al «Transilvanieĭ» (1861—1888), apoĭ de la 1888 ca preşedinte şi delegat la şcoala civilă de fete din Sibiu. Scrierile luĭ Bariţiu sunt foarte numerose: afară de Memorialul amintit, el a elaborat un *dicţionar german-român* (1835—1854), şi altul *maghiar român* (1869), a publicat numeroase studiĭ, în cea maĭ mare parte istorice, în foile sale, maĭ ales în «*Foaia pentru minte, inimă şi literatură*» (1838—1850), în revista «*Transilvania*», al căreĭ redactor a fost aproape 20 anĭ, şi în Analele Academieĭ române. A colaborat 2 anĭ şi la dicţionarul şi Glosariul Academieĭ. Scrierea sa principală este: «*Părţĭ alese din istoria Transilvaneanĭ pe 200 anĭ din urmă*» (1889). Opiniunile şi credinţele politice ale luĭ Bariţiu sunt desvoltate în ziarul sĕŭ «Observatoriul» şi în Memorialul conferinţeĭ din 1881.

Barnuţiu (Simeon.) — Om politic din Transilvania, profesor la Universitatea din Iaşi născut la 21 Iulie 1808 în Bocşa romană (Transilvania) încetat din viaţă la 19 Maiŭ 1864.

A făcut studiile sale în Blajiŭ unde la 1830 e numit sub-director în seminarul teologic şi la 1839 profesor de filosofie la gimnasiul superior. La 1843 demisionează, pleacă

la Sibiu şi să pune în fruntea mişcăreĭ naţionale de la 1848 jucând un rol foarte însemnat în Transilvania.

După liniştirea revoluţiunii, Barnuţiu lucră ca vicepreşedinte şi membru al comitetuluĭ naţional, apoĭ al comitetuluĭ de pacificaţiune alăturea cu N. Bălăşescu, Laurian, Ciparіu, Bariţiu. In 11 Martie 1849, când insurgenţiĭ ocupă Sibiul, Barnuţiu să refugiază în România şi după multe suferinţe îndurate prin aresturile din R.-Vâlceĭ şi T.-Severin, ajunge la Constantinopole, iar de aci merge la Viena, unde a lucrat pentru reuşita causeĭ naţionale. In 1851—52 ascultă prelegerile la facultatea juridică din Viena; în 11 Octombrie 1852 merge la Pavia, unde în 1854 ia diplomă de doctor în drept; în 1854 merge la Iaşĭ, chiemat de către ministrul Mavrogheni şi de A. Treb. Laurian, ca să ocupe catedra de filosofie la gimnasiul academieĭ din Iaşĭ. In 1856 se deschiseră în Iaşĭ cursurile superioare şi anume: a facultăţiĭ filosofice şi a celeĭ juridice; la cea dintâiŭ Bariţiu a luat catedra de filosofie, în a doua, catedra de dreptul gineilor, dreptul public şi constituţional. La 1863 fiind bolnav demisionează. Operele luĭ Barnuţiu sunt: *Dreptul natural privat şi public; Dreptul gineilor natural şi positiv; (Doctrina constituţiunii); Constituţiunile statelor principale,* cu introducţiunĭ; *Antropologia; Psichologia empirică; Enciclopedia filosofieĭ teoretice; Logica; Metafisica; Estetica; Sciinţa virtuţiĭ; Pedagogia; Istoria filosofieĭ.*

Barnuţiu este întemeetorul fracţiuneĭ libere şi independente din Moldova.

Baronzi (Gheorghe). — Publicist născut în Grecia la 1815, încetat din viaţă la 1896. A făcut studiile sale în România fără a le completa. Colaborator la maĭ multe ziare precum *România, Vocea Poporuluĭ,* el a publicat: *Eleonora* (1844) dramă — *Lucia de Lamermoor* (1845) dramă; *«Romana»,* trilogie epică (1847) — *«Castelul Brâncovenesc, Carnavalul Veneţieĭ şi Visul vieţeĭ omenescĭ».* (1852) — *«Matilda»* (1853) — *«Metela şi «Orbul»,* — (1853) — *«Nopturnele», poesiĭ* (1853) — *«Istoria civilisaţiuniĭ», după Guizot* (1856) — *«Dominul roşu»* (1853) — *«Isac Lachedem» saŭ jidovul rătăciţiĭ* (1855) — *«Lena şi zina fără mâne»* (1855) — *«Fidanţata»* (1856) — *«Iacobiniĭ şi Girondiniĭ»* (1856) — *«Ricard inimă de leŭ»* (1856) — *«Contele de Monte-Christo»* (1857) — *«Mateiŭ Basarab saŭ dorobanţiĭ şi seimeniĭ»,* dramă (1858) *«Maria Stuart»* (1858) — *«Danubianele»* (1859) — *«Zinele Carpaţilor»* (1860) — *Legenda Romănieĭ»* (1862) — *«Misterele Bucurescilor», «roman original»* (1862) — *«Orele dalbe»,* poesiĭ noue (1864) *«Satire»* (1867) — *«Limba română şi tradiţia eĭ»* (1871) etc.

Barozzi (Constantin). — General de divizie, născut la anul 1833 Octomvrie. Sub-Locotenent la 1856 Aprile, Major la 1864 Maĭ, Colonel la 1870 Aprilie, General de Brigadă la 1883 Martie, General de Divizie la 1892 Maĭ.

Elev al scoaleĭ militare din prima promoţie, ca Sub-Locotenent a fost ataşat la Institutul geografic din Viena în timp de doĭ anĭ; întorcându-se în ţară a fost numit la şcoala militară oficer repetitor, pe urmă profesor. La formarea Batalionuluĭ de Geniu trecut ca locotenent comandant de companie, a fost readus iar la şcoala militară ca profesor, Sub-director şi în fine Director.

La 1870 Şef de Stat-Major la Divizia IV Iaşĭ, e numit şef al Depozituluĭ de Rezbel (Institutul Geografic de azĭ) pe care 'l-a organisat şi sub-direcţia sa a început şi a executat harta din nordul Moldoveĭ, harta Dobrogeĭ şi parcelarea acestea. In resbelul de la 1877—1878 a luat parte întâĭ ca sub-şef de Stat-Major al Armateĭ Române, în urmă ca Şef de Stat-Major al eĭ. La 1878 este Director general al Ministeruluĭ de Resbel, în 1883 Comandant al Divizieĭ active Dobrogea, în urmă Şeful Stat-Majoruluĭ Regesc, iar în 1888 Ministru de Resbel şi Senator în primul Minister al luĭ Teodor Rosetti; în 1892 Comandant al Corpuluĭ III de Armată şi acum şeful Mareluĭ Stat-Major. Este Vice preşedinte al Societăţiĭ Geografice Române de la fondarea eĭ. Ca Delegat din partea Guvernuluĭ Român, a luat parte la Comisia de delimitare a Românilĭ despre Austro-Ungaria şi Bulgaria.

Barroczyn (de, baron) — Major, adjutant al Principeluĭ Alexandru Ghica de la 1836 până la 1840, maĭ târziu şef de secţie la direcţia lucrărilor publice de la 1846 până la 1850; a făcut cel d'intâiŭ plan al oraşuluĭ Bucurescĭ care să maĭ găsesce în present în arhiva Primărieĭ Capitaleĭ noastre.

In 1853 a reintrat în oştire cu gradul de

Colonel. Data nascerei şi încetărei din viaţă necunoscute.

Bârseanu (Andrei). - Profesor la şcoala comercială română din Braşov, născut în 1858 la Dârstele Braşovului, unde şi-a făcut studiile, terminându-le în Braşov, Viena şi München. S'a ocupat cu adunarea şi publicarea literaturei poporale, cu lucrări didactice şi a scris versuri, pe cari le-a dat la iveala în *«Convorbiri Literare»*, *«Familia»* şi în *«Gazeta Trans.»* Publicaţiile sale sunt: *«Doine şi strigături din Ardeal»*, publicate în colaborare cu Dr. I. U. Jurnik, (1885), scriere premiată de Academia română; *«Cinci-zeci de colinde»*, (1890) *«Din traista lui Moş-Stoica»* 101 anecdote poporale, publicate sub pseudonimul Sandu (1891). In anii 1887-1888 a redigiat împreună cu I. Popea, foaia *«Şcoala şi familia»*.

Bârsescu (Agatha. - - Tragediană, născută în Bucureşci la 1861. După terminarea claselor s'a angajat la Teatru Naţional din Bucureşci ca elevă în luna Iulie 1878 pentru stagiunea 1878 1879 spre a juca rolurile de jună primă şi ingenue.

A debutat în *Azurina* din *Fata Aerului* apoi succesul ei s'a afirmat în *Smărăndiţa* din *Malul Gârlei* şi *Casilda* din *'Ruy-'Blas*..

Având o deosebită atracţiune pentru tragedie, a părăsit scena Teatrului naţional şi s'a dus la Viena în 1880, unde după ce a sevârşit conservatoriul a fost angajată la *Burgh Theater* în 1883 jucând acolo rolurile cele mai importante din repertoriul tragic şi dramatic timp de 4 ani.

De aci a trecut în 1890 la Hamburg, iar mai târziu s'a reîntors în Viena, fiind angajată la Teatrul Raimund. Din când în când, D-na Bârsescu a venit prin Bucureşci spre a se înfăţişa în diferite roluri din repertoriul german dinpreună cu trupe alcătuite de D-sa. Acum e angajată la Berlin.

Başota (Basiliu Moţiu Dâmbul).—Născut la 1836 în Zagra, (distr. Naseud, Transilvania); jude regesc apoi advocat, a publicat numeroase tractate istorice şi ştiinţifice în presa periodică din Transilvania, iar la 1883 a editat un studiu geologic asupra structurii munţilor apuseni. La 1876, — în urma pierderei fiului sêu Emil Dionisiu,—a făcut o fundaţiune pe numele acestuia, din care să acordă stipendii la studenţi români din munţii apuseni şi din distr. Naseud.

Basset (Louis). — Născut în Orbe, (cantonul Vaud, Elveţia) la Nov. 1846; a studiat la colegiul şi facultatea de litere din Neuchatel, în Elveţia. Trecând în România, încă în tinereţe, ca profesor, s'a distins prin aptitudini multiple, cari l-aŭ designat pentru importantele funcţiuni de secretar privat al Regelui Carol I. şi administrator al Curţii Regale, posturi pe cari le ocupă de la 1869.

Bataillard (Paul). — Scriitor francez, născut la 22 Martie 1816 în Paris unde a făcut studiile sale.

Cunoscut pentru părerile sale democratice, era prieten cu C. A. Rosetti în 1848 şi s'a interesat mult de aspiraţiunile Românilor. El a publicat în afară de multe studii asupra Ţiganilor, următoarele scrieri: *La Moldo-Valachie dans la manifestation de ses vœux* (1856). *Premier point de la question d'Orient. Les principautés de Moldavie et Valachie devant le congrès* (1856).

Beldiceanu (Nicolae).—Poet, arheolog, născut în satul Preoteşti (Suceava) la 1846, mort în Iaşi la Fevruarie 1896. A fost elev al şcoalei primare din Folticeni şi apoi al liceului şi Universităţii din Iaşi.

N. Beldiceanu a fost mai intâiŭ profesor la gimnasiul din Folticeni, apoi la liceul din Botoşani, director la desfiinţata şcoală de meserii din Iaşi, şi în urmă profesor la gimnasiul Stefan cel Mare din aceiaşi localitate. El era şi membru onorific al Academiei din Berlin.

Colaborator al revistelor *Convorbiri Literare*, *Contimporanul* şi *«Arhiva Societăţei literare»* din Iaşi, el lasă urmatoarele scrieri: *Pământul* poemă, *Tata* nuvelă în versuri 1883 *Doine* (1893) şi un studiu asupra *Poeziei poliritmice*, netipărit încă.

Beldiman (Alecu).—Publicist născut în Moldova pe la sfârşitul secolului al XVIII, mort la 1862. El este cunoscut mai ales prin *Tragodia*, saŭ *Jalnica Moldovei intâmplare după răsvrătirea Grecilor din 1821*, în care autorul într'o cronică versificată în peste 4000 versuri, istoriseşte nenorocirele aduse ţărei în timpul zaverei de la 1821.

Beldiman Alecu a mai scris *Moartea lui Avel* (1818) *Numa Pompiliu*, (1820) *Oreste* după Voltaire, (1820) *Alexie* saŭ *Casuţa din Codru*, *Călătoria lui Cox în Rusia*, *Intâmplările lui Carlo* şi *ale prietenilor lui*.

Beldiman (Alexandru).— Ziarist, născut la 1832, fost prefect al poliţiei în Bucuresci la 1865, a ocupat această funcţiune pênă la 11 Februarie 1866 când a fost rĕsturnat Principele Cuza. Retras din viaţa politică în urma acestui eveniment, a fundat în Iaşi la 1882 ziarul *Adevĕrul* care represinta aspiraţiunile domniei pămîntene şi susţinea candidatura fiului principelui Cuza. Dupĕ moartea acestuia, ziarul a devenit democratic socialist şi cu deosebire anti-dinastic. De la 1888, *Adevĕrul* apare în Bucuresci.

Belu (Barbu). — Bărbat politic născut în Bucuresci pe la anul 1825. A făcut parte din studiile sale în casa părintească ear parte în Grecia pe la anul 1843.

La 1850 a început a lua parte la afacerile publice, fiind numit judecător la trib. Ilfov secţ. II, apoi la 1852 preşedinte al aceluiaş tribunal, la 1853 procuror la Curtea de Apel secţ. I, la 1856 judecător la aceaşi Curte, la 1859 judecător la Inalta Curte.

La 1862, Barbu Belu este numit Ministru al Cultelor, dar demisionează la Iunie dupĕ asasinatul Preşedinteluĭ Consiliuluĭ Barbu Catargi, vĕr bun cu dênsul.

La 1863, el ia portofoliul justiţieĭ în cabinetul N. Kreţulescu şi 'l ocupă numaĭ o lună.

A representat judeţul Muscel la 1859, 1861, şi la 1864 a fost numit senator conform Statutuluĭ.

La 1866, Impĕratul Frantz Iosef i'a conferit titlul de baron.

Dupĕ căderea Principeluĭ Cuza, Barbu Belu s'a retras din viaţa publică.

Bengescu-Dabija (Gheorghe). — Intendent general al armateĭ, autor dramatic, născut la 20 Iunie 1844 în Tîrgu-Jiuluĭ.

Intrat în armată ca soldat la 1859, a dobândit la 1861 gradul de sub-locotenent şi apoĭ a trecut în intendenţă la 1875, înaintând până la gradul de controlor general în 1895.

Pe terenul literar, s'a făcut cunoscut prin numeroase comedii, drame, tragedii şi traducerĭ. Principalele sale producţiunĭ sunt: *O palmă la bal mascat*, comedie, *Nu e pentru cine se pregăteşte*, comedie, *Radu III*, drama istorică, *Pygmalion*, tragedie, *Olteanca*, şi numeroase operete franceze traduse în limba română.

Bengescu (Gheorghe). — Diplomat, publicist, născut în Craiova la 30 August 1848.

A făcut studiile sale în Paris la liceul Louis-le-Grand de la 1857 pênă la 1867 şi apoĭ dupĕ ce a fost laureat la Concursul general din 1865 şi 1866 a terminat facultatea de litere la 1869.

Iu 1870, din causa resbeluluĭ franco-german, trecu în Belgia unde 'şĭ făcu şi studiile în drept şi sciinţe administrative. La 1871, întors în ţară, fu numit procuror pe lêngă Tribunalul Ilfov şi profesor pentru limba franceză şi literatură. La 1872, el trece la Viena ca secretar al legaţiuneĭ noastre diplomatice, apoĭ se reîntoarce în Bucuresci şi este numit judecător la Trib. Ilfov (1872).

La 1873 se stabileşte în Paris spre a se ocupa cu studii istorice şi literare şi tipăreşte acolo în 1882 opera sa *Voltaire Bibliographie de ses œuvres*, pentru care Academia franceză 'ĭ dă un premiŭ în 1883 şi o medalie de aur în 1890.

La 21 Ianuarie 1882, G. Bengescu reintră în diplomaţie ca secretar la legaţiunea din Londra, de unde trece apoĭ la Paris şi e numit prim secretar în 1885. La 1889, e înaintat Consilier de legaţiune şi la 1891 este numit ministru plenipotenţiar la Bruxelles, funcţiune pe care o ocupă pênă în present.

Membru corespondent al Societăţeĭ de istorie diplomatică din Paris, membru al Societăţeĭ de istoria literatureĭ din Francia, membru corespondent al Academieĭ Române, încă de la 1882, G. Bengescu a publicat numeroase opere, între carĭ:

Alexandre le Bon, prince de Moldavie în colaborare cu Émile Picot. *Le conflit franco-roumain par un ami de la France* (1885). *Les origines de l'histoire roumaine*. par A. *Ubicini*. Texte revu et publié sur le manuscrit de l'auteur, et précédé d'une notice biographique (1886). *La question dynastique en Roumanie, par un paysan du Danube. Voltaire Bibliographie de ses Œuvres*, (1882—1890). *Notice bibliographique sur les principaux écrits de Voltaire ainsi que sur ceux qui lui ont été attribués. Memoires pour servir à la vie de M. de Voltaire, écrits par lui même, publiés par un Bibliophile* (1886). *Voltaire, Lettres et Billets inédits, publiés d'après les originaux de British Museum* (1887). *Œuvres choisies de Voltaire publiées avec Préface. Notes et Variantes.*

Bibliographie franco-roumaine du XIX-e siècle Tome 1-er (1895).

G. Bengescu a maĭ publicat în *Convorbirĭ literare*, un studiŭ asupra vieţeĭ şi operilor luĭ V. Alexandri şi amintirĭ asupra misiuneĭ luĭ V. Alexandri în Francia.

Bengescu (Grigorie). — Născut în Craiova la 1824, încetat din viaţă în Bucureşcĭ la 1881. A făcut studiile la Viena şi după ce a ocupat câte-va funcţiunĭ administrative, între altele prefect de judeţ, a fost sub domnia Principelui Ştirbeĭ, ministru al cultelor, Maĭ tîrziu, a fost director general al teatrelor, director de minister, şi a făcut parte din cabinetul Kogălniceanu ca titular la justiţie şi culte de la 21 Ianuarie 1865 pînă la 26 Ianuarie acelaş an.

Benişŭ (Carol). — Arhitect, născut la 1822 în oraşul Jägendorf (Austria), încetat din viaţă în Bucureşcĭ la Octombrie 1876. A făcut studiile la Viena şi Münich, apoĭ s'a stabilit în Pesta. La 1847 a fost angajat de către Prinţul Bibescu şi generalul I. E. Florescu spre a veni în Bucureşcĭ ca arhitect al logofeţieĭ bisericeşti, şi în această calitate a făcut diferite planurĭ pentru monăstirele Tismana, Arnota, biserica Bistriţa, etc.

Clădirile şi planurile maĭ însemnate ale arhitectuluĭ Benişŭ sunt: *Biserica Domniţa Bălaşa, Asilul şi spitalul Brâncovenesc. Catedrala catolică Sf. Iosif din strada Fântânei* (Bucureşcĭ), *catedrala din Constanţa.*

După ce a fost în serviciul Statuluĭ 27 anĭ ca arhitect, Benişu a dobândit în 1875 naturalisarea cu toate drepturile eĭ.

Berariu (Artemiu). — Scriitor român bucovinean, născut la 20 Septembre 1834 în Satul Mare. A studiat în Suceava şi în Cernăuţ, iar la 1858 fu trimis cu stipendiu la Viena. Aicĭ se înscrise la facultatea filosofică pentru studiul filologieĭ clasice. În 1861 se întoarse în ţară şi, ne maĭ primind stipendiu pentru continuarea studiilor, se preoţi. În 1865 se făcu paroch în Ceahor şi suplini de acolo timp doĭ anĭ şi jumătate la institutul teologic din Cernăuţ, catedra studiuluĭ Biblic al testamentuluĭ noŭ. Din Noembrie 1883 pînă la Aprilie 1895 fu redactor pentru textul românesc la foaia bisericească *Candela*. În 1884 fu numit cancelar mitropolitan şi sinodal, care funcţiune o împlini până în 1895, şi în 1892 se făcu protopop activ în Cernăuţ; în 1895 căpătă demnitatea de archipresbiter cu cruce (Staurofor). A publicat diferite scrierĭ în: *Gazeta Transilvaniei, Telegraful Roman, Observatoriul* luĭ Bariţiu; a conlucrat la foile poporale *Steluţa* şi *Deşteptarea*, scriind totodată şi în *Revista politică* şi în *Gazeta Bucovinei*. În foiţa *Albinei* din 1870 a publicat *Cugetărĭ politice ale unuĭ ţăran de la munte*, şi în 1888 broşurele *Norocul unuĭ Samaritan* şi *Terminul sfântului Nicolae*.

Berariu (Ioan). — Scriitor român din Bucovina, născut la 1846 în Suceava, încetat din viaţă la 1895. La 1866 luă parte ca voluntar în resboiul din acest an al Austrieĭ cu Prusia. În 1867 îşĭ continuă studiile la institutul teologic din Cernăuţ, le fini în 1871 şi se preoţi. La 1880 a fost paroch în Stroieşcĭ, unde primi în 1890 demnitatea de esarch. A publicat maĭ multe poesiĭ, ca: *O noapte pe ruinele Sucevii, Stâlpul luĭ Vodă*, în calendarul bucovinean pe 1867 şi 1882; «*Lupta de la Smârdan*, în «Resboiul» pe 1884: «*Die Felsen der Fürstin*,» în Romänische Revue etc., iar în prosă: *Dochia*, novelă în Familia (1876), *Biografia mitropolitului Silvestru Morariu, Notabilii românĭ din Bucovina*, în Observatoriul luĭ Bariţiu pro 1880 şi 1884; *Congresul bisericesc din Bucovina. Despre oratoria bisericească la Romanĭ, Despre terminele predicamentului în biserica ortodoxă romană*, 1882, 1885 şi 1888; *Colecţiune de predicĭ*, (1887); *Erinnerungen aus dem blutigen Gefechte bei Visakov*, în *Czernowitzer Zeitung* etc. Multe scrierĭ de ale luĭ aŭ rămas nepublicate.

Berdescu (Alexandru). — Compositor musical, născut în Bucureşcĭ la 1833, încetat din viaţă la 1871. A avut de profesor pe Alex. Flechtenmacher în Iaşĭ şi s'a ocupat în special cu muzica naţională, culegînd maĭ toate melodiele naţionale şi transcriindu-le pentru piano. Lucrarea sa este publicată în vre'o 20 caete.

Berender (Anton). — General de divisie, născut la [illegible] Ianuarie 1838. A făcut studiile sale în streinătate urmînd scoala de la Metz, de unde a eşit la 1862 cu gradul de locotenent.

Major la 1868, colonel în 1877, e înaintat general de brigadă în 1885, şi con-

duce toate lucrările de fortificaţiĭ din jurul Bucureşciuluĭ, fiind numit inspector general al geniuluĭ. Inaintat general de divisie în 1895, i se incredinţează comandamentul diviziei din Craiova.

Generalul Berindeĭ a fost în diferite rênduri secretar general al ministeruluĭ de resbel, iar în timpul resbeluluĭ independenţeĭ a fost insărcinat cu stabilirea podului peste Dunăre şi a luat parte la luptele din faţa Plevneĭ unde comanda geniul.

La 1896—25 Noembrie a intrat în ministerul de sub presidenţia d-luĭ P. Aurelian, luând portofoliul resbeluluĭ, pe care'l deţine până în present în cabinetul Dimitrie Sturza.

Berendeĭ (Dimitrie). — Inginer, născut la 1831 în Roşiorĭ (Teleorman) încetat din viaţă la 1883 în Bucureşcĭ. A făcut studiile în Paris, de unde s'a întors cu titlul de inginer.

A fost ministru al lucrărilor publice în cabinetul Ioan Ghica de la 18 Decembrie 1870 până la 11 Martie 1871.

A publicat: *Studiĭ asupra Romeĭ antice.* — *Bucureşcĭ*: *Studiu istoric*, (1861) în *Revista română.*

Bergamenter (Francisc). — Profesor, născut în Viena (Austria) la 17 Maĭ 1830. A făcut studiile sale în Viena unde a funcţionat ca institutor la o şcoală protestantă, apoĭ la Consistoriŭ. La 1864 a venit în Bucureşcĭ ca profesor la şcoală evanghelică, unde a funcţionat pênă la 1875; apoĭ a demisionat şi a înfiinţat în Capitală un institut de cursurĭ primare şi secundare pentru băetĭ, institut care esistă până în prezent.

A publicat: *Micul camarad în şcoală* (1867) *Inima copilăreasca* (1868) *Amicul Junimeĭ Române* (1883) *Probleme aritmetice*, *Obolul meŭ.*

Bernad (Alfred Nicolaus). — Doctor-chimist născut în 1836 în Zagreb (Agram) Croaţia, absolvent bacalauriat al liceuluĭ clasic din Warasdin şi Gratz şi al liceuluĭ encyclopedic al conventuluĭ St. Piarist din Viena. Studiile universitare le-a urmat la Universităţile din Göttingen, Gratz, Viena şi Dresda.

Specialisarea cunoştinţelor sale universitare, după ce a dobândit titlurile academice, a realisat'o frequentând laboratoarele lui Wöchler (Göttingen) intemeiătorul sinteseĭ chimieĭ organice, Ehrmann, Eder (Dresda) şi Schrötter (Polytehnica din Viena).

Ca asistent 1858—60 pentru lucrările demonstrative pe lângă Catedra de chimie organică şi anorganică experimentală a facultăţeĭ de filosofie din Viena, a avut de profesor pe celebrul dr. Ios. Redtenbacher.

A fost recomandat sub domnia luĭ Alecsandru Ion I Cuza din partea d-luĭ prof. Redtenbacher d-luĭ N. Kreţulescu, Prim-ministru (1863) prin d nul dr. Carol Davila, directorul general al serviciuluĭ sanitar şi numit chimist-legist. Maĭ târziŭ i s'a incredinţat şi catedra de chimie analitică pe lângă şcoala de medicină şi farmacie.

D-rul Bernad a întemeiat o eră nouă în practica expertiselor chimico-legale, chimico-hygienice, hydro-chimice şi biologice, atât pur ştinţifice, cât şi pentru cele cerute de necesităţile administrativ-juridiciare.

După 30 anĭ de muncă şi experienţe el a întemeiat institutul chimic Universitar.

Toate laboratoriile create de la 1863 până în ziua de astăzĭ, exceptând acelea şi anume: al şcoaleĭ de poduri şi şosele ca şi de chimie anorganică al facultaţeĭ de ştiinţă, sunt organisate şi instalate de d-sa de şi se găsesc astăzĭ parţial incorporate institutuluĭ sus citat.

A inaugurat la 1869,—70 continuând pênă la 1880-81 prelegerile de chimie experimentală modernă în sensul conferinţelor demonstrative pe lângă prelegerile catedreĭ de chimie anorganică şi organică ale facultăţeĭ de medicină, a căruĭ titular a fost dr. Carol Davila.

Cu ocasiunea participăreĭ Românieĭ la expoziţiunea internaţională din 1873 la Viena, D-sa a expus lucrările sale exploratrice analytice şi technice maĭ cu seamă asupra petroleuluĭ, ozokeriteĭ şi carbunilor fosilĭ şi pe de o altă parte asupra apelor minerale adherente geneseĭ petroleuluĭ, ca şi acelea de genesa inherentă a petroleuluĭ.

Medaliile de merit, conferite d-sale din partea Juriuluĭ internaţional, demonstrează importanţa lucrărilor sale sub punctul de vedere ştiinţific şi economic.

Bianu (Ioan). — Profesor, publicist, născut la 1856 Septembrie, în satul Fagat, comitetul Tirnavelor (Transilvania). A studiat liceul la Blaj, facultatea de litere şi filosofie

la Bucurescĭ; a făcut studiĭ speciale de filologie romanică la Milan şi la Paris (1881—1883). De la 1881 este profesor de limba şi literatura română la liceul Sf. Sava; de la 1879 este bibliotecarul Academieĭ române.

Ioan Bianu a scris şi publicat între altele: *Psaltirea Şcheiană (1482). Psaltirea în versurĭ de Dosofteiŭ Mitropolitul Moldoveĭ*, 1671—1686. *Predice făcute pe la praznice marĭ de Antim Ivirénul Mitropolitul Ungrovlăchieĭ*, 1709—1716. *Dr. M. G. Obedenaru. Texte macedo-române. Poesia satirică la Romanĭ. Despre cultura şi literatura românéscă în secolul al XIX-lea. Bibliografia românéscă veche* — 1508—1830.— *Catalogul descriptiv al manuscriselor românescĭ din Biblioteca Academieĭ. Catalogul cronologic al documentelor Academieĭ. Vieţ'a şi activitatea luĭ Maniu Samuilu Miculu, alias Clainu de Sadu. Relaţiune asupra călătorieĭ în Galiţia făcută în vara anuluĭ 1885. Relaţiune asupra călătorieĭ în Polonia făcută în vara anuluĭ 1886. Medicina babelor. Adunare de descântece, reţete de doftoriĭ şi vrăjitoriĭ băbescĭ de Dimitrie P. Lupaşcu. Raporte despre descoperirea inscripţiunilor din comuna Herĕscĭ (Ilfov)* şi Tîrgovişte. *Raport asupra inscripţiunilor de la Argeş. Raport asupra documentelor istorice de la Tribunalul din Iaşĭ. Comunicărĭ despre documente de la Veneţia şi din Viena. Asupra broşuriĭ d-luĭ P. A. Sircu despre Nicolae Milescu. Despre relaţiunile luĭ Gheorghe Ştefan, Domnul Moldoveĭ*, cu Suedia. *Despre documentele din Archivele de la Stockholm. Raport asupra hîrtiilor Mareluĭ Logofăt Toderaş Balş. Despre o gramatică românéscă manuscrisă de la 1757 şi despre publicaţiunĭ ruso-române. Despre publicaţiunea «Epistolaire grec» a d-luĭ Legrand. Despre publicaţiunea d-luĭ E. Picot «Chants populaires des Roumains de Serbie.» Raport asupra colecţiuniĭ de poesiĭ poporale a d-luĭ I. Pop-Reteganul* (în colaborare cu d-niĭ I. Slaviciĭ şi G. I. Ionescu-Gion). *Despre revista «Dania»* redactată de d-l Kr. Nyrop. *Despre Psaltirea tipărită de Diaconul Coresi* la 1570. *Raport despre biblioteca Melchisedek. Despre corespondenţa luĭ G. Bariţ* dăruită Academieĭ. *Raport despre facerea bibliografieĭ române. Raport pentru publicarea cataloguluĭ manuscriptelor şi documentelor Academieĭ. Note din tr'o escursiune din Moldova. Manuscriptul românesc de la 1632 al luĭ Evstratie logofătul. Descriere O veche tipăritură românéscă necunoscută. Alexandru Dascălul. Un scriitor român de peste Oltde la sfârşitul secoluluĭ* XVII. *Stefan-cel-Mare. Câte-va documente din Archivul de Stat de la Milan. Schimbărĭ în învăţămentul filologieĭ romanice. Vito Piluzio. Documente inedite din Archivul Propagandeĭ. Codex Negoianus. Cărţĭ poporane române scrise de popa-Ion din Sân-Petru la* 1620. *Timoteŭ Ciparin. Costachi Conachi Dosofteiŭ Mitropolitul Moldoveĭ*, 1670—1686. *A. Papiu-Ilarian. Intâiĭ bursierĭ românĭ în străinătate.* Scrisorĭ de ale luĭ E.rosin Poteca, 1822—1825. *Călătoria mortuluĭ*, baladă poporană, cu note de I. Bianu. *A. Treb. Laurian. Stefan Vodă Racoviţă şi străiniĭ în Ţara Românéscă*, 1764—1765. *Filipiĭ* etc. etc.

Bibescu (Alexandru). — Al treilea fiŭ al principelui Gheorghe Bibescu, născut la 1841. A făcut ca oficer în legiunea streină din Francia resbelul Mexicului. A publicat: *Les sept eaux* (1878) *Le grand Veymont;* (1880). De maĭ mulţĭ anĭ trăeşte în Paris unde s'a stabilit.

Bibescu (Gheorghe Dim. Principe). — Domn al Munteniei născut în Craiova la 1804, mort în Paris la 1 Iunie 1873. A făcut studiile sale în Paris de la 1817 la 1824 şi apoĭ s'a întors în ţară. Sub administraţia generaluluĭ Kisselef a fost sub-secretar de Stat la Justiţie, apoĭ secretar de Stat la Afacerile streine, post din care a demisionat o dată cu suirea pe tron a principeluĭ Alex Ghica. Atuncĭ pleacă în streinătate, locueşte în Paris, Viena, şi publică în 1841: *Paul Kisselef ou les Principautés de Valachie et Moldavie en 1841.*

La reîntoarcerea sa în ţară e ales deputat al divanuluĭ ad. hoc. La 1842, redactează răspunsul la mesagiul tronuluĭ care atrage căderea Principelui Al. Ghica, şi publică: *Situaţia Munteniei sub administraţia Principeluĭ Ghica* (Bruxelles).

La 1 Ianuarie 1843 e ales Domn al Munteniei. Camerile fiindu'ĭ ostile, obţine de la Poartă un firman pentru închiderea lor şi se fac alte alegerĭ al căror resultat e satisfăcător pentru tron.

Sub domnia luĭ G. Bibescu, s'aŭ făcut numeroase căĭ de comunicaţie, cheul Dâmboviţeĭ, Brăileĭ, podul peste Olt; s'aŭ desrobit ţiganiĭ, s'a suprimat vama între Moldova şi Muntenia primul act al unireĭ, dar la 1847 se formează un partid radical Golescu, Bălcescu, I. Brătianu, Rosetti, care

începe să se pue în mişcare când isbuneşte revoluţiunea de la 1848 din Francia. Se produce maĭ întâiŭ o manifestaţie pacinică în Bucurescĭ, cerând altă Constituţie, dar revoluţia isbucneşce şi în ţară, iar Eliade, St. Golescu, Tell, proclamă noua Constituţie în România mică. Revoluţia se întinde şi în Bucuresci, Bibescu silit, adheră la Constituţie şi numeşte un Minister compus din şefiĭ mişcăreĭ, dar peste două zile abdică şi trece în Transilvania. El trăeşte fără să maĭ ia parte la politică până la 1857 când e ales în divanul ad-hoc şi se arată partizan al Unireĭ. Maĭ e încă o dată ales în Camere de la 1862, dar refusă mandatul şi se stabileşte în streinătate, la Paris unde moare în urmă unuĭ accident de trăsure în 1873.

Bibescu (Gheorghe) Principe.— Născut în Bucuresci la 14 Martie 1834, fiul fostuluĭ Domn al Munteniei G. Bibescu. A făcut studiile sale în Francia, trecând prin liceul Henri IV, apoĭ Scoala militară de la Saint Cyr (1856-1857) şi şcoala de Statmajor (1858-1859).

Intrat în armata franceză ca oficer, el ia parte la resbelul din Mexique (1862) şi este însărcinat cu debarcarea trupelor a coloaneĭ Lorencez (28 Aprilie 1862). Se distinge la atacul de la Puebla, este citat la ordina zileĭ la lupta des Cambrès (1862) şi e decorat la 3 Iulie din acelaş an.

In 1863, principele Bibescu este înaintat la gradul de căpitan. In 1867 este trimis în Algeria, obţine drepturile de cetăţenie franceză şi în 1870 ia parte la resbelul franco-german, obţinând laudele generaluluĭ Douai pentru curajul şi energia sa, şi e făcut prisonier la Coblentz.

In timpul acestuĭ resbel, şi în timpul Comuneĭ, principele Bibescu transformă locuinţa sa în spital şi întreţine cu spesele sale maĭ bine de 300 răniţĭ. Pentru meritele sale el este decorat cu ordinele *Takova, Nicham, medalia Mexiculuĭ, Legiunea de Onoare, Steaua şi Coroana Romănieĭ, medalia Mexiculuĭ.*

Alcătueşte şi prezidează secţia românească la Expoziţia de la Paris din 1888.

Principele G. Bibescu, a publicat următoarele scrierĭ: *Belfort, Reims, Sédan* (1872) *Histoire d'une frontière,* (1883) *Retraite des Six mille* (1887) lucrare coronată de Academia franceză: *Politique, religion, duel* (1888) *Avant, Pendant, Après* (1890) *Le Règne de Georges D. Bibescu* (1893) 2 vol. *Réponse au mémoire adressé au Senat par les membres de la famille Ghica.* (1893). *Ignorance ou mauvaise foi.* (1893). *Neofit Métropolitain de Hongro-Valachie* (1894) *Réponse à Mr Xenopol* (1894).

Bibescu (Nicolae). — Fiul principeluĭ Gheorghe Bibescu, născut la 1832. A făcut studiile sale în Francia, şi a servit în armata aceleĭ ţărĭ ca oficer, făcând pe lângă mareşalul Randon expediţia din Algeria. A publicat în *Revue des deux Mondes,* maĭ multe studiĭ asupra ethnografieĭ Algerieĭ.

Bibescu (Nicolae). — Colonel, născut la 1820, încetat din viaţă la 1888 în Bucurescĭ. Intrat în armată de când era foarte tênĕr cu gradul de cadet, a înaintat pênă la acel de colonel; apoĭ a demisionat şi a ocupat diferite funcţiunĭ administrative. La 1862, N. Bibescu fiind prefect al Poliţieĭ Capitaleĭ, Barbu Catargiu preşedintele Consiliuluĭ de Ministri se găsea în birje cu dênsul când a fost lovit de glonţul ucigaşuluĭ, în momentul plecăreĭ sale de la Cameră.

Colonelul Bibescu a fost maĭ târziŭ vicepreşedinte al Senatuluĭ în parlamentul liberal, Efor al Epitropieĭ Brâncovenescĭ. El ocupa şi demnitatea onorifică de *grand veneur,* organisator al vênătorelor M. S. Regeluĭ Carol I.

Bibicescu (Ioan). — Ziarist, născut în Bucurescĭ, unde a făcut studiile sale. A fost mult timp redactor şi apoĭ prim-redactor al ziaruluĭ *Românul* apoĭ al *Telegrafuluĭ* sub direcţiunea d-luĭ I. Fundescu. Despărţindu-se de dênsul, a întemeiat singur ziarul *Telegraful Român,* care însă n'a apărut de cât scurt timp.

I. Bibicescu a fost consilier comunal, ajutor de primar şi deputat, sub guvernul liberal înainte de 1888, şi consilier comunal dupe alegerile de la 1895.

A publicat: *Mişcarea populaţiuneĭ în România de la 1871 la 1878* (1880). *Cât suferă ţăraniĭ* (1892). *Câte-va cuvinte asupra convenţiunelor comerciale* (1884). *Poesiĭ populare din Transilvania,* culese şi adnotate (1898).

Billecocq (Adolf). — Fost consul francez în Bucurescĭ la 1839. Din preună cu Victor Place, Ubicini, Edgard Quinet, a is-

butit a interesa prin presa franceză toate puterile la soarta ţăreĭ româneştĭ, la aspiraţiunele Moldoveĭ. Cu deosebire s'a silit să zădărnicească acţiunea Rusieĭ în ţară, care era aşa de asupritoare în acele vremurĭ.

Blanc (Louis Pierre). — Arhitect născut la Genova (Svitzera) la 31 Decembrie 1860. A urmat scoala polytechnică din Zurich între 1877—1879 şi scoala de Bele-Arte din Paris unde a dobândit maĭ multe medaliĭ (1879—1886).

Stabilit în Bucurescĭ a esercitat aci profesiunea de arhitect. Principalele sale lucrărĭ sunt: *Universitatea din Iaşĭ, Ministerul domeniilor,* noua clădire de pe Bulevard, *Institutul Botanic* din *Bucurescĭ.* A dobândit premiul 1-iŭ la concursurile deschise pentru viitoarea gară centrală din Bucurescĭ şi viitoarea facultate de medicină. A clădit numeroase localurĭ scolare prin judeţe şi case particulare la Sinaia şi Bucurescĭ.

Blank (Mauriciu). — Născut în Piteştĭ la 7 Iuliŭ 1848, a făcut studiile primare în acel oraş apoĭ a plecat in strĕinătate şi a terminat în Viena, Lipsca, studiĭ speciale comerciale şi financiare. La 1864 intră ca simplu funcţionar în casa de bancă Marmorosch din Bucurescĭ şi graţie activităţeĭ şi inteligenţei ce depune în administrarea aceleĭ case, sfârseşte prin a se asocia la 1874 cu bancherul Marmorosch, stabilind firma Marmorosch Blank, et C-ie.

La 1879 s'a maĭ asociat cu douĕ case de bancă importante din Germania. De anĭ îndelungaţĭ, Blank este sprijinitorul de frunte al antreprenorilor românĭ cărora le-a deschis cel d'ântêiŭ credite spre a putea participa la luarea în intreprindere a lucrărilor cari eraŭ până atuncĭ monopolul streinilor. In progresul realisat de ţară pe calea economică, M. Blank a avut un loc însemnat prin participarea sa ca fondator al societăţilor industriale precum al fabriceĭ de hârtie, al fabriceĭ de equipamente militare Mandrea, al fabriceĭ de ciment din Brăila, al fabriceĭ de zahăr de la Chitila şi al Societăţeĭ generale de asigurare.

Cu sprijinul şi intermediarul seŭ, Comuna a realisat împrumutul din 1894 precum şi conversiunea împrumuturilor eĭ anterioare in patru la sută.

M. Blank a colaborat la maĭ multe ziare financiare din strĕinătate.

De origină israelită, M. Blank a fost impămêntenit la 1882 pentru serviciile pe cari le-a adus ţĕreĭ.

Blaramberg (Constantin Moret). Născut la Decembrie 1838 în Bucurescĭ, unde a încetat din viaţă la Octombrie 1886. A făcut studiile sale în Rusia în scoale militare şi a obţinut primele sale galoane pe câmpul de resbel în Crimea (1854). Reintors în ţară, a fost primit în armata română la 1863 cu gradul de căpitan şi adjutant al Principeluĭ Cuza. El demisionă însă după 2 Maĭ 1864 şi se devotă politiceĭ, inscriindu-se între rêndurile partidului conservator.

Sub guvernul Lascar Catargiu, C. Blaramberg e numit prefect al Poliţieĭ Capitaleĭ, post care 'l ocupă de la 1873 pênă la 1875.

In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ (1877—78) el este ataşat la Cuartierul general ca adjutant al M. S. Regeluĭ, şi face campania cu gradul de Colonel.

C. Blaramberg s'a ocupat foarte mult de îmbunătăţirea raseĭ cailor; avea pasiune pentru curse, concura la alergările din Francia, Anglia cu succese strălucite şi a fondat gazeta *Sportul* în Bucurescĭ.

El a înfiinţat la moşia sa Păşcanĭ (Ilfov) o hergelie care a adus serviciĭ însemnate crescătorilor de caĭ.

Blaramberg (Nicolae Moret). — Jurisconsult, născut în Bucurescĭ la 24 Decembrie 1837, mort în Bucurescĭ la Ianuarie 1896. Elev al pensionatuluĭ Schevitz din Bucurescĭ, el urmă pe urmă cursurile liceuluĭ din Odesa (Rusia) pênă la 1853 când se reintoarse în ţară şi intră la Ministerul justiţieĭ candidat de scriitor. Inaintat şef de biuroŭ, substitut la Inalta Curte, judecător şi preşedinte de Tribuual, el ajunse procuror la Curtea de Casaţie şi ocupă această funcţiune pênă la 2 Maiŭ 1864 când demisionă în urma lovitureĭ de Stat.

Atuncĭ plecă earăşi în streinătate, spre a 'şĭ lua diploma de licenţiat în drept. Reintors in ţară, el luă o parte activă la mişcarea revoluţionară de la 11 Fevruarie 1866.

Ales in Constituantă, el face parte din grupul juna dreaptă şi se arată partisan al dinastieĭ streine.

Membru al parlamentuluĭ in numeroase rindurĭ, Nicolae Blaramberg este în 1889

autorul propunerei de dare în judecată a guvernului de sub presidenția lui Ion Brătianu.

In 1891 face pentru câteva zile parte din Ministerul generalului Florescu, și apoi este numit prim efor al Eforiei spitalelor civile, post pe care l ocupă însă puțin timp.

N. Blaramberg a fundat mai multe ziare în colaborare cu mulți bărbați politici. Astfel vom cita: *Revista Dunărei* (1865) *Desbaterile* (1866) *Tara* (1870) *Le Pays* (1870).

El a publicat «*România și resbelul actual*».— *Teoria ascultărei pasive. Suveranitate și Sufragiu. Incercări asupra legilor și Instituțiunilor României.*

Blejian (Florea). — Sergent major, născut la 1854, mort la 4 Maiŭ 1877. Intrat în armată la 1874 ca voluntar, el căpătă în 1876 gradul de sergent și apoi sergent major. In timpul resbelului Independenței face parte din regimentul al 2-a de artilerie, bateria 4-a și moare la Islaz (4 Maiŭ 1877) în lupta artileriei noastre contra bastimentului de resbel turcesc venit în fața Islazului. Pe mormântul acestui prin eroŭ din resbelul Independenței, M. S. Regina Elisaveta așeză o cunună de lauri cu inscripțiunea: «*Elisaveta Doamna, sergentului-maior Florea Blejian, mort pentru Patrie.*»

Bobulescu (Iosef) — Episcop al Râmnicului, născut la 1818, încetat din viață la 1890. Invățătura a făcut'o la Seminarul Veniamin din Iași, al căruĭ profesor și inspector a fost apoĭ numit la 1856. Aci a stat pînă la 1860 cînd s'a reformat Seminarul și-a trecut ca preot în armată. La 1862 s'a hirotonisit arhiereŭ, ocupînd în acelaș timp postul de superior la biserica Sf. Spiridon din Iași. La 1880 a fost ales episcop de Râmnic și noul Severin.

Bodnărescu (Samson). — Profesor, publicist, născut în Bucovina la 1842. A făcut studiile sale în țară și le-a complectat la Berlin unde a luat diploma de doctor în filosofie. Intors în țară a fost numit director al bibliotecei Statului din Iași la 1872 post pe care l'a ocupat pînă la 1884 cînd a trecut profesor și director al școalei *Vasile Lupu*.

Colaborator la revista *Convorbiri literare* a publicat diferite poesii, *epigrame*, traducerea lui *Rienzi* și studiul *Lăpușneanu Voda*.

Boerescu (Constantin).— Avocat, născut în Bucureștĭ la 1836, frate mai mic al lui Vasile Boerescu. Terminând studiile sale în România, la finele anului 1865 a plecat la Paris unde a dobândit titlul de doctor în drept.

Intors în țară dobândește prin concurs catedra de drept civil la Facultatea din Bucureștĭ pe care a ocupat'o pînă la 1894.

Ales deputat în Camera de la 1864 se distinge în 1865 printr'un discurs în contra regimului aceleĭ epocĭ: după căderea lui Cuza, ia parte activă la elaborarea Constituției și se devotează apoĭ exclusiv profesiunei sale de advocat.

La 1889 a făcut parte ca ministru al Cultelor din guvernul L. Catargi.

El a publicat: *Les Principautés devant le second congrès de Paris* (1858). *De l'amélioration de l'état des paysans roumains* (1861) și un proect asupra *Reorganisărei magistraturei*.

Boerescu (Vasile).— Jurisconsult, bărbat de stat, născut în Bucureștĭ la 1 Ianuarie 1830, încetat din viață la 1883 Noembrie 18 în Paris. A făcut studiile sale liceale la St. Sava, terminându-le în 1850.

La vêrsta de 18 anĭ, el începe să scrie în *Pruncul Român*, de sub direcțiunea lui C. A. Rosetti (1848) și la 1852 pleacă la Paris unde ia parte la luptele pentru emanciparea țărei, terminând în acelaș timp studiile sale în drept. Intors în țară la 1857 este numit îndată profesor de drept comercial la colegiul Sfîntu Sava, de unde trece la Universitate și continuă cursul seŭ pînă la anul 1882. Numit membru al Eforiei școalelor și apoĭ director, isbutește în 1859 cu ajutorul lui Bozianu, Costaforu, să înființeze Facultatea noastră de drept. Ales deputat al Capitalei în Camera de la 1859, rostește un discurs memorabil în urma căruia se proclamă Unirea Principatelor sub domnia lui Cuza.

V. Boerescu a făcut parte din următoarele ministere: 1860 la justiție, cînd propune desființarea pedepsei cu moarte; apoĭ ține și interimul Cultelor; la 1868—1869 la justiție în cabinetul Dim. Ghica, la 1873—1875 ministru de externe în cabinetul L. Catargi cînd cu toate opunerile Imperiului otoman închee în 1875 prima convenție comercială cu Austro-Ungaria, afirmând astfel drepturile de egalitate ale Romănieĭ față cu

cele-lalte puterĭ. Tot de o dată isbuteşte ca representanţiĭ ţăreĭ să fie recunoscuţĭ oficial. In sfârşit la 1879 îl vedem pentru ultima oară ministru de externe în cabinetul Ion Brătianu, pênă la 1881. V Boerescu a publicat: «*Mémoire sur le question politique et economique de la Moldo-Valachie* (1855). *La Roumanie après le traité de Paris* (1856) propunând în această lucrare emanciparea şi improprietărirea ţăranilor; *Juridicţiunea consulară în România* (1865). *Drepturile Românieĭ întemeiate pe tractate* (1874). *Comentar al dreptuluĭ comercial român, Anotarea şi codificarea tuturor legilor şi reglementelor ţăreĭ* de la 1859 pênă la 1882. El a fondat la 1870 organul politic *Pressa*, ear la 1857 *Naţionalul*, ziarul liberalilor moderaţĭ.

Procedura noastră civilă, proectul de revisuire al Constituţieĭ de la 1884 sunt operile sale. El a întemeat la 1871 Societatea de asigurare *Dacia-România*.

Bogdan (Gheorghe).— Medic, născut în Iaşĭ la 18 Maiŭ 1859. Elev al liceuluĭ naţional din Iaşĭ, doctor în medicină de la facultatea din Paris, este actualmente profesor de medicină legală la Universitatea din Iaşĭ şi medic primar al Spitalelor Sft. Spiridon.

G. Bogdan are direcţiunea ziaruluĭ *Buletinul Societăţeĭ de medicină şi naturaliştĭ din Iaşĭ*.

El a publicat: *Sănătatea şi Educaţiunea copiilor nostri. Considération sur le traitement des ruptures utérines*, în colaboraţie cu dr. Porak din Paris; *Tratamentul afecţiunelor venerice, Studiĭ şi observaţiunĭ diverse, Observaţiunĭ rare de sifilis.*

D-rul Bogdan este membru al Societăţeĭ de medicină legală din Paris, membru al Societăţeĭ franceze de sifiligrafie şi oficer de Academie, cavaler al Legiuneĭ de onoare francese.

Bogdan (Ion). — Profesor de limbele slavice la Universitatea din Bucurescĭ, membru corespondent al Academieĭ Române şi al Societăţiĭ de istorie şi antichităţĭ ruseşti din Moscova, născut la 1864 în Braşov, numit profesor universitar la 20 Iunie 1892. Principalele luĭ publicărĭ sunt: *Vechile cronice moldoveneştĭ pênă la Ureche* (Bucurescĭ 1891); *Cronice inedite atingătoare de istoria Românilor* (Bucurescĭ 1895); *Documente culese din archive şi bibliotecĭ polone* (3 vol. în editura Academieĭ Române, 1893—96); *Vlad Ţepeş, studiŭ critic* (Bucurescĭ 1896).

Bogdan (Nicolae). — Căpitan, născut la 9 Noembrie 1849, mort la 4 Septembrie 1877. Intrat în oştire ca soldat la 1869, a fost înălţat la 1870 la gradul de sub-locotenent. Căpitan de vênătorĭ în batalionul al 3-a când a isbucnit resbelul Independenţeĭ (1877—1878) e ataşat la marele cuartier domnesc ca oficer de ordonanţă. In zioa de 4 Septembrie 1877, el cade mort în faţa reduteĭ Grivitza, lovit de o spărtură de obuz care 'ĭ a sfâşiat pântecele.

Boicescu (Alexandru).— Doctor. Profesor născut la Râmnicu-Vâlcea în 1854, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 22 Februarie 1893. A făcut studiile în ţară şi le-a terminat la Paris, de unde s'a întors în 1878 cu diploma de medic.

Imediat i se încredinţă direcţiunea spitaluluĭ din Piteştĭ şi apoĭ veni în Bucurescĭ ca şef al lucrărilor anatomice la facultatea de medicinĭ şi conservator al museuluĭ anatomic. La 1879 fu numit medic secondar la spitalul de copiĭ, post pe care 'l ocupă pênă la sfârşitul vieţeĭ sale. La 1891 a fost numit profesor suplinitor la facultatea de medicină.

El a publicat: *Centru Nervos* (1878) *Eritemul nodos malaric la copiĭ* şi a lăsat un manuscris *Purpura la copiĭ* (1893).

La 1 Noembrie 1892, în urma unuĭ concurs, fusese numit definitiv ca profesor de clinică infantilă la facultatea de medicină din Bucurescĭ.

Boisguérin (Alexandre). - Inginer francez, născut la 1848, încetat din viaţă la Bucurescĭ la 17 Septembrie 1886. A fost antreprenorul canalisăreĭ Dâmboviţeĭ.

Bojinca (Damaschin). — Român din Ardeal, venit în Moldova la 1830. Avênd multe cunoştinţe juridice, a fost numit profesor de drept dupe introducerea reglementuluĭ organic şi înfiinţarea şcoaleĭ de drept. In urmă a intrat ca jurisconsult la departamentul Dreptăţeĭ în Iaşĭ şi Mihaĭ Vodă Sturdza i'a dat rangul de ban. A fost rector al seminaruluĭ Socola din Iaşĭ. A tradus în limba românĭ Codul Calimach, în urma iesărcinăreĭ ce'ĭ a fost dată de Kisselnet

Boliac (Cesar). — Publicist, poet, om politic, născut în Bucurescĭ la 1813, mort in Bucurescĭ la 25 Februarie 1880.

Dupe ce termină studiile sale, parte în ţară parte în Francia, îmbrăţişă cariera armelor, dar pentru scurt timp, căcĭ viaţa politică şi cea literară aveaŭ maĭ multă atragere pentru dênsul. Amestecat în mişcarea contra Rusieĭ la 1837, fu închis în maĭ multe rênduri. Arestat din noŭ la 1840, fu exilat la monăstirea Poeana Măruluĭ, ear la 1848 când isbucni revoluţiunea fu numit primar al Capitaleĭ şi secretar al guvernuluĭ provisoriŭ.

Trimis în lagărul luĭ Fuad Effendi spre a protesta contra restabilireĭ regulamentuluĭ organic, e arestat şi condus la Orşova, de unde isbuteşte însă să fugă şi se duce în Transilvania. Acolo întemează ziarul *Expatriatul* în scop de a împăca pe Unguri cu Romănĭ, dar peste un an se retrage în Francia şi se stabileşte la Paris.

Reîntors în ţară, Boliac se ocupă în special cu ziaristica şi fu în maĭ multe rênduri ales deputat în Cameră.

El a scris: *Meditaţiunĭ, Ode, Satire, Poesiĭ, Despre archeologie, Monăstirele închinate* şi a fundat ziarele: *Curiosul,* (1837) *Expatriatul,* (1848), *Buciumul,* suspendat dupe 2 Maiŭ 1864, *Trompeta Carpaţilor,* (1866). Pentru teatru, Boliac a scris: *Matilda* dramă în 5 acte.

Bolintineanu (Dimitrie). — Poet, publicist, om politic, născut la Bolintinu-din-Vale (Ilfov) în 1826, mort în spitalul Pantelimon la 20 August 1873. Numele sĕŭ adevĕrat era Cosma; intrând însă în şcoală a părăsit numele părinteluĭ sĕŭ care era macedonian şi a luat pe acel de familie al mumeĭ sale. A urmat cursurile colegiuluĭ Sf. Sava fără a le termina, şi fiind încă copil a publicat o duioasă elegie inspirată de poesia luĭ Chenier *«la jeune Captive»* sub titlu *«o fată tênără pe patul morţeĭ».*

Această poesie, atrase asupra'ĭ atenţiunea fraţilor Goleştĭ, cari luară iniţiativa să trimită în streinătate pe tênĕrul viitor poet.

Plecat la Paris, Bolintineanu se întoarse peste puţin timp, spre a participa la mişcarea din 1848, în urma căreia fu exilat şi pribegi prin streinătate.

La 1857, Bolintineanu revine în ţară şi este Ministru al cultelor, sub Domnia luĭ Vodă Cuza de la 12 Octombrie 1863 pênă în 1864. La 4 (16) Iulie 1864 contrasemnează Decretul No. 765 pentru înfiinţarea Universităţiĭ din Bucurescĭ. In urmă, trecu la Consiliul de Stat.

Bolintineanu a călătorit mult în Orient, prin Palestina şi Egipet. Pe la sfârşîtul vieţeĭ sale, lovit de paralizie, a murit în spitalul Pantelimon unde fusese aşezat, nu din causa miserieĭ precum s'a scris adesea, dar din causă că era atins de alienaţiune mintală. Ingrijirile, de altminterea, 'ĭ aŭ fost date cu prisos de Eforia spitalelor civile din Bucurescĭ.

Bolintineanu a scris: *Conrad* (1867). *Vizita Domnitoruluĭ la Constantinopole* (1860). *Călătorie la Ierusalim* (1867). *Viaţa luĭ Mihaiŭ Vitézu* (1870). *Viaţa luĭ Stefan Vodă* (1870). *Traianida* (1870). *Mărirea şi uciderea luĭ Mihaiŭ Vitézu* (teatru 1868), *Despot-Vodă* (teatru 1868). *Poesiĭ din tinereţe* (1869). *Legende Nuoĭ. Mihnea Vodă care 'şĭ taĭe boeriĭ* (teatru 1868). *Postelnicul Costandin Cantacozino* (teatru 1868) *Brancoveniĭ şi Cantacozinii* (teatru 1868), *Sorin* (poemă dramatică 1868). *Ielile* (1869). *România roabă la Austro-Maghiarĭ* (1869). *Cleopatra regina Egiptuluĭ* (1870). *Alexandru Lăpuşnénu* (teatru 1868). *După bătălia de la Călugărenĭ* (teatru 1868). *Stefan Gheorghe Vodă* (Teatru 1868). *Stefan Vodă cel Berbant* (teatru 1867). *Viaţa luĭ Traian August* (1869). *Poesiĭ* (2 volume 1865). *Calendare 1860—1865* (în colaborare cu A. Zane).. *Cântece şi Plângerĭ. 11 Februarie* (1867) *Melodiĭ Române. Nepăsarea de religie, patrie şi dreptate. Legende. Viaţa luĭ Vlad Ţepeş şi Mircea. Brises d'Orient* (1865 Paris). *Viaţa luĭ Cuza Vodă, Bătăliile Românilor. Elena* (roman). *Poesiĭ vechĭ şi noĭ. Mihaiŭ Vitézu condamnat la mórte. Nemesis. Cântarea Romănieĭ. Călătorie pe Dunăre şi în Bulgaria. Poesiĭ* (tipărite de Societatea literară 1871). *Cântarea Romănieĭ. Călătoria în Macedonia. Călătoria în Asia-Mică. Manoil* (roman). *Viaţa luĭ Mateiŭ Basarab. Doritoriĭ nebunĭ* (roman). *Cartea poporuluĭ. Les principautés roumaines* (Paris 1848). *Menadele. Plângerile Romănieĭ. Resbelul luĭ Traian în Dacia şi colonisarea Dacieĭ cu Romanĭ. Călătorie în Italia. Anacreon* (traducere). *Miserabiliĭ* (trabucere în colaborare cu A. Zane şi Costandinescu). *Câmpul şi Salonul. Melodiĭ Române.*

El a fundat ziarele: *Poporul suveran* (1848), *Junimea română* (1851), *Dâmbovitza* (1853), *Bolintiniadele* (1866).

Bongianini. -- De origină italian; data nascerei şi încetărei din viaţă necunoscute. Câmpineanu înfiinţând *Societatea filarmonică* la 1833, a numit pe Bongianini profesor de muzică la prima şcoală ce s'a înfiinţat tot de dênsul în anul următor, pentru învĕţarea muzicei şi artei dramatice.

Bordeanu (Pavel).— Locotenent, născut la 16 Iunie 1840, mort la 7 Noembrie 1877. Intră în armată ca soldat la 1861 şi capătă în 1866 gradul de sub-locotenent

In timpul resbelului Independenţei, face parte ca locotenent din regimentul 10 de dorobanţi şi moare pe câmpul de luptă în faţa Rahovei la 7 Noembrie 1877.

Borgovanu (Vasile).— Profesor, născut în satul Noŭ aproape de Bistriţa (Transilvania) la 1850. A făcut studiile în Transilvania şi le-a terminat la Budapesta şi Viena. După ce a fost profesor de pedagogie şi matematică la şcoala normală de invĕţători din Gherla, în 1888 a fost chemat în Bucuresci şi numit profesor de pedagogie la şcoala normală de institutori din capitală, post pe care 'l ocupă şi astăzi.

Publicaţiunele sale principale sunt: «*Aritmetică şi Geometrie. Istoria pedagogică la Romăni. Curs de desen liniar. Curs gradat de caligrafie. Povăţuitor spre conducerea copiilor. Curs complect de aritmetică. Carte de citire* etc.

Botescu (Gheorghe).— Sub-locotenent, născut la 19 Maiŭ 1852, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1868, căpătă la 1876 gradul de sub-locotenent. In timpul resbelului Indepedenţei (1877—78) face parte din regimentul No. 5 de linie şi moare lovit la atacul Griviţei la luarea reduteĭ în zioa de 30 August 1877.

Bozianu (Constantin).— Jurisconsult, bărbat politic, născut la 1815, încetat din viaţă la 21 Martie 1882. A făcut studiile sale in ţară şi a terminat dreptul la facultatea din Paris. Intors în ţară a exercitat cu cea mai mare distincţiune profesiunea de advocat.

A format în 1865 un minister, luând presidenţia acestui cabinet dinpreună cu portofoliul Internelor şi Lucrărilor publice. Acest minister n'a ţinut de cât de la 26 Ianuarie şi pênĕ la 14 Iunie 1865. Bozianu a fost profesor al facultăţei de drept de la 1863—1874 şi decan al acesteĭ facultăţi de la 1865—1872.

Bragadiru (Sofia M.). — Mare comerciantă de bere, născută în Bucuresci la 1851 Februarie.

Căsătorită la 1870 cu fabricantul de bere Luther, a sacrificat totul pentru a aduce această fabrică în starea de prosperitate în care se găseşte astăzi.

Soţul fiind foarte bolnav în ultimii ani ai vieţei sale, soţia conducea toate afacerile cu o deosebită hărnicie.

După moartea soţului, d-na Luther continuă comerciul, şi termină clădirea începută de soţul ei, dându'i cea mai mare extensiune, astfel în cât astăzi berea fabricată în stabilimentul sĕŭ atinge anual 3,000,000 litri.

D-na Luther s'a recăsătorit în anul 1894 cu marele fabricant de bere Bragadiru Marinescu.

Brăiloĭ (Constantin N.). — Om politic, născut în Craiova la 1809, mort în Bucuresci la 19 Iunie 1889.

A făcut primele sale studii la Hermanstadt şi apoi la vîrsta de 17 ani a fost trimis la Geneva, Paris spre a studia dreptul.

Intors în ţară la 1832, e numit supranumerar la Ministerul de externe, apoi procuror la 30 Decembrie 1834, şi profesor de drept penal.

La 1840 este numit procuror pe lêngă tribunalul de comerciŭ, la 1842 este ales deputat al judeţului Gorj.

La 1848, sub căimăcamia lui C. Cantacuzino este numit director al şcoalelor, la 1850 este însărcinat cu revisuirea legilor, la 1855 este numit asesor pe lêngă secretariatul de Stat, la 1856 membru in comisiunea pentru desrobirea ţiganilor, apoi membru la Inalta Curte, preşedinte al curţei de comerciŭ.

La Octombrie 1858, C. Brăiloĭ este numit Ministru de externe când complectează şi editează codul de comerciŭ, la 1859 este earăşi numit president de Curte pênă în luna Aprilie din acelaş an când trece ca membru al comisiunei centrale din Focşani.

Sub domnia lui Vodă Cuza este Ministru al justiţiei în 1861 şi apoi în 1862 când se constitue Curtea de Casaţie. Deputat, senator în parlamentul de la 1866, 1869' 1871, el este ales primar al Capitalei în

1873, şi în maĭ multe rênduri vice-preşedinte al Senatuluĭ.

C. Brăiloĭ a scris diferite articole politice şi juridice prin ziarele cotidiane, şi a publicat maĭ multe broşurĭ.

Brăncoveanu (Grigore).— Mare ban, mare spătar în 1821. Mare vistier în 1827.

Brăncoveanu (Zoe). Principesă, fostă soţie a Domnitoruluĭ Gheorghe Bibescu. S'a născut la 1805 şi a încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1892. Căsătorită cu Vodă Bibescu la 1825, s'a despărţit la 1846.

Brândza (Dimitrie).— Doctor în medicină şi licenţiat în ştiinţele naturale, născut la 1848 în satul Stefăneştĭ (Botoşanĭ) încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1895, 3 August. A urmat Academia Mihăileană din Iaşĭ şi apoĭ a mers la Paris unde a studiat medicina. Avênd o mare vocaţiune peutru botanică, a început să se ocupe de acest studiŭ sub conducerea vestituluĭ profesor Baillou. Intorcêndu-se în ţară obţinu prin concurs catedra de geologie şi botanică la Universitatea din Iaşĭ unde funcţionă până la 1875 când fu mutat la Universitatea din Bucurescĭ. In acelaş an e numit membru al Academieĭ române.

In Bucurescĭ el înfiinţă un muzeŭ botanic în Palatul Universităţeĭ, muzeŭ distrus de un incendiŭ; maĭ têrziŭ creă institutul botanic de la Cotrocenĭ unde a acumulat un material foarte preţios; erbarul este poate cel maĭ complect din Europa.

Dimitrie Brândză a publicat: *Recherches sur les Jentianacées, Recherches sur les Strophantus, sur les roses monstrueuses. Prodromul floreĭ române. Flora Dobrogeĭ*, opere premiate de Academie.

Brândza (Marcel).— Profesor, doctor în ştiinţele naturale, născut la Iaşĭ în 1868. A făcut şi terminat studiile sale în Paris, şi întors în ţară a fost numit profesor la şcoala normală de institutorĭ din Capitală la 1892. S'a ocupat de botanică şi a publicat în limba franceză următoarele scrieri: *Recherches sur les Teguments de la Grame, Etudes sur l'anatomie des Hybrides, sur les Mucillages des Linnacées.*

Brătianu (Dimitrie). Bărbat de Stat, născut în Bucurescĭ la 1818, încetat din viaţă la Iunie 1892. A făcut studiile sale începătoare în ţară şi a urmat dreptul la Paris. De la 1836 la 1848, ia parte la mişcarea politică şi literară din acest oraş, publicând sub pseudonimul *Regnault*, numeroase articole în *Natţional* şi *Revue independente*. Dinpreună cu fratele sĕŭ Ioan, se luptă în Februarie 1848 sub baricadele Parisuluĭ, şi peste douĕ lunĭ se reîntoarce în ţară. De aci plecă imediat în Transilvania ca delegat al Comitetuluĭ revoluţionar central, spre a organiza mişcarea naţională de peste Carpaţĭ. Reîntors în Bucurescĭ, face parte din Comisiunea care merge la Constantinopol spre a supune sancţiuneĭ Sultanuluĭ noua Constituţie a ţĕreĭ. După căderea guvernuluĭ provisoriŭ din 1848, şi intrarea Ruşilor şi Turcilor în Principate, isbuteşte să treacă în Transilvania, de unde merge în Francia şi apoĭ în Londra la 1852.

Membru al comitetuluĭ revoluţionar de sub direcţiunea luĭ Mazzini, Dim. Brătianu se leagă în Anglia cu lord Palmerston, lord Dudley-Stuart, d-nu Layard, şi isbuteşte să aducă cestiunea română înaintea parlamentuluĭ englez. In acelaş timp publica în ziarele din Londra numeroase articole şi memoriĭ privitoare la istoria şi drepturile Principatelor-Unite. La 1857, el căpătă autorisaţiunea de a reintra în ţară împreună cu ceĭ-l'alţĭ exilaţĭ. Ales deputat în divanul ad-hoc, Dimitrie Brătianu susţine cele cincĭ puncte ale dorinţelor naţionale şi se duce împreună cn Golescĭĭ spre a pleda în favoarea lor pe lêngă membriĭ congresuluĭ de la Paris.

La evenimentele de sub domnia luĭ Vodă Cuza ia puţină parte, şi tocmaĭ la 1867 î'l găsim Ministru al cultelor în cabinetul Const. Kreţulescu de la 2 Martie pênă la 5 August, apoĭ trece la culte în cabinetul Stef. Golescu pînă la 13 Noembrie acelaş an. Numit ministru plenipotenţiar al ţăreĭ la Constantinopol, ocupă această funcţiune de la 1878 pênă la 10 Aprilie 1881 când formează un minister sub presidenţia sa, minister care nu ţine de cât pênă la 6 Iunie acelaş an. Ales president al Camereĭ, demisionează în Iunie 1882 şi devine şeful disidenţeĭ liberale care maĭ târziŭ se contopeşte cu oposiţia-unită în contra guvernuluĭ liberal ce avea de şef pe fratele sĕŭ Ion Brătianu. In acest scop, el fundează ziarul *Naţiunea*. In urma căderei partiduluĭ liberal 1888, şi în urma împăciureĭ disidenţeĭ, Di-

mltrie Brătianu devine şeful partiduluĭ liberal, la moartea fratelui sĕŭ Ioan în 1891.

Brătianu (Ioan). — Mare om de Stat, născut la 2 Iunie 1881 în oraşul Piteştĭ, încetat din viaţă la proprietatea sa Florica (Argeş) la 4 Maiŭ 1891. La vêrsta de 17 anĭ, el intră în armată după cum se obicinuea pe acele timpurĭ, şi după patru anĭ plecă în streinătate spre a 'şĭ complecta studiile. Părăsind ţara la 1841, se stabili în Paris unde urmă cursurile şcoaleĭ politechnice, luând parte foarte activă la manifestaţiunile şi turburările studenţeştĭ ce precedară revoluţiunea de la 1848. La această epocă el se întoarse în ţară şi în unire cu fraţiĭ Goleştĭ, C. A. Rosetti, Câmpineanu, M. Kogălniceanu, Alexandri, C. Negri şi alţiĭ, se puse în capul partiduluĭ naţional şi isbucnind revoluţiunea în Franţa, isbuteşte să o întinză şi la noĭ.

Revoluţia potolită, Ion Brătianu, dupe intrarea Ruşilor în ţară şi în urma uneĭ arestărĭ de douĕ septĕmânĭ, se refugiază la Paris.

In timpul şederei sale în acest oraş, el fu maĭ ântêiŭ dat în judecată de autorităţile franceze în Septembrie 1853, acuzat fiind ca «*chef d'une société secrète et détenteur d'une presse clandéstine*». Fu achitat, de juraţĭ dar în urmă fu condamnat de către tribunalul corecţional al Seneĭ la treĭ lunĭ închisoare, în 16 Ianuarie 1854, 3000 leĭ amendă, perderea drepturilor civile pe 5 anĭ, pentru complicitate în afacerea atentatuluĭ Orsini îndreptat contra Impĕratuluĭ Napoleon al III-a.

Considerat ca atins de o boală nervoasă, fu închis în Casa de sănătate a doctoruluĭ Blanche, de unde fu liberat la 1856.

In timpul exiluluĭ seŭ, I. Brătianu publică o mulţime de broşurĭ, prin cari arăta suferinţele şi dorinţele poporuluĭ român; intre altele «*Mémoires sur l'Empire d'Autriche dans la question d'Orient* (1856). *Réflexions sur la situation* (1856). *Mémoire sur la situation de la Moldo-Valachie depuis le traité de Paris.*

La 8 Iulie 1857, el se întoarse in ţară impreună cu cei-l'alţĭ refugiaţĭ şi fu ales membru în divanul ad-hoc, unde luptă pentru Unire, şi contra căimăcămieĭ de treĭ.

In zioa de 24 Ianuarie, el merse în mijlocul mulţimeĭ adunată pe Dealul Mitropolieĭ gata a se rĕsvrăti, şi o chiemă la linişte pênă se va efectua alegerea de domn a luĭ Cuza.

In timpul domnieĭ luĭ Alexandru I-iŭ, nu luă nicĭ o parte activă la guvern, publicând «*Mémoire adressé au Prince Couza* (1859), *La Transylvanie le Prince Couza et la Russie* (1859), dar nemulţumit de administraţia sa, intră în complotul contra acestuĭ Domn, care aduse dupe sine detronarea de la 11 Februarie 1866.

Atuncĭ Ion Brătianu se duce la Paris, şi apoĭ dupĕ indicaţia Impĕratuluĭ Napoleon al III-a, isbuteşte să hotărească pe Principele Carol de Hohenzollern la Dusseldorf să primească Coroana Românieĭ, onoare pe care o declinase principele Filip de Flandra. In zioa da 8 Maiŭ 1866, I. Brătianu intră în ţară împreună cu noul Domnitor. In primul minister ce se formează la 11 Maiŭ 1866, el ia portofoliul ministeruluĭ de finance pênă la 15 Iulie acelaş an, când se retrage şi scrie: *Cestiunea religioasă în România.*

La 2 Martie 1867 Ion Brătianu luă portofoliul internelor în ministerul presidat de *C. Kreţulescu*, stătu numaĭ pênă la 19 August când se retrase spre a lua portofoliul finanţelor în cabinetul ce'l formă *Ştefan Golescu* la 27 Octombrie acelaş an. Ocupă ministerele internelor, finanţelor şi rĕsboiuluĭ în diferite cabinete formate de *St.* şi *Nicolae Golescu*, pênă la 16 Noembrie anul 1868, când veni la cârma Statuluĭ ministerul format de principele Dimitrie Ghica.

In anul 1870, Ion Brătianu fu dat în judecată în urma evenimentelor petrecute la Ploeştĭ, dar juraţiĭ din Têrgovişte l'aŭ achitat dinpreună cu ceĭ-l'alţĭ preveniţĭ.

In urma aşa numiteĭ coaliţiunĭ de la *Mazar-Paşa*, Ion Brătianu ia portofoliul finanţelor în cabinetul Manolache Costache Epureanu la 27 Aprilie 1876 şi 'l păstrează pênă la 24 Iulie acelaş an când devine preşedinte al Consiliuluĭ.

In această calitate el guvernează ţara 12 anĭ cu o mică întrerupere la 1881 când fu inlocuit prin fratele seŭ Dimitrie, şi joacă un rol de frunte în toate evenimentele istorice prin cari a trecut România precum Resbelul contra Turcieĭ, Independenţa ţăreĭ, proclamarea Regatuluĭ etc.

La 1888 30 Martie Ion Brătianu care avusese mult de luptat în ultimiĭ anĭ cu numeroasele grupurĭ de opoziţie, schimbate într'o opoziţie unită, demisionează şi se retrage la via sa Florica din Argeş, unde a murit şi a fost înmormîntat.

In timpul guvernămêntului seŭ, douĕ atentate neisbutite aŭ fost îndreptate contra vieţeĭ luĭ Ion Brătianu, unul la 1880 de către Pietraru, cel de al doilea în 1886 de către Stoica Alexandrescu.

Brătianu (Grigore T). — Născut la 1849, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1893 Martie. A făcut studiile sale în institutul Theresianum din Viena, apoĭ a terminat facultatea de drept din Paris. Intors în ţară la 1875 a fost numit judecător de şedinţă la tribunalul Mehedinţĭ. Demisionat peste câte-va lunĭ, reintră în magistratură la 1876 la tribunalul Brăila, apoĭ trece membru la Curte în Bucurescĭ şi ocupă această funcţiune pênă la 1887 când demisionează şi se alege deputat.

A colaborat la maĭ toate ziarele din Francia şi Germania susţinând în coloanele lor cauza Românilor din Transilvania. Preşedinte al *Ligeĭ culturale*, şĭ desvoltă toată activitatea pentru propăşirea acesteĭ instituţiunĭ naţionale şi se deosebeşte prin ajutorul ce dă din propria sa avere studenţilor, preoţilor, învĕţătorilor din Transilvania.

Inmormîntarea luĭ a dat naştere la o adevĕrată manifestaţie populară.

Brote (Eugeniu). — Născut la 29 Noembrie 1850 în comuna Răşinari (Transilvania). A făcut studiile sale la liceul din Sibiu şi a terminat cursurile academieĭ de agricultură din Ungarisch-Altenburg.

Reîntors în patrie, a luat în exploatare moşia părintească de lêngă Sibiu şi s'a ocupat în special de cultura vitelor.

La 1874 a fost ales deputat al sinoduluĭ archidiecesei din Transilvania din care a făcut parte pêna la 1888. La 1877 sinodul l'a ales şi membru al Consistoruluĭ archiepiscopesc, în calitate de asesor-referent. De la 1876 pênĕ la 1888 a maĭ fost controlor şi casier al comitetuluĭ *Asociaţiuneĭ transilvane*.

Colaborator al *Foiţeĭ Telegrafuluĭ* din Sibiu a contribuit prin scrierile sale la acceptarea ortografieĭ fonetice prin şcolĭ şi publicaţiĭ.

La 1880 a întemeiat în Sibiu *Reuniunea română de agricultură* a căreĭ preşedinte a fost pênă la 1888, şi sub auspiciile sale s'aŭ înfiinţat într'o mulţime de comune româneşti sindicate agricole şi băncĭ populare.

Membru al partiduluĭ naţional din Transilvania, s'a despărţit în 1888 de vechea grupare şi a luat direcţia ziaruluĭ *Tribuna* din Sibiu.

Amestecat în mişcarea naţională de peste Carpaţĭ, a susţinut cu deosebire lupta contra luĭ Alexandru Monsony. La 1893, fiind inculpat în şase-spre-zece procesĕ politice şi de presă între cari unul pentru *Memorandum* şi altul pentru *Replică*, E. Brote s'a refugiat în România şi s'a stabilit în Bucurescĭ, unde a tipărit la 1895: «*Un memoriu politic. Chestia românească în Transilvania şi Ungaria*».

Din însărcinarea Academieĭ române, a supraveghiat şi coordonat tipărirea discursurilor Regeluĭ Carol I-iŭ apărute la 1897 sub titlul: «*Treĭ-zecĭ de anĭ de domnie a Regeluĭ Carol I-iŭ. Cuvîntărĭ şi acte*».

Brezeanu (Ioan). — Actor, născut la 1869 în comuna Micşuneştĭ, judeţul Ilfov.

A urmat cât va timp cursurile unuĭ liceŭ şi apoĭ a intrat în conservatorul din Bucurescĭ la cursul de Declamaţiune. Rolurile principale jucate de acest actor sunt: *Sganarel* din «Doctorul fără voe». *Ciubăr Vodă* din «Despot Vodă». *Ipingescu* din «Noaptea furtunoasă». *Pandolfo* din «Bocacio» etc. etc.

Brezoianu (Ion).— Profesor, născut în Bucurescĭ lu 1817, încetat din viaţă la 1892.

A făcut studiile sale la şcoala Sfîntu Sava şi îndată ce le termină fuse trimis profesor la şcoala superioară din Cerneţi (Mehedinţĭ) în anul 1837. Destituit pentru motive politice, el colaborează de la 1839 pênă la 1842 la *Curierul românesc*, ziarul luĭ Eliade Rădulescu, apoĭ la 1843 reintră în profesorat. La 1857 Brezoianu e ales de colegiul al II de Ilfov în divanul ad-hoc; le 1862 e numit consilier la Curtea de apel din Bucurescĭ, dar demisionează la 1864.

Brezoianu a tradus, prelucrat şi publicat: *Metoda mutuală, Invĕţătorul primar. Rudimentul agricol universal. Curs de agricultură şi economie rurală. Despre educaţiunea mumelor. Medicina şi farmacia domesticĕ. Elemente de istoria sfântă.*

Brialmont (Alexis Henri). — General şi scriitor militar belgian, născut la Verdun la 25 Maiŭ 1821. Elev al şcoaleĭ militare din Bruxelles, ataşat la direcţiunea fortificaţiilor, a fost însărcinat maĭ întêiŭ cu fortificarea oraşuluĭ Diest. Inaintând pênă la gradul de general, a efectuat mare parte din

lucrările de apărare ale Belgiei maĭ ales din partea Meuseĭ. La 1883 generalul Brialmont a fost chemat în România spre a elabora planul general al fortificaţiilor şi întocmi planul fortificaţiilor din jurul Capitaleĭ.

Reîntors în Belgia, fu trecut în neactivitate la 1886 şi urmă cu supravegherea lucrărilor fortificaţiilor noastre cari saŭ efectuat sub direcţiunea generaluluĭ Berendeiŭ.

Briol (Oscar).— Ziarist, născut în Bucuresci la 1 Octombrie 1854. A făcut studiile în Paris la liceul Sainte Barbe şi apoĭ a dobîndit titlul de licenţiat în drept al facultăţeĭ din acel oraş.

Intors în ţară s'a ocupat de ziaristică şi a publicat prin diferite ziare numeroase poesiĭ. E cunoscut mai ales sub pseudonimele *Diogene* şi *Tic-tac*, ca redactor al ziaruluĭ l'*Independance roumaine*.

De origină francez, este secretar arhivar al Legaţiuneĭ franceze din Bucurescĭ.

Brun (Jules). — Ziarist, publicist, născut la Lodève (Francia) la 8 Martie 1852. A făcut studiile sale în oraşul Lyon, a fost funcţionar la Ministerul de finance în Francia şi apoĭ a venit în România la 1885 în calitate de corespondent al ziarelor franceze: «*Figaro, Le Temps, la Nouvelle Revue, La grande revue de Paris et de St. Petersbourg*».

In Bucurescĭ, a colaborat la maĭ toate ziarele franceze din acest oraş.

El a tipărit: *Biographie du roi Charles. Histoire de la Ville de Bucarest*, 3 vol. *Sept contes roumains. Le Romancero roumain* (versurĭ).

Budisteanu (Alexandru). — Colonel în rezervă, născut la 1836 Iulie 10 în R.-Vîlceĭ. Elev al şcoaleĭ militare. Are maĭ multe publicaţiunĭ precum: *Cartea soldatuluĭ de infanterie; Petrolul; Cestiunea puţurilor arteziane din România* etc.

Budişteanu (Constantin). — General de divisie, născut la 4 Noembrie 1838 în Bucurescĭ; elev al şcoaleĭ militare (1854) a fost avansat în 1856 la gradul de sub-locotenent în infanterie. Maior în 1867, apoĭ colonel în 1876, el s'a distins pe câmpul de luptă în rĕsboiul Independenţeĭ (1877—1878). Fiind numît comandant al brigadeĭ 2-a de infanterie din Corpul I-iŭ de armată, colonelul Budişteanu a fost greŭ rănit pe când îndrepta focul soldaţilor la atacul Plevneĭ de la vestul reduteĭ (Octombrie 1877). Numit general de brigadă la 1883, general de divisie la 1892, el intră în Ministerul liberal de sub presidenţia d-luĭ Dim. Sturza ca ministru de resbel la Octombrie 1895, pênă la 1896, 25 Noembrie.

La 1 Aprilie 1897, generalul C Budişteanu a demisionat din armată, spre a trece la pensie.

Buescu (Vasile). — Căpitan de artilerie, născut la 1846, încetat din viaţă în Bucurescĭ la Martie 1883. Eşit cel d'ântêiŭ la clasificare din şcoala militară din Bucurescĭ la 1867, intră în artilerie cu gradul de sub-locotenent. La 1871 plecă în Belgia şi complectă studiile sale la Liège. La 1875 presintă un sistem de revolver şi pusca inventat de dênsul, cu încărcarea pe la culasă, sistem care se adoptă pentru revolverile armateĭ române, acordându-se căpitanuluĭ Buescu medalia *Bene-Merenti clasa I.*

El a fost sub-director al arsenaluluĭ din Bucurescĭ şi profesor la şcoala militară.

Buicliu (Christea Stef). — Medic, născut la Roman în 7 Decembrie 1857. A urmat şcoalele primare în acel oraş, ear liceul în institutul academic din Iaşĭ. Bacalaureat la 1875, pleacă în acelaş an la Paris unde începe studiul medicineĭ. Numit intern al spitalelor din Paris la 1880, e primit doctor în medicină şi laureat al Facultăţeĭ la 1883.

La 1884 Aprilie, se stabileşte în Bucurescĭ şi în anul următor e numit medic al spitaluluĭ Brâncovenesc, apoĭ la 1890 membru în consiliul sanitar şi la 1896 profesor de clinică medicală.

Prinţul moştenitor al Românieĭ, Ferdinand, căzênd greŭ bolnav la 23 Aprilie 1897, D-rul Buicliu dinpreună cu d-riĭ I. Cantacuzino şi Kremnitz sunt chemaţĭ să dea Alteţeĭ Sale îngrijirele lor. Printr'un devotament şi o silinţă maĭ presus de orĭ ce laudă, doctorul Buicliu dinpreună cu colegiĭ seĭ, isbutesc să scape de o moarte aproape sigură pe moştenitorul tronuluĭ.

Scrierĭ: *Sur les formes et les anomalies de la sclérose en plaques. Lecţiunĭ clinice asupra semicologieĭ cardiace. Despre anevrismul aorteĭ abdominale. Boala luĭ Parkinson, Epilepsia Jacksoniană, Ambliopia încrucişată şi hemianopsia de origină cerebrală*, (aceste

patru lucrărĭ saŭ publicat în revista *Spitalul*). *Reflexiunĭ medicale asupra unuĭ caz de spleno-pneumonie* publicate în *Analele medicale române*. *Lecţiunĭ clinice*, inedite.

Bujoreanu (Ion). — Publicist, născut în Bucurescĭ la 3 Angust 1834. A făcut studiile sale în pensionatele din Capitală între 1841—1853 şi a urmat apoĭ gimnasiul St. Sava.

A ocupat diferite funcţiunĭ publice între cari: judecător de tribunal la Ploeştĭ 1868, director al *Monitoruluĭ oficial* 1870, apoĭ sub-director la aceaşĭ direcţiune de la 1888 înainte.

A tipărit între altele: *Cunoştinţe folositoare* 2 vol. *Itinerarul funcţionarilor administrativĭ*. *Colecţiunea legilor vechĭ şi noĭ ale ţĕreĭ* 3 vol. *Mistere din Bucurescĭ* 2 vol. A maĭ publicat câte-va comediĭ şi satire.

Burada (Teodor). — Publicist, născut la 1864. Scrierile sale sunt: *O călătorie în Dobrogea* (1880). *Impresiunĭ din valea Hatigului*. *Datinele la nunţĭ ale poporuluĭ român din Macedonia*. *O călătorie la muntele Athos* (1884). *Poesiĭ populare*. *Cercetările despre şcoale româneştĭ din Turcia* (1890). *Obiceiurile la naşterea copiilor din Macedonia*. *Cântecul luĭ Mihaiŭ Viteazu*. *O călătorie în satele Moldoveneştĭ din gubernia Cherson* (1893). *O călătorie la Românii* din *Moravia* (1894) etc. etc.

Burlănescu (Nicolae). — Pseudonim literar: *Alin*. Născut la 1868 în Têrgu-Jiu (Gorj). A debutat printr'un volum mic de poeziĭ: «*Singurătate*» şi prin traducerea opereteĭ «*Cloches de Corneville*», jucată pentru ântêia oară la Craiova. A scris «*Din Vrăvurĭ*» poeziĭ (1889-94); «*Douĕ Cumetre*», comedie originală *ţărănească* în 3 acte, «*Sanda*» feerie originală în versurĭ cu muzica de prof. *C. Dimitrescu*. In urmă a tradus opera «*Carmen*». Cea din urmă lucrare a sa este volumul: «*Doine Oltenesştĭ*».

Buşilă (Dimitrie). — Căpitan, născut la 15 Februarie 1836, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1858, e înălţat la gradul de sub-locotenent la 1864, şi de căpitan la 1875. In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ (1877—1878) face parte din regimentul 14 de dorobanţĭ, şi la atacul Griveţeĭ, la luarea reduteĭ, cade mort pe câmpul de luptă în zioa de 30 August 1877.

Butculescu (Dimitrie C). — Născut la 1845 în Bucurescĭ, a făcut studiile sale în Paris şi s'a ocupat în special de cestiunele economice. La 1878 îucepe o vie propagandă pentru întocmirea Exposiţieĭ industriale a Societăţeĭ Concordia; la 1880 lucrează din toate puterile pentru înfiinţarea Societăţeĭ cooperative în scopul de a încuraja meseriile şi industria din ţară. In acelaş an el organisează cele 45 grupurĭ simbolice carĭ represintaŭ diferitele ramurĭ ale activităţeĭ noastre economice şi cari aŭ defilat la serbarile încoronăriĭ M. S. Regeluĭ şi M. S. Regineĭ.

Societatea Cooperatorilor o dată formată, D. Butculescu a organizat exposiţiile acesteĭ societăţĭ în Bucurescĭ la 1883, Iaşĭ 1884, Craiova 1889, Bucurescĭ 1894—95.

Din nenorocire, succesul material a fost departe de a încununa munca organizatoruluĭ, care a sacrificat pentru aceste exposiţiĭ o parte însemnată a avereĭ sale.

C

Cacaletzeanu (Enache).— Pandur din ceata luĭ Tudor Vladimirescu, născut în Ţîmburescĭ (Dolj) la 1795, încetat din viaţă. C. Aricescu spune în cartea sa asupra luĭ Tudor Vladimirescu, că atuncĭ când Tudor s'a vĕzut părăsit de pandurĭ şi în primejdie de a fi prins, ar fi încredinţat luĭ Enache Cacaletzeanu, şeful tunarilor seĭ, sabia şi cu inelul seŭ, dinpreună cu un steag.

Calimac (Scarlat). — Fost Domn al Moldoveĭ de la 1812 pênă la 1819. A înzestrat Moldova cu codicele de legĭ carĭ poartă numele sĕŭ, promulgându-le la 1816.

Destituit din Domnie de către Poartă în urma plângerilor Românilor pentru abusurile ce se săvârşeaŭ de funcţionariĭ seĭ, Calimac se aşeză la Constantinopole unde fu ucis la 1821 când isbucni mişcarea Eterieĭ.

Calimachi-Catargiu (Nicolae).— Diplomat, om politic; data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute.

A fost ministru de externe în cabinetul Dim. Ghica de la 28 Noembrie 1869 pênă la 2 Februarie 1870, apoĭ în cabinetul Ion Ghica de la 18 Decembrie 1870 pênă la 11 Martie 1871. La 1875 e trimis ca agent al Românieĭ la Paris şi ocupă acest post pênă la 1880 când trece ca ministru plenipotenţiar la Londra.

A publicat: *Appendice au livre vert roumain sur la question du Danube* (1881).

Calimah (Alexandru).— Agă în Moldova la 1819, vornic la 1823, mare vornic la 1827 în ţara de sus.

Călinescu (Athanasie).— General de brigadă în reservă, născut la 1822 în Bucurescĭ. A intrat în armată la 1838 cu gradul de iunkăr şi a fost înălţat sub-locotenent la 1845, maior la 1857, colonel la 1860. In 1863 avênd gradul de colonel şi comandând regimentul al 3-a de linie, a primit ordinul la 12 Iulie să se pue în urmărirea celor 300 Polonezĭ de sub conducerea luĭ Milkcowski, cari călcase teritoriul român spre a merge în ajutorul iusurecţiuneĭ poloneze. După o luptă fără succes la Costangalia, colonelul Călinescu, maĭ primind ajutoare de trupe, a putut să isbutească a înconjura pe Polonezĭ la Rănzeştĭ, unde aŭ fost desarmaţĭ.

Liberat din armată la 1869, colonelul Călinescu a fost înaintat la 1880 general de brigadă în reservă şi a fost inspector general al guardeĭ naţionale la 1883 pênă la desfiinţarea eĭ.

Călinescu (Dimitrie). — Locotenent, născut la 1849, mort la 7 Noembrie 1877. Intrat în armată ca soldat, dobândeşte la 1870 gradul de sub-loconent. In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ, avênd gradul de locotenent, e numit oficer de ordonanţă al comandantuluĭ corpuluĭ de operaţie. In lupta din faţa Rahoveĭ la 7 Noembrie 1877, el cade pe câmpul de bătae, lovit de un glonţ.

Călinescu (Stefan). — Preot, născut la 1844. A făcut studiile în ţară şi a dobândit titlul de licenţiat în litere al facultăţeĭ din Bucurescĭ. Numit la 2 Decembrie 1871 profesor de teologie, morală şi drept canonic la seminarul central din Bucurescĭ, ocupă acest post pênă în present.

A publicat: *Tractatul sfîntuluĭ Ioan gură de Aur despre preoţie* (1882). *Manual de morală creştină* (1883). *Noul catechism ortodox* (1889). *Istoria sfîntă a nouluĭ testament* (1893). *Istoria sfîntă a vechiluluĭ testament* (1891). *Catechismu de dogmele bisericeĭ ortodoxe* (1893). *Noul catechism ortodox* (1893). *Manual de istorie sacră* (1893). *Manual de învăţămînt religios* (1894). *Incercare de literatură bisericească* (1895). *Lecţiunĭ de teologie* (1896). *Manual de gramatică română* (1896).

Calinic (vezĭ **Miclescu**).

Călinic. — Episcop al Rîmniculuĭ, născut în Bucurescĭ la 1787, mort la 11 Aprilie 1868. Studiile sale le-a făcut in ţară. La vêrsta de 16 anĭ a intrat la monăstirea Cernica unde a stat pe urmă ca stareţ timp de 40 anĭ, zidindu-se sub stăriţia sa biserica Sf. Gheorghe. La 26 Octombrie 1850 a fost ales episcop al Rîmniculuĭ şi Nouluĭ-Severin.

Câmpineanu (Constantin).— Logofèt la 1822, caimacam al Craioveĭ în Decembrie 1822, spătar la 1825.

Câmpineanu (Ioan).— Bărbat de stat, născut la 1798, încetat din viaţă la Iunie 1863. La înfiinţarea oştireĭ din Muntenia, intră în armată cu gradul de căpitan în 1831 şi ajunse peste puţin timp colonel; însă încă de la 1826 Câmpineanu apare pe arena politică. Dinică Golescu se întorsese din ecsil dupe participarea sa la evenimentele din 1821 sub Tudor Vladimirescu şi căuta asociaţĭ pentru a întocmi o societate literară. La această operă Dinică Golescu lucrează cu I. Eliade şi I. Câmpineanu.

La 1835 I. Câmpineanu fondează *Societatea filarmonică*, care cu toate aparenţele eĭ pur literare, avea însă şi un scop politic. Dinpreună cu tovarăşiĭ seĭ de luptă şi graţie sprijinuluĭ luĭ Grigore Ghica, isbuteşte să deschiză colegiul Sfîntu Sava, ear în 1835 întemează prima societate filarmonică şi se

dă pe scena română cea d'ântêiŭ representaţie cu traducerea luĭ *Mahomet* de Voltaire şi piesa *Mihaiŭ Viteazul şi cei 12 boerĭ.*

La 1837 Ion Câmpineanu se pune dinpreună cu I. Rosetti şi Gr. Cantacuzino în capul partiduluĭ Naţional din Cameră întreprinzênd în acelaş an o călătorie în Francia şi Anglia spre a pleda în faţa cabinetelor streine causa Românieĭ.

Când se întoarse în ţară, 'l aşteapta un firman de ecsil. E arestat şi închis la monăstirea Mărgineni de unde de teama uneĭ rêscoale fu mutat la Plumbuita şi ţinut acolo timp de maĭ mulţĭ anĭ, dupe intervenirea Rusieĭ.

Pe când era el închis la Mărgineni, se cânta de popor versurile:

Aideţĭ fraţĭ la Mărgineanu
Să scăpăm pe Câmpineanu.

Pus în libertate tocmaĭ pe la 1841, este în anul următor singurul candidat la Domnie maĭ serios, dar candidatura sa este combătută şi rêŭ văzută de Rusia din causa împotrivireĭ luĭ Câmpineanu la votarea articoluluĭ adiţional din regulamentul organic de către divanul ad-hoc.

De la această epocă înainte, Câmpineanu joacă un rol aproape şters în politică, apărênd dupe abdicarea luĭ Bibescu şi fuga guvernuluĭ provisoriŭ de la 1848 în Têrgovişte, ca membru în guvernul interimar. Maĭ târziŭ este ministru al Controluluĭ.

Atitudinea rece şi nepăsătoare din partea doua a vieţeĭ luĭ Câmpineanu, faţă de prietenii de odinioară şi de ideile sale din tinereţe, a dat nascere la viĭ critice şi acuzaţiunĭ în contra sa.

Câmpineanu (Ioan). — Om politic, născut în Bucureşcĭ la 1 Octombrie 1841, încetat din viaţă în Bucureşcĭ la 13 Noembrie 1888. A făcut studiile sale în Paris, de unde s'a întors cu titlul de doctor în drept.

A ocupat cât va timp o funcţiune în magistratură pe care a părăsit'o spre a lua parte la luptele politice ca membru al partiduluĭ liberal.

El ia portofoliul justiţieĭ la 1877 Ianuarie 27 pênă la 26 August acelaş an când trece la finanţe, apoĭ la 25 Noembrie 1878 a luat portofoliul ministeruluĭ de externe.

Demisionat împreună cu întregul cabinet la 11 Iulie 1879, reintră în minister la 1880 25 Februarie la departamentul financelor.

La 16 Iulie 1880 e numit guvernator al Băncei Naţionale unde funcţionează pênă la 11 Octombrie 1882 când demisionează spre a intra earăşĭ în minister la departamentul comerciluluĭ. In 1885 trece la externe şi demisionează în acelaş an. De la 1886 21 Noembrie şi pênă Martie 1888, îl regăsim primar al Capitaleĭ, ear la 23 Februarie 1888, e din noŭ numit guvernator al Băncei Naţionale, unde funcţionează pênă la încetarea sa din viaţă.

A fost în maĭ multe rênduri deputat şi vice-preşedinte al Camereĭ. Principalele legĭ propuse şi susţinute de Ion Câmpineanu în timpul ministeruluĭ seŭ sunt:

1). Legea peutru înfiinţarea a treĭ târgurĭ de vite în ţară.
2). Legea pentru înfiinţarea a patru biurourĭ de analisă chimică.
3). Legea pentru înscrierea firmelor.
4). Legea pentru comerciul ambulant.
5). Legea pentru combaterea filoxereĭ.

Candiano-Popescu (Alexandru). — General, avocat, ziarist, poet. Născut la 1841, intră în şcoala militară la 1854, de unde ese cu gradul de sub-locotenent în artilerie la 1859.

Fiind căpitan, ia parte la revoluţiunea de la 11 Februarie 1866. La 1867, demisionează din armată, se alege deputat şi fundează două ziare: *Perseverenţa* şi *Democraţia* în carĭ apêra ideĭ democratice înaintate. Agitator politic foarte îndrăsneţ, Candiano-Popescu a fost închis de treĭ orĭ în temniţă. La 1868, fu asemenea arestat în Ungaria şi închis în cetatea Arad maĭ multe sêptămânĭ ca agitator Daco-Român.

In 1870, fiind deputat, ia parte în oraşul Ploeştĭ, la insurecţia care avea de scop rêsturnarea dinastieĭ Hohenzollern. Mişcarea revoluţionară este însă năbuşită şi Candiano-Popescu arestat dinpreună cu 40 alţĭ acuzaţĭ, e dat în judecata juraţilor. Curtea din Têrgovişte i'a achitat.

La 1877, isbucnind resbelul contra Turcieĭ Candiano deşi deputat, se înrolează în armată, ia parte la asaltul Griviţeĭ, conducênd batalionul al II-lea de vînătorĭ, e decorat cu ordinul Sfîntu Gheorghe de către împêratul Rusieĭ, şi în 1880, e numit adjutant al M. S. Regeluĭ, sarcină pe care o îndeplineşte 12 anĭ.

La 1894 Candiano-Popescu, a fost înaintat la gradul de general în arma cavalerieĭ.

La 1879 a fost prefect de Poliţie al Capitaleĭ.

Destituit din Domnie de către Poartă în urma plângerilor Românilor pentru abusurile ce se săvârşeaŭ de funcţionariĭ seĭ, Calimac se aşeză la Constantinopole unde fu ucis la 1821 când isbucni mişcarea Eterieĭ.

Calimachi-Catargiu (Nicolae).— Diplomat, om politic; data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute.

A fost ministru de externe în cabinetul Dim. Ghica de la 28 Noembrie 1869 pênă la 2 Februarie 1870, apoĭ în cabinetul Ion Ghica de la 18 Decembrie 1870 pênă la 11 Martie 1871. La 1875 e trimis ca agent al Românieĭ la Paris şi ocupă acest post pênă la 1880 când trece ca ministru plenipotenţiar la Londra.

A publicat: *Appendice au livre vert roumain sur la question du Danube* (1881).

Calimah (Alexandru).— Agă în Moldova la 1819, vornic la 1823, mare vornic la 1827 în ţara de sus.

Călinescu (Athanasie).— General [illegible] brigadă în reservă, născut la 1822 în [illegible] cureseĭ. A intrat în armată la 1838 [illegible] dul de iunkăr şi a fost înălţat sub-loco[illegible] la 1845, maior la 1857, colonel [illegible] In 1863 avênd gradul de colonel şi [illegible] dând regimentul al 3-a de lini[illegible] ordinul la 12 Iulie să se pue [illegible] celor 300 Polonezĭ de sub [illegible] Milkcowski, cari călcase teritori[illegible] a merge în ajutorul insurec[illegible] După o luptă fără succe[illegible] colonelul Călinescu, ma[illegible] de trupe, a putut să [illegible] pe Polonezĭ la Răn[illegible] sarmaţĭ.

Liberat din arma[illegible] linescu a fost [illegible] brigadă în rese[illegible] neral al guard[illegible] desfiinţarea [illegible]

Calin[illegible] născut [illegible] Intra[illegible] gra[illegible] In[illegible]

Caline[illegible] la 1844 [illegible] bândit [illegible] tăţeĭ di[illegible] 1871 [illegible] canoni[illegible] ocupă [illegible]

A [illegible] *de* [illegible]

...luĭ Prahova,
...t. In legisla-
...les preşedinte

...nd ales senator
...ntră în matorul
...te al Senatuluĭ,
...ne până la 1895,
...rile legiuitoare.
...pie şi iubire pen-
... In 1869 fiind pri-
...estrat câmpia Fila-
... monumentală, căre'ĭ
...zidită din averea sa.
... resbeluluĭ, a dăruit
...cte, a fundat spitaluĭ
...-nele Cat. Cantacuzino
... Moruzi sora d-sale, în-
... maĭ dăruit pentru ar-

... alegere parţială, G. Can-
...les iarăşĭ senator de jud.

...no (Gheorghe C. Rîfo-
...rbat politic, născut în Ploeştĭ
...45. A făcut studiile sale în
...şi s'a întors din Paris cu di-
...licenţiat în matematicĭ. A ocu-
...vernul liberal funcţiunile de se-
...ministeruluĭ de Finance (1877),
...eneral al regieĭ tutunurilor (1879),
...eneral al căilor ferate (1883), post
...l'a ocupat până la 1888, când a
...nat spre a lua direcţiunea ziaruluĭ
... *Naţională*.
...1895 Octombrie 4, a intrat în ca-
...l liberal de sub preşedinţia d-luĭ Dim.
...iza, ca ministru de Finance, până în
...ent.

Cantacuzino (Ion C.) — Om politic ...ascut la 12 Septembrie 1825, încetat din ...iaţă. A făcut studiile în Francia şi apoĭ a intrat în administraţie ca ajutor de şef de biuroŭ la secţia franceză din ministerul de externe. Din administraţie trece la justiţie ca judecător de tribunal, preşedinte, membru şi preşedinte la Curte, ministru la Culte şi instrucţiune publică, president la Casaţie.

Amestecat la mişcarea ce avea de scop rĕsturnarea principeluĭ Cuza, Ion Cantacuzino face parte din ministerul constituit la 11 Februarie 1866 ca ministru de justiţie până la 2 Martie 1867.

Cantacuzino J. A. (Zizine). — Om politic născut în Suceava la 24 Iunie 1829. A făcut studiile sale în Geneva, avênd ca profesor pe vestitul scriitor Topfer care menţionează în cartea sa *Voyage en zig-zag* pe tînărul Cantacuzino între eleviĭ sĕĭ.

A fost director general al teatrelor, agent diplomatic al ţĕreĭ la Belgrad şi Ministru de Finance în cabinetul Al. G. Golescu de la 2 Februarie 1870 până la 20 Aprilie acelaş an.

Cu desăvârşire retras din viaţa politică de vre-o douĕ-zecĭ de anĭ, J. Cantacuzino şi-a sacrificat tot timpul studiuluĭ sciinţelor naturale şi literatureĭ. El este traducătorul operelor luĭ Schopenchauer în limba franceză. (Ediţia Alcan Paris şi Soccec, Bucurescĭ).

La 1848, când mijloacele de comunicaţie eraŭ încă aşa primitive şi dificile, J. A. Cantacuzino a întreprins o lungă călătorie în America.

Cantili (George).—Profesor, om politic, născut în 1838. A făcut studiile sale în Paris de unde s'a întors cu diploma de doctor în drept, şi a fost numit la Octombrie 1865 profesor de drept penal şi procedură la facultatea de drept din Bucurescĭ. De la 25 Noembrie 1878 până la 10 Iulie 1879 a fost Ministru al Instrucţiuneĭ publice în cabinetul presidat de Ion Brătianu. A scris maĭ multe cărţĭ juridice.

Cantili (Grigorie).—General de divisie născut la 24 Ianuarie 1839. Elev al scoaleĭ militare, a dobândit la 1857 gradul de sub-locotenent şi a fost avansat major la 1868, apoĭ colonel în 1875.

In timpul resbeluluĭ «Independenţeĭ» (1877—1878) colonelul Cantili comandă 1-a brigadă de infanterie din divizia 4-a, corpul al 2-lea de armată, care pleacă prin Caracal spre Dunăre, ia parte la luptele cele maĭ însemnate impedicând eşirea Turcilor din Plevna la Dolny şi la Gorny-Etropol şi atrage Coloneluluĭ Cantili laudele generaluluĭ-major Arnoldi, mulţumirile loc.-general Gurko. Apoĭ brigada Cantili trece peste Vid, şi prinde douĕ bateriĭ turceştĭ. In luptele de la Vidin, la cetăţuia Belgradjk, şi până la predarea şi evacuarea acestor cetăţĭ, Colonelul Cantili se distinge prin energia sa.

La 1884, el este înaintat la gradul de

Candiano a scris un volum de poezii: «*Când n'aveam ce face*» şi mai multe cântări rèsboinice.

Canta (Nicolae). — Vechiŭ boer moldovean, capul opoziţiei contra luĭ Vodă Mihaiŭ Sturdza la 1839, care căută maĭ intèiŭ cu ajutorul Rusieĭ sĕ 'l trimită surghium, dar nereuşind, i'l numi ministru al Dreptăţeĭ, spre a 'l împăca. La 1857, sub căimăcămia luĭ Tudoriţă Balş, Canta se arată duşman al unireĭ Principatelor şi lucrează contra eĭ, fiind Ministru de interne. El provoacă în acel an, 29 Decembrie 1856, câte-va luni înainte de a fi Ministru, demisiunea întregului Divan Domnesc, din cauza uneĭ petiţiunĭ adresată Caimacamuluĭ şi aprobată de dènsul, prin care acuza întregul Divan de patimă şi părtinire.

Cantacuzino (Constantin). — Om politic născut în Bucureştĭ la 1800, încetat din viaţă în Bucureştĭ la 27 Martie 1875. Intrat de timpuriŭ în administraţie, fu secretar de stat în ultimii anĭ aĭ domnieĭ luĭ Alexandru Ghica, dar fu destituit la 1842. In timpul domnieĭ luĭ Bibescu, nu luă nicĭ o parte la afacerile statului şi nu reintră în ţară de cât o dată cu armatele turceştĭ conduse de Omer-Paşa şi Fuad-Effendi (1848). Numit de Poartă Caimacam, el cârmui până la 1849, când se alese Vodă Barbu Ştirbey domnitor, şi apoĭ se duse la Paris.

La 1854, după plecarea armatelor ruseştĭ, şi venirea celor austriace, C. Cantacuzino, fu numit de Poartă President al consiliuluĭ de administraţie şi însărcinat cu guvernămintul civil al Munteniei până la sosirea luĭ Ştirbey.

De aci înainte el nu se maĭ amestecă în afacerile statului, şi fuse până la unirea Principatelor, unul din pretedenţĭ la domnie.

Cantacuzino (Grigore C.) — Director general al teatrelor, născut în Bucureşti la 27 Ianuarie 1829. A făcut toate studiile sale în Paris, de unde s'a intors ca licenţiat în drept. A trecut mai intèiŭ prin administraţiune ca prefect, apoĭ a intrat în magistratură, ca membru la Curtea de apel din Bucureşti, apoĭ consilier la Inalta Curte.

Părăsind magistratura, a fost în nenumărate rânduri senator, deputat, efor al spitalelor şi de la 1884 până în prezent, a fost şi este aproape neîntrerupt director general at teatrelor.

Gr. Cantacuzino a tradus pentru teatru câte-va comedii din repertoriul francez: *Le maître de Forges* (Mândrie şi Amor) *Tzarina, Lupta între femeĭ, Mărturisirea. Adrienne Lecouvreur, etc.*

Cantacuzino (Grigore Gr.)—Om politic, bărbat de stat, născut în oraşul Bucureştĭ la Septembrie 1837, fiul mareluĭ vornic Gr. Cantacuzino şi al d-neĭ Alexandrina Cantacuzino, născută Kretzulescu.

A făcut toate studiile sale în Paris unde a dobândit titlurile de licenţiat şi doctor în drept. Intors în ţară la 1862, intră în magistratură ca judecător la Tribunalul Ilfov, apoĭ înaintează consilier la Curtea de Apel, şi ocupă această funcţiune până la 4 Maiŭ 1864 când demisionează motivat în urma lovitureĭ de stat.

După căderea principeluĭ Cuza, G. Cantacuzino, reintră în magistratură la 1866 ca preşedinte al Curţeĭ de apel din Bucureştĭ. In acelaş an, judeţul Prahova 'l alege în Constituantă, unde lucrează în comitetul însărcinat cu elaborarea Constituţieĭ. In 1867, el este ales deputat de douĕ judeţe Prahova şi Brăila, fiind şi preşedinte al Curţeĭ de apel. Atunci optează pentru judeţul Prahova şi părăseşte magistratura.

La 1869, locuitoriĭ oraşuluĭ Bucurescĭ 'l aleg primar al Capitaleĭ şi el ocupă această demnitate pĕnă la 24 Ianuarie 1870, când ia portofoliul justiţieĭ în cabinetul de sub preşedinţia principeluĭ Dim. Ghica. Dar peste opt zile demisionează.

La 21 Aprilie din acelaş an, formându-se ministerul Manolache Costache, G. Cantacuzino face parte din acest guvern, ca ministru al lucrărilor publice până la 18 Decembrie 1870.

In 1873, sub preşedinţia luĭ Lascar Catargi, d. G. Cantacuzino, ocupă iarăşĭ demnitatea de ministru al lucrărilor publice de la 16 Decembrie pănă la 1875 Ianuarie, când trece la ministrul de Finance, iar la 30 Ianuarie 1876, demisionă din minister.

Retras cât va timp din politica militantă, G. Cantacuzino se ocupă cu exploatarea vastelor sale domeniĭ, ridicènd pe proprietatea sa Drăgănească o mare uzină pentru industria petroluluĭ, şi este ales în toate legislaturele, până astă-zĭ, chiar în o-

poziţie, reprezintant al judeţuluĭ Prahova, când la Cameră când la Senat. In legislaţiunea 1889-1890, el este ales preşedinte al Camereĭ.

La alegerile din 1892, fiind ales senator de colegiul I de Ilfov, intră în matorul corp şi este ales preşedinte al Senatuluĭ, ocupând această situaţiune până la 1895, când s'aŭ disolvat Corpurile legiuitoare.

Actele sale de filantropie şi iubire pentru ţară sunt numerose. In 1869 fiind primar al Capitaleĭ, a înzestrat câmpia Filaretuluĭ cu o fôntână monumentală, căre'ĭ poartă numele, fiind zidită din averea sa. In 1877, pe timpul resbeluluĭ, a dăruit 50.000 leĭ în producte, a fundat spitaluĭ din Prahova unde d-nele Cat. Cantacuzino soţia d-sale şi d-na Moruzi sora d-sale, îngrijaŭ pe răniţĭ; a maĭ dăruit pentru armată o şalupă.

La 1896, la o alegere parţială, G. Cantacuzino a fost ales iarăşĭ senator de jud. Pahova.

Cantacuzino (Gheorghe C. Rîfoveanu).— Bărbat politic, născut în Ploeştĭ la Martie 1845. A făcut studiile sale în străinătate şi s'a întors din Paris cu diploma de licenţiat în matematicĭ. A ocupat sub guvernul liberal funcţiunile de secretar al ministeruluĭ de Finance (1877), director general al regieĭ tutunurilor (1879), director general al căilor ferate (1883), post pe care l'a ocupat până la 1888, când a demisionat spre a lua direcţiunea ziaruluĭ *Voinţa Naţională*.

La 1895 Octombrie 4, a intrat în cabinetul liberal de sub preşedinţia d-luĭ Dim. Sturdza, ca ministru de Finance, până în present.

Cantacuzino (Ion C.) — Om politic născut la 12 Septembrie 1825, încetat din viaţă. A făcut studiile în Francia şi apoĭ a intrat în administraţie ca ajutor de şef de biuroŭ la secţia franceză din ministerul de externe. Din administraţie trece la justiţie ca judecător de tribunal, preşedinte, membru şi preşedinte la Curte, ministru la Culte şi instrucţiune publică, president la Casaţie.

Amestecat la mişcarea ce avea de scop răsturnarea principeluĭ Cuza, Ion Cantacuzino face parte din ministerul constituit la 11 Februarie 1866 ca ministru de justiţie până la 2 Martie 1867.

Cantacuzino J. A. (Zizine). — Om politic născut în Suceava la 24 Iunie 1829. A făcut studiile sale în Geneva, avênd ca profesor pe vestitul scriitor Topfer care menţionează în cartea sa *Voyage en zig-zag* pe tînărul Cantacuzino între eleviĭ săĭ.

A fost director general al teatrelor, agent diplomatic al ţăreĭ la Belgrad şi Ministru de Finance în cabinetul Al. G. Golescu de la 2 Februarie 1870 până la 20 Aprilie acelaş an.

Cu desăvârşire retras din viaţa politică de vre-o douĕ-zecĭ de anĭ, J. Cantacuzino şi-a sacrificat tot timpul studiuluĭ sciinţelor naturale şi literatureĭ. El este traducătorul operelor luĭ Schopenchauer în limba franceză. (Ediţia Alcan Paris şi Soccec, Bucurescĭ).

La 1848, când mijloacele de comunicaţie eraŭ încă aşa primitive şi dificile, J. A. Cantacuzino a întreprins o lungă călătorie în America.

Cantili (George).—Profesor, om politic, născut în 1838. A făcut studiile sale în Paris de unde s'a întors cu diploma de doctor în drept, şi a fost numit la Octombrie 1865 profesor de drept penal şi procedură la facultatea de drept din Bucurescĭ. De la 25 Noembrie 1878 până la 10 Iulie 1879 a fost Ministru al Instrucţiuneĭ publice în cabinetul presidat de Ion Brătianu. A scris maĭ multe cărţĭ juridice.

Cantili (Grigorie).—General de divisie născut la 24 Ianuarie 1839. Elev al scoaleĭ militare, a dobândit la 1857 gradul de sub-locotenent şi a fost avansat major la 1868, apoĭ colonel în 1875.

In timpul resbeluluĭ «Independenţeĭ» (1877—1878) colonelul Cantili comandă 1-a brigadă de infanterie din divizia 4-a, corpul al 2-lea de armată, care pleacă prin Caracal spre Dunăre, ia parte la luptele cele maĭ însemnate împedicând eşirea Turcilor din Plevna la Dolny şi la Gorny-Etropol şi atrage Colonelluĭ Cantili laudele generaluluĭ-major Arnoldi, mulţumirile loc.-general Gurko. Apoĭ brigada Cantili trece peste Vid, şi prinde douĕ bateriĭ turceştĭ. In luptele de la Vidin, la cetăţuia Belgradjk, şi până la predarea şi evacuarea acestor cetăţĭ, Colonelul Cantili se distinge prin energia sa.

La 1884, el este înaintat la gradul de

general de brigadă, apoi la 1893 general de divizie, şi inspector al cavaleriei.

La 1895, generalul Cantili care comanda Corpul de armată din Dobrogea, demisionează din armată spre a trece la pensiune.

Capşa (Grigorie). — Mare industriaş şi comerciant, născut la Bucureşci în 4 Decembrie 1841. Intrat de mic copil în comerciŭ, plecă la 1862 în Paris unde studiă meseria sa la renumiţii fabricanţi Boissier, Latinville şi Marquis.

La 1867 se reîntoarce în Bucureşci şi în tovărăşie cu fratele sĕŭ Constantin deschide casa pe care o conduce singur astă-zi şi care a rĕmas aşa renumită.

Punându-se imediat pe muncă, dorind să dea un avânt comerciului nostru de export în această ramură a fabricaţiunei şi să facă cunoscute în strĕinătate produsele româneşti, Gr. Capşa concurează la cele mai principale expoziţiuni internaţionale şi munca sa e încoronată cu succes.

La Expoziţia universală din Paris la 1867, în anul cel dintâiŭ al instalărei sale, capătă deja două menţiuni onorabile. Apoi la Expoziţia universală din Viena (1873) are marea medalie pentru merit şi un certificat de felicitări din partea juriului, la 1875 marea medalie de aur la expoziţia internaţională din Paris; în 1889 la expoziţia universală, marea medalie de aur; la 1883 participă la expoziţia din Bordeaux singur dintre toţi comercianţii români, expune produsele vinicole ale Românieĭ, le face cunoscute Occidentului Europei şi ia ca recompensă medalia de bronz. Graţie acestei expoziţiuni şi recomandaţiunilor D-luĭ Capşa se deschide imediat pentru vinurile româneşti un debuşeŭ în strĕinătate şi case mari din Bordeaux se pun prin intermediarul D-sale în legături cu cultivatorii noştri de vinuri.

La 1869 i se dă brevetul de furnisor al Curţei de o dată cu medalia *Bene-Merenti* clasa I-a.

La Expoziţiunea din Bucureşci 1881 şi 1886, a primit câte o medalie de aur.

O muncă atât de laborioasă a fost încununată şi de succese materiale şi de succese morale; Gr. Capşa a isbutit la 1874 a deveni proprietarul imobiluluĭ în care a început meseria sa, a transformat vechia sală Slătineanu şi a făcut dintr'insa actualul renumit local unde are otelul şi cofria sa.

A fost ales senator în 1891, iar la 1896 Camera de Comerciŭ şi Industrie l'a ales preşedinte al acesteĭ instituţiuni.

Capşa (Scarlat). — Publicist, născut la 1838, încetat din viaţă la 1870 Martie 14 în Pizza (Italia). A colaborat la revista *Convorbiri Literare* din Iaşi şi a publicat o tragedie istorică: «*Alexandru Lăpuşneanu*».

Capşa (Ştefan). — Doctor, născut la 1822, încetat din viaţă la 12 Ianuarie 1885.

A făcut studiile sale în strĕinătate şi a dobândit în 1850 titlul de doctor în medicină de la facultatea din Viena.

Intors în ţară, a fost numit medic primar, apoi medic şef al spitaluluĭ Maternitatea, profesor la facultatea de medicină din Bucureşci şi director general al serviciuluĭ sanitar civil.

A publicat: *Manualul pentru învăţătura moaşelor.*

Caracaş (Coustantin). — Doctor născut la 1773 în Bucureşci, fiul altuĭ doctor cu numele de Dimitrie Caracaş, mort în Bucureşci la 31 Octombrie 1828.

A făcut studiile sale în Viena şi întorcându-se în ţară la 1800 intră ca medic la spitalul Pantelimon, şi apoi la spitalul *Filantropia*, clădit graţie intervenţiunei sale şi subscripţiunilor făcute prin îndemnul sĕŭ.

Doctorul Caracaş a scris în limba elenă *Topografia* saŭ *Descrierea ţĕrei româneşti.*

Carada (Eugenie). — Financiar, născut la Craiova în 1836. A făcut studiile sale în Colegiul Naţional- azi liceul Carol I — şi în institutul francez Raymond din Craiova. Apoi merse la Paris şi urmă cursurile de la *Collège de France.* Intors în ţară la 1860, intră în redacţiunea ziaruluĭ *Românul*, al căruĭ prim redactor rĕmase de la 1862 până la 1870.

La 1866, după căderea Domnitoruluĭ Cuza, fu ales în Consiliu comunal a' Capitaleĭ şi deveni ajutor de primar, iar la 1867 fu ales deputat al colegiuluĭ al 3-lea de Ilfov şi secretar al Adunărei. La 1869 e ales din noŭ ca liberal la acelaş colegiu dar neproclamat de biuroul electoral.

Implicat în revoluţiunea de la Ploeşti din 1870, fu dat în judecată ca autor intelectual al mişcăzei dimpreună cu alţii, dar fu achitat de către juraţii din Târgovişte.

La 1871 E. Carada părăsi redacţiunea *Românului* şi se stabili în Paris de unde nu se întoarse de cât în timpul rĕsboiului Independenţei.

Impreună cu D-nii D. Sturdza, E. Stătescu, I. Kalenderu, a fost numit la 1880 comisar princiar însărcinat cu supravegherea administraţiunei rĕscumpĕrărei căilor ferate.

La 1883, el fu numit membru în Consiliŭ de administraţie al Căilor Ferate Române, însărcinare pe care o ocupă până la 1886 când demisionă.

Lă 1881 E. Carada este numit director şi vice-guvernator al Băncei Naţionale, dar demisionează peste trei luni fără a fi intrat în funcţiune. La 1883, ales de acţionarĭ Director al Băncei Naţionale primi această funcţiune pe care o ocupă şi astăzĭ.

In tinereţe, E. Carada a fost publicist şi autor dramatic. A publicat în limba franceză maĭ multe scrierĭ politice asupra Principatelor române şi a dat pentru teatru: *Fata de la Cozia. Banit, Gloria şi Femeile. Fraţii din munte. Cimpoiul fermecat* cari s'aŭ representat pe scena teatruluĭ naţional.

Caragea (Ioan).—Fost Domn al Munteniei de la 1812 până la 1818. A înzestrat ţara cu codicele de legĭ carĭ poartă numele sĕŭ, elaborate de o comisiune de jurisconsulţĭ şi fără să le supue la controlul Rusieĭ şi Turcieĭ.

Aceste legĭ aŭ fost publicate în 1816.

Sub Domnia sa, se comiseră însă numeroase abusurĭ carĭ deteră nascere la plângerĭ din partea Românilor şi la revocarea luĭ Caragea de către Poartă. El fugi în Italia la 1818 fiind dovedit că este amestecat în mişcarea eterieĭ greceştĭ. La 1830 se întoarse în Athena unde se stabili şi muri la 1844.

Caragiale (Costache). — Artist dramatic, născut la 13 Aprilie 1813, încetat din viaţă în Bucureşcĭ la 13 Februarie 1877. In anul 1834 când se înfiinţă societatea filarmonică, profesorul Aristias fu însărcinat de Ion Câmpineanu şi Iancu Manu să alcătuească o trupă de comedie. Atuncĭ debută pe scenă C. Caragiale în tragedia *Mahomet* a luĭ Voltaire, jucând rolul luĭ Mahomet. Teatrul se închise însă la 1837 şi Caragiale plecă în Moldova la 1838 şi înfiinţă un teatru în Botoşanĭ unde jucă treĭ lunĭ spre a veni apoĭ la Iaşĭ şi cu şcolariĭ claseĭ de filosofie dă representaţiunĭ debutând cu tragedia *Saŭl*.

La 1843, chemat în Bucureşcĭ de Ion Câmpineanu, vine şi dă cu trupa sa o representaţiune înaintea Domnitoruluĭ, compusă din *Buna Educaţiune* şi un act din opera *Alina de Gologont*. In urma acesteĭ representaţiunĭ i se dete direcţiunea teatruluĭ şi o subvenţie anuală de 5000 leĭ vechĭ.

El avu direcţiunea pĕnă la 1865, apoĭ se retrase şi îmbrăţişă cariera de avocat jucând însă din când în când pĕnă la 1868. In acelaş timp preda şi cursurĭ de declamaţiune. In ultimiĭ anĭ aĭ vieţeĭ sale a fost judecător de ocol.

Caragiale a scris: *O representaţie românească pe scena teatruluĭ moldovenesc* (1845). *O soare la mahala* (1847). *Andriaşul mameĭ* (1848). *Versurĭ* (1840). *Biciuirea Cometuluĭ de la 1857. Teatru naţionăl în ţara românească* (1867).

Caragiale (L. Ion). -- Autor dramatic, ziarist, născut la 29 Ianuarie 1853 în satul Mărgineni din judeţul Prahova.

A făcut patru clase primare la şcoala domnească din Ploeştĭ şi apoĭ s'a instruit singur citind cu multă râvnă autoriĭ clasicĭ toate producţiunele literare însemnate şi căpătând astfel prin muncă, de şi fără diplomă, o vastă erudiţiune.

Caragiale a colaborat la *Convorbirele literare* şi multe ziare politice, a fundat chiar o revistă satirică *Moftul românu* (1894-1895) şi a publicat: *Noaptea furtunoasă* comedie. *Scrisoarea perdută*, comedie *Leonida faţă cu reacţiunea* comedie. *Nĕpasta* dramă, toate representate pe scena teatruluĭ naţional şi adunate într'un volum (1889).

El a maĭ scris şi câte-va nuvele între carĭ «*Făclia de Pasce*.

Caragiale a ocupat scurt timp câte-va funcţiunĭ ale statuluĭ şi a fost director general al teatrelor la 1888.

La 1896 a maĭ publicat o broşură politică *Culisele cestiuneĭ naţionale*.

Caragiani (Ioan).-- Profesor de limba elenă la facultatea de litere din Iaşĭ, numit încă de la 1865. Membru al Academieĭ române.

Carcalia. — Căpitan de infanterie ucis la atacul contra redateĭ Grivita în timpul

resbeluluĭ Independenţeĭ în zioa de 30 August 1877.

Cariagdi (Dimitrie). — Bărbat politic, născut la 1815, încetat din viaţă la 9 Octombrie 1894 în Bucurescĭ. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat la Paris de unde întorcêndu-se la 1838 în Bucurescĭ, a intrat în magistratură, apoĭ a fost numit avocat efor al Statuluĭ.

La 1865 D. Cariagdi amestecat în mişcarea politică de câţĭ-va anĭ, face parte din ministerul N. Kreţulescu ca ministru al justiţieĭ de la 14 Iuniŭ până la 11 Februarie 1866 în guvernul care a precedat resturnarea principeluĭ Cuza.

La 1870 18 Decembrie el reia portofoliul justiţieĭ în ministerul Ion Ghica şi îl deţine pênă la 11 Martie 1871. Dim. Cariagdi a făcut parte în nenumărate rênduri din Corpurile legiuitoare în Cameră şi Senat, şi a fost primar al Capitaleĭ sub guvernul Ion Brătianu în anul 1884.

Carini (Ercule).— Profesor de muzică şi compositor, născut la Milano la 20 Aprilie 1852. A făcut studiĭ musicale la conservatorul din Milano. Primit ca elev în anul 1866, a urmat cursurile pênă la 1871 obţinênd diploma şi *Grand prix* pentru studiile musicale, şi studiĭ complementare de Istoria şi estetica a muziceĭ, şi de literatura dramatică.

In aniĭ 1872 şi 73 a fost în orchestra de la *Scala* în Milano. La 1873 (Octombrie) a fost numit profesor de contra basă la conservatorul din Bucurescĭ şi prim contra basă la teatru naţional. A fost şi suplinitor la cathedra de canto (clasa de fete) timp de treĭ anĭ (1885—1888). Stabilindu-se definitiv în România, Carini s'a ocupat foarte mult cu lecţiĭ particulare de piano şi de canto, precum şi ca diriginte de orchestră. A publicat diferite compositiunĭ pentru canto şi pentru piano, dintre carĭ: *Steoa nopţeĭ, Un glas de mângâere, Ghiocel, Air de danse dans le style ancien, valsul Sorlle d'Italia* etc.

Carlova (Vasile). — Poet, născut la 1809 în Tîrgovişte, mort la 1831. Fără altă instrucţiune de cât cea culeasă în şcoalele primare, a început încă de la vêrsta de 17 anĭ să publice micĭ poesiĭ prin *Curierul romînesc* a lui Eliade Rădulescu.

El a publicat: *Păstorul intristat* poemă (1827). *Ruinele Tîrgovişteĭ, Resunetul unui fluer. Rugăciunea* (1828). *Marşul Românilor* (1830). *Ero şi Leandru* (1830).

Incepuse să traducă *Zaira* tragedia luĭ Voltaire, când muri la vêrsta de 22 anĭ.

Carmen-Sylva. — Pseudonim literar al Majestăţeĭ Sale Regineĭ Românieĭ Elisabeta de Hohenzollern.

Născută la 17 (29) Decembrie 1843, în castelul Monrepos, pe valea Rhinuluĭ, proprietatea părinteluĭ seŭ principele de Wied, Carmen Sylva a arătat încă din copilărie multă tragere de inimă pentru literatură învĕţând repede limba francesă, italiană, engleză, svedeză, călătorind prin principalele oraşe ale Europeĭ, unde se ocupa cu deosebire de toată mişcarea literară.

Căsătorindu-se la 1869 cu Regele Românieĭ Carol I-iŭ, pe atuncĭ Principe, învĕţă în scurt timp limba română şi începu să traducă pentru şcolĭ cărţĭ didactice franceze.

Despre tot avîntul pe care l'a dat Regina Românieĭ şcoalelor profesionale, despre interesul ce a purtat pentru munca femeilor, se pot găsi amănunte la cuvîntul: *Elisabeta de Hohenzollern*; aicĭ ne vom ocupa numaĭ despre poeta *Carmen Sylva*.

Eată principalele sale scrierĭ: *Sapho* (1880). *Rumänische Dichtungen* (1881). *Sturme* poesiĭ (1881). *Ein gebet* (1882). *Iehova* (1882). *Die Hexe* (1882). *Leidens Erdengang* (1882). *Pelesch Märchen* (1883) saŭ *Povestele Peleşuluĭ. Novele* (1886). *Aus zwei Welten* (1883) *Meine Ruh* poesiĭ 4 vol. (1886). *Handzeichnungen* (1884). *Mein Rhein* poesiĭ (1884). *Astra* (1886). *Les pensées d'une reine* (1882). *Vêrful cu dor* (1884). *Meşterul Manole* dramă jucată pe scena teatruluĭ Curţeĭ de la Viena, *Zioa scadenţeĭ*, piesă într'un act. *Marioara* etc.

Carol I-iŭ (Principe Carol, Eitel-Frederic-Zephirin-Ludovic de Hohenzollern-Sigmaringen).

Rege al Românieĭ, născut la 20 Aprilie 1839.

In anul 1866, principele Carol era sublocotenent ataşat la regimentul No. 2 de dragonĭ prusianĭ, când în urma refusuluĭ principeluĭ Filip de Flandra de a primi tronul Românieĭ, vacant prin abdicarea domnitoruluĭ Cuza, fuse proclamat prin plebiscitul de la 8 Aprilie, Domn al ţăreĭ.

La 10 Maiŭ din acelaş an, el puse piciorul pe pământul Românieĭ şi cel d'ântêiŭ act al Domnieĭ Sale, fuse gracierea celor ce participase la mişcarea anti-unionistă de la Iaşĭ. La 30 Iunie *Constituanta* votă Constituţiunea şi Principele o sancţionă jurându'ĭ respect şi credinţă.

Aniĭ ceĭ d'ântêiĭ aĭ domnieĭ Principeluĭ Carol, se semnalară maĭ ales prin agitaţiile din interiorul ţăreĭ şi crizele ministeriale. Se făcuse mult sgomot în Europa din cauza persecuţiunelor la carĭ ar fi fost supuşĭ israeliţiĭ din Moldova, pe de altă parte statele vecine nu prea priveaŭ cu ochĭ bunĭ la început, întemeerea dinastieĭ; bandele bulgăreştĭ carĭ adesea veneaŭ pe teritoriul nostru făceaŭ să treacă România drept ţara unde răsvrătitoriĭ pot găsi cu înlesnire adăpost, ear neînţelegerile dintre partidele politice contribueaŭ şi maĭ mult a ţine ţara într'o agitaţie perpetuă şi a motiva veciniсe schimbărĭ ministeriale.

Cu toate acestea, din primiĭ anĭ aĭ domnieĭ, Suveranul s'a ocupat cu crearea uneĭ şcoale normale pentru institutorĭ, cu organisarea armateĭ şi înzestrarea eĭ cu un armament perfecţionat şi cu construirea primelor liniĭ de căĭ ferate în interiorul ţăreĭ. De la 1866 pênă la 1870, să înfiinţează facultatea de medicină, se promulgă legea pentru vînzarea domeniilor statuluĭ, legea pentru organizarea armateĭ, pentru înfiinţarea Curţeĭ cu juraţĭ; se recunoaşte Românieĭ dreptul de a tăea monedă. Dar toată acţiunea Principelui, toată dorinţa Sa de a face binele, eraŭ zădărnicite în mare parte şi din pricina situaţiuneĭ politice din Francia şi Germania. Isbucnind resbelul între aceste douĕ puterĭ, o parte însemnată din lumea politică, fie în necunoştinţă de cauză, fie orbită de simpatiile ce păstra Francieĭ, privea ca probabilă învingerea Germanieĭ şi ca consecuenţă normală abdicarea Principeluĭ de Hohenzollern de la tronul Românieĭ. In aceste împrejurărĭ, se şi produce la 26 Martie 1870 tentativa revoluţionară de la Ploeştĭ sub conducerea căpitanuluĭ demisionat Candiano-Popescu, cu scop de a proclama decăderea Principeluĭ Carol şi întemeerea Republiceĭ, tentativă la care se găsesc amestecate multe căpetenĭĭ din partidul liberal, dar care nu isbuteşte.

Evenimentele carĭ se succedaŭ, zilnicile înfrângeri ale armateĭ franceze, surescitase însă spiritele în aşa grad, în cât în anul următor în seara de 10.22 Martie 1871, pe când colonia germană din Bucurescĭ serbătorea la un banchet în sala Slătineanu aniversarea nascereĭ Impĕratuluĭ Wilhelm, a ceată de oamenĭ năvăleşte în sală, sparge geamurile pe când alţiĭ sting felinarele din stradă, trag clopotele la Sărindar.

Armata sub ordinele generaluluĭ Solomon împrăştie mulţimea, ear Regele adânc mişcat de toată împotrivirea ce întâlneşte în îndeplinirea misiuneĭ sale, de o parte arătă guvernuluĭ neîncrederea şi nemulţumirea sa, ear pe de alta, exprimă ferma sa resoluţiune de a abdica, chemând pe foştiĭ locotenenţĭ domneştĭ spre a le remite puterea.

D-nu Lascar Catargiu isbuteşte însă să înlăture din gândul Suveranuluĭ idea abdicăreĭ, ia rĕspunderea restabilireĭ ordineĭ şi primeşte sarcina formăreĭ unuĭ minister.

De la această epocă începe o nouă eră de desvoltare politică şi economică a Statuluĭ nostru.

Să construesc nouĕ liniĭ ferate, se înfiinţează creditul fonciar, creditul urban, Societatea de asigurare «România», şi încep lucrările porturilor Galaţĭ-Brăila. Se promulgă legea vămilor, legea pentru organisarea serviciuluĭ sanitar, legea pentru organisarea Caseĭ de depunerĭ şi consemnaţiunĭ, legea de admisibilitate şi înaintare în funcţiunile judecătoreştĭ; se clădesc numeroase şcoale, se inchee convenţiunĭ comerciale cu statele vecine.

Pagina cea maĭ strălucită din istoria vieţeĭ Regeluĭ Carol I-iŭ, începe la 1877 când isbucneşte resbelul între Rusia şi Turcia, resbel în care România a jucat un rol hotărîtor.

Regele Carol a rostit de la început cuvîntul decisiv care a dat tuturor încredere în bravura oştireĭ noastre, El a luat îndrăsneata rĕspundere de a eşi învingător din luptă şi evenimentele carĭ s'aŭ desfăşurat în urmă, aŭ consfinţit pe deplin înţelepciunea şi dreapta cugetare a Suveranuluĭ Românieĭ.

Isbucnind rĕsboiul între Ruşĭ şi Turcĭ (12 Aprilie 1877), Domnitorul Carol convocă Camerile legiuitoare (14 Aprilie) ca să voteze convenţiunea din 4 Aprilie încheiată cu Rusia. In Mesagiul de deschidere Suveranul român arată că: «armatele imperiale ruse aŭ intrat pe teritoriul nostru fără ca puterile garante să fi protestat, că va fi poate nevoe de braţele fiilor ţĕriĭ, pentru

apărarea drepturilor ei, şi că în împlinirea acestei sfinte datorii, dênsul va sci, în capul junei şi braveĭ sale armate, să plătească cu persoana sa».

Turcia găsise tocmaĭ acum timpul să-'şĭ dea o constituţiune, înscriind într'însa România ca «provincie privilegiată» a imperiuluĭ, iar domnul român era numit «cap de provincie»; ba încă marele vizir făcu necuviinţa de a se adresa d'a dreptul Domnuluĭ Carol cu invitaţiune, să se pună sub ordinile unuĭ paşă pentru apărarea teritoriuluĭ *Principatelor*. Ministrul de externe Kogălniceanu dete însă vizirului răspunsul ce i ce cuvenea; iar tunurile de la Calafat aveaŭ să 'l deştepte din visul seŭ.

Intre acestea Turcia începe să bombardeze oraşele Brăila, Galaţi, Reni, Oltenița, Călăraşi şi Giurgiu; bande de Cerkezi şi başibuzucĭ turcĭ trec Dunărea, preadă şi măcelăresc satele de prin prejur. Carol ordonă mobilizarea complectă a oştireĭ (6 Aprilie), dărueşte 100,000 leĭ noĭ din caseta sa privată pentru echiparea oficerilor, şi când mobilisarea e terminată, ia însuşĭ comanda supremă. Armata sa de peste 50,000 oşteni şi 180 de tunurĭ o împărţesce ast-fel, ca să poată respinge un atac din partea trupelor turcescĭ din Vidin, şi să le oprească de a trece pe malul stâng. In adevĕr (la 26 Aprilie) Turcii din această cetate deschid cu tunurile focul asupra oraşuluĭ Calafat, la care Românii răspund victorios arzênd vapoarele turceştĭ aflate în port şi maĭ multe case în Vidin.

Turcia provocase singură rĕsboiul contra Românilor, şi prin urmare ea singură rupsese legăturile vechĭ dintre amêndouĕ statele. Atacurile neîntrerupte şi nedrepte ale armatei sale pe întregul hotar dunărean eraŭ acte de ostilitate vĕdită. Resultatul acesteĭ purtărĭ fu, că Adunările legislative proclamară în zilele de 9 şi 10 Maiŭ 1877 Independenţa complectă a Românieĭ şi încetarea vechilor eĭ relaţiunĭ cu Poarta otomană. Domn şi popor luară cu tărie hotărîrea de a apĕra, cu armele în mână, integritatea teritoriuluĭ şi de a 'şĭ jertfi viaţa pentru Independenţa patrieĭ.

Nu este aicĭ locul să facem pe larg istoricul întregului resbel. Ne remâne însă de amintit că Ruşii, carĭ la început respingeaŭ cu semeţie ajutorul armatelor române, se vĕd respinşĭ de douĕ orĭ la Plevna cu perderĭ colosale ear Marele Duce Nicolae, fratele Impĕratuluĭ Rusieĭ, face apel la ajutorul Principeluĭ Carol şi roagă pe viitorul Rege al Românieĭ să ia comandamentul tuturor forţelor militare ale ambelor armate aliate.

Suferind în mijlocul oasteĭ sale toată asprimea şi greutăţile uneĭ campaniĭ de earnă, veĭnic în mijlocul foculuĭ, desvoltând admirabile cunoştinţe strategice, vitejeşte secondat de bravele noastre trupe, Carol I-iŭ ese biruitor la Plevna, Rahova, Grivița, Smârdan, Vidin şi steagul Românieĭ fâlfâe pe toate cetăţile duşmanuluĭ cucerite de oastele române.

Sfârşindu-se resbelul, Ruşii răsplătiră ajutorul nostru prin luarea Basarabieĭ, dândune în schimb Dobrogea, cu toate protestările noastre la Congresul din Berlin.

Independenţa Românieĭ, datorită bărbăţieĭ ostaşilor eĭ şi înţelepciuniĭ domnitoruluĭ Carol, fiind recunoscută de toate puterile europeane, în urma tractatuluĭ de la Berlin, nu maĭ rĕmânea, pentru ca ea să devină certă şi hotărîtă, de cât *înălţarea Românieĭ la rangul de Regat*. In ziua de 14 Martie 1881, Adunările legiuitoare votară în unanimitate proiectul de lege, prin care România iea rangul de regat şi domnitorul eĭ pe acela de rege. Proclamarea regatuluĭ fu primită şi serbătorită de întreaga ţară în timp de 8 zile; toate statele suverane se grăbiră a o recunoaşte şi a saluta pe primul rege al Românieĭ.

La 10 Maiŭ 1881, avu loc încoronarea şi zioa aceasta căpătă o întreită însemnătate pentru ţară: La 10 Maiŭ 1866, Carol I-iŭ chemat la tronul Românieĭ, intră în Bucurescĭ, la 10 Maiŭ 1877, se proclamă Independenţa Românieĭ, la 10 Maiŭ 1881 se înalţă România la treapta de Regat.

Se cuvine înainte de a termina această mică schiţă a domnieĭ Regeluĭ Carol să vorbim despre actele maĭ însemnate săvârşite de la 1881 pênă acum.

Incetând resbelul pentru Independenţă, Regele şi-a îndreptat privirile cu toată atenţiunea asupra organisaţiuneĭ interne a ţăreĭ. S'aŭ încheat convenţiunĭ comerciale cu Elveţia, Anglia, Rusia, Germania, Austria, Turcia; s'aŭ rescumpĕrat căile ferate carĭ se găseaŭ în mâinele companieĭ streine, s'aŭ construit de către chiar Statul nostru alte numeroase liniĭ; creditul ţăriĭ s'a mărit ear dobânzile ce aveam de plătit aŭ scăzut de la 12 şi 10% la 6 şi 5%. S'a fundat Banca

Naţională, s'aŭ înfiinţat Casele de economiĭ şi veniturile Statuluĭ s'aŭ întreit.

Intru cât priveşte organisarea armateĭ şi apărarea ţăreĭ, s'aŭ creat regimente nouĕ, s'aŭ înmulţit scoalele militare, s'a întocmit marina, s'aŭ ridicat fortificaţiunĭ în jurul Bucureşciului şi între Focşanĭ-Galaţĭ.

Casele de credit agricol, legea pentru protecţiunea industrieĭ naţionale, reedificarea şi restaurarea monumentelor istorice ale ţăreĭ, vînzarea în loturĭ la ţĕranĭ a bunurilor statuluĭ, inamovibilitatea magistratureĭ şi alte numeroase legĭ carĭ aŭ contribuit la desvoltarea noastră economică, culturală, politică, sunt atâtea opere neperitoare săvêrşite sub înţeleapta îmboldire a Regeluĭ Carol I-iŭ.

Afară de acestea, nu trebue uitat că din caseta sa particulară, M. S. Regele contribueşte anual cu dărnicie pentru a veni în ajutorul celor desmoşteniţĭ de soartă, că în casurĭ de secetă, inundaţiunĭ, incendiurĭ, Suveranul a dăruit vecnic din averea sa sume inseminate, celor bântuiţĭ de flagele.

Pentru desvoltarea culturală în special, a dat de la 1884 şi pênă în present un premiŭ anual de şase miĭ leĭ pentru a se face: «*Magnum Etymologicum Romaniae*», o casă şi 200,000 leĭ pentru ridicarea aşezămêntuluĭ universitar ce poartă numele «*Fondaţiunea Carol*»(1891) şi diferite alte sume la numeroase societăţĭ. La 1898 a maĭ întemeat «*Fondaţiunea agricolă Ferdinand*».

La 3 Noembrie 1869, Regele s'a căsătorit cu Principesa Elisabeta de Wied, (vezĭ **Carmen Sylva** şi **Elisabeta**). Unicul copil isvorît din această căsătorie, domniţa Maria, încetând din viaţă la vêrsta de patru anĭ, şi Suveraniĭ ne avênd moştenitorĭ de sex bărbătesc, M. S. Regele a desemnat pe A. S. Principele Ferdinand de Hohenzollern, fiŭ al doilea al principeluĭ Leopold, fratele Suveranuluĭ nostru, ca moştenitor presumptiv al Tronuluĭ. Acest act s'a îndeplinit la 18 Martie 1889.

Carp (Costache V). — Poet, fabulist, născut în Iaşĭ la 1838, încetat din viaţă în acelaş oraş la 1880.

A făcut studiile sale în Iaşĭ şi Cernăuţĭ fără a le termina, şi apoĭ începu să se ocupe de literatură. Principalele sale producţiunĭ sunt: *Micĭ încercărĭ de poesie* (1866), *Boerul şi Răzaşul*, scriere pentru teatru (1873). *Fabule* (1880).

Carp (Ioan). — General de brigadă, născut în Bucurescĭ la 14 Decembrie 1842, încetat din viaţă la 1892 Martie 20.

Elev al şcoaleĭ militare în 1857, el capătă la 1861 gradul de sub-locotenent şi apoĭ pleacă în Francia unde trece şcoala politecnică din Paris şi şcoala specială de la Metz. Intors în ţară, e înaintat la gradul de căpitan în 1873, maior în 1878 şi apoĭ loc.-colonel.

In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ (1877-78) comanda regimentul I-iŭ de artilerie.

La 1881 Ion Carp a fost înaintat colonel; la 1883 e mutat la marele stat-major al armateĭ şi la 1891 e numit inspector al artilerii cu gradul de general de brigadă.

Carp (Petre P). — Om politic, bărbat de stat, născut în Iaşĭ la 1837. A făcut studiile sale în Berlin şi la Universitatea din Bonn. Intors în ţară, a luat parte la evenimentele carĭ aŭ adus căderea Principeluĭ Cuza, apoĭ de la 1867 pênă la 1869 a redactat ziarul *Ţara* dinpreună cu N. Blaramberg şi Ar. Pascal.

Intemeetor al societăţeĭ literare *Junimea* din Iaşĭ dinpreuna cu T. Maiorescu, I. Negruzzi, Th. Rosetti, era unul din colaboratoriĭ ceĭ maĭ activĭ aĭ revisteĭ *Convorbirĭ literare*, unde publică traducerea celebreĭ scrierĭ a luĭ Humboldt *Despre stepe şi pustiurĭ*, precum şi traducerea celor maĭ cunoscute drame a luĭ Schakespeare.

La 1870 Aprilie 20, intră ca ministru de externe în cabinetul Costache Epureanu pênă la 18 Decembrie acelaş an, ocupând ad-interimul şi la cultele de la 23 Maiŭ pênă la 18 Decembrie.

La 1876, acţiunea politică a luĭ P. Carp începe a se desemna maĭ tare. El intră în cabinetul Lascar Catargi ca ministru al cultelor de la 30 Ianuarie 1876 pênă la 4 Aprilie acelaş an şi apoĭ formează maĭ târziŭ grupul *junimist* întemeând ziarul *România liberă* devenit maĭ târziŭ *Constituţionalul*.

Intr'un discurs program rostit în 1879, P. Carp arată vederile sale asupra viitoruluĭ partidelor noastre politice, discurs care 'l arată deja ca chemat să aducă într'un viitor apropiat schimbărĭ radicale în partidul conservator.

In ministerul pur *junimist* format la 1888, P. Carp ia portofoliul externelor la 23 Martie pênă la 29 Martie 1889; maĭ târziŭ pe cel al domeniilor ad-interim. Graţie dis-

cursului celebru ce rosteşte arătând gradul de responsabilitate al parlamentelor în greşalele comise de guverne, isbuteşte să facă să se respingă propunerea de dare în judecată a ministrilor liberali de la 1877 pînă la 1888, între cari era şi I. Bratianu.

In noul guvern compus la 1891 de L. Catargi, P. Carp ia ministerul domeniilor la 18 Decembrie, pe care 'l deţine pînă la Octombrie 1895 cînd a demisionat întregul guvern. Numele acestui bărbat de stat este legat de reformele cele mari introduse în ţară precum: *Legea vînzărei bunurilor între sătenĭ*, *Legea minelor*, cari sunt operile sale.

La 1888, P. Carp a văzut mărindu-se rândurile partidului *constituţional* al căruĭ şef este. La acea epocă a fundat în Bucurescĭ şi un club politic.

Cartu (Ioan).— Profesor de muzică, născut în comuna Băseştĭ (Fălciŭ) la 1820, încetat din viaţă la 11 Martie 1875.

Şi'a făcut studiile la academia Mihăileană din Iaşĭ, apoĭ a intrat ca funcţionar la ministerul instrucţiunei publice din Moldova. Maĭ târziŭ, dupe ce a fost scriitor caligraf pe lîngă fostul Domn Mihaĭl Sturdza, a fost luat de acest principe la Paris.

Reîntors în ţară, Cartu e numit profesor de muzică vocală la seminarul din Mănăstirea Neamţuluĭ pînă la finele anuluĭ 1864, apoĭ e chemat în Bucurescĭ ca profesor de muzică vocală la Asilul Elena Doamna, unde funcţionează 8 anĭ.

Lucrările sale sunt: *Exerciţiĭ*, *Lecturĭ şi Solfegie de muzică vocală*, *Liturgia S-tuluĭ Ioan Chrisostomul*, *Tractat complect asupra muzicei vocale*.

Catargiu (Alexandru C). — Născut în Iaşĭ la 1839 Iulie în 15, s'a înrolat în armată ca soldat la 1859. Inaintat sub-locotenent la 1861, s'a liberat din armată în acelaş an, apoĭ ear a intrat în oştire la 1862 şi a înaintat pînă la gradul de căpitan la 1869.

Demisionat la 1871, se amestecă în luptele politice ca unul din membriĭ ceĭ maĭ activĭ aĭ partiduluĭ conservator. Prefect de Ilfov la 1871-72 şi la 1889, deputat, vice preşedinte al Camereĭ în acelaş an, e numit trămis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al ţăreĭ la Petersburg la 14 Noembrie 1892. La 1895, demisionează.

Catargiu (Alexandru S). — Născut la 1825, încetat din viaţă la 1897 în Bucurescĭ. A făcut în special studiĭ financiare la Paris. A fost membru în consiliŭ de Stat, ministru de finance de la 11 pînă la 24 Martie 1862 şi apoĭ la lucrările publice şi control de la 16 Martie la 12 Octombrie 1863. Era membru în consiliul de administraţie al căilor ferate române până la 1897.

Catargiu (Barbu). — Orator, om de stat, născut la 26 Octombrie 1807, mort asasinat în Bucurescĭ la 8 Iunie 1862.

Primele sale studiĭ le-a făcut într'o şcoală grecească, şi apoĭ a plecat la Paris unde a studiat literatura, finanţele, economia politică. Se zice că pe cînd era în acest oraş, pe la 1830, consultînd pe faimoasa ghicitoare Lenormand, aceasta i'ar fi prorocit că va muri asasinat.

Intors în ţară pe la 1834, B. Catargiŭ, ia parte la formarea Societăţeĭ filarmonice şi din legăturele sale prieteneştĭ cu maĭ mulţĭ membrĭ aĭ acesteĭ Societăţĭ, devine un factor important al opoziţieĭ contra guvernuluĭ Domnuluĭ A. Ghica. La 1842, se alege pentru prima dată deputat al Teleormanuluĭ şi pronunţă primul seŭ discurs. La 1843, e numit director la Departamentul justiţieĭ, post pe care'l ocupă iarăşĭ dupĕ revoluţiunea de la 1848. In timpul acesteĭ rĕscolĭ, Barbu Catargiu a călătorit prin Francia, Austria şi Anglia.

La 1848 Decembrie, el este numit membru suplementar la sfatul Vistierieĭ, la 1849 Vornic de poliţie, şi apoĭ sub domnia principeluĭ Stirbey judecător la Inalta Curte, post pe care 'l ocupă pînă la 1856.

Partea cea maĭ marcantă a activităţeĭ luĭ Barbu Catargiu începe la 1857, cînd printr'o broşură manifest apărută la 14 Martie, arată dorinţele ţăreĭ faţă cu Europa, de şi el nu făcea parte din *Divanul ad-hoc*. Ales în 1858 deputat de judeţele Ialomiţa şi Oltu, el se declară partisan al Unireĭ şi al alegereĭ luĭ Cuza ca domn.

Dupĕ alegerea principeluĭ Cuza, Barbu Catargiu este numit ministru de finance în ministerul de fusiune. Apoĭ demisionează spre a deveni preşedintele consiliuluĭ în primul minister care se formează la 22 Ianuarie 1862, după proclamarea definitivă a Unireĭ.

Dar peste câte-va lunĭ, agitaţiile în ţară încep în urma votăreĭ uneĭ legĭ contra pre-

sel. Se vorbeşte despre comploturĭ, despre urzirea asasinăreĭ preşedinteluĭ consiliuluĭ şi la 4 Iunie, Barbu Slătineanu unul din amiciĭ luĭ B. Catargiu, vine chiar să 'l încunoştiinţeze despre şoaptele din oraş.

Vinerĭ 8 Iunie 1862, preşedintele consiliuluĭ pleacă la Adunare; era vorba să se facă o mare întrunire de către liberalĭ pe câmpul de la Filaret, în amintirea aniversăreĭ de la 11 Iunie 1848; conservatoriĭ cereaŭ oprirea întruniреĭ şi guvernul se declară favorabil acesteĭ din urmă cererĭ. Discuţiunea fusese aprinsă în Cameră şi la ora 5 şi jumătate, ridicându-se şedinţa, Barbu Catargiu se urcă în trăsură cu prefectul Poliţieĭ N. Bibescu, spre a se întoarce acasă. Sub tunelul care formează intrarea în curtea Mitropolieĭ, se auzi o detunătură de pistol şi preşedintele consiliuluĭ căzu mort, lovit pe la spate în osul craniuluĭ de un glonţ care'ĭ rupse coloana vertebrală. Autorul crimeĭ n'a fost descoperit nicĭ odată.

Barbu Catargiu a publicat: *Câte-va ideĭ asupra proprietăţeĭ în Principatele-Unite* (1860). *Discursurile* acestuĭ mare orator şi om politic aŭ fost culese de d-nu Ang. Demetriescu şi tipărite de D-sa (1886).

Catargiu (Costin). — Fost ministru de interne al Moldoveĭ la 1857, sub căimăcămia luĭ Vogoridi; lucrează contra unireĭ Principatelor, dând ordine pentru desfiinţarea comitetelor unioniste, a programelor lor, arestând pe ceĭ ce se întruneaŭ spre a aduna partizanĭ aĭ unireĭ. Aceste eccese . : ajunul alegerilor, aŭ adus în curând căderea luĭ C. Catargiu de la minister.

Catargiu (Lascar). — Bărbat politic, şeful partiduluĭ conservator, născut în Iaşĭ la 1823. A intrat foarte tinĕr în viaţa politică ca prefect de judeţ în Moldova, sub domnia luĭ Mihail Sturdza. Membru activ al propagandeĭ în favoarea Unireĭ Principatelor, el renunţă la tronul Moldoveĭ care i se oferea, şi ajută la alegerea principeluĭ Cuza.

Sub domnia acestuĭ Principe, Lascar Catargiu se ţine maĭ retras de politică, dar participă la mişcarea din 1866, care aduce după sine abdicarea luĭ Cuza. In guvernul provizoriŭ de la 11 Februarie, face parte din locotenenţa domnéscă, dinpreună cu generalul N. Golescu şi colonelul Haralambe. La 11 Maiŭ din acelaş an, îndată după sosirea principeluĭ de Hohenzollern, L. Catargiu ia preşedinţia consiliuluĭ şi portofoliul internelor pe carĭ le păstrează până la 15 Juliu acelaş an. De la această epocă înainte dispare iar din viaţa politică militantă pĕnă la 1871.

La această epocă, în urma unor manifestări îndreptate contra Germanilor, carĭ sĕrbătoreaŭ aniversarea nascerei Impăratuluĭ Wilhelm la un banchet din sala Slătineanu, principele Carol se hotărise să abdice.

Chemat la palat de Domnitor care vrea să remită frânele Statuluĭ în mâinile fosteĭ locotenenţe domneştĭ de la 1866, Lascar Catargiu conjură pe Suveran să renunţe la proiectul sĕŭ şi ia rĕspunderea situaţiuneĭ. In noaptea de 11 Martie 1871, el compune imediat un guvern conservator cu care guvernează ţara pênă la 1876 4 Aprilie, când formându-se coaliţia zisă de la Mazar-Paşa, fu silit sĕ se retragă, cedând locul generaluluĭ I. Em .Florescu pentru un foarte scurt timp.

La 1876 venind partidul liberal la putere, Camerile orbite de pasiunea politică, se transformă în instanţă judecătorească, şi după ce votează darea 'n judecată a luĭ Lascar Catargiu şi foştilor miniştrĭ conservatorĭ, încep a face instrucţia acuzaţilor; dar la 1878 aceaşĭ Cameră este silită sĕ retragă acuzarea în contra tuturor foştilor miniştrĭ.

In timpul din urmă al guvernăreĭ luĭ Ion Brătianu, formându-se desidenţa liberală, şi apoĭ opoziţia-unită, Lascar Catargiu devine şef al acesteĭ opoziţiĭ, dinpreună cu Dim. Brătianu şi G. Vernescu, La Martie 1889, el se încearcă sĕ formeze un guvern liberal — conservator dinpreună cu G. Vernescu, dar încercarea nu'ĭ reuşesce, precum nu 'ĭ reuşesce nicĭ maĭ tîrziŭ la 1891 Februarie.

In acelaş an, în luna Noembrie, Lascar Catargiu ia preşedinţia unuĭ minister pur conservator, compus şi din tineriĭ conservatorĭ (junimiştiĭ) cu care guvernează pênă la 3 Octombrie 1895.

Lascar Catargiŭ a fost în numeroase rînduri president al Camereĭ deputaţilor, unde a representat anĭ îndelungaţĭ judeţul Covurluĭ.

Catargiu (Nicolae). — Născut în Iaşĭ, incetat din viaţă în Galaţĭ la 1889 Februarie.

Fost vice-preşedinte în comisiunea centrală, fost delegat al luĭ Vodă Cuza la Constantinopole după proclamarea Sa ca Domn în 1859, spre a cere confirmarea Sultanuluĭ.

N. Catargiu a fost unul din partizanii celĭ maĭ devotaţĭ aĭ luĭ Vodă Cuza şi a stat mult timp departe de viaţa publică în urma abdicăreĭ acestuĭ Domn.

Măĭ têrziŭ, a fost prefect la Galaţĭ şi in 1878, comisar al Dobrogeĭ.

Caţichi. — Membru al departamentuluĭ afacerilor streine la 1823; mare ban la 1826 în Moldova.

Catopol (Alexandru). — Actor comic, societar al teatruluĭ Naţional din Bucurescĭ, născut la 1859. După ce a urmat cursurile liceale, a intrat la Conservatoriul din Bucurescĭ şi a absolvit cursurile de declamaţiune. A jucat rolurĭ comice în operete şi în comediĭ; principalele sale creaţiunĭ sunt: *Farfuridi* din *Scrisoarea perdută*, *Ţopârdea* din *«Manevrele de toamnă»*, *Roco* din *«Mascota»*, *Stan Fundu* din *«Sfredelul Draculuĭ»*, *Senatorul Ionescu* din *«Femeile noastre»*, *generalul Timofte* din *«Fatinitza»* *Campotassio* din *«Briganzĭ»* *Bartolo* din *«Bărbierul din Sevilia»*, etc.

Caudella (Eduard). — Compositor muzical, violonist, născut în Iaşĭ la 22 Maiŭ 1841. A făcut studiile sale în Berlin cu concert-maestrul Hubert Ries, ear la Paris cu Massart şi Vieuxtemps.

Dupe ce dete maĭ multe concerte în principalele oraşe din streinătate, se întoarse în ţară la 1861 unde începu să predea cursurĭ la conservatoriul din Iaşĭ şi luă în acelaş timp postul de şef de orchestră la teatru naţional din acel oraş, post pe care 'l ocupă în decurs de 14 anĭ.

Numit la 1893 director al conservatoruluĭ din Iaşĭ şi predând tot de odată pênă în present cursurĭ de violină, Ed. Caudella a dat la lumină numeroase compositiunĭ muzicale, între altele: *Olteanca* operetă în colaborare cu Gr. Otremba. *Fata răzaşuluĭ* operetă (1881), *Hatmanul Baltag* operetă (1883), *Beizadea Epaminonda* operetă (1884), *Dorman* saŭ *Romănii şi Dacii* în colaborare cu Gr. Otremba (1885), *Petru Rareş* operă (1889). El a maĭ compus un numĕr foarte mare de valsurĭ, polce, romanţe, fantasiĭ pentru violină şi piano.

Cazzavillan (Luigi). — Ziarist, născut în satul Arzignano (Italia) la 1852. A făcut primele studiĭ în institutul Chiari din Lombardia şi la vêrsta de 14 anĭ s'a înrolat ca voluntar în armata italiană contra Austrieĭ în resbelul independenţeĭ. La sfĕrşitul campanieĭ, s'a întors în Vicenţa unde a absolvit cursurile institutuluĭ technic. La 1870—71 luă parte în Francia, sub ordinele luĭ Garibaldi, la rĕsboiul contra Germanieĭ şi fu înaintat sub-locotenent pe câmpul de luptă. La 1876, isbucmind resbelul dintre Serbia şi Turcia, Cazzavillan intră în legiunea italiană din armata sêrbească. La 1877, trece în România în calitate de corespondent al maĭ multor ziare italiane şi apoĭ lucrează ca secretar al inginerului şef la construirea linieĭ ferate Frăteştĭ-Zimnicea.

Dupĕ câte-va încercărĭ comerciale nenorocite, Cazzavillan, e numit profesor de limba italiană la Sfîntu Sava, apoĭ la Mateiŭ Bassarab şi stă 10 anĭ în profesorat.

La 1880 începe a publica ziarele *Frăţia Română-italiană* şi *Tesaurul Familieĭ*, apoĭ în 1888 deschide o mică tipografie şi întemează ziarul cotidian *Universul*. Peste câţi-va anĭ, acest organ de publicitate foarte rĕspândit în toate clasele populare, devine un puternic mijloc de reclamă pentru desfacerea numeroaselor articole comerciale de tot felul, grămădite în magaziile direcţiuneĭ *Universuluĭ*.

Cazzavillan a maĭ publicat *Curierul Seretĭ*, ziar cotidian; *Veselia*, ziar ebdomadar carĭ apare şi în present.

Cerkez (Mihail). — General, născut în Bĕrlad la 1839, încetat din viaţă la 1884. A făcut studiile la academia Mihăileană din Iaşĭ şi a ocupat pe urmă o funcţiune la departamentul justiţieĭ. Intrat în armată cu gradul de cadet, peste un an a fost înălţat sub locotenent. Dupe detronarea principeluĭ Cuza, refuză dinpreună cu toţĭ oficeriĭ din regimentul generaluluĭ Solomon, atunci colonel, să jure credinţă guvernuluĭ provisoriŭ şi nu se supune de cât în urma abdicăreĭ Domnitoruluĭ.

In resbelul Independenţeĭ 1877—78, a luat parte la luptele de la Plevna, ear Osman-Paşa a predat sabia sa în mâinele sale. Inaintat general, M. Cerkez s'a distins şi la bătălia de la Smârdan conducênd atacul. El era membru al Societăţeĭ literare *Junimea*, la înfiinţarea eĭ în Iaşĭ.

Cernat (Alexandru).— General de divisie, născut la 17 Ianuarie 1828, mort la 7 Decembrie 1894 în Nizza. A intrat în armată ca sergent la 1851 şi a fost înaintat sub-locotenent la 1852, maior la 1858, colonel la 1866, general de brigadă la 1873 şi general de divisie la 1877. La 1878, trece în statul major general, şi la 1891 e trecut în retragere.

In timpul resbelului Independenţei (1877-78) generalul Cernat fiind ministru de resbel, remite portofoliul d-luĭ Ion Brătianu şi e numit comandat al armateĭ române de operaţiune. In această calitate el dirijează mersul trupelor, planul de campanie, şi primeşte din partea Impăratului Rusieĭ decoraţiunea Sfîntu Gheorghe la 5 Septembrie 1877, pentru curagiul şi destoinicia sa.

La 29 Noembrie 1877, Marele Duce Nicolae, comandantul armateĭ active imperiale ecsprimă printr'un ordin de zi mulţumirile sale generaluluĭ Cernat şi armateĭ române după căderea Plevneĭ.

In afară de activitatea sa ca militar, generalul Cernat a jucat şi un rol politic însemnat, fiind în maĭ multe rânduri ministru de resbel în cabinetele liberale şi anume: de la 2 Aprilie 1877 la 21 August 1877, de la 17 Martie 1878 la 25 Noembrie 1878.

Cernătescu (Petre). — Profesor, născut in Craiova la 1825, încetat din viaţă la 21 Iulie 1892.

Fost profesor al facultăţeĭ de litere şi filosofie din Bucurescĭ, fost deputat în maĭ multe sesiunĭ legislative, a publicat: *Compendiu la istoria generală* (1868). *Istoria contimporană de la* 1815 *pînă în zilele noastre* (1871).

Chiţu (Gheorghe).— Profesor, om politic, născut în Craiova la 24 August 1828, încetat din viaţă la Mirila (Dolj) la 20 Octombrie 1897. A făcut studiile sale în ţară la colegiul Sfîntu Sava din Bucurescĭ, unde fu numit profesor de limbele clasice chiar în şcoala de unde eşise abia ca elev.

La 1848, fiind în vêrstă de 20 anĭ, ia parte la mişcarea revoluţionară şi e numit comisar de propagandă al guvernuluĭ revoluţionar. In urmă, pleacă la Viena şi termină studiile sale juridice. La 1857 se întoarce în ţară şi fondează în Craiova ziarul *Vocea Oltului*; apoĭ intră in magistratură, procuror la Curtea de Apel.

De la 1867 înainte e ales de oraşul Craiova deputat, şi în 1876 senator.

In 1866 la 28 Aprilie, intră pentru prima dată în ministerul de sub presidenţia luĭ M. C. Iepureanu, luând portofoliul cultelor pe care 'l păstrează şi în ministerul I. Brătianu pînă la 31 Octombrie 1878. Apoĭ revine la finanţe în 1881, la interne în 1882 şi trece la culte în 1884, spre a părăsi ministerul în 1885 Ianuarie. G. Chitzu a fost profesor de drept la Universitatea din Bucurescĭ.

De la 1888 s'a retras cu desăvêrşire din viaţă politică.

Christodorescu (Grigore). — Sub-locotenent, născut la 24 Ianuarie 1853, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1870, se liberează la 1873, trece în reservă, apoĭ se reangajează ca sergent la 1874, şi este înălţat la gradul de sub-locotenent la 1 Iulie 1877.

Peste douĕ lunĭ, la 30 August 1877, moare la atacul de la Griviţa, la luarea reduteĭ, făcînd parte din regimentul 14 Dorobanţĭ.

Christofi (Alexandru). — Om politic, născut în Craiova la 1820, unde a făcut scoalele primare şi la vêrsta de 12 anĭ s'a angajat cu juncăr (sergent voluntar) în Regimentul No. 3 de linie din acel oraş.

La 1834, la întronarea principeluĭ Al. Ghica, el capătă primul sĕŭ grad de sub-locotenent şi înaintează încet încet pînă la 1848.

Isbucnind revoluţia, Christofi, de un temperament foarte întreprinzĕtor, ia o parte activă la dênsa şi e numit căpitan de revoluţie, lucrând în tot timpul cu şefiĭ acesteĭ mişcărĭ.

Dragostea sa pentru instituţiunea *poporului armat*, o arată earăşĭ maĭ târziŭ în 1866, când primeşte funcţiunea de şef al guardeĭ civice din Craiova şi o păstrează nouĕ anĭ făcînd sacrificiĭ din averea sa personală, înfiinţând o bibliotecă populară în acel oraş pe lîngă legiunea sa.

Ales de maĭ multe orĭ deputat seŭ senator, Christofi a atras cu deosebire atenţiunea publică, prin spiritul sĕŭ democrat şi cultul şi veneraţiunea ce a păstrat timpurilor revoluţiuneĭ de la 1848.

Astăzĭ trăeşte retras în Craiova.

Cilibi (Moise).— Negustor israelit năs-

cut în Focşanĭ la 1815, încetat din viaţă la 1869 în Bucurescĭ. Ţinea în Bucurescĭ o prăvălie cu mărunţişurĭ şi desmerda lumea prin glumele sale, chemându'o în prăvălie cu strigătele: «O ghetă pe banĭ, alta de pomană!»

Natură foarte veselă, Cilibi Moise de şi lipsit de instrucţiune căcĭ nu scia carte, a lăsat maĭ multe cărticele, dictate de dênsul iu limba românească, între carĭ: *Diata luĭ Cilibiu Moise vestitul* (1858) *Viatza şi proverbele luĭ Cilibi Moise* (1859) *Visul de 48 noptĭ* (1861) *Anecdote şi Poveste* (1862) *Practica luĭ Cilibi Moise* (1862) *Practice şi culegerĭ* (1863) *Anul noŭ 1869*.

Un portret după natură al luĭ Cilibi Moise, în costumul israelit, făcut de pictorul Grigorescu, se găseşte în galeria Doctoruluĭ N. Kalendero.

Cioranu (Mihaĭ).—Fost adjutant al luĭ Tudor Vladimirescu în timpul mişcăreĭ de la 1821. A luat parte la toate luptele şi a scris la 1856 *Revoluţia luĭ Tudor Vladimirescu*».

Cipariu (Timoteiŭ).—Publicist născut la 1805 într'un sat din Transylvania, mort la 1887 în comuna Blaj (Transylvania).

Filolog de mare valoare, el a fost profesor de teologie, apoĭ preposit al Capitoluluĭ pe lângă Mitropolia din Blaj, şi membru al Academieĭ române. El a fost continuatorul scoaleĭ pe care o întemeease în Ardeal, Şincaĭ şi Maier.

Scrierile sale sunt: *Despre creştinarea Românilor.—Sciinţa în scriptură* (1854) *Elemente de limbă română după dialecte şi monumente vechĭ* (1854). *Acte şi fragmente latine românescĭ pentru istoria bisericeĭ române, maĭ ales unite* (1855). *Compendiu de gramatica limbeĭ române. Cristomaţia* (1858). *Istoria santă* (1859). *Elemente de filosofie după Krug* (1859) 2 vol. *Elemente de poetică* (1860). *Principiĭ de limbă şi scriptură* (1866). *Gramatica latină* (1869). *Gramatica limbeĭ române* (1870—1874).

I. Cipariu, a debutat printr'un ziar politic literar la 1847: *Organul luminăreĭ*.

Ciupagia (Anna).— Artistă dramatică şi autoară, fiica unuĭ militar, născută în Bucurescĭ la 29 Octombrie 1865. A urmat şi terminat studiile liceale în Bucurescĭ şi cursurile Conservatoruluĭ nostru de declamaţiune, apoĭ a plecat la Paris unde a urmat în timp de duoĭ anĭ cursurile aceluĭ conservator, clasa luĭ Delauney.

A debutat pe scena *Teatruluĭ Naţional* din Bucurescĭ în 1889, în rolul *Lady Macbeth*. A maĭ jucat pe Astarbeea din *Pygmalion*, Martha din *Uvrierit*, Joitza din *Mort fără Lumînare*, etc.. etc.

A publicat versurĭ în diferite reviste şi a scris pentru teatru naţional: *Verginia*, tragedie în versurĭ; *Noaptea de Paşte*, *Apartamentul de închiriat* tot în versurĭ 1 act şi *Ultima deşteptare a Marieĭ Antoinetta*.

La 1897 a părăsit scena şi s'a căsătorit cu profesorul Ionescu-Gion.

Ciurcu (Alexandru).— Ziarist, născut în Şercaia (Transilvania) la 1854. A făcut studiile sale la gimnasiul din Braşov şi apoĭ a urmat cursurile de drept la universitatea din Viena.

Intors în Bucurescĭ la 1876, debută ca redactor al *Unireĭ democratice*, de unde trecu în 1877 la *Românul*. Aci, făcênd cunoştinţă cu Galli, corespondent al maĭ multor ziare franceze, fondă din preună cu dênsul l'Orient, care deveni maĭ târziŭ *l'Indépendance roumaine*.

Fiind director şi proprietar al acestuĭ din urmă ziar, la 1885 a fost expulsat din ţară prin o decisiune a Consiliuluĭ de miniştri de sub presidenţia luĭ Ion Brătianu, sub inculpare că ar agita spiritele în contra monarhieĭ ungare şi că ar face parte dintr'o societate iridentistă.

Reintors în ţară după căderea guvernuluĭ liberal la 1888, a luat direcţiunea ziaruluĭ *Timpul* pe care o păstrează pênă în present.

A fost ajutor de primar în Consiliul comunal din Bucurescĭ de la 1894 pênă la 1895.

Ciurcu (Nicolae). — Născut în Braşov la 1820, încetat din viatză la 13 Septembre 1890 în Bucurescĭ. A intrat în comerciŭ încă de tinèr, ca funcţionar la o casă de bancă din Viena. La 1837 veni în Bucurescĭ ca imputernicit din partea baronuluĭ Sina spre a urmări incasarea unor datoriĭ, ear la 1842 se stabili chiar în ţară spre a indeplini realisarea acestor creanţe.

Terminându'şi misiunea, se ocupă de agricultură şi se amestecă la mişcarea revoluţionară din 1848, trăind în strînse legăturĭ cu membriĭ de frunte aĭ acesteĭ miş-

cărĭ. Când intrară Ruşiĭ în ţară, se refugiă în Braşov.

La 1856, N. Ciurcu se stabili din noŭ în România, unde 'şĭ perdu toată averea din causa unor procese relative la moşiile ce ţinea în arendă.

La 1885, a fost expulsat din ţară printr'o decisiune a Consiliuluĭ de Miniştri de sub preşidenţia luĭ J. C. Brătianu, sub inculpare că ar agita spiritele în contra Ungurilor şi ar face parte dintr'o societate iridentistă.

La 1888, după căderea guvernuluĭ liberal, s'a reîntors în ţară.

Cobălcescu (Grigore).—Profesor, publicist, născut în Iaşĭ unde a încetat din viaţă la 21 Maiŭ 1892.

Incă de la 1852 a fost numit profesor de ştiinţele naturale la gimnasiul din Iaşĭ, apoĭ a ocupat catedra de geologie şi mineralogie de la Universitatea din Iaşĭ cu începere de la 1866 şi pênă la 1892.

Fost membru al Academieĭ române, şi membru corespondent al maĭ multor Academiĭ din streinătate, G. Cobălcescu a publicat: *Manual elementar de geologie, studiĭ geologice şi paleontologice asupra unor terenurĭ terţiare din unele părţĭ ale Românieĭ* (1883). *Despre originea şi zăcĕmintele petroluluĭ în general şi particular în Carpaţĭ* (1887) *etc., etc.*

Codrescu (Teodor).—Profesor, publicist, născut în Iaşĭ la 1826, încetat din viaţă la 1894 Martie 29 în Iaşĭ. A început studiile sale în ţară şi le-a terminat în Francia. Intors în Iaşĭ a fost numit profesor la liceul central din acel oraş când înfiinţă în 1854 tipografia *Buciumuluĭ român* şi edită ziarul *Zimbrul*. A fost prefect al judeţuluĭ Iaşĭ înainte de Unire, dar s'a ocupat în special cu tipografia şi editarea de cărţĭ.

Scrierile sale principale sunt: *Uricariul* documente istorice 3 vol. şi *Dicţionarul româno-francez*.

Cohen-Linaru (Mauriciu).—Compositor, profesor de muzică, născut în Bucurescĭ la 26 Noembrie 1852 din părinţĭ israeliţĭ spaniolĭ. După ce'şĭ făcu studiile clasice în liceul Mateĭ Bassarab şi urmă cât-va timp Conservatoriul din Bucurescĭ, plecă în 1870 la Milano unde studiă armonia cu Lauro Rossi compositorul şi directorul Conservatoriuluĭ din acel oraş. Apoĭ trecu la Conservatoriul din Paris.

Compositiile sale muzicale sunt: *Les fleurs du Bosphore; Trois Mélodies, la Lyre Roumaine, Mazeppa*, operă, *Tudurel*, operă, *Insula Florilor*. Cohen a scris critice muzicale în ziarele *Presa* şi *Românul*. El este profesor de canto la Asilul Elena Doamna din Bucurescĭ.

Conduratu (Petrescu C.)—Tipograf, născut în Roman la 10 Februarie 1844. Studiile primare şi gimnasiale le a făcut în Iaşĭ pênă în anul 1859, când părăsind şcoala, îmbrăţişă meseria artelor grafice, ajungênd patron tipograf de la 1870—1890 în Bucurescĭ şi Giurgiu.

El a scris şi publicat: *Călăuza pentru studiul tipografic* (1876). *Giurgiul*, ziar politic (1880—1883) şi Revista *Tipografia Română* de la 1886 pênă la 1894.

Constantinescu (Barbu). — Profesor, publicist, născut la 1837, încetat din viaţă în Bucurescĭ la Noembrie 1891. Fost director de studiĭ la Asilul Elena Doamna şi la Şcoala pentru învăţătura poporuluĭ român, fost profesor la facultatea de teologie şi la liceul Mateĭ Basarab, fost director al Şcoaleĭ normale. El este fondatorul celeĭ d'întâiŭ şcoale române froebeliane. A publicat, *Limba şi literatura ţiganilor* (1878) numeroase cărţĭ didactice, între carĭ: *Confesiunea ortodoxă a credinţeĭ bisericeĭ catolice şi apostolice a resăritului.* (1872). *Abecedarul românesc* (1874-1879). *Istoria antică şi biografiĭ* (1890). *Istoria sacră a noului testament* (1890) *Carte românească de citire* (1890). *Noul abecedar românesc* (1891). *Carte de citire* (1891).

Conta (Vasile).—Profesor, publicist, născut la Ghinăoanĭ în Moldova la 1846, încetat din viaţă la 1884. A făcut studiile sale juridice şi filosofice la Bruxelles ca bursier al Statuluĭ şi întors în ţară, a intrat profesor de drept la Universitatea din Iaşĭ în 1873. Deputat în Camera revizionistă la 1879, el a făcut parte din cabinetul luĭ Ion Brătianu ca Ministru al Cultelor şi Instr. publice de la 20 Iulie 1880 până la 1881. Apoĭ a fost membru la Curtea de Casaţie. V. Conta a început prin a scrie versurĭ carĭ dovedeaŭ cugetarea luĭ filosofică, dar principalele luĭ publicatiuns sunt: *Teo-*

ria ondulaţiunii universale. Teoria fatalismului, Incercări în metafisică..

Scrierile sale sunt traduse în limba franceză de D. Rosetti-Tezcanu.

Cornea (Dimitrie).— Om politic, născut în Iaşi la 1816, incetat din viaţă în Bucuresci la 1884. A intrat în administraţie ca pomojnic, şi a trecut rând pe rând registrator, arhivar, translator şef de biuroŭ director de minister şi în fine Ministru.

După unirea Principatelor, a intrat în primul guvern comun ca ministru al lucrărilor publice de la 27 Ianuarie 1862 până la 24 Iunie acelaş an când a trecut la Justiţie. La 14 Iunie 1863 demisienează. In 1876 la 4 Aprilie ia portofoliul externelor însă numai pentru câte-va zile, până la 27 Aprilie când demisionează cu întregul cabinet I. Em. Florescu.

Cornea (Mihail D.). — Avocat, născut în Iaşi la 1838. După ce a urmat şi terminat cursurile liceului din oraşul sĕŭ natal, s'a dus la Paris unde a obţinut titlul de doctor în drept. Reintors în ţară s'a ocupat cât-va timp de literatură, colaborând la revista *Convorbiri literare*, în care a publicat câte-va poesii lirice, adunate mai târziŭ într'un volum (1869).

La 1871 a scos *Revista practică de drept român;* apoi se stabileşte în Bucuresci unde a avut cât-va timp direcţiunea ziarului ebdomadar *La Boite aux lettres* broşură în limba franceză.

M. Cornea s'a distins mai ales ca avocat inaintea instanţelor civile.

Cornescu (Constantin). — Magistrat, născut în Bucuresci la 1830. A făcut studiile clasice la liceul Henric al IV din Paris şi apoi a urmat duoi ani cursurile de la facultatea de drept.

Reintors în ţară la 1852, a fost numit în magistratură procuror de Tribunal şi a inaintat până la gradul de Consilier de Curte, ocupând aceste funcţiuni neintrerupt până la 2 Maiŭ 1864, când a demisionat în urma loviturei de Stat.

Peste curând e numit membru la Inalta Curte de Casaţie; dar refusă acest post.

C. Cornescu a fost ales senator în sesiunile de la 1884 până la 1888.

Vânător renumit, el a publicat în 1874 *Manualul Vînătorului.*

Cornescu (Ioan). — General, născut la 1822 Ianuarie 7 incetat din viaţă la Februarie 1890 în Bucuresci. Intrat în armată cu gradul de sergent la 1837, a inaintat sub-locotenent la 1839, maior la 1853, colonel la 1858, general comandant al diviziei a 3-a teritorială la 1870. La 1874 s'a retras din armată.

Coşbuc (Gheorghe).— Poet, născut in satul Hordon (Transilvania) la 8 Septembrie 1866. A făcut clasele primare la Nasaud şi a urmat apoi cursurile Universităţei din Cluj. Atunci începe să şi colaboreze la Biblioteca populară a *Tribunei*, publicând numeroase poesii.

La 1883, s'a ficsat în România unde de asemenea a colaborat la partea literară a unor reviste şi ziare cotidiane.

El a publicat: *Blastem de mumă. Legenda populară din giurul Naseudului* (1885). *Pe Pământul Turcului* (1885). *Fata craiului* (1886) *Draga mamei* (1886) *Fulger* (1887) *Balade şi Idile* (1893) *Lord Byron: Mazepa* (1896) *Fire de tort* (1896) *P. Virgilius Maro. Opere complecte*, premiate de Academia română (1896) *Antologia sanscrită* (1897) *Versuri şi prosă* 1897.

Cosmovici (Leon). — Profesor, născut la 1857. Terminând studiile sale sciinţifice în streinătate, a fost numit la 1883 profesor de zoologie şi fisiologie analitică la facultatia de sciinţe din Iaşi.

A publicat: *Elemente de geologie* (1883) *Noţiuni de botanică* (1887) *Noţiuni de mineralogie* (1887) *Introducere în sciinţele naturale* (1887) *Elemente de morphologie* (1893) *Studii morphologice, taxionomice, psycologice, etc.* (1894).

Costaforu (Gheorghe).— Om de stat, profesor, născut în Bucuresci la 26 Octombrie 1821, incetat din viaţă în Bucuresci la 28 Noembrie 1876. A făcut studiile sale juridice la Paris şi întorcându-se în ţară a fost numit profesor la facultatea de drept din Capitală. De la 1871 până la 1873 a fost decan al aceleĭ facultăţi. Bărbat politic de o valoare incontestabilă, G. Costatoru a făcut parte din mai toate legislaturele ca deputat şi a fost Ministru de externe in cabinetul Lascăr Catargiu de la 11 Martie 1871 până la 27 Aprilie 1873, apoi a fost agent al ţăreĭ la Viena.

G. Costaforu a publicat: *Magazinul judecătoresc* (1855-1856) Volumul al 2-a în 1862. *Studiĭ asupra instrucţiuneĭ publice în unele din statele cele maĭ înaintate ale Europeĭ* (1866).

Costescu (Anton).— Colonel, născut la 1840, elev al şcoaleĭ militare la 1851, sub-locotenent la 1856.

La 1866, avênd gradul de căpitan în artilerie, a făcut parte din complotul de la 11 Februarie contra luĭ Vodă Cuza şi a fost unul din ceĭ treĭ ofiţeri carĭ, introducându-se noaptea în Palat, aŭ presentat Domnitoruluĭ spre iscălitură declaraţia de abdicare.

Inaintat maior la 1867 şi locot-colonel la 1870, comandant al regimentuluĭ de artilerie din garnizoana Iaşĭ la 1877, a murit în acel oraş la 1889.

Costinescu (Emile).—Om politic, ziarist, născut în Iaşĭ la 1844. Incă tînăr a intrat la *Românul* ca redactor sub C. A. Rosetti şi a devenit în curând prim-redactor al ziaruluĭ.

Ales deputat în toate Camerile liberale, s'a retras din ziaristică spre a'şĭ desvolta toată activitatea în afacerile financiare. Astfel a fost director al Băncĭ naţionale, membru în Consiliŭ de administraţie la Societatea de Asigurare Naţionala, la Societatea Unirea, Patria, la Societatea pentru industria Petroleuluĭ

In Sinaia, Emile Costinescu a stabilit o fabrica de cherestea.

La 1897 a luat direcţiunea generală a *Băncĭ generale române*, la înfiinţarea eĭ.

Cracalia (Leon). — Căpitan, născut la 6 Iunie 1838, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1855, capătă gradul de sub-locotenent la 1863 şi acel de căpitan la 1871. Comandant al uneĭ companiĭ din Regimentul 10 dorobanţĭ, el moare pe câmpul de luptă la 30 August 1877, la atacul reduteĭ Griviţa.

Crainicianu (Grigore).— Colonel din geniŭ, născut în Bucurescĭ la 1852. Elev în liceul St. Sava, elev al şcoaleĭ militare la 1869 a eşit sub-locotenent la 1873, apoĭ a absolvit şcoala de aplicaţie de artilerie şi geniu din Bruxelles la 1878. Inaintat colonel la 1893, e profesor de fortificaţie la şcoalele militare de la 1878, apoĭ şeful serviciuluĭ de geniŭ din Bucurescĭ, şef de stat-major al corpuluĭ 3 de armată, secretar general al Ministeruluĭ de răsboiŭ, şi acum sub şef de stat major general al armateĭ.

La întoarcerea sa din străinătate, a intrat în răsboiul Independenţeĭ ca locotenent şi apoĭ comandant al uneĭ companiĭ din Reg. 1 geniŭ. A lucrat la fortificaţiile de la Calafat, la cele de impresurare ale Plevneĭ şi Vidinuluĭ, la şanţurile de la Griviţa şi la lucrările de atac ale Opanezuluĭ.

A înfiinţat «*Revista Armateĭ*», în 1880 şi «*Cercul Publicaţiunilor militare*», în 1890.

A publicat: *Curs de fortificaţiune* în 5 volume 1881—86, care a fost premiat de Academia română. *Constituirea cetăţilor şi fortificarea ţărilor; Neutralitatea Romănieĭ intr'un resboiŭ viitor. Utilitatea cetăţilor; Noŭ curs de fortificaţiune în 3 volume. Geografia militară a ţăreĭ—Ideĭ de apărare;* .

Şi în limba franceză:

Experiences de coupoles à Bucarest. La fortification permanente actuelle.

Crapellianu (Nicolae).—Profesor, născut în Craiova la 1843. A făcut toate studiile sale în ţară. Numit la 1864 profesor de matematice la Ploeştĭ el funcţionează în această calitate şi până astăzi fiind şi director al liceuluĭ din acel oraş.

A fost membru în Consiliul general al instrucţiuneĭ publice de la 1880-1886, şi membru în Consiliŭ comunal al oraşuluĭ Ploeştĭ ales în 1888 şi 1894.

Scrierile sale: *Aritmetica*, *Geometria*, aprobate de Ministerul Instr publice.

Creangă (Ion).— Nuvelist, născut la 1 Martie 1837 în satul Humuleştiĭ, judeţul Neamţuluĭ, mort la 31 Decembrie 1889 în Iaşĭ.

A început prin a învăţa carte bisericească în satul unde se născuse, dar a fugit mereŭ din şcoli până la 1853 când a intrat în seminarul de la Socola(Iaşĭ) de unde a eşit la 1859 şi apoĭ a devenit diacon. Maĭ târziŭ el intră în şcoala normală Vasile Lupu şi apoĭ e numit institutor de clasa I-a.

La 1871 Creangă aruncă potcapul şi devine mirean.

Colaborator al ziaruluĭ *Convorbirĭ Literare*, membru al Societăţeĭ *Junimea*, Ion Creangă a publicat o sumă de nuvele şi poveştĭ populare între carĭ: *Soacra cu treĭ*

nurori, Capra cu treĭ iezĭ —'Danilă Prepeleac—Pun guţă cu doĭ banĭ—Poezii populare. Moş Nichifor coţcarul — Fata babeĭ şi fata moşneaguluĭ—Povestea porculuĭ. Povestea luĭ Stan Păţitul—Ivan Turbinca—Ioan Roată- -Povestea luĭ Harap alb.

Scrierile sale adunate, aŭ fost publicate în *Biblioteca pentru toţĭ*, editura Carol Muller.

Cretzeanu (Gheorghe). —Jurisconsult, poet, născut în Bucurescĭ la 1829, încetat din viaţă la Bucurescĭ în 1887. Elev al colegiuluĭ Sfântu Sava, îşĭ termină studiile sale în drept la Paris unde întemeă cu alţĭ tinerĭ românĭ ziarul «*Junimea Română*», menit a propaga idea unireĭ, după ce scrise deja la alte ziare tipărite tot în Paris cu tilul »*România viitoare* şi «*Republica română*».

Intors în ţară la 1853, G. Cretzeanu intră în magistratură ca procuror de Tribunal, apoĭ substitut la Inalta Curte iar la 1857 jurisconsult al Statuluĭ. La 1859 este numit director al Ministeruluĭ Justiţieĭ, şi peste puţin Ministru ad-interim la acelaş departament. La 1860 e numit membru la Inalta Curte, după acea procuror la Casaţie, in urmă Ministru al Cultelor şi Instrucţiuneĭ publice la 1862 timp de o lună şi apoĭ ear membru la Casaţie până la sfârşitul vieţeĭ sale. Scrierile sale sunt: *Melodiĭ intime* (1855)

El a colaborat la *Revista Carpaţilor*, *Revista română* şi la ziarul *Patria* din 1854, care după câte-va lunĭ fu oprit de censură.

Cretzeanu (Victor).— General de brigadă născut în Bucurescĭ la 1832, încetat din viaţă la 1897 Aprilie în Bucurescĭ. Angajat voluntar la vêrsta de 19 anĭ în calitate de cadet, a făcut la 1860 cursurile şcoaleĭ de cavalerie de la Saumur (Francia) şi întors în ţară a înaintat până la gradul de colonel în 1878 când, isbucnind resbelul *Independenţeĭ*, i s'a încredinţat comandamentu divizieĭ independentă de cavalerie.

De atuncĭ, şi în tot timpul campanieĭ, până la terminerea eĭ prin luarea Vidinuluĭ, colonelul Creţeanu conduce trupa încredinţată luĭ cu isbândă şi cu cinste: la Mahaleta, unde călăreţiĭ românĭ pun pe fugă călărimea turcească şi 'ĭ cuceresc un steag, la Semeret-Trestenik, unde călăraşiĭ noştrĭ, impreună cu brigada de cazacĭ Tutolmin, atacă o coloană de 8000 de turcĭ şi prind două convoiurĭ; la Dolny şi Gorny-Dubnik şi la Teliş, unde divisia de cavalerie Creţeanu şi brigada de infanterie Cantili luptă alăturĭ de garda imperială rusească sub generalul Gurko în sângeroasa bătălie din 12 Octombrie; însfârşit, la 7 Noembrie, la Rahova, unde cavaleria şi infanteria puse sub ordinile directe ale luĭ Cretzeanu, iaŭ o parte decisivă la acea victorie specială a oştireĭ româneştĭ.

După încetarea resbeluluĭ, M. S. Regele a desemnat pe colonelul Cretzeanu ca adjutant al sĕŭ, iar maĭ târziŭ numindu'l general, l'a făcut şeful caseĭ sale militare.

Numit apoĭ inspector general al cavalerieĭ, a ocupat acest post până la 1891 când a demisionat din armată.

Cretzescu (Alexandru).—Jurisconsult, om politic, născut la 1825, încetat din viaţă la valea Călugărească la 28 Iulie 1885. Fost custode la Biblioteca naţională, apoĭ advocat mănăstiresc, profesor de istorie la Sfântu Sava, revisor general al şcoalelor, procuror, membru de şedinţă şi preşedinte la Inalta Curte de Casaţie.

In cabinetul Ion Ghica, a fost Ministru al Cultelor de la 14 Iunie 1869 până la 12 Decembrie, acelaş an.

Crutzescu (Constantin).—General de divisie, născut la 13 Septembre 1838, incetat din viaţă în Bucurescĭ la 1897. A intrat elev în şcoala militară la 1857, şi a fost înaintat sub-locotenent la 1859, apoĭ ofiţer superior la 1867, şi colonel la 1877.

In timpul resbeluluĭ Ineedendenţeĭ din 1877-78 a comandat brigada 1-a divizia 1-a care a luat parte la luptele de la Smârdan Vidin. La 1887, C. Crutzescu a fost înaintat general de brigadă şi la 1893 comandant al divisieĭ 2-a din Craiova.

Cuciureanu (Gheorghe).—Medic, născut la 1824 în Dorohoiŭ, încetat din viaţă în Iaşĭ la 1886 Ianuarie. S'a stabilit în Iaşĭ pe la 1837, a fost protomedic al Moldoveĭ, apoĭ medic primar şi epitrop al Caseĭ sfântu Spiridon din Iaşĭ, şi Ministru de culte şi Instr. publică al Moldoveĭ înainte de unire A fost membru al Academieĭ române.

Cuciureanu (Mihail).— Publicist, născut la 5 Noembrie 1819 în Botoşanĭ, încetat din viaţă la 5 Maĭ 1844 în Fălticenĭ. A făcut studiile în Pestha şi Cernăuţĭ şi a

fost mai târziŭ asesor la Tribunalul Neamțu. A publicat *Poetice cercări* (1839).

Cucu (St. Nicolau). — Inginer, născut în Bucureschi la 1857. Și-a făcut studiile liceale la Matei Basarab, iar pe cele speciale la școala de Podurĭ și Șosele din Bucureschi. Cariera de inginer și-a făcut'o la Primăria Capitalei unde se ridică treptat pênă la gradul de inginer-șef, director al Lucrărilor Orașului. La 1887 trece ca Director la Societatea română de Construcții, și la 1893 revine în capul serviciului tecnic al Primăriei, unde 'l regăsim și astăzi.

A tipărit: *Căile ferate de interes local* (1876) *Stațiunele meteorologice populare* (1876) *Asupra canalisațiuneiorașului Bucureschi* 1880) *Petrolul derivatele și aplicațiunele lui* (1881) *Iluminarea prin gaz a orașului Craiova* (1884) *Alimentarea cu apă a orașului Bucureschi*(1893) *Noŭ sistem pentru alimentarea orașelor cu apă* (1894). *Alimentarea cu apă a orașului Râmnicu-Sărat* (1894) *Sistemațiunea orașului Turnu-Severin* (1894). *Alimentarea cu apă a orașului Constanța* (1895).

Cugler-Poni (Matilda). — Poetă, născută la Iași în 1853 din părinți germani. Cunoscênd foarte bine mai multe limbĭ streine, a arătat încă de timpuriŭ vocațiunea sa poetică, prin poesiĭ publicate în *Convorbirĭ Literare* pe la 1866. De atunci și pênă astăzi a scris numeroase poesiĭ adunate și publicate la Iași într'un volum (1874).

Culiano (Nicolae). — Născut la 1834, profesor de geodezie și astronomie la facultatea de sciințe din Iași de la 5 Iunie 1863, rector al Universității din acel oraș. A publicat: *Raporturĭ despre starea scoalelor publice* din Iași (1867—1868). *Lecțiunĭ de calcul diferențial și integral* (1870—1877). *Curs elementar de trigonometrie plană și sferică* (1886). *Curs elementar de algebră* (1890). *Curs de cosmografie* (1895).

Cuza (Alexandru Ioan I-iŭ).—Domn al României, născut în Galatz la 1820 Martie 20, încetat din viață la 5 Maĭ 1873 în orașul Heidelberg (Germania), înmormîntat la moșia sa Ruginoasa. Intrat în oștire din tinerețe, demisionă peste cât-va timp și plecă la Paris unde 'și urmă studiile de la 1837 pênă la 1840. Reîntors în țară, se căsători' la 1844 cu Domnișoara Elena Rosetti, sora D-luĭ Th. Rosetti, fostul prețedinte de Consiliu, apoĭ intră în magistratură și peste scurt timp fuse numit în 1850, prefect al județuluĭ Covurluiŭ.

Sub căimăcămia luĭ Vogoridis (1857) reintră în armată, ajunse după câte-va lunĭ la gradul de colonel și atunci fu numit earăși prefect la Galatzĭ, dar își dete în curând demisiunea motivată pe faptele antinaționale și anti unioniste ale Căimăcămieĭ.

In timpul locotenenței domnești a luĭ V. Sturdza și A. Panu, Cuza e numit Ministru de resbel al Moldoveĭ și este ales al Galatzuluĭ în Camera electivă a Moldoveĭ chemată să aleagă un Domn dintr'o casă domnitoare streină. In ziua primeĭ adunărĭ, la 5 Ianuarie 1859, în lipsa unuĭ candidat la domnie, dintr'o casă domnitoare streină, Cuza este ales domn al Moldoveĭ, ear la 24 Ianuarie acelaș an, Domn al Munteniei, și ast-fel el devine Domn al Românieĭ, aprobându-se de către Conferința de la Paris, unirea Principatelor.

Din nenorocire, primiĭ anĭ aĭ Domnieĭ se succedă în sbuciumărĭ interne produse de puținul caz ce făcea Suveranul de prerogativele Corpurilor legiuitoare, ear schimbările ministeriale necurmate, nu făceaŭ de cât să slăbească din ce în ce mai mult situațiunea sa. La 1860, se contopise ambele Ministere, cel din Moldova cu cel din Muntenia, dar acest guvern de fusiune se termină prin moartea tragică a luĭ Barbu Catargiu, șeful partiduluĭ convervator, prețedintele Consiliuluĭ, asasinat sub poarta Mitropolieĭ la 8 Iunie 1862, când eșea de la Cameră.

Cuza face atunci apel la un guvern N. Kretzulescu și rênd pe rênd caută să uzeze toate partidele politice, nădăjduind că va sfîrși prin a fi singur stăpânul situațieĭ pentru tot-d'a-una. Budgetele nu se maĭ votaŭ de Cameră, ci se decretaŭ prin simplă ordonanță princiară, cetățeniĭ refuzaŭ plata impositelor în asemenea condițiunĭ (1863), administrația era pe mâna uneĭ camarile, libertatea omuluĭ nu se maĭ respecta.

In atare situațiune, Cuza făcu apel la Mihail Kogălniceanu, care luă puterea în 1864, făgăduind prin programul sĕŭ că va satisface cerințele parlamentuluĭ. In interval de câte-va lunĭ, se votară atunci legile pentru secularisarea averilor mănăstireștĭ, pentru înființarea unuĭ Consiliu de Stat, uneĭ Curțĭ de Compturĭ, pentru organisarea justițieĭ, reforma coduluĭ Penal. Se proc-

lamă desfiinţarea pedepseĭ cu moarte, libertatea preseĭ, inviolabilitatea persoaneĭ şi domiciliuluĭ, etc. etc.

La maĭ multe din aceste legĭ, precum la aceea relativă la organisarea guardeĭ naţională, şi alegerea primarilor, Cuza refuză sancţiunea sa, amânând'o din zi în zi. Camera din parte'ĭ amâna asemenea discuţiunea legeĭ rurale din causă că mulţĭ proprietarĭ nu se puteaŭ înţelege asupra cantităţeĭ de pământ ce urma să se dea ţăranilor, unii cerând 5 pogoane, alţii propuind 2 şi jumătate.

Această amânare fu o armă în mâna Guvernuluĭ şi în urma unuĭ vot de blam dat Ministeruluĭ Kogălniceanu, parlamentul fu disolvat şi deputaţii fură expulsaţĭ cu puterea armată din Cameră (2 Maiŭ 1864).

La 4 Maĭ 1864 se promulgă o nouă lege electorală stabilind sufragiul universal cu douĕ categorii, şi noul statut fu ratificat prin plebiscitul de la 10 şi 14 Maiŭ 1864, care dete luĭ Cuza 713,000 glasurĭ contra 57,000.

Această lovitură de stat mări nemulţumirele, maĭ ales că toate concesiunile, toate furniturele se dedeaŭ prin simple decrete. Financele Statuluĭ ajunsese de asemenea în cea maĭ tristă stare, ear amiciĭ personalĭ aĭ Domnuluĭ se înavuţeaŭ în paguba Statuluĭ. Ultimul Minister N. Kretzulescu, format în afară de majoritatea parlamentară, fu semnalul explosiuneĭ nemulţumireĭ generale.

Sub conducerea fruntaşilor partiduluĭ liberal, isbucni mişcarea revoluţionară de la 11 Februarie 1866, în care eraŭ amestecaţĭ şi câţĭ-va militarĭ, mişcare de altminterea cam neaşteptată de vreme ce cu douĕ lunĭ înainte, prin discursul Tronuluĭ de la Ianuarie 1866, principele Cuza indicase deja intenţiunea sa de a abdica spre a se putea realisa dorinţa Românilor: alegerea unuĭ Domn strein.

In noaptea de 11 Februarie 1866, pe la 3 ore şi jumătate, Batalionul de vînătorĭ sub comanda maioruluĭ G. Lecca eşea din cazarmă şi se aşeza lângă aripa din dos a palatuluĭ, ear o trăsură avênd pe capră drept vizitiŭ pe un negustor Chiriţă Tudor, aştepta la intrarea grădineĭ Schlater semnalul spre a înainta.

Dintre conspiratorĭ intrară în palat fără nicĭ o împotrivire, maiorul G. Lecca căruia îĭ era tocmaĭ încredinţată paza Domnitoruluĭ, Căpitaniĭ Pilat, Costiescu şi Lipoianu.

Uşile camereĭ de culcare a Domnitoruluĭ se deschiseră şi căpitanul Costiescu presintă luĭ Cuza spre semnare actul de abdicare pe când căpitanul Lipoianu îĭ întindea un condei ear căpitanul Pilat plecând spinarea, o oferea spre a servi drept masă.

Domnitorul semnă, se îmbrăcă şi părăsi palatul însoţit de conspiratorĭ, fără să facă cea maĭ mică resistenţă.

In noaptea aceea se şi institui o Locotenenţă Domnească compusă din generalul Nicolae Golescu, Lascăr Catargiu şi Colonelul Nicolae Haralambe; apoĭ se formă un guvern compus din fruntaşiĭ tutûror partidelor politice.

Peste câte-va zile Principele Cuza părăsea ţara şi se stabilea în străinătate.

Maĭ târziŭ, după alegerea Principeluĭ Carol I-iŭ, şi atuncĭ când inimiciţia dintre Francia şi Germania începuse a se accentua, ear intrigile politice în interiorul ţăreĭ se deslănţuiră earăşĭ, imperiul francez ispiti pe principele Cuza spre a şti dacă în mod eventual, ar maĭ fi dispus să primească earăşĭ tronul Românieĭ; dar principele refuză categoric.

La 1870 Ianuarie, ales deputat de către colegiul al 4-lea de Mehedinţĭ, declină mandatul ce i se oferea.

Unirea Principatelor, secularisarea averilor mănăstireştĭ, împroprietărirea ţăranilor, aŭ fost în viaţa Principeluĭ Cuza pagine prea strălucite, pentru a fi întunecate cu desăvêrşire prin cele-l'alte greşelĭ şi păcate ale Domnieĭ de la 1859 la 1866.

Cuza (Alexandru).— Fiŭ adoptativ al Domnitoruluĭ Alexandru Ion Cuza, încetat din viaţă la 1890 în oraşul Madrid, îngropat la proprietatea părintească Ruginoasa.

Cuza (Alexandru C.) Poet satiric, născut în Iaşĭ la 1857. A colaborat la *Contimporanul* şi *Convorbirĭ literare*. A publicat: *Epigrame*, *Monologurĭ*.

Cuza (Dimitrie).—Fiŭ adoptativ al Domnitoruluĭ Alexandru Ion Cuza, încetat din viaţă la 1889, îngropat la proprietatea părintească Ruginoasa.

Cuza (Elena). — Doamnă a Românieĭ, născută la Iaşĭ in 1825, sora d-luĭ Th. Rosetti fostul preşedinte de Consiliŭ şi actual

Director al Băncei Agricole. In anul 1844 s'a căsătorit cu Alexandru Ioan Cuza, fostul Domn al Românieĭ pe atuncĭ magistrat la Galatzi.

Doamna Elena îşĭ atrăsese în timpul Domnieĭ, dragostea tuturor prin virtuţile sale caznice şi nemărginita'ĭ iubire pentru ceĭ desmoşteniţĭ de soartă.

Cu un prim fond dat de Alteţa Sa şi apoĭ mărit de o suscripţiune publică, a pus temelia orfelinatuluĭ de la Cotroceni care'ĭ poartă numele *Asilul Elena Doamna*, şi care a avut de scop creşterea şi educaţiunea fetelor orfane sărace.

Crud lovită prin moartea principilor Dimitrie şi Alexandru Cuza, fiĭ adoptativĭ aĭ A. A. L. L., Doamna Cuza a intrat în 1890 ca infirmieră la spitalul *Caritatea* din Iaşĭ, dând acolo ingrijirile sale celor bolnavĭ.

Acum, Doamna Elena în vêrstă înaintată, s'a stabilit la Peatra Neamtzu.

Numele acesteĭ blânde şi sfinte Doamne e binecuvântat de toţĭ Românii carĭ aŭ cunoscut'o.

D

Dabija (Nicolae). — General, născut la 15 August 1837 în Huşĭ (Fălciu), mort la 1 Decembrie 1884 în Paris. A făcut şcoala militară de la Metz (Francia) de unde a eşit în 1860 cu gradul de sub-locotenent de artilerie în armata română. La 1868, a fost înălţat maior, la 1874 colonel şi la 1880 general.

In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ (1877-78) el comanda divisia 3-a de artilerie, înaintea Griviţeĭ.

Fiind colonel, Dabija a ocupat în maĭ multe rênduri demnitatea de Ministru, şi anume: de la 8 Ianuarie 1879 în cabinetul Ion Brătianu până la 11 Iunie acelaş an Ministru de resbel, apoĭ de la 14 Octombrie 1880 până la 1 August 1884 Ministru al lucrărilor publice

Uniĭ cronicarĭ contimpuranĭ, pretind că Colonelul Dabija ar fi fost la 1871 candidatul opoziţieĭ antidinastice la Tronul Românieĭ, când a isbucnit mişcarea revoluţionară din Ploeştĭ.

Damé (Fréderic). — Publicist, ziarist, născut la 1849 în Comuna Tonnerre (Francia). A făcut studiile sale în Paris la liceul Saint Louis şi facultatea de drept. După ce a colaborat acolo la ziarele *Gaulois, La Cloche, le Corsaire,* veni în Bucurescĭ la 1872 ca redactor la ziarul *Journal de Bucarest.* Apoĭ în 1873 fondă cu C. Polysu la *Roumanie* şi *l'Europe Orientale* care se tipărea în Paris. Acest din urmă ziar devine maĭ târziŭ ebdomadar în colaborare cu Cyru Oeconomu.

La 1876, Dame e numit profesor pentru limba şi literatura franceză la liceul Sfîntu Sava; la 1877 colaborează la ziarul *Romînul* iar în 1883 e numit prim redactor al gazeĭ *l'Indépendance Roumaine,* loc pe care'l ocupă până la 1887, când fondează la *Libérté roumaine.*

In 1890 părăseşte ziaristica spre a se ocupa de profesorat. Rînd pe rînd e şef al serviciuluĭ statistic la Ministerul instrucţiuneĭ publice în 1892, apoĭ sub-director al învĕţământuluĭ primar şi însfârşit inspector până la Octombrie 1895 când a demisionat.

Damé a publicat la *Neutralité de la Roumanie* (1876) *Histoire de la tolerance* şi *Histoire critique* de Hasdeŭ (traducere) *Les Roumains du sud* în colaborare cu Densuşianu, *Crima din strada Polonă* roman. *Annuaire de la Roumanie* (1873) prima publicaţiune în acest geniŭ; apoĭ pentru teatru *Visul Dochieĭ* (poemă dramatică) *Hatmanul Drăgan,* în colaborare cu I. Malla, *Oşteniĭ noştrĭ* în colaborare cu D. C. Ollanesco.

El a fondat în 1880 *Cimpoiul* revistă care s'a tipărit până la 1882. Ultima sa lucrare este *Dicţionarul Român-Francez.*

Dan (Badea). — Maior de pompierĭ, născut în Bucurescĭ la 1828, a intrat în oştire ca soldat la pompierĭ în 1845 când s'a creat compania de pompierĭ care înlocueaŭ pe tulumbagiĭ din vechime. Inaintat sergent la 1847, ia parte cu acest grad la lupta cu Turciĭ din Dealu Spirea (13 Septembrie 1848). La 1855 a fost înaintat sub-locotenent apoĭ căpitan la 1860 şi maior la 1868

când a luat comanda Batalionului de pompieri din Bucureşci.

Maiorul Badea Dan, unul din organizatorii vestiţilor pompieri de odinioară, a rămas în capul Batalionului până când s'a dat acestui corp o nouă organizaţiune prin contopirea lui cu regimentele de artilerie. Atunci a trecut la pensie şi urma lui s'a perdut.

Dan (Dimitrie). -Publicist, data nascerei şi amănunte biografice lipsesc. A publicat: *Popoarele Bucovinei* (1891-1892) *Biserica, proprietarii moşiei, satul şi locuitorii din Lujenii* (1893) *Die Verfolgung der Armenier in der Moldau în Iahre* 1851 (1894). *Din toponimia românească* (1896).

Dănescu (Alexandru). — Sub-locotenent, născut în Bucureşci la 1844 Ianuarie în 5. A intrat în oştire ca soldat la 1864 şi a căpătat la 1871 gradul de sub-locotenent.

In timpul resbelului Independenţei face parte din regimentul 15 Dorobanţi şi moare pe câmpul de luptă în faţa Rahovei la 7 Noembrie 1877.

Dănescu (Ana). — Artistă dramatică, născută în Bucureşci la 1850, încetată din viaţă în Bucureşci la 1893. A făcut studiile sale la Conservator şi a intrat în Teatrul Naţional ca societară la 1877.

A ţinut rolurile principale în *Scrisoarea perdută, Voevodul Ţiganilor, Studentul cerşetor, Hatmanul Baltag, M-me Angot, Giroflé-Girofla, Paza Bună*, etc, etc.

Inainte de a veni în Bucureşci. debutase la Iaşi în 1873, şi jucase în trupa de operetă a impresariului Aslan.

Danielopulo (Gheorghe). - Avocat, profesor, născut în Bucureşci la 1837. A făcut studiile liceale în ţară şi a terminat facultatea de drept din Paris, de unde s'a intors cu titlul de doctor în drept.

A îmbrăţişat de la început cariera de avocat şi a fost numit în acelaş timp profesor de drept roman la Facultatea de drept din Bucureşci (1865), unde predă cursurile sale până în present.

La 1897 a fost ales decan al Baroului Capitalei.

A publicat: *Fragmente juridice* 2 vol. (1895-1897), a luat direcţiunea *Gazetei Avocaţilor* la 1897.

Darclée. — Pseudonim artistic al primadonei Hariclia Haricly. Născută în Bucureşci la 1860, a urmat studiile clasice într'un institut din Viena şi apoi mai târziu a luat lecţiuni de canto cu cei mai vestiţi profesori din Paris. A debutat ca prima-donă la opera din Paris în opera *Romeo* şi *Julietta*. Reputaţiunea ei este astăzi universală şi în decurs de vre o zece ani a cules laurii pe toate scenele din Milan, Paris, Petersburg, Viena, etc.

Din când în când, a dat câte-va representaţiuni pe scena Teatrului Naţional din Bucureşci.

Datculescu (Constantin C). — Proprietar-cultivator, orticultor, născut în Râmnicu-Sărat la 26 Ianuare 1857. A făcut studiile sale în Bucureşci şi Paris, ocupându-se mai ales cu orticultura.

E cunoscut în ţară prin admirabila sa fermă agricolă de la proprietatea sa Slobozia-Galbenu şi prin revista sa agricolă ştiinţifică *Gazeta Săteanului*, întemeiată de la 1883

Datculescu a representat în Camera de la 1888 şi în acea de la 1895, colegiul al 3-a de Râmnicu-Sărat.

Davila (Ana). — Soţia doctorului Carol Davila, născută în Bucureşci la 1830, încetată din viaţă în Bucureşci la 1873. A condus ani îndelungaţi Asilul Orfanelor de la Cotroceni Elena Doamna şi a lăsat un nume neperitor prin părinteştele îngrijiri ce a dat copilelor orfane din acest institut de bine facere.

Ana Davila a avut un sfârşit tragic.

Asistând la experienţele chimice şi fizice ce făcea doctorul Davila la laboratorul Spitalului Coltzea, a cerut o preparaţiune de chinină pentru a tăea un acces de friguri de care suferea. Din eroare, d-rul Bernad, i-a dat o soluţiune cu strichnină ; peste zece minute, nenorocita femee a căzut moartă.

Davila (Carol). — Medic, născut în 1828 la Parma (Italia) dintr'o familie franceză, încetat din viaţă la 26 August 1884. A făcut studiile sale în Francia şi la 1849 fiind preparator de chimie în laboratorul facultăţei de medicină la Angers, compuse o licoare anticolerică foarte cunoscută astăzi la noi sub denumirea de *picăturile lui Davila*.

La 1852, după ce trecu înaintea facultăţei din Paris teza sa ca doctor, fu trimis în Bucureşci de către guvernul francez după

cererea Principelui Stirbey, spre a organisa un corp medical în România, Nici odată, alegerea nu a fost mai fericită, căci imediat ce Davila este numit medic şef al armatei, el se pune pe lucru, înfiinţează o şcoală de medicină sub a sa direcţiune, înfiinţează grădina botanică de la Cotroceni şi şcoala de farmacie. Ear peste un an înfiinţează şcoala veterinară şi societatea medicală. Şcoalele sub direcţiunea sa, iau o aşa mare desvoltare, în cât guvernul francez recunoaşte peste un an equivalenţa şcoalelor române de medicină şi farmacie cu acele franceze.

La 1860 Davila reuşeşte să înfiinţeze asilul de la Cotroceni cu înalta protecţiune a Doamnei Elena Cuza: apoi împreună cu doctorul Lebiez, pune temelia museului de anatomie şi împreună cu dr. Bernad-Lendway înfiinţează pe cel de chimie.

Isbucnind resbelul franco-german (1870) Davila merge să 'şi pue cultura şi priceperea în serviciul ambulanţei franceze, precum mai tărziu la 1877 se distinge pe câmpiile bulgare în timpul resbelului Independenţei conducând cu mult zel şi inteligenţă ambulanţele noastre.

Delavrancea (Barbu Stef.). — Ziarist om de litere, născut în Bucureşci la 5 Aprilie 1858. A făcut studiile sale în ţară şi le a terminat la Paris, unde s'a ocupat în special cu istoria şi literatura. A colaborat cât-va timp la ziarele *România liberă*, *Epoca* şi apoi a intrat la 1888 în partidul liberal naţional ca redactor al ziarului *Voinţa Naţională* până la 1876.

Ales deputat al oraşului Ploeşti la 1892 a fost reales în 1895, tot de acest colegiu. Colaborator la mai multe reviste literare, Delavrancea a publicat şi mai multe nuvele precum: *Sultănica*, *Trubadurul*, *Parasiţii* etc.

La 1897 a trecut la ziarul *Drapelul*.

Deleanu (Budai Ion). — Poet născut într'un sat din Transylvania la 1770, mort la 1830. A făcut studiile sale primare şi universitare de la Lemberg unde a ocupat apoi o funcţiune în magistratură. A scris diferite cărţi didactice ne publicate încă şi o poemă eroi-comică tipărită după moartea sa sub titlul: *Ţiganiada* sau *Tabăra Ţiganilor*.

Demetrescu (Alexandru). — Om politic născut la 1809, încetat din viaţă la 1890 Iulie 24. A fost ministru de externe al Munteniei în timpul sesiunei divanului ad-hoc.

Demetrescu (Traian). — Poet născut în Craiova la 5 Decembre 1866, încetat din viaţă în Craiova la Aprilie 1896.

Fără să termine studiile sale simţind o mare atracţiune pentru literarură, a colaborat la diferite ziare şi reviste, între carî: *Revista literară*, *Revista Oltenieĭ*, *Revista Nouă*, *Economistul*, *Adevĕrul* precum şi la câte-va ziare politice.

Scrierile luĭ sunt: *Amurgul* poesii (1887-1888). *Evoluţia în literatură* (1889) *Cartea uneĭ inimiĭ* (1890) *Săraciĭ* (1890) *Profile literare* (1891) *Intim* (1892) *Sensitive* (1894) *Iubita* (1895) *Privelişti din viaţă* (1896) *Nuvele Posthume* (1896) *Simple* (1896) *Cum iubim* (1896) *Aquarele* (1896).

Demetriade (Mircea).— Publicist, autor dramatic, născut la 2 Septembre 1861 la Ocnele Mari (Râmnicu-Vâlcea). A urmat numai cinci clase liceale şi apoi a intrat la Conservatorul de Declamaţiune. Colaborator la mai multe ziare politice şi literare el a scris: *Fabule*, *Versuri* (1880-1889) *Făt Frumos* (1884). ear pentru teatru: *Renegatul* melopee în 3 acte versuri, *Un amic* comedie în 2 acte, versuri *In noaptea nunţeĭ* un act versuri, *Visul luĭ Ali* poemă feerie 7 tablouri versuri.

Demetriescu (Anghel).—Profesor, publicist, născut la 1847 Octombrie 5. A făcut studiile în ţară şi străinătate, absolvind facultatea de litere din Bucureşci şi Berlin. Intors în ţară, a fost numit la 1869 profesor de istorie la liceul Lazăr unde predă cursurile sale pênă în present. Inainte de a pleca în străinătate, fusese deja profesor de istorie şi geografie la Sfântu Sava încă din 1869. La 1888 a luat direcţiunea şcoaleĭ particulare Sfântu Gheorghe din Bucureşci. Demetriescu s'a distins ca publicist prin articolele sale literare publicate în diferite ziare şi reviste. Scrieri: *Elemente de geografie*, *Dim. Bolintineanu*, biografie; *Discursurile luĭ Barbu Catargiu* însoţite de o notă biografică (1886) *Lord Macaulay*—discursuri traduse din limbe engleză (1895).

Demosthen (Alexandru).—Medic mi-

litar născut in Brăila la 8 Noembre 1845. A făcut studiile sale la şcoala de medicină din Bucurescĭ şi le a complectat la Montpellier. La 1881 a fost numit profesor de fisiologie la facultatea de medicină din Bucurescĭ. La 1883 e numit prim chirurg al spitalulŭi militar central şi apoĭ profesor de medicină operatorie şi anatomie topografică la facultatea de medicină, post pe care-l ocupă de la 1881.

D-rul Demosthen a publicat: *Curs de fisiologie, Tratamentul hirurgical al peritoniteĭ purulente,* (1889) *Resultatele imediate şi întârziate ale intervenţiuneĭ hirurgicale în tuberculoasele locale* (1889) *Antisepsia pe câmpul de luptă,* (1890) *Studiŭ experimental asupra efectelor glonţuluĭ cuirat al puşteĭ Mannlicher* (1893) *Herniile în armată* (1894) *Tratamentul hirurgical al pleuresieĭ exsudative* (1894).

Densuşianu (Aron).—Profesor universitar pentru literatura latină şi istoria eĭ, la facultatea de litere din Iaşĭ, numit în acest post de la 25 Octombrie 1883, şi profesor de limba germană la şcoala normală superioară din Iaşĭ.

S'a născut la Densuşĭ (Transilvania). A publicat: *Să ne cunoaştem* (1879). *Negriada* epopee naţională (1879). *Aventurĭ literare* (1881). *Artă politică a luĭ Oratiu* (1882). *Din vocalismul latin şi român* (1882). *Istoria limbeĭ şi literatureĭ române* (1885) *Cercetărĭ literare* (1887). *Valea vietzeĭ* (1892). *Hore oţelite* (1892).

Densusianu (Nicolae).—Avocat şi publicist, născut la Densuşĭ (Transilvania) la 1846. A făcut studiile la Hermandstadt şi s'a stabilit în 1877 la Bucurescĭ, desfăşurând toată activitatea sa în cercetarea studiilor istorice. Din când în când a făcut numeroase călătoriĭ prin Italia, Sicilia, Croaţia, studiind documente relative la Istoria Românilor din Transylvania.

A publicat: *Românii de la apus* (1877) *Cercetărĭ istorice în arhivele Ungarieĭ şi Transylvanieĭ* (1880). *Revoluţiunea luĭ Horia* (1884) *Note critice asupra scrierei d-luĭ Xenopol: Teoria luĭ Roesler* (1885). *Monumente pentru istoria ţăreĭ Făgăraşuluĭ* (1885).

N. Densuşianu ocupă în present modesta funcţiune de bibliotecar al Statuluĭ major al armateĭ.

Deparatzeanu (Alexandru). — Poet născut la 1835 la Deparaţĭ (Teleorman) încetat din viaţă la 1865. A făcut studiile sale în ţară şi în străinătate.

După ce funcţionă cât va timp ca subprefect, a fost ales deputat sub domnia luĭ Vodă-Cuza şi apoĭ se retrase la ţară la proprietatea sa.

El a publicat *Dorurĭ şi amorurĭ* (1861) retipărit în 1896 de editorul Müller. *Grigore Vodă, Domnul Moldoveĭ* (1864).

Diaconovich (Corneliu). — Publicist, născut în Bocşa-montană (Banat) la 18 Februarie 1859. A făcut studiile sale juridice la facultatea din Budapest. Activitatea sa ca publicist începe de la 1875, când apără causa română în ziarele germane şi maghiare ale Austo-Ungarieĭ.

La 1884, e redactor şef al ziaruluĭ *Viitorul* din Budapesta, dar la 1885 părăseşte această foae şi înfiinţează revista *Romănische Revue* care s'a tipărit zece anĭ în Viena. In acelaş timp e numit secretar al băncei *Albina* din Sibiu, post pe care'l ocupă până la 1894 când păraseşte această funcţinne şi înfiinţează ziarul *Dreptatea* din Timmişoara.

La 1895 este ales prim secretar al Asociaţiunĭ Transilvania» şi director al revisteĭ *Transilvania.*

Scrierĭ: *Romänische-Revue* (1885-1894) 10 vol. *Gheorghe Baritiu* (studiu biografic 1892). *Despre apărarea îndreptăţită* (1894). *10 Maĭ* (1891) *Zur romänische-magyarischen Streit frage* (1892). *Enciclopedia română* în curs de publicaţiune (1896) din însărcinarea asociaţiuneĭ Transilvane.

Diaconovici (Loga Constantin). — Profesor, publicist născut în Caransebeş (Transilvania) la 1770, încetat din viaţă la 12 Noembrie 1850. A început studiile sale în Logoş şi le-a terminat în Pesta; apoĭ după ce a ocupat cât-va timp funcţiunĭ publice, a înbrăţişat cariera didactică fiind numit în 1830 director al şcoalelor naţionale din Banat.

El a tiparit: *Ortografia* (1818) *Gramatica română* (1822). *Versurĭ* (1821). *Viaţa Domnuluĭ Nostru Isus Christos* (1831). *Telcuiala Evangheliilor* (1835). *Octoich şi Tipicon* (1836) *Epistolariŭ românesc* (1841).

Dimancea (Nicolae) — Bărbat politic

născut la 1838 în orăşelul Cerneţĭ judeţul Mehedinţĭ.

A intrat în luptele politice în 1858, şi a luat parte ca agitator la evenimentele principale politice, precum la alegerea Domnitorului Cuza în Muntenia, la mişcarea revoluţionară din Argeş în 1864, la revoluţia din 1866 pentru detronarea luĭ Vodă Cuza, la altă resvrătire antidastică din 1871 când a fost dat în judecată şi achitat de către juraţĭ.

A făcut parte din Camera deputaţilor ca representant al judeţuluĭ Argeş de la 1870 până la 1888, şi a fost reales la 1895.

Dimitrescu Iaşĭ (Constantin).—Profesor, născut în Iaşĭ la 1849. A făcut studiile sale primare şi liceale în Iaşĭ ear cele universitare în Germania. Intors în ţară, a intrat în profesorat şi la 1878 a fost numit definitiv profesor de istoria filosofieĭ şi morală la facultatea de litere din Bucurescĭ.

Maestru de conferinţe la şcoala normală superioară din Bucurescĭ, director al Bibliotecei Statuluĭ din Bucurescĭ, C. Dimitrescu-Iaşĭ a colaborat la numeroase reviste literare şi ziare politice.

La 1890 a avut câţĭ-va anĭ direcţiunea *Revisteĭ Pedagogice.*

A publicat «*Der Schoenheits-Begriff* 1877 (Leipzig).

Dimitriadi (Constantin)—Artist dramatic născut în Bucurescĭ la 1831, încetat din viată în Bucurescĭ la 1885. Incă de mic copil fuge de la şcoală şi la vîrsta de 10 anĭ se duce în Italia cu directorul uneĭ trupe de circ. Aci un om avut se interesează de soarta sa şi'l trimite earăşĭ la şcoală, dar el fuge şi se angajează pe un bastiment ca matroz. In fine la 1848 se întoarce în ţară şi îmbrăţişează cariera dramatică. Principalele sale rolurĭ aŭ fost: *Arbore* din «Boerĭ şi Ciocoĭ» *Regele Filip* din «Don Juan» *Orscolo* din «Căpitanul Negru». Amestecat în mişcarea revoluţionară de la Ploeştĭ 1871, Dimitriadi a fost arestat şi dat judecăţeĭ, apoĭ achitat de juraţiĭ din Tîrgovişte. El este părintele artisteĭ Aristitza Romanescu».

A scris pentru teatru: *Fraţiĭ de munte* dramă în 5 acte în colaborare cu E. Carada (1856) *Virtutea străbundĭ*, piesă în 4 părţĭ (1864). *Blestemul*, dramă (1870).

Dinicu (Dimitrie). – Artist-muzicant nascut în Bucurescĭ la 13 Iunie 1868. La etatea de 13 anĭ intră în Conservatorul de muzică din Bucurescĭ, unde urmă cursul de violoncel cu profesorul Const. Demetrescu. La 1887, după terminarea Conservatoruluĭ din Bucurescĭ, plecă la Viena unde după 2 anĭ de studiu cu profesorul. Helimesberger, obţine premiul I-iŭ, medalia de aur, premiul Beethoven şi medalia cea mare a Societăţeĭ Gesellschaft der Musikfreunde.

Intors în ţară, M. S. Regele 'ĭ acordă titlul de violoncelist al Curţeĭ şi'l trimise iarăşĭ la Viena spre a'şĭ complecta studiile.

La 1892 se reîntoarce în ţară unde s'a creat pentru dînsul o catedră de violoncel; la 1894, a fost numit inspector al învăţămîntuluĭ muziceĭ din toată ţara.

Dionisie (Climescu).—Episcop al Episcopieĭ Buzeuluĭ, născut la 1847 în Com. Berzunţiul (Bacăŭ). A făcut seminarul de clasa I-a şi cursul preparatoriu al şcoaleĭ normale din Bĕrlad. Hirotonisit preot la 1868, a fost numit învăţĕtor la Comuna Berzunţiul din judeţul Bacăŭ pînă la 1871 când a fost transferat ca preot şi învăţător la comuna Moineştĭ din acelaşĭ judeţ, apoĭ director al şcoaleĭ şi institutor. Ales arhiereŭ la 1887, e numit director al Seminaruluĭ central din Bucurescĭ unde funcţionează pînă la 1894 când a fost ales Episcop al Buzeuluĭ.

Dissescu (Constantin G).—Profesor, jurisconsult, născut în Slatina la 8 August 1854. A făcut studiile sale în Bucurescĭ la liceul Sfîntu Sava şi le a terminat la facultatea de drept din Paris, de unde s'a întors cu titlul de doctor în drept.

De la 1 Februarie 1878 pînă la 1880 Oct. a fost judecător la Tribunalul Ilfov; de la 1879 pînă la 1884 a suplinit pe V. Boerescu ca profesor la catedra de drept comercial de la facultatea din Bucurescĭ. In 1883 e numit profesor titular la Facultatea din Iaşĭ pentru dreptul penal, şi procedura civilă; şi la 1884 e transferat la Facultatea din Bucuresci ca profesor de drept public român.

De la 1884 pînă la 1887 Dissescu represintă în Cameră colegiul I-iŭ de Vîlcea, ear la 1892 este numit avocat al Statuluĭ şi ocupă această funcţiune pînă la 1895 când demisionează.

Scrierile sale sunt: *Puterea maritală. Opiniunea publică. Criminalitatea şi formele ei. Partidele politice. Reforma codului de procedură civilă. Reorganisarea puterei judecătoreşti. Legea Minelor. Influenţa culturei. Dreptul public român* în 3 volume şi anume: *Drept Constituţional* vol. 1 şi 2. *Drept Administrativ* vol. III.

Djuvara (Alexandru). — Om politic născut în Bucureşci la 1858. A făcut studiile primare şi începutul gimnasiului în ţară, studiile secundare la liceul Louis-le-Grand din Paris. Fost admisibil la şcoala Polytechnică din Paris, laureat al secţiunei generale de drept public şi istoric la şcoala de ştiinţe politice, a luat diploma de licenţiat în drept din Paris.

Intrat în politică la 1883, a fost de mai multe ori reprezentant în Cameră al colegiului al 2-lea din Brăila.

La 1886 a făcut parte din disidenţa liberală contra guvernului Ion Brătianu. A fundat ziarul *l'Etoile Roumaine* şi a colaborat la *Românul* în direcţiunea ce avea atunci împreună cu d-nii Take Ionescu, C. Dissescu, etc.

La 1897 31 Martie, a intrat în Ministerul de sub presidenţia lui Dim. Sturdza ca titular la departamentul Justiţiei. A demisionat la Ianuarie 1898.

Scrieri: *Idealism şi naturalism* (1883). *Brătianu-Rosetti* (1884). *La Russie et la crise bulgare* (1886). *Discursuri politice* (1887). *Traiul nostru* (1894). *Lupta naţionalităţilor* (1895).

Djuvara (Trandafir).—Diplomat, născut în Bucureşci la 6 Noembrie 1856. A făcut studiile sale în Belgia, şi a dobândit diploma de doctor în litere şi filosofie de la facultatea din Bruxelles. Intrat în diplomaţie la 1879 ca ataşat de legaţie pe lângă agenţia diplomatică din Paris, trece secretar al 2-lea la Bruxelles în 1880, apoi secretar de clasa 1-a la 1881 în aceeaşi legaţie. La 1881 e delegat al Ministerului Instr. publice la Congresul literar internaţional din Viena.

Insărcinat provisoriu cu funcţia de şef al divisiei consulare din Ministerul de Externe la 1883, devine în 1885 şef al divisiei politice; în 1887 gerează trei luni legaţiunea din Belgrad şi la finele aceluiaş an e numit secretar general al Ministerului de Externe. Agent diplomatic la Sofia în 1888, e înaintat Ministru plenipotenţiar la 1890. Secretar generel al Ministerului în 1891, demisionează la 14 Dec. acelaş an, şi reintră în diplomaţie la 1896 ca Ministru plenipotenţiar la Constantinopole post pe care l ocupă pênă în present.

Scrieri: *Istria Dalmaţia* (1880). *Les juifs de la Roumanie* (1880) *Essai sur la littérature roumaine* (1883). *Courde sparte* (Poesii 1884). *Etudes sur les négociations commerciales de la Roumaine avec l'Autriche-Hongrie* (1886). *Tractate, convenţiuni şi invoiri internaţionale* (1888). *Politica economică a conservatorilor.* (1894). *Un peril national* (1894).

Dobrogeanu (vezi Gherea).

Docan (Ioan). — Om politic născut la 1825 în Iaşi, încetat din viaţă la 1896. A fost Ministru al Lucrărilor publice în cabinetul Ioan Brătianu de la 27 Ianuarie 1877 pênă la 26 August acelaş an.

Doda (Trajan).—General-major în armata austro-ungară. Român transilvănean, născut la 29 Iulie 1822 în Comuna Prilipeţ, Comit. Caraş-Severin, cercul Bozovici, încetat din viaţă în Caransebeş la 3 (15) Iuliu 1895.

După absolvirea şcoalelor primare, a intrat în şcoala militară de la Wiener-Neustadt şi la 1840 a fost înălţat la gradul de sub-locotenent.

Căpitan în 1848, şef de stat-major în Veneţia la 1860, ear la 1866 general comandant al fortăreţei Cracoviei, generalul Trajan Doda a participat la toate campaniile Austriei contra Italiei (1859) şi contra Germaniei (1866).

La 1878 e trecut la pensie şi în 1874 Românii din Caransebeş îl aleg deputat la Dieta din Budapesta. Acest mandat îl păstrează pênă la 1887, urmărind la început idea reconciliaţiunei elementului maghiar cu cel românesc.

Reales earăşi la 1887, adresează Preşedintelui Dietei o scrisoare prin care îi face cunoscut că de şi nu resiliază mandatul său, totuşi nu poate lua parte la deliberaţiunile Dietei nici presta jurămîntul cerut, din causa situaţiunei asuprită ce s'a creat poporului român din monarhia Austro-Ungară.

Preşedintele îi răspunde somându'l că pênă în 15 zile să facă act de sumisiune saŭ i se va anula mandatul.

Amenințarea se și pune în executare. Atunci Trajan Doda protestează printr'un manifest către alegătorii săi. Dat în judecată pentru acest din urmă fapt, Tribunalul din Arad îl condamnă la 14 Septembrie 1888 la doui ani închisoare și amendă.

Majestatea Sa Impératul Frantz Iosif a graciat pe condamnat, care fusese în vremuri profesorul pentru limba română al Suveranului austro-ungar.

Se zice că atunci când generalul Trajan Doda a fost osândit la închisoare, guvernul din Bucureści drept semn de protestare a cugetat un moment să'i dea comandamentul unui corp de armată română. Din nenorocire, generalul era deja prea bolnav la această epocă spre a se putea pune în execuție acest proect.

Dodun des Perrières. — De origină franceză, tost funcționar în administrația închisorilor din Paris, a fost adus în țară la 1856 de Vodă Grigorie Ghica și însărcinat cu reorganisarea serviciilor penitenciare din Moldova. Mai tărziu, a trecut în Bucureści ca inspector general al tuturor penitenciarelor din România, ocupând această funcțiune aproape trei-zeci de ani. A murit în 1892.

Donici (Alexandru). — Poet, fabulist, născut în Iași pe la anul 1790, dintr'o familie de boeri din Moldova, mort la 1870. A făcut studiile sale în Rusia și întorcîndu-se în țară a intrat în magistratură, ocupând funcțiunea de președinte al Curței de Apel. Opera sa principală este *Fabulele* 2 vol. scrise într'un stil foarte înțepător, cu mult spirit, și din această pricină lovite adesea în acele vremuri de legea censurei.

Donici a mai publicat și poema *Țiganii*, tradusă din rusește după poetul Puschin.

In fabulele sale, poetul s'a inspirat adesea din operile fabuliștilor francezi La Fontaine, Florian, păstrând cel puțin morala lor.

Donici (Panait).—Om politic, fost Ministru al Lucrărilor publice în cabinetul Stef. Golescu de la 13 Noembrie 1867 până la 16 Noembrie 1868.— Amănunte biografice lipsesc.

Dora d'Istria. — Pseudonim literar al Principesei Elena Koltzoff-Massalsky, născută Ghica.

Născută în Bucureści la 3 Februarie 1828, moartă la Florența la 17 Novembrie 1888, Dora d'Istria era fiica lui Mihalake Ghica și a soției sale Catinca. născuță Faca.

Instrucțiunea a luat'o în casele părintești sub conducerea profesorului Papadopulo, și o urmă apoi la Viena, Dresda, Berlin, unde locui vre'o șeapte ani cu părinții săi. La 1849, se reîntoarce în țară spre a se căsători cu Principele Koltzoff, oficer de husari din armata rusească, cu care plecă în Rusia, dar de unde fu isgonită la 1854 pentru opiniunile sale prea liberale.

Dora d'Istria, despărțită de bărbatul său, trăi cât-va timp în Elveția și apoi se fixă în Italia, unde a și murit legând averea sa Primăriei Capitalei Bucureści.

Principalele scrieri ale acestei ilustre publiciste, sunt: *Au bord des lacs helvetiques*, (novele) *Les etudes indiennes dans la haute Italie; Vegli; Gli Albanezi in Rumenia; Storia de Principi Ghica, les Epopées Asiatiques, La Poesie des Ottomans*. Dora d'Istria a colaborat la toate revistele mai cu vază precum: *La Revue des Deux Mondes, L'Illustration, La Revue Suisse, La Nouvelle Pandore L'Independance hellenique, Revista contimporana* din Turin, *L'Aurora, L'Americano, La Revue internationale de* New-Jork, etc, etc.

In multe din scrierile sale, Dora d'Istria se arată dușmană neîmpăcată a resboiului și se ridică contra situațiunei femeei în societatea noastră.

Domnu Ceahetti, un publicist italian, a făcut o bibliografie interesantă a operilor acestei scriitoare sub titlul: *Di alcune opere della principessa Dora d'Istria*.

Drăghiescu (Dimitrie).—Doctor, profesor de obstretică, născut în Severin (Mehedinți) la 1841 Octombrie 6. A intrat la 1857 în școala de medicină din Bucureści, de unde după terminarea cursurilor, a plecat la Paris spre a complecta studiile sale. Intors în țară la 1867 cu titlul de doctor în medicină, este numit medic secundar la Institutul Maternitatea și mai târziu profesor de teorie obstetricală și medic primar de consultațiuni gratuite la Maternitatea. Apoi e înaintat medic primar al acestui Institut, profesor de clinică la școala de moașe, profesor la facultatea de medicină din Bucureści, membru în Consiliu sanitar superior, dem-

nităţi pe carĭ le ocupă de la 1886 până în present.

In timpul resbeluluĭ Independenţeĭ (1877) D-rul Drăghiescu oferĭ serviciile sale gratuite pentru căutarea rănilor şi i se încredinţă un serviciŭ la cazarma Malmaison unde era o ambulanţă.

El a scris şi publicat: *Consideraţiunĭ asupra Keratitelor* (1867). *Câte-va consideraţiunĭ asupra abvorturilor* (1870). *Câte-va consideraţiunĭ asupra polypilor uterini* (1870). *Arta Moşitului* etc, etc.

Dragu (C. Gheorghe).—Profesor, născut la 20 Decembrie 1866 în Comuna Coroeştĭ (Tutova). A făcut studiile sale în Bucurescĭ, obţinând diploma de licenţiat în litere şi filosofie, şi absolvent al şcoaleĭ normale superioare. E profesor de filosofie la liceul Lazăr de la 1891. A publicat: *Metafisica şi sciinţa, Cât putem şti despre lume, Din obiceiurile şi viaţa sufletească a animalelor, Teoria evoluţiuneĭ, Sciinţa şi morala* etc.

Drasch (Aloës). — Medic, de origină germană, născut într'un orăşel din Styria, venit în România pe la 1850. A fost maĭ intâiŭ doctor în Călăraşĭ şi apoĭ s'a strămutat în Bucurescĭ. Mare partisan al hydroterapieĭ, D-rul Drasch se poate considera ca intemeetorul în România al acestui sistem de tratament al boalelor interne.

Pe la început, cu două zecĭ de anĭ înapoĭ, când singur în ţara noastră curarisea tifosul prin băĭ de apă rece, trecea drept nebun. El a avut de altminterea pururea reputaţia de medic empiric, recurgând la medicamente drastice. Filantrop în cel maĭ mare grad, cu desăvârşire desinteresat, el a murit în 1894 sărac şi binecuvântat de clasele sărmane ale oraşuluĭ nostru.

Duka (Alexandru).— Notiţe biografice amănuţite lipsesc. Fost colonel în armată, a ţinut portofoliul Ministeruluĭ de resbel in cabinetul Dim. Ghica, de la 16 Noembrie 1868 până la 14 Iunie 1869.

Dulfu (Petre).—Publicist, născut la 1856 în Comuna Tohat (Ungaria). A făcut studiile sale în oraşul Baea Mare şi le a terminat la 1881 în Cluj, obţinând titlul de doctor in filosofie.

Venind în România, a fost numit maĭ intâiŭ profesor de pedagogie la şcoala normală preparatorie Carol I din Bucurescĭ, apoĭ director al şcoaleĭ normale din Turnu-Severin. La 1887 a fost transferat în Bucurescĭ ca profesor de filosofie şi pedagogie la Asilul Elena Doamna, post pe care'l ocupă şi astăzĭ.

P. Dulfu a colaborat la maĭ multe reviste literare şi didactice, între carĭ la *Familia* din Oradea Mare, la *Educatorul*, *Lumina pentru toţĭ*, la *Revista Padagogică* din Bucurescĭ, unde a publicat mare parte din scrierile sale.

Scrierile sale sunt: *Ifigienia* tregedie (1879) *Studiĭ asupra activităţeĭ literare a luĭ Vasile Alexandri* (în limba maghieră 1881). *Etica saŭ morala filosofică* (1889). *Noţiunĭ de estetică* (1890).. *Ispravele luĭ Păcală* (1894) premiate de Academia română; *Legenda Ţiganilor* (1896).

Dunka (Nicolae R.).= Căpitan, născut în Iaşĭ la 1837, încetat din viaţă la Cross-Keys (Virginia) la 31 Maiŭ 1862. Cu ocasiunea ocupăreĭ Moldoveĭ de către trupele austriace, a intrat în armata austriacă în 1854, regimentul 4 de husarĭ. Ajuns la gradul de sub-locotenent, demisionează, în 1859 şi se angajează între cei *o mie* voluntarĭ aĭ luĭ Garibaldi, făcând campania Sicilieĭ şi a Napolitanieĭ începută la Marsala, terminată la Vulturno. Apoĭ intră în legiunea maghiară formată în Italia de către principaliĭ emigraţĭ maghiarĭ de la 1848: Kosuth, Klapta, Türr, etc; demisionează în urma unuĭ duel, şi pleacă în America.

Aci, ia serviciul în armata Statelor de Nord cu gradul de căpitan în statul major al generaluluĭ Fremont şi ia parte la resbelul seccesiuneĭ. După treĭ lunĭ de serviciŭ, cade lovit de un glonţ în piept la marea bătălie de la Crossy-Keys (Virginia) la 31 Maiŭ 1862.

Dunka (Titus Al.) — Inginer, căpitan, născut la Iaşĭ în 1845. A făcut studiile sale în ţară şi le a urmat apoĭ în Neapoli fără a le termina.

Incepând cariera sa prin gradul de elev inginer în Batal. 1 de geniu din Moldova, (1861—62) a plecat apoĭ în Italia unde a luat serviciu în legiunea maghiară care combătea contra armateĭ Regeluĭ burbon Francisc. In 1863 şi 1864, el ia parte la revoluţia Polonieĭ ruseştĭ, apoĭ se anga-

jează ca inginer conductor la lucrările istmului de Suez.

Reîntors în țară, pleacă earăș în Italia la 1866, reintră în legiunea maghiară și combate sub ordinele lui Garibaldi în campania din Trentiu. In vara anului 1866, revine în țară pentru a intra în corpul de 10,000 voluntari formați sub comanda generalului Magheru și i se încredințează angajarea voluntarilor din Moldova.

La 1870 isbucnind resbelul franco-german, căpitanul Dunka ia serviciu în legiunea streină din armata franceză, e rănit la marea bătălie de la Orleans, și la bătălia de la Vendomne.

Intors în țară la 1872, își reia profesiunea de inginer pênă la 1877, când isbucnind resbelul Independenței, e primit cu gradul de căpitan și ia parte la asediul Plevnei.

In 1881, Dunka se duce în Africa, reia serviciu în armata franceză, face campania Tunisiei, a Sudului marocan, și a Sudanului.

După o viață așa mult sbuciumată, a reluat acum profesiunea sa de inginer.

E

Elefterescu (Lache).—Locotenent născut la I Ianuarie 1841, mort la 12 Ianuarie 1878. Intrat în oștire ca soldat la 1863, e înălțat la gradul de sub-locotenent la 1868. In timpul resbelului Independenței (1877-1878) face parte ca locotenent din Regimentul No. 6 de infanterie și moare în lupta de la Smârdan la 12 Ianuarie 1878.

Eliade (Ioan P).— Profesor, născut în Brașov la 25 Iulie 1827, unde a făcut și studiile sale. Intrat în învățământul public la 1859 a ocupat până la 1894 funcțiunele de profesor și revisor școlar.

A publicat: *Elemente de Pedagogie* (1868). *Școala primară și conductorul ei* (1872). *Desemn pentru școalele primare de fete* (1873). *Noțiuni de aritmetică* (1879). *Istoria Universală după J. Paroz* (1880). *Elemente de sciințe naturale și fisice.*

A colaborat la ziarele «*Amicul Școalei*. *Școala Română* și *Tribuna școalei române.*

Elisabeta.—(Paulina, Elisabeta, Atilia, Luisa de Wied).

Regina României, născută la 17/29 Decembrie 1843 în castelul Monrepos pe valea Rhinului, fiica Principelui Hermann de Wied și a Principesei Maria de Nassau. A fost crescută în casa părintească și a arătat încă din copilărie cea mai mare tragere de inimă pentru literatură. Invățând cu înlesnire limba franceză, italiană, engleză, svedeză, a călătorit prin principalele orașe din Europa, petrecând timp îndelungat la Curțile domnitoare din Germania, Rusia, și urmărind cu un deosebit interes toată mișcarea literară de la diferitele popoare.

In limitele impuse de laconismul ce se cere unui dicționar, am arătat la cuvêntul **Carmen-Sylva**, meritele literare ale Suveranei noastre; ne rămâne aci să vorbim despre tot avêntul pe care Regina Elisabeta l'a dat școalelor noastre profesionale, despre interesul ce a purtat propășirei muncei femeilor, despre binefacerile Sale și creștinesca dragoste ce a purtat răniților din timpul resbelului Independenței.

Căsătoria Majestății Sale cu Regele Carol I, atunci Principe, s'a săvêrșit la Neuwied în 3/15 Noembrie 1869, iar la 12 Noembrie s'a sărbătorit întrarea în Capitală a Augștilor soți.

De îndată, voind să arate deosebita tragere de inimă ce are pentru clasele sêrmane, Regina Elisabeta dărueşte zece mii lei pentru a se distribui venitul lor la 8 fete sêrmane, patru din Iași și patru din Bucureści (16 Noembrie 1869). Apoi în 1870, vizitând Asilul Elena Doamna de la Cotroceni, ia acest institut sub patronagiul Sêu, dărueşte 12.000 lei spre a se sêvârși mai multe lucrări, iar la 27 Aprilie acelaș an, pune piatra fundamentală a bisericei ce ridică în curtea Asilului.

La 1873, mai dărueşte Asilului locul zis Fontâna Brâncoveanului. In acelaș timp, Majestatea Sa, care în scurt timp învățase perfect de bine limba română, începe să traducă pentru școale cărți didactice franceze

De la această epocă înainte, nu este serbare de binefacere, nu e act filantropic, la care numele Reginei Elisabeta să nu se găsească în frunte.

Majestatea Sa ia sub patronagiul Sĕŭ Societăţile *Munca*, *Furnica*, ale căror menire este se înlesnească vĕnzarea produsului muncei femeilor sĕrmane precum: pânză ţĕrănească, costumele naţionale, velinţele, scoarţele etc. Majestatea Sa, întemează şi Societatea de binefacere *Elisabeta* cu scop de a da ajutoare, lemne, haine, copiilor sĕraci, ear de douĕ ori pe an la Paşte şi Crăciun imparte din caseta sa personală jucăriĭ la toţĭ copilaşiĭ desmoşteniţĭ de soartă.

Pururea muncită de dorul să maĭ aline o durere, Regina fundează *Institutul Surorilor de Caritate*, dăruеşte acestuĭ stabiliment o casă în strada Clemenţeĭ şi suportă singură anĭ îndelungaţi toate cheltuelele întreţinereĭ acestuĭ institut, până când iĭ dă o organisare destul de puternică spre a putea merge înainte.

Isbucnind resbelul Independenţeĭ (1877-78), Majestatea Sa Regina Elisabeta arată un devotament admirabil. Clădeşte din averea Sa o baracă la Cotroceni şi acolo zi şi noapte, la căpătâiul bolnavilor, ca o adevărată soră de caritate, alină durerile cu câte-va cuvinte de mângâere, leagă rănile, şi mulţĭ bravĭ îşĭ daŭ sfârşitul în braţele sfinteĭ femeĭ.

In amintirea acestor îngrijirĭ fără preget, Comitetul ales de soţiile ofiţerilor armateĭ noastre, oferă Majestăţeĭ Sa la 28 Noembrie 1880, în dar, o statue de marmoră represintând pe Regina Elisabeta legând rana unuĭ ostaş, ear poporul o supranumeşte de atuncĭ: *Mama răniţilor*, nume pe care'l poartă cu aceeaşĭ mândrie ca acel de Regină a Romănieĭ.

Filantropia Suveraneĭ merge strâns legată cu interesul ce poartă pentru desvoltarea belelor arte şi literatureĭ noastre. Majestatea Sa dă în toţĭ anĭĭ audiţiunĭ muzicale sĕptămânale la Palat, scoate în evidenţă talentele multora, dă burse în străinătate tinerelor carĭ arată aplecare pentru cântec, muzică, pictură.

Din căsătoria Majestăţilor Lor Regele şi Regina, s'a născut un singur copil, la 27 Septembrie 1870, Principesa Maria, care a încetat din viaţă la 28 Martie 1874.

Eminescu (Mihail).—Poet, publicist, născut la 20 Decembrie 1849 în satul Ipăteştĭ (judeţul Botoşanĭ) mort în Bucurescĭ la 15 Iunie 1889 într'un institut de alienaţĭ.

A făcut primele sale studiĭ în gimnasiul din Cernăuţĭ, apoĭ părăsi şcoala pentru a se lua după trupa de teatru a D-neĭ Fanny Tardini, cu care percurse Transilvania Maĭ târziŭ, urmă câţĭ-va anĭ cursurile de filosofie ale Universităţilor din Viena şi Berlin, cu ajutorul ce primea de la Societatea *Junimea* din Iaşĭ. Intors în ţară la 1874 ocupă la 1876 funcţiunea de revisor şcolar şi director al Bibliotecei din Iaşĭ.

Indepărtat din acest post, în urma schimbăreĭ guvernuluĭ, Eminescu luă direcţiunea ziaruluĭ conservator *Timpul*. La Iunie 1883, fu lovit de primele simptome ale alienaţiuneĭ mintale; îşĭ maĭ revine puţin în fire în douĕ rânduri, dar peste puţin timp muri în casă de sănătate.

Eminescu a publicat maĭ toate scrierile sale în *Convorbirile literare*: Ele aŭ fost adunate în volum prin îngrijirea d-luĭ T. Maiorescu, sub titlul *Poesiĭ*, editura Socec.

Prosa luĭ Eminescu, *Sĕrmanul Dionis*, *Fĕt-Frumos*, *din Lacrimă*, etc este adunată într'un volum publicat de D nul Mortzun: *Prosă şi Versurĭ*. In 1891 s'a făcut şi o culegere ale articolelor politice publicate de Eminescu în *Timpul* de la 1880 la 1881.

Enăcescu (Ghenadie). — Episcop de Râmnic şi Noul Severin, născut în Iaşĭ la 1837, încetat din viaţă la Ianuarie 1898 în Neapoli (Italia). A făcut studiile sale la şcoala Treĭ Erarchi şi Seminarul Socola. La 1856 s'a călugărit şi a fost trimis la Athena spre a studia teologia. După treĭ anĭ, întors în ţară, ocupă postul de profesor la seminarul Socola; apoĭ de la 1860 la 1865 face studiile Academieĭ spirituale din Kiew. Intors în ţară, e numit director şi profesor al Seminaruluĭ Nifon. Hirotonisit arhiereŭ la 1864, e profesor la facultatea de teologie din Bucurescĭ, până la 1886, când este ales Episcop de Râmnic şi Noul Severin.

Scrierĭ: *Principiĭ de filosofie* (1868). *Istoria filosofieĭ după Albert Suegler* (1869). *Stilistica* (1874). *Crestianismul în Dacia şi creştinarea Românilor* (1878). *Mitropolia Ungro-Vlachieĭ* (1880). *Istoria sfinteĭ Mănăstirĭ Sinaia* (1881). *Din istoria bisericească a Românilor* (1882). *Inbunătăţirea soarteĭ clerului* (1888). *Arhiva Episcopieĭ Râmnicului* (1888). *Iconografia* (1891). *Visite canonice*

(1890-1891). *Eraldica vechie a Românilor* (1894).

Ene (Constantin).—Maior, născut la 20 Decembrie 1831. Intră în armată ca sergent voluntar la 1857 şi e înaintat sub-locotenent în 1858, maior în 1869. In timpul resbelului Independenţei, face parte din Reg. 6 de dorobanţi şi moare în fruntea batalionului sĕŭ în faţa Rahovei la 7 Noembrie 1877.

Epureanu (Manolache Costache).— Bărbat de stat, născut în Bărlad la 1824, mort la Schlangenbad, ducatul de Nassau la 7 Septembrie 1880.

Studiile sale le a făcut în Heidelberg (Germania) şi întors în ţară îşi începu cariera politică participând la mişcarea revoluţionară din Moldova (1848) şi intrând în adunarea ad hoc a Moldovei. La 1860 el este presedinte al Consiliului sub domnia lui Vodă Cuza şi apoi presidează Contituantă din 1866, care se rosteşte pentru dinastia străină aleasă de ţară.

La 1871, formându-se guvernul conservator sub preşedenţia lui L. Catargiu, M. C. Epureanu îi dă sprijinul sĕŭ şi ia pentru cât-va timp portofoliul Ministerului justiţiei de la Octombrie 1872 până la Martie 1873. Apoi trece în opoziţie, face parte din coaliţia de la Mazar-Paşa şi în 1876 Aprilie ia prezidenţia unui Minister liberal până la 24 Iulie din acelaş an. Apoi peste cât-va timp combătu iarăşi guvernul liberal şi trecu cu opoziţia conservatoare.

Epureanu era un orator de mare talent, foarte satiric.

A publicat: *Chestia locuitorilor privită din punctul de vedere al Regul: organic* (1866) *Despre pretinsa rescumpărare a căilor ferate* (1879).

Eraclide (Constantin). — Jurisconsult născut la 1819 încetat din viaţă la 1875. A făcut studiile în străinătate şi a ocupat în magistratură funcţiunele de judecător, membru, preşedinte de Curte, procuror, membru şi preşedinte la Casaţie, membru în Consiliul de Stat şi prim preşedinte la Casaţie. Fost secretar general al Ministerului Justiţiei în 1863, apoi Ministru al Justiţiei de la 3 până la 17 Noembrie 1868, s'a retras din politică la această epocă.

C. Eraclide a publicat: *Dorinţele ţăreĭ* (1856). *Despre elementul monarhic în sistemul representativ* (1860). *Curtea de întăriturĭ şi notariatul* (1862). *Studiĭ practice asupra dreptuluĭ criminal* (1865.) *Femeea şi misiunea eĭ* (1870). *Explicaţiunĭ teoretice şi practice a coduluĭ civil* (1873).

C. Eraclide a fost profesor de drept la Univesitatea din Iaşĭ.

Erbiceanu (Constantin). — Profesor, teolog, născut la 1835 în Comuna Erbiceni, judeţul Iaşĭ. Licenţiat în teologie, profesor de drept bisericesc numit la 1892 în această calitate la Facultatea din Bucurescĭ, a fost ales în 1896 decan al facultăţeĭ de teologie.

A publicat: *Religiunea şi ştiinţa* (1885). *Istoricul seminaruluĭ Venianim* (1885). *Despre viaţa şi activitatea mitropolituluĭ Venianim Costache* (1888). *Viaţa şi activitatea P. S. Episcop: Neofit Seriban* (1888). *Istoria Mitropolieĭ Moldovieĭ şi Suceveĭ* (1888). *Tetravanghelul diaconuluĭ Coresi* (1884). *Poesiile protosinghelului Naum Râmniceanu din 1821* (1890), *Cronicariĭ grecĭ carĭ aŭ scris despre România* (1890). *Mihail Kogălniceanu*—biografie—(1891). *Religiunea în luptele Românilor* (1895).

C. Erbiceanu este membru al Academie române.

Esarcu (Constantin).— Bărbat politic născut în Bucurescĭ la 1836, fiul doctoruluĭ Esarcu. A făcut studiile sale la sfîntu Sava şi apoi la Paris de unde s'a întors cu diploma de doctor în medicină.

La 1864, e numit profesor de zoologie şi botanică la facultatea din Bucurescĭ, dar demisionează la 1873 spre a intra în diplomaţie. După ce şade cât-va timp la Athena şi Roma, se întoarce în ţara jertfiind toată activitatea sa pentru *Atheneul român*. Cu o sirguinţă admirabilă, ne cruţând nicĭ sacrificiŭ nicĭ rugăciunĭ, nicĭ muncă, isbuteşte să adune printr'o loterie publică fondurile necesare şi ridică monumentul din grădina Episcopieĭ.

La 1891 C. Esarcu a fost câte-va lunĭ Ministru de Externe în cabinetul de sub presidentia Generaluluĭ J. Florescu de la 21 Februarie la 27 Nov. 1891.

Ca diplomat, a representat ţara la Roma şi Athena.

A publicat: *Curs de ştiinţele naturale* (1864) *Ştefan cel mare, documente descoperite în ar-*

hiva din Veneţia (1874). *Documerte descoperite în arhiva Italiei* (1878). *Rolul monumentelor în istoria unuĭ popor* (1883) *Atheneul Român* (1888). *Discursurĭ*, rostite la Atheneŭ.

Evolceanu (Dimitrie).—Născut în Botoşanĭ la 1 Oct. 1865. A făcut primele studiĭ în oraşul săŭ natal, iar cele superioare în şcoala normală superioară şi Uuiversitatea din Iaşĭ, de unde eşi cu titlul de licenţiat în şciinţele istorico-filologice. Obţinând prin concurs o catedră de limba română la liceul din Bârlad şi un stipendiŭ din fondul «Iosif Nicolescu», studiă de la 1889-1894 filologia latină în Collège de France şi Ecole des Hautes Etudes din Paris, şi la Universităţile din Bonn şi Berlin.

Intors în ţară. a fost numit conferenţiar de limba latină la Universitatea din Bucurescĭ. A scris în *«Convorbirĭ Literare»* din al căror comitet de redacţie face parte, studiĭ de critică literară asupra poesiilor d-lor Coşbuc, Gheorghe din Moldova, Artur Stavri, Vlăhuţă, Haralamb Lecca, asupra dramei «Mort fără lumânare» a d-luĭ I. Bacalbaşa, romanelor d-lor Ciru Oeconomu şi C. Nottara şi novelelor d-neĭ Sofia Nădejde.

F

Fabian (Vasile). — Profesor născut în satul Ruşiĭ Bărgăului (Ardeal) la Decembrie 1795, încetat din viaţă la 7 Aprilie 1836 în Iaşĭ. A făcut studiile în şcoala germană militară din Năsĕud şi la gimnasiul din Blaşiŭ, apoĭ a urmat cursurile academice la Oradia-Mare.

La 1820 în luna Noembrie, Vasile Fabian a fost adus de G. Asaki la Iaşĭ ca profesor la seminarul din Socola; dar peste puţin isbucnind mişcarea revoluţionară din 1821, V. Fabian fu silit să treacă în Basarabia, unde trăi până la 1822. La această epocă se reîntoarce Iaşĭ, dă maĭ ales lecţiunĭ în case particulare, şi în diferite împrejurărĭ e trimis ca delegat din partea Statuluĭ la Sibiu cu depeşi către consulul general rusesc.

La 1828, înfiinţându-se gimnasiul din Iaşĭ, V. Fabian e numit profesor de matematică, geografie şi limba latină până la 1834 când e numit profesor de filosofie la Academia Mihăileană.

A publicat: *Moldova la 1821. Schimbarea soartei Moldoveĭ. Geografia cinterimuluĭ. Glasul viitoruluĭ* (poesie).

Faka (Constantin). — Autor dramatic şi poet născut în Bucurescĭ la 1790, încetat din viaţă la 6 Martie 1845. A făcut studiile sale pe la şcoalele greceştĭ din acele vremurĭ şi s'a distins maĭ ales prin spiritul săŭ sarcastic. A publicat: *Franţuzitele*, comedie şi câte-va satire, precum: *Ministrul, Vulpea, Blestemul Lumeĭ.*

Fălcoianu (Scarlat). — Jurisconsult, născut în Bucurescĭ la 26 Octombrie 1828 încetat din viaţă în Bucurescĭ la 26 Octombrie 1876. A făcut studiile sale în colegiul sfântu Sava şi apoĭ fu trimis la Paris unde termina dreptul. Reîntors în ţară la 1851 fu numit substitut de procuror la parchetul înalteĭ Curţi şi maĭ pe urmă Preşedinte al Trib. Civil de Ilfov.

Indată ce se institui Căimăcămia principeluĭ Al. Ghica, Scarlat Fălcoianu fu numit director al Ministeruluĭ Justiţieĭ. Apoĭ maĭ târziŭ, înainte de unirea definitivă fu cât-va timp Ministru de Externe sub domnia luĭ Al. Ion Cuza şi în urmă trecut preşedinte al Curţeĭ de Apel din Bucurescĭ.

O dată cu înfiinţarea Curţeĭ de Casaţiune la 1861, Scarlat Fălcoianu a fost numit membru la Inalta Curte unde a funcţionat până la moartea sa ca membru, preşedinte de secţiune şi prim preşedinte.

Osebit de servicile eminente ce acest bărbat a adus ţăreĭ ca magistrat el a luat parte cu folos la Consiliul general al Instrucţiuneĭ publice.

Fălcoianu (Ştefan). — General de divisie, născut la 6 Iunie 1835. A intrat în şcoala militară ca elev la 7 Aprilie 1854, şi a fost înaintat sub-locotenent în 1856. Maior în 1865, apoĭ trecut în neactivitate la 1869, a reintrat în activitate la 1877 Aprilie cu gradul de colonel. Isbucnind resbelul Independenţeĭ şi colonelul Barozzi fiind chiemat în funcţiunea de secretar general

al Ministerului de Resbel, Ştefan Fălcoianu este numit şef de stat-major general al armatei române de operaţiune. In această calitate, el formează coloanele de atac înaintea Plevnei, înaintea Vidinului; negociază predarea Vidinului, subscrie convenţiunea de predare a acestei cetăţi către armata română.

Inaintat general de brigadă la 1883, Ştefan Fălcoianu e numit ministru de resbel la 23 Iunie 1884 în cabinetul Ion Brătianu până la 13 Ianuarie 1886 când dimisionează din funcţiunea de Ministru. La 1892, înaintat general de divisie, i'şi reia funcţiunea de şef al mareluĭ stat-major al armateĭ.

La 1895, generalul Fălcoianu trece la pensie.

Felix (Iacob).—Medic, născut în Austria la 6 Ianuarie 1832 (împămîntenit la 1871); a făcut studiile liceale la Praga, cele universitare la Viena, unde a dobândit gradul de doctor în medicină şi în chirurgie în Ianuarie 1858. A trecut examenul de liberă practică la Bucurescĭ la August 1858.

Apoĭ a fost rĕnd pe rĕnd: 1858, Medic al oraşuluĭ Oltenița.; 1859 Medic al judeţuluĭ Muşcel; 1861 Medic de coloare la Bucurescĭ; 1862 Profesor la şcoala naţională de medicină; 1863 Inspector al serviciuluĭ sanitar şi membru al Consiliuluĭ Medical superior; 1865 Medic-şef al oraşuluĭ Bucurescĭ; 1869 Profesor la facultatea de medicină; 1880 Membru al Academieĭ Române; 1892 Director general al serviciuluĭ sanitar până în present; 1893 Delegat al guvernuluĭ român la conferinţa sanitară internaţională din Dresda; 1877-78 în timpul resbeluluĭ, Director al spitalelor militare din Turnu-Măgurele.

Scrierĭ: *Despre alimentaţiunea ţĕranuluĭ.* (1861). *Observaţiunĭ asupra Pelagreĭ.* (1862). *Apele Bucurescilor* (1864). *Tractat de Igienă publică şi de Poliţie sanitară. Partea I* (1870). *Die oeffentliche Gesundheitspflege în Bucarest* (1871). *Zur Actiologie des Scorbutes.* (1871). *Hygienische Studie über Petroleum* (1872). *Traiul ţĕranuluĭ.* (1876). *Despre mişcarea populaţiuneĭ Românieĭ* (1880) *Crescerea igienică a copiilor* (1880). *La situation hygiènique de Bucarest.* (1882). *Sur la Prophylaxie de la Pellagre,* (1882). *Profiloxia Pelagreĭ* (1883). *Darea de seamă asupra congresuluĭ al IV internaţional de igienă.* (1883). *Die sanitären Zustände Rumäniens* (1883). *Darea de seamă despre exposiţiunea internaţională de igienă din Londra* (1884). *Despre desinfecţiune.* (1885). *Manual elementar de igienă pentru şcoalele rurale* (1885), *Progresele igienice în ceĭ din urmă anĭ* (1885). *Prevenţiunea tuberculoseĭ* (1886). *etc, etc.*

Ferdinand (Victor, Albert, Mainrad de Hohenzollern). — Principe al Romănieĭ, Moştenitorul Coroaneĭ, fiŭ al A. S. Principeluĭ Leopold de Hohenzollern şi nepot al M. S. Regeluĭ Carol I.

S'a născut la Sigmaringen în 12 (24) August 1865. Clasele secundare le a urmat la Düseldorf, apoĭ numit oficer de a dreptul în virtutea prerogativelor de carĭ se bucură principiĭ de sânge din Prusia, a plecat la Cassel unde a terminat cursurile scoaleĭ militare de rĕsboĭ. In urmă, a intrat sublocotenent în Regimentul I-iŭ de guardă imperială germană la Potsdam.

După duoĭ anĭ de practică, a mers la Universităţile din Tubingen şi Leipzig unde a urmat cursurile de economie politică, sciinţele financiare, dreptul roman.

Pentru limba română, în timpul şederei sale în Germania, Principele Ferdinand a avut de profesor de la 1883 şi pĕnă la terminarea studiilor sale, pe d. V. Păun.

La 18 Martie 1889, în lipsa unuĭ moştenitor direct al Tronuluĭ, A. S. Principele Ferdinand a fost desemnat ca Moştenitorul Coroaneĭ.

Intrat în armata română maĭ întêiŭ cu gradul de căpitan în Regimentul No. 3 de infanterie la 26 Aprilie 1889, a înaintat maior comandant al Bat. 2 de vênătorĭ la 29 Decembrie 1892, apoĭ la 1895 Ianuarie 1-iŭ locot.-colonel, cap al aceluiaş batalion. La 1895 Ianuarie, ia comanda Regimentuluĭ No. 4 de roşiorĭ cu gradul de colonel.

La 22 Aprilie 1892, A. S. Principele Ferdinand s'a logodit la Potsdam cu Principesa Maria Alexandra Victoria, ducesă de Saxa. La 29 Decembrie acelaş an s'a celebrat căsătoria Alteţelor Lor la Sigmaringen, iar la 23 Ianuarie 1893 perechea princiară face intrarea sa în Capitala ţĕreĭ.

Cu această ocasiune şi în această zi, se celebrează la 32 de biserici din Bucurescĭ, 32 de căsatoriĭ între sătenĭ şi sătence veniţĭ din toate judeţele. Nuniĭ lor aŭ fost A. S. Principele Ferdinand şi A. S. Principesa Maria.

Din căsătoria Principeluĭ Moştenitor s'aŭ născut duoĭ copiĭ: Principele Carol la 2

Decembrie 1893 şi principesa Elisabeta la 29 Septembrie 1894.

La Aprile 1897, A. S. Principele Ferdinand, atins de frigurĭ tifoide, era cu desăvêrşire considerat ca pierdut, şi salvarea Sa, graţie îngrijirilor ce'ĭ aŭ fost date de doctorii C. Buicliu, I. Cantacuzino, W. Kremnitz, se poate considera ca o minune, căcĭ preotul recita deja la căpătîiul bolnavuluĭ rugăciunele pentru ceasul morţeĭ.

Numeroasele manifestaţiunĭ făcute Principeluĭ moştenitor cu prilejul acesteĭ crude boale, şi pornite din toate treptele societăţeĭ, aŭ arătat iubirea ce întreaga ţară păstrează dinastieĭ.

Astăzĭ, Moştenitorul Tronuluĭ este pe deplin restabilit.

Fĕtu (Anastase). — Doctor, filantrop, născut la 21 Decembrie 1815 la Muşata (Fălciu) încetat din viaţă în laşĭ la 3 Martie 1886.

A început studiile sale la şcoalele publice din Iaşĭ şi le a terminat la Viena la 1842, obţinênd gradul de doctor în legĭ, apoĭ trecu la Paris unde desăvîrşi studiile medicale în 1848. Intors în ţară, fu numit medic al Iaşilor şi apoĭ al miliţiilor moldoveneştĭ. La 1855 el întemeează *Societatea pentru încurajarea tinerimeĭ române la învăţătură* şi'ĭ dăruеşte un capital însemnat. La 1856, pune fondamentul grădineĭ botanice din Iaşĭ, cheltuind din averea sa pentru acest scop 50,000 leĭ; apoĭ la 1859 alcătueşte un proect de organizare al poliţieĭ sanitare.

El a lăsat Academieĭ 10,000 leĭ pentru facerea prin concurs a uneĭ harte sciinţifice a ţăreĭ şi 17,000 leĭ spitaluluĭ Sf. Spiridon din Iaşĭ pentru a se veni în ajutorul bolnavilor.

Principalele sale scrierĭ sunt: *Des signes des maladies du cœur* (1848). *Descrierea şi întrebuinţarea apelor simple şi a apelor minerale din Moldova* (1851). *Manual pentru învăţătura moaşelor* (1852). *Enumeraţia specielor de plante cultivate în grădina botanică din Iaşĭ* (1861). *Proect de organisarea poliţieĭ sanitare în România* (1863).

Anastase Fĕtu, a fost ales membru în Divanul ad-hoc din Moldova, şi în nenumĕrate rînduri deputat şi senator în Corpurile legiuitoare după Unire. El era membru al Academieĭ Române încă de la Septembrie 1871.

Filimon (Nicolae). — Prosator, născut în Bucurescĭ la 1819, mort în acest oraş la 1865. A dus o viaţă foarte sbuciumată, fiind rênd pe rênd, cântăreţ de biserică, corist la teatru, flautist într'o orchestră, critic la un ziar, romancier şi la urma urmelor funcţionar la Arhiva Statuluĭ.

Posedând un spirit de observaţiune foarte adânc şi mult talent, el a scris: *Excursiunĭ în Germania meridională* (1860). *Mateo Cipriani, Oraşul Bergamo, Slujnicariĭ* (1861). *Ciocoiĭ vechĭ şi noĭ* (1863).

Filipescu (Alexandru). — Om politic născut în Bucurescĭ la 1775, încetat din viaţă la 1856. A primit o educaţiune foarte îngrijită în streinătate şi în ţară, şi era versat în cunoştinţa limbelor latine, elene vechie şi modernă, franceză, italiană. Delegatul boerilor pe lângă Tudor Vladimirescu la 1821, şi'a îndeplinit misiunea atât de îndemânatic, în cât a fost supranumit *Vulpe*.

Logofĕt al Dreptăţeĭ când se afla în ţară generalul Kisselef, trecu apoĭ la Ministerul de externe. A luat parte la redactarea regulamentuluĭ organic. La 1842 a contribuit mult dinpreună cu Filip Lenş la alegerea Domnitoruluĭ George Bibescu care'ĭ conferi maĭ têrziŭ rangul de *Mare Ban*.

Filipescu (Constantin G.).—Fiul mareluĭ ban Jordache Filipescu, născut la 1804, încetat din viaţă la 1842 Februarie.

A făcut studiile în Francia. Intors în ţară la 1829, a intrat în oştirea românească la formarea eĭ şi a înaintat pênă la gradul de colonel. A fost în urmă efor al Scoalelor, deputat în obştească adunare, judecător la divanul civil, mare postelnic şi mare logofĕt al Credinţeĭ.

In timpul administraţiuneĭ principeluĭ Kisselef, acesta l'a luat ca secretar particular al sĕŭ.

Filipescu (Constantin N.). — Născut în 1807. A făcut studiile la Paris în 1829. I'şĭ desveli strălucitele calităţĭ de orator, când pentru prima oară abordând tribuna în 1844, în obştească adunare, denunţă printr'un discurs ce ţinu maĭ multe zile, concesiunea minelor către Rusia (afacerea Trandafirof).

Ministru de finanţe în guvernul revoluţionar de la 1848, plecă după revoluţie în exil unde publică, în limba franceză o lu-

crare însemnată sub titlul *Mémoire sur les conditions d'existence des Principautés danubiennes.*

El muri în exil, la Paris, în 1854, fiind abia în vêrsta de 47 anĭ.

Ingropat la Filipeşti — Brăila, poetul G. Creţeanu a compus pentru morméntul sĕŭ următorul epitaf:

Urmând cu vrednicie tradiţia străbună,
Inrĕurĭ streine bravă dupĕ tribună,
Şi când sună cea oră solemnă 'a deşteptărei
Costache Filipescu, păru 'n fruntea mişcării.
'Pe ţĕrmurile Seneĭ, în urmă exilat
Muri, şi de'al sĕŭ frate aci fu transportat.
O juni generaţiĭ, morméntu'ĭ salutaţi,
'De patrie şi onoare aci vĕ inspiraţĭ!

Filipescu (Gheorghe).—Cunoscut sub numele de *Dadu* Filipescu. Colonel de cavalerie, născut în Bucurescĭ la 1811, a încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1889 Decembrie. A intrat în oştire ca soldat la 1843 şi a înaintat sub-locotenent la 1846. Liberat din oştire la 1848, pleacă în Rusia, urmează cursurile şcoaleĭ de cavalerie din Moscova şi intră în armata rusească, unde stă până la 1859. La această epocă, dupe ce luase parte la resbelul din Crimea, şi căpătase pentru bravura sa o spadă de onoare, reintră în armată română cu gradul de căpitan. Colonel în 1867, faca parte din statul-major al Majestăţeĭ Sale Regeluĭ Carol I-iŭ, pe atuncĭ Principe.

Demisionat earăşĭ din armată şi trecut la pensie, reintră în oştirea rusească când isbucneşte resbelul Independenţeĭ (1877-78) şi este ataşat ca adjutant pe lĕngă marele Duce Nicolae, fratele Impĕratuluĭ.

Filipescu (Gheorghe C).—Născut în Bucurescĭ la 1840. A făcut studiile în Germania şi Austria, apoĭ a intrat în armata Moldoveĭ cu gradul de sub-locotenent şi a fost adjutantul Pricipeluĭ Cuza.

Demisionat din armată la 1863, s'a stabilit în Bucurescĭ.

Numit mareşal al Curţeĭ A. S. Principeluĭ Carol I-iŭ la 1866, a ocupat această înaltă demnitate pênă la 1874.

Trimis atuncĭ ca agent al ţăreĭ la Petersburg, a păstrat acest post pênă la 1876 când a demisionat în urma retragereĭ guvernuluĭ L. Catargiu.

Filipescu Ion (A.). — Supranumit *Vulpache,* fiul luĭ Filipescu Vulpe, om politic, născut la 1811, încetat din viaţă la August 1863.

A făcut studiile sale în Francia de unde s'a întors în 1835 cu titlul de licenţiat în drept, ocupând funcţiunile judecătoreştĭ de membru la Tribunalul Ilfov şi apoĭ membru la Curte. Retras din ţară când a isbucnit revoluţia de la 1848, s'a reîntors sub domnia luĭ Ştirbey când a fost numit secretar de stat (Ministru de Externe) şi apoĭ logofăt al Dreptăţeĭ. La 1856, a fost preşedinte al Comisieĭ Sfatuluĭ Orăşenesc, ear dupĕ plecarea luĭ Vodă Al. Ghica, e numit Caimacam dinpreună cu Manolache Băleanu şi Iancu Manu.

A lucrat maĭ têrziŭ pentru Unirea Principatelor şi a fost Ministru al Justiţieĭ la începutul Domnieĭ luĭ Cuza. Ales de maĭ multe orĭ deputat al judeţuluĭ Dolj, era în 1863, vice-preşedinte în Adunarea Deputaţilor. La 1845 se căsătorise cu fiica cea mare a luĭ Vodă Bibescu, domniţa Elisa.

Filipescu (Iordache).—Om politic născut la 1765, încetat din viaţă la 1855. Bărbat cu multă erudiţiune, a ocupat funcţiunele cele maĭ importante în Stat. A fost mare vornic şi mare bân-Ministru de Interne pânĕ la 1835. In anul 1834 a fost cel maĭ serios candidat la domnie susţinut de partidul liberal, dar combătut de Ruşĭ. Alegându-se Alexandru Ghika, servi sub dânsul ca Ministru de Interne pânĕ la 1835.

La 1843 dupe retragerea Domnitoruluĭ Al. Ghika, fuse caimacam din-preună cu Th. Văcărescu şi M. Cornescu de la 15 Oct. 1842 pânĕ la Ianuarie 1843. Sub domnia luĭ Bibescu a fost Preşedinte al Sfatuluĭ de la 29 Iunie 1843 pânĕ la 29 Iunie 1846 şi Ministru de Interne pânĕ la 11 Maĭ 1847. Sub domnia luĭ Ştirbey a maĭ fost Ministru de Interne de la 1-iŭ Septembrie 1849 pânĕ la 4 Maĭ 1854.

Filipescu (Nicolae).—Om politic, născut în Bucurescĭ la Decembrie 1861. A făcut studiile sale în streinătate, luând la Paris diploma de licenţiat în drept. Intors în ţară s'a pus dupĕ puţin timp împreună cu alţĭ tinerĭ în capul ziaruluĭ *Epoca,* organ de luptă în contra partiduluĭ liberal de la 1884 pânĕ la 1888, când acest ziar s'a contopit cu *Constituţionalul.*

Ales deputat al colegiuluĭ al 3-lea de

Brăila, a representat în Cameră de la 1887 până la 1895 neîntrerupt interesele acestuĭ judeţ. La 1893 a fost ales Primar al Capitaleĭ, şi a ocupat această funcţiune până la 1895 Octombrie când a fost disolvat Consiliul comunal în urma venireĭ la putere a guvernuluĭ liberal.

La 1895, Noembrie, a redeschis ziarul *Epoca*, organ de luptă conservator contra guvernuluĭ liberal.

A publicat câte-va broşurĭ, între carĭ: *Partidele politice* (1890) *Cestiunea ţĕrănească* (1891) *Albiĭ şi roşiĭ* (1894) *Către un noŭ ideal* (1897).

Flechtenmacher (Alexandru).—Violonist, compositor muzical ,născut în Iaşĭ la 23 Decembrie 1823 încetat din viaţă în Bucurescĭ la 28 Ianuarie 1898. A arătat încă din frageda copilărie multă tragere de inimă pentru muzică, astfel în cât la vêrsta de 9 anĭ, cânta deja prin concerte.

La 1837, marele logofĕt Costache Konache, 'l trimise la Viena ca bursier spre a urma cursurile pentru vioară şi compositiune. Intors în ţară la 1840, î'l regăsim capelmaestru al Teatruluĭ naţional sub direcţiunea M. Millo în 1844, pĕnă la 1847 când Vodă Mihail Sturza î'l trimite earăşĭ în streinătate spre a se perfecţiona în arta sa. El pleacă la Paris, dar evenimentele politice de la 48, î'l recheamă în ţară, şi după ce trece pe la teatrul din Bucurescĭ la 1852, pe la teatrul din Craiova la 1853, earăşĭ pe la Iaşĭ, el se fixează în Bucurescĭ la 1858.

La 1861, Flechtenmacher este numit profesor de muzică la o şcoală a Statuluĭ din Capitală, şi la 1864 profesor la Conservatorul din Bucurescĭ, post pe care l'a ocupat până la 1894 când a fost trecut la pensie.

Acest compositor a contribuit mult la popularisarea repertoriuluĭ autorilor noştriĭ dramaticĭ. El a scris muzica pentru *Insurăţeiĭ Chiriţa la Iaşĭ, Chiriţa în provincie, Baba Hârca, Scara Măţeĭ, Urâta Satuluĭ, Cimpoiul Draculuĭ, Craiŭ Noŭ, Fata de la Cozia*, etc, etc. Intre operile sale, trebue sĕ numĕrăm o *colecţiune de cântece naţionale*, tipărite la Socec.

Flechtenmacher (Christian). — Profesor, jurisconsult, adus din Transilvania de către vornicul Mihai Sturdza şi numit la 1831 profesor de legislaţie la şcoala Vasiliană din Iaşĭ, unde a predat 18 anĭ cursurile sale.

Dinpreună cu Damaschin Bojinca, a tradus în limba română codul Calimah.

Flechtenmacher (Maria). — Artistă dramatică, născută în Bucurescĭ la Noembrie 1838, încetată din viaţă la 14 August 1888. Dupĕ ce a urmat câte-va clase primare, a îmbrăţişat din copilărie cariera dramatică la 1850, debutând la un teatru din Brăila. Apoĭ a intrat în trupa luĭ C. Mihăileanu la Craiova şi la 1853 s'a căsătorit cu compositorul muzical Alex. Flechtenmacher, şi a maĭ jucat pe scena teatruluĭ din Bucurescĭ

In afară de activitatea s'a artistică, Maria Flechtenmacher a publicat *Poesiĭ şi proză* un volum (1871).

Fleva (Nicolae).—Om politic, născut în Focşanĭ la 1840. A făcut studiile sale la liceul Sfântu Sava şi apoĭ a urmat cursurile Universităţeĭ din Neapole, unde a luat diploma de licenţiat în drept.

Intors în ţară la 1867, intră imediat în luptele politice şi se distinge maĭ ales prin violenţele sale ca agitator al maselor populare.

Ales deputat imediat de alegătoriĭ din Focşanĭ, e vecinic amestecat la toate turburările şi toate mişcările de stradă.

Inaintea juraţilor din Târgovişte, este apărătorul celor amestecaţĭ în mişcarea revoluţionară din Ploeştĭ de la 26 Martie 1870.

Primar al Capitaleĭ sub guvernul Ion Brătianu, demisionează la 5 Iunie 1886 şi devine unul din membriĭ ceĭ maĭ activi şi turbulenţĭ aĭ opositieĭ-unite, provocând dese întrunirĭ publice în carĭ se distinge prin violenţa limbagiuluĭ sĕŭ.

In Cameră din care face parte, urmează asemenea o crâncenă opositie contra guvernuluĭ şi din cauza unuĭ discurs maĭ agresiv, î'şĭ atrage un duel cu d-nu Pherekyde Ministru de Externe. In acest duel e rănit de un glonţ în mâna stêngă (14 Ianuarie 1887).

Arestat la 15 Martie 1888, e depus preventiv la Văcăreştĭ pentru că se pusese dinpreună cu alte personalităţĭ politice în capul manifestanţilor carĭ aŭ năvălit în curtea Mitropolieĭ, cerând demisiunea guvernuluĭ Ion Brătianu.

Pus în libertate dupĕ constituirea nouluĭ guvern Th. Rosetti, N. Fleva se raliază la

partidul liberal din noŭ şi reîncepe o campanie de agitaţiĭ contra conservatorilor.

La 4 Octombrie 1895, formându-se Ministerul D. Sturdza, N. Fleva ia portofoliul Ministeruluĭ de Interne, dar pentru scurt timp, căcĭ la 15 Ianuarie 1896 este nevoit sĕ demisioneze din cauza neînţelegerilor dintre dênsul şi ceĭ lalţĭ colegĭ aĭ sĕĭ în privinţa moduluĭ prea democratic cum administra departamentul ce i se încredinţase.

In urma retragereĭ sale de la guvern, întemează ziarul *Dreptatea* şi devine şeful grupuluĭ liberal-democrat.

N. Fleva a publicat maĭ multe broşurĭ, între altele: *Prerogativele Adunăreĭ deputaţilor* (1877) *Discuţia generală asupra legeĭ comunale* (1886) *Dare de seamă către cetăţenĭ* (1886) *Misterele Poliţieĭ Capitaleĭ* (1887) *Gheşefturile de la Ministerul da rezbel* (1888) *Regim autrocratic* (1893).

Florescu (Alexandru Em).—Născut în Braşov la 22 Ianuare 1822. A făcut studiile sale în liceul Sfîntu Sava, apoĭ a intrat la 1840 ca copist la Secretariatul Statuluĭ, unde a înaintat pĕnă la funcţiunea de secretar. La 1846 pleacă la Paris spre a studia dreptul şi urmează cursurile 2 anĭ.

Dupĕ revoluţiunea de la 1848, s'a întors în ţară şi a fost în diferite rênduri prefect de judeţ şi la urmă prefect de poliţie în Bucureştĭ.

Dupe ce face parte din divanul ad-hoc, este numit în 1857 Director la Ministerul de Interne apoĭ Ministru de control de la 24 Martie 1862 pĕnă la 24 Iunie acelaş an şi Ministru al Lucrărilor Publice de la 24 Iunie până la 11 Octombrie 1862.

In diferite rĕndurĭ, Al Em. Florescu a făcut parte din parlament, ca senator saŭ deputat.

Florescu (Bonifaciu).—Profesor, publicist, născut la Pesta (Ungaria) la 27 Aprilie 1848. Elev al liceuluĭ Louis-le-Grand din Paris, licenţiat în litere de la Rennes, e profesor de limba franceză la liceul Sfîntu Sava din Bucurescĭ de la 1843 şi pĕnă în present cu o mică întrerupere între 1874-1876 şi între 1882-1883.

A scris şi publicat în diferite reviste literare: «*Dacia sub jugul Goţilor*» *Istoria în cântece populare. Poetul Grigore Alexandrescu, Etiam contra omnes.* A înfiinţat ziarele *Portofoliul român* (1880-1881) *Biblioteca omuluĭ de gust*; *Dacia viitoare,* dispărute în curând. Lucrările sale maĭ principale sunt: *Curs metodic de limba franceză, Versification française, Hisioire de la litterature française* 2 vol. *Poésie lyrique française. Istoria în tablouri, Ritmuri şi rime, Buffon, discours sur le style. Studiĭ literare, etc.*

Florescu (Ion Em).—Om politic, general de divisie, fiul vorniculuĭ Manolache Florescu, născut la 1819 în Râmnicu Vâlcea, încetat din viaţă la 22 Maĭ 1893 în Paris.

A făcut studiile sale la colegiul Sfîntu Sava şi apoĭ a terminat cursurile şcoaleĭ de stat-major din Paris. Reîntors în ţară, intră în armata română şi e însărcinat de principele Bibescu cu organizarea oştireĭ, când crează cea d'ântĕiŭ şcoală militară. La 1854 având gradul de Colonel, face campania în timpul rezbeluluĭ Orientuluĭ ca oficer de ordonanţă al generalilor Lüders şi Dannenberg, din armata rusă. La 1859, generalul Florescu e Ministru de rezbel al ambelor Principate, dupĕ unire; apoĭ demisionează şi revine în capul acestuĭ departament de la 30 Sept. 1862 până la 12 Octombrie 1863. In 1865, generalul Florescu face parte din cabinetul Kretzulescu ca Ministru de Interne şi Lucrărĭ publice de la 14 Iunie până la 30 Ianuarie 1866. Maĭ tĕrziŭ, în cabinetul Lascăr Catargiu, el ia încă o dată portofoliul Ministeruluĭ de Rezbel şi'l ţine de la 14 Martie 1871 pînă la 4 Aprilie 1876, când devine preşedinte al Consiliuluĭ pentru câte-va zile, şi apoĭ demisionează.

La această epocă, dinpreună cu ceĭ lalţĭ colegi aĭ sĕĭ din guvernul conservator, este pus sub acusare şi i se refuză autorisarea de a participa la rezbelul Independenţeĭ din 1877.

Guvernul liberal, renunţând la decisiunea sa de a merge înainte cu darea'n judecată a foştilor Miniştriĭ conservatorĭ, generalul Florescu reintră în viaţa politică; membru al partiduluĭ conservator, el este ales preşedinte al Senatuluĭ în 1890 şi în 1891 formă sub preşidenţia sa un guvern conservator care nu ţinu însă de cât puţine lunĭ, fiind compus numaĭ din elemente disidente.

Retras de la putere la 27 Noembrie 1891, generalul Florescu a plecat în streinătate spre a'şĭ căuta sănătatea şi a încetat din viaţă la Paris în 1893.

Generalul I. Em. Florescu a publicat: *Teoria dăreĭ la semn* (1845) *Datoriile Os-*

tașului (1876) *Contingentul armatei* (1877) *Situațiunea* (1877) *Instituțiunea militară bazată pe școală* (1888) *Fortificațiunile* (1889) *Armatele vechii și moderne* (1890).

Florian (Aron).—Publicist, născut la 1805 în Ardeal (Transilvania,) mort la 1887 în Bucuresci. Terminând studiile sale în Pestha, a venit in Bucuresci la 1826, adus de Const. Golescu care i'a încredințat conducerea școalei primare ce înființase la moșia sa Golești. La 1836, a fost numit profesor de istorie la Sfîntu Sava, ear mai tîrziu membru în consiliu de instrucțiune.

Amestecat cât va timp în viața politică, participând la mișcarea revoluționară din 1848, Aron părăsește țara, se reîntoarce în Ardeal ca redactor al unui ziar fondat de Mitropolitul Șagună, trece la Viena unde colaborează la alt ziar și apoi se reîntoarce în România.

Acestui publicist se datorește: *Istoria Principatelor* (1835-1838) *Dicționarul Francezo-Român*, în colaborare cu Hill și Poenaru; *Catechismul omului creștin* (1839) *Geografia*, *Istoria generală pe seama școalei*, *Mihai Bravul* (1852), etc.

Fontaninu (Gheorge).—Profesor, născut în Brașov la 1825, încetat din viață in Craiova la 24 Aprilie 1866. Invățătura primară a făcut'o în Sibiu, liceul in Pesta și cursurile universitare în Viena. Intors în țară, a fost numit la 1851 Director al gimnasiului din Craiova, și profesor de limba latină ocupând această funcțiune treizeci de ani

Singura sa publicațiune este: *Geografia fizică și matematică* (1855).

Formac (Constantin). — General de brigadă în reservă, născut la 1830 Martie 8, incetat din viață în Bucuresci la 27 Mai 1897. S'a înrolat in armată ca junker la 1847, și a fost înaintat sub-locotenent la 1850. Liberat la 1855, a reintrat în armată la 1856 și a fost înaintat ofițer superior la 1865, colonel la 1882, general de brigadă în reservă la Aprilie 1890 când a demisionat din armată.

In timpul rezbelului Independenței 1877-1878, s'a distins prin vitejia sa și a prins in două rânduri convoiuri turcești, primind mulțumirile generalilor rusi Arnoldi și Gurko.

Fotiade.— Cumnatul caimacamului Vogoride și agentul său la Constantinopole, trimis acolo spre a zădărnici incercările de unire a Principatelor.

Fotino (Androcle.) —Medic, Inspector general de brigadă, născut în Brăila la 1834 Noembrie 11. Studiile liceale și primele studii medicale le-a făcut în Grecia la Atena și în urmă s'a dus la Paris pentru complectarea studiilor sale medicale.

La 1860 s'a întors în țară, și a practicat medicina în Bucuresci. Tot în același an, cu ocasiunea organizărei «Serviciului Sanitar Militar» a intrat în armată ca medic militar, cu gradul de medic de Regiment Cl. II-a. I s'a încredințat atunci Secțiunea Chirurgicală de bolnavi la Spitalul militar din Bucuresci, și a fost însărcinat să facă un curs de Clinică chirurgicală în serviciul său.

La 1862 a fost numit secretar al Consiliului Medical Superior Civil, funcțiune pe care a ocupat-o până la 1865, când a demisionat.

La 1863 a fost înaintat Medic de Regiment Cl, I. Tot în același an a fost numit și sub-Director la Școala Națională de medicină, funcțiune pe care a ocupat'o până la transformarea acelei Școli în Facultate de medicină.

La 1866,a fost înaintat medic principal Cl. II. La 1874,când pentru prima oară s'a aplicat legea sanitară a țărei, a fost numit membru al Consiliului medical civil, funcțiune pe care a ocupat'o până la 1894,când a eșit la sorți și a fost înlocuit.

La 1875, a fost înaintat la gradul de medic principal Cl. I.

La 1877 Aprilie a fost ales senator al colegiului al 2-lea de Ismail. După retrocedarea Basarabiei, 'și-a stabilit domiciliul politic în județul Mehedinți, unde este mare proprietar, și unde în mai multe rânduri a fost ales senator al Colegiului marilor proprietari.

La 1877-78, a luat parte în Campania din Bulgaria, ca șef al ambulanței marelui Cuartier General.

Această ambulanță forma baza operațiunilor Serviciului Sanitar al Armatei Române din jurul Plevnei.

In afară de conducerea ambulanței marelui cuartier general, el a asistat cu personalul disponibil al ambulanței, la toate

atacurile armatei române în contra Plevnei; şi une ori s'a găsit în mijlocul focului inamicului «la 30 August şi 6 Septembrie.»

La 1878 Februarie, îmbolnăvindu-se la Poiana inspectorul general Dr. Davila, a fost însărcinat de către Ministrul de Rezbel cu evacuarea bolnavilor şi răniţilor din spitalele de campanie după marginea dreaptă a Dunărei. Această misiune a fost una dintre cele mai grele de împlinit, atât din cauza asprimei timpului, cât şi din cauza insuficienţei mijloacelor de transport, precum şi mai ales din cauza deprimărei fisice şi morale a personalului sanitar, care în acel moment 'şi plătea şi el tributul la o epiedemie de tifos de care era bântuită armata noastră din Bulgaria.

La 1883 a fost înaitat la gradul de medic inspector general şi numit şeful circomscripţiunei sanitare corpului I de armată şi diviziei active Dobrogea.

La 1885 a fost numit director general al serviciului sanitar civil, şi a ocupat această funcţiune în mod gratuit timp de opt luni; în urmă a demisionat.

La 1886, a fost numit Efor al spitalecivile din Bucuresci, funcţiune onorifică, pe care a ocupat-o până la 1889, când a demisionat.

La 1891, Ministrul de Războiŭ, l'a însărcinat să represinte ca delegat al acestui Minister, serviciul sanitar militar român la congresul de hygienă şi demografie de la Londra.

La 1896 a fost numit iarăşi efor al spilelor civile din Bucuresci.

Scrierile sale originale se mărginesc în trei rapoarte către Ministrul de Interne publicate în broşuri asupra inspecţiunilor sanitare ce a făcut judeţelor: Buzăŭ, R.-Sărat, Putna, Brăila, Tulcea, Constanţa, Ilfov şi oraşul Bucuresci în calitate de membru al Consiliului Sanitar Superior, şi în comunicarea ce a făcut la Congresul de la Londra şi Raportul către Ministrul de Resbel publicate tot în broşuri.

Fotino (Dionisie).—Publicist născut la 1769, în Pathras (Peloponèse). A fost trimis din copilărie de părintele sĕŭ la Constantinopole pentru a 'şi urma studiile la «marea şcoală a neamului de la Patriarhie.»

El a urmat cu succes studiile sale literare la sus zisa şcoală, desvoltând tot de odată şi un deosebit talent pentru muzica vocală bisericească, ceea ce îi a atras simpatiile Patriarhului ecumenic. El cunoştea bine limbele greacă, latină şi arabă şi era familiarisat cu limba franceză şi italiană.

După terminarea studiilor sale la Constantinopole, Dionisie Fotino a vizitat oraşele Viena, Lipsca şi Veneţia, de unde reîntorcêndu-se la Constantinopol a intrat în societatea *Eterie* şi a început a lucra ca membru al acestei societăţi.

Dionisie Fotino a venit în ţară la anul 1804. La sosirea lui Vodă Caragea, el a fost ataşat pe lângă acest Domn în calitate de al 2-lea Secretar.

Dionisie Fotino a luat parte la toate lucrările de organizaţie şi de legislaţiune întreprinse de Caragea în primii ani ai Domniei sale, pentru care i s'a acordat rangul de Serdar, şi de atunci el a fost mai mult cunoscut sub numele de Serdarul Dionisache.

In urmă însă, văzênd că Vodă Caragea se abătea mult de la calea cea bună, abuzând în tot felul cu scop de a 'şi satisface plăcerile şi a se îmbogăţi, Dionisie Fotino a început să'l atace prin scrieri satirice anonime, ceea ce a făcut ca el să devie foarte simpatic boerilor pământeni.

Vodă Caragea convins că numai Dionisie Fotino putea să-l atace astfel, a hotărît în secret decapitarea lui, şi pentru aceasta ceruse de la Paşa din Ruşciuc un calâŭ (gealat).

Scăparea vieţei lui Dionisie este datorită numai protecţiunei Baş Boerului Iordache Filipescu, care prevenindu-l la timp, l'a adăpostit în casa sa pe timpul celor din urmă 4 ani ai Domniei lui Caragea.

Casele Başi Boerilor ţărei, eraŭ considerate în acea epoca ca inviolabile.

In acest timp de captivitate voluntară, Dionisie Fotino a întreprins scrierea *Istoriei Daciei* în trei volume. Pentru această importantă lucrare, Iordache Filipescu 'i a pus la dispoziţiei toate mijloacele de cari dispunea dânsul, şi cu o generositate proprie boerilor mari din acea epocă, el nu a cruţat nici un sacrificiu pentru procurarea de documente şi scrieri, de cari avea nevoe Dionisie Fotino în lucrarea sa. Pe tot timpul captivităţei sale benevole, Dionisie Fotino a avut lângă dânsul pe nepotul sĕŭ Ilie Fotino fiul surori sale Pashaliţa, pe care 'l înfiase şi 'l instruea singur împreună cu Constantin fiul lui Iordache Filipescu şi cu nepotul acestuia, Grigore (Găgâţă) Filipescu.

Nepotul luĭ Dionisie Fotino, Ilie, 'i a servit tot timpul ca secretar, şi după moartea unchiuluĭ sĕŭ a continuat scrierea *Istorieĭ ţĕreĭ* şi a descris *Revoluţiunea din anul* 1821 *în România*, scriere în limba greacă în formă de cronică şi întitulată *Tudor Vladimirescu şi Alexandru Ipsilante saŭ revoluţiunea din* 1821 tradusă de M. Georgescu.

După plecarea luĭ Vodă Caragea, la anul 1818, Dionisie Fotino a părăsit casa bine făcătoruluĭ sĕŭ Iordache Filipescu şi s'a instalat în propria sa casă, pe podul Tîrguluĭ de afară (Calea Moşilor) în faţa bisericeĭ cu Sfinţiĭ, actuala casă a reposatuluĭ Dr. Warthiadi. Aci el a trăit stimat şi iubit de toţĭ câţĭ îl cunosceaŭ.

Se ocupă de o potrivă de scrierĭ literare şi scrierĭ de muzică bisericească. Spiritul sĕŭ umoristic, de la plecarea luĭ Caragea, luase o altă direcţiune. Biciuia fără milă cu pana sa satirică, cochetăriele femeilor din societate, cochetăriĭ importate din Fanar.

Dioisie Fotino a murit în mod subit la 10 Octombrie 1821. A foat îmormântat cu mare pompă la biserica cu Sfinţĭ din Podu Tîrguluĭ d'afară, unde şi până astăzĭ se poate vedea piatra ce acopere mormîntul sĕŭ, care se află sub jeţurile din strana stîngă a bisericeĭ.

Franchetti (Benedetti). — Impresario de trupe italiene şi profesor de cântec, născut în Verona. A început prin a fi voluntar în legiunea luĭ Garibaldi, pe care l'a urmat în maĭ multe expediţiunĭ. Rănit de două gloanţe în piciorul stâng, a părăsit cariera armelor şi s'a ocupat de muzică. Venit în Bucurescĭ, se face cunoscut la 1852 ca şef al corurilor când se deschide Teatrul cel mare, şi începe să dea representaţiunĭ artiştiĭ de operă italiană. Anĭ îndelungaţĭ a fost apoĭ el singur în maĭ multe rîndurĭ *impresario*, dar a perdut cu aceste întreprinderĭ tot ce avea. A fost numit maĭ târziŭ profesor de muzică la diferite şcoale particulare şi ale Statuluĭ în Bucurescĭ.

A încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1895.

Francudi (Epaminonda). — Profesor, născut în insula Cipru la 1829, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1897. A făcut studiile sale la Athena şi apoĭ a venit în ţară şi a dat lecţiunĭ de limba elenă la diferite şcoale. In 1864 a fost numit profesor de limba şi literatura elenă la Facultatea de litere şi filosofie din Bucurescĭ.

A publicat: *Discurs în amintirea eroilor de la Creta* (1866). *Hymn la Unirea Principatelor* (1859), toate in limba elenă.

E. Francudi a fost director al şcoaleĭ normale superioare şi interpret pe lângă Ministerul de Externe pentru limba elenă.

Frank (Andrei).—Farmacist, născut în 1815 în oraşul Mediasch (Transilvania). Dupĕ ce a îmbrăţişat cariera de farmacist în oraşul sĕŭ natal, a trecut în Muntenia la 1846 ca farmacist în Mizil, apoĭ s'a strămutat în Bucurescĭ unde a cumpărat un imobil şi a deschis farmacia «La Ursu» pe care o posedă şi astăzĭ.

La 1859, el a fondat Societatea farmaciştilor din România. A fost timp îndelungat membru în Comisiunea chimico-farmaceutică, cât şi membru al Comisiuneĭ de hygienă, şi al juriuluĭ examinator de licenţiaţĭ în farmacie.

Frollo (Giovani L).—Profesor universitar, filolog, născut în Veneţia la 1831, doctor în drept al facultăţeĭ din Padova.

A părăsit ţara sa fiind încă tênăr spre a se stabili în România ca profesor de limbi neo-latine, în diferite institute particulare şi de ale Statuluĭ. La 7 Octombrie 1878 a fost numit definitiv profesor la Facultatea de litere din Bucurescĭ pentru cursul de istoria literaturelor moderne şi în special a celor neo-latine. A publicat; *Limba română şi dialectele italiane* (1860) *Vocabulariu italiano-românesc* (1869) *Limba naţională şi limbele streine în şcoalele române* (1871) *O nouă încercare de soluţiune a problemuluĭ ortografic* (1875) *Utilitatea studiilor neo-latine în România* (1878) *Lecţiunĭ elementare de gramatică latină* (1895).

Frunzescu (Dimitrie).—Publicist, născut în Iaşĭ la 1838. A făcut studiile în ţară şi streinătate, ca bursier al Statuluĭ. La 1859 a intrat în serviciul statistic al Moldoveĭ, ear la 1862 a trecut în Bucurescĭ la acelaş serviciŭ.

A tipărit: *Geografiia fizică şi politică a Românieĭ* (1871) *Dicţionarul topografic şi statistic al Românieĭ* (1872). A colaborat la *Trompeta Carpaţilor şi Columna luĭ Traian.*

Frunzetti (Ioan).—Sub-locotenent născut la 8 Iunie 1852, mort la 12 Ianuarie 1877. Intrat în oştire ca soldat la 1870, trece în rezervă la 1875, apoĭ se reangajează ca sergent în 1876 şi este înălţat în acelaş an la gradul de sub-locotenent.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, face parte din Regim. No. 9 Dorobanţĭ şi moare în lupta de la Smârdan la 12 Ianuarie 1878.

Fundescu (Ioan)—Ziarist, publicist, născut în Piteştĭ (Argeş) la 1836. După ce a urmat cât va timp cursurile colegiuluĭ St. Sava din Bucurescĭ, începu să publice versurĭ prin ziarele «*Dâmbovitza şi Naţionalul*».

Apoĭ publică foaia umoristică *Pepelea* (1860) *Tombatera* (1861) şi colaboră la *Românul* de la 1862 pênă la 1864, precum şi la *Nichipercea*, *Reforma*, etc.

După ce se stabili cât va timp la Iaşĭ, (1865) unde înfiinţă foaia liberală *Teatrul*, se reîntoarse în Bucurescĭ ca administrator al «Buletinuluĭ Instrucţiuneĭ Publice». Dar în curând fundă alt ziar, *Telegraful* care a avut o existenţă maĭ lungă—1875-1885 cu câte-va intervale de întrerupere.

I. Fundescu a representat judeţul Vlaşca în maĭ multe rênduri în Camerile liberale de la 1877 până la 1888.

El a publicat: *Vocea Argeşuluĭ* versurĭ (1859) *Florĭ de câmp* versurĭ (1864) *Bazme, poezii, păcălituri şi ghicitori* (1867) *Calendarul draculuĭ* (1867) *Poezii noue* (1868), *Scarlat*, roman (1875.)

De la 1895, I. Fundescu a părăsit politica şi ziaristica după ce a maĭ colaborat puţin timp încă la *Românul* între 1893-1895.

G

Galleron (Albert).—Arhitect francez, născut în Paris la 1855.

Avênd legăturĭ de prietenie cu maĭ mulţĭ românĭ studenţĭ în Paris, a întreprins după îndemnul lor o călătorie în România pe la 1880. Aicĭ, după ce s'a ocupat cu diferite lucrărĭ, a fost numit arhitect al Eforieĭ Spitalelor civile la 1891, dar a demisionat peste douĭ anĭ spre a se reîntoarce în Paris unde s'a stabilit.

Albert Galleron a făcut între alte lucrărĭ, planurile *Băncei Naţionale*, *Atheneuluĭ român* şi *Asiluluĭ Slătineanu* din Bucureştĭ.

Galli (Emile).—Ziarist francez, născut în Corsica la 1845. A făcut studiile sale în Marsilia şi a debutat în ziaristică la 1868, ca redactor la ziarul *Le Rappel de la Provence*. După resbelul din 1871 a făcut parte din redacţia ziaruluĭ *National* (Paris) unde a rămas până la 1875.

In timpul rezbeluluĭ Sêrbo-Turc, a fost corespondentul *Naţionaluluĭ* în Sêrbia şi în Herzegovina în timpul insurecţiuneĭ (1875—1876).

Venit în România tot ca corespondent al aceluĭ ziar cât a ţinut rezbelul independenţeĭ (1877—78) a fondat la 2|14 Iunie 1877 un ziar în limba franceză sub titlul «*l'Orient*» care apărea în Bucureştĭ. Rezbelu terminat, *l'Orient* deveni *l'Indépendance Roumaine*, în colaborare cu A. Ciurcu.

La 1883 E. Galli a fost expulsat din ţară printr'o decisiune a consiliuluĭ de miniştri de sub presidenţia luĭ I. C. Brătianu, şi apoĭ la 1885 fu expulsat şi A. Ciurcu, iar *l'Indépendance Roumaine* deveni proprietatea luĭ G. Em. Lahovary.

Corespondent al acestuĭ ziar în Bulgaria la 1886, E. Galli fu expulsat şi de aicĭ la 1886. La 1888, în urma căderei guvernuluĭ liberal de la putere, s'a reîntors în România şi a întrat administrator al ziaruluĭ *l'Indépendance Roumaine*.

Ganea (Nicolae).—Publicist, născut în oraşul Fălticenĭ la 1835. A făcut studiile sale în Iaşĭ şi Paris unde a terminat facultatea de drept. Reîntors în ţară s'a stabilit avocat în Iaşĭ; la 1871 a fost ales deputat şi primar al Iaşuluĭ.

N. Ganea a făcut parte din ministerul Ion Brătianu în ultima sa formaţiune ca ministru la domeniĭ de la 1 Martie la 23 Martie 1888. La 1897 a fost ales preşedinte al Senatuluĭ fiind în acelaşĭ timp primar al oraşuluĭ Iaşĭ.

Pe terenul literar, el este unul din mem-

briĭ fundatorĭ aĭ societăţeĭ literare *Junimea*, de care s'a despărţit maĭ târziŭ spre a lua o parte activă la luptele politice.

Scrierile sale sunt: *Incercărĭ literare* — *Novele* (1873 şi 1886) *Poesiĭ* (1886) în care intră şi traducerea a şapte cântece din *Infernul* luĭ Dante.

Gănescu (Dumitru).— Căpitan născut la 14 Octombrie 1834, mort la 7 Octombrie 1877. Intră în armată ca soldat la 1854, e înaintat la gradul de sub-locotenent în 1864 şi căpitan în 1875. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ moare pe câmpul de luptă în faţa Plevneĭ la 7 Octombrie 1877, în capul companieĭ sale din reg. 7 de linie.

Gănescu (Grigore).— Publicist născut în Craiova (Dolj) la 1830, mort la Montmorency (Francia) la 1877 în luna Aprilie. A făcut studiile în Paris şi graţie relaţiunelor pe carĭ le avea acolo în lumea politică, isbuti să intre în ziaristica franceză, debutând la 1860 ca redactor la *Courrier du Dimanche*, organ liberal, duşman al instituţiunelor imperiale. Expulsat din Francia din cauza articolelor sale violente, Gănescu trecu în Germania şi fondă la Francfort ziarul *l'Europe*, care peste puţin timp fu suprimat din ordinul generaluluĭ Vogel de Falckenştein.

Gănescu se reîntoarce atuncĭ în Francia, se împacă cu puternicii zileĭ, dobândeşte naturalizarea şi devine redactorul şef al ziaruluĭ satiric *Nain Jaune*.

La începutul anuluĭ 1869, trece în aceaşĭ calitate la ziarul *Le Parlement*, încercând să pătrunză în parlamentul francez.

Campania sa electorală, rămâne înse fără succes şi după căderea imperiuluĭ, Gănescu pleacă la Tours, unde tipăreşte ziarul *La Liberté*, apoĭ la Bordeaux, unde sub direcţiunea luĭ Thiers, colaborează la ziarul *Le Républicain*.

La 1876, Gănescu încearcă earăşi fără succes să pătrunză în parlamentul francez şi apoĭ fondează *Les tablettes d'un spectateur* ziar autografiat, la care lucrează până în momentul morţeĭ.

G. Gănescu a maĭ publicat: *La Valachie depuis 1830 jusqu'à ce jour* (1855 Bruxelles) *Diplomatie et nationalité* (1856).

Gaster (Moses).— De origină israelită, născut în România la 1856. A făcut studiile sale in ţară şi le a terminat în străinătate, ocupându-se în special cu filologia.

A făcut la Universitatea din Bucureştĭ în 1880 numeroase conferinţe asupra limbeĭ şi litaraureĭ române.

Expulsat din ţară la 1885 printr'o decisiune a consiliuluĭ de miniştri, sub guvernul Ion Brătianu, pe motivul că ar face parte dintr'o societate iridentistă, s'a stabilit la Londra. Aci a fost ales rabin al comunităţeĭ Israeliţilor portugezĭ, demnitate pe care o păstrează până în prezent.

M. Gaster a scris şi publicat: *Die rumänische condemnatio uvae* (1878) *Literatura populară română* (1882). *Christomatia română* (1891). *Instrucţiunea în Englitera* (1893) *Istoria biblică* (1897).

Gatineau (Alexandru.) — Artist dramatic de origină franceză, născut la 1812, încetat din viaţă în Bucureştĭ la 1 Maĭ 1883.

A fost cel d'ântĕiŭ regisor al teatruluĭ naţional din Bucureştĭ. Venit în ţară la 1847 cu o trupă franceză care da representaţiunĭ în Iaşĭ şi în care juca şi dânsul principalele roluri de comic, s'a stabilit în Iaşĭ ca regisor la teatru romînesc; de acolo a trecut peste curând în Bucureştĭ şi a ocupat aceaşĭ funcţiune pâna la moartea sa. Gatineau a adus serviciĭ imense teatruluĭ nostru care la formaţiunea sa, era fireşte lipsit cu desăvârşire de cunoştinţele necesare pentru punere in scenă şi montarea pieselor.

Pentru serviciile aduse teatruluĭ, Camerile aŭ acordat luĭ Gatineau împămîntenirea cu dispensă de stagiu.

Găvănescu (Ion). — Profesor, născut la 1859. A făcut studiile în ţară şi le a terminat la Berlin. La 1 Septembrie 1888 a fost numit profesor la facultatea de litere din Iaşĭ, cursul de psihică, pedagogie şi estetică.

A publicat: *Elemente de psichologie pentru cursul secundar* (1890) *Există acţiuni desinteresate* (1891) *Etica* (1893) *The altruistic impulse in man and animals* (1893) *Istoria omenireĭ, Evul mediu, Evul antic, Evul modern* (1894-1896) *Meditaţiile luĭ G. Alexandrescu* (1896) *Gramatica* (1897).

Gavra (Alexandru).—Profesor născut în Oradea Mare (Transylvania) la 18 Decembrie 1797, încetat din viaţă la 23 Octombrie 1884 în Arad.

După terminarea studiilor sale a îmbrăţişat cariera didactică şi a fost rênd pe rênd profesor de pedagogie şi aritmetică în Oradea Mare, apoĭ inspector al şcoalelor din Ardeal, director al institutuluĭ pedagogic. El a publicat: *Cronica Românilor* (1844) *Lexicón de conversaţie* (1847).

Gebauer (Alexis).—Profesor de piano născut la Cluj în 1815, încetat din viaţă în Bucureştĭ la 14 Decembrie 1889.

A făcut studiile muzicale la conservatorul din Viena, avênd de profesorĭ pe Sechter şi Franz Liszt.

A fost în Bucureştĭ cel maĭ renumit profesor de piano între aniĭ 1850—1870. A publicat numeroase compositiĭ cu *melodiĭ naţionale* şi diferite caete de studiĭ.

Genilie (Ioan).—Profesor, data naşterei şi încetăreĭ din viaţă necunoscute. A fost cel d'ântêiŭ profesor de geografie şi istorie la colegiul Sfîntu Sava, de la înfinţarea luĭ. A publicat: *Geografia istorică, astronomică, naţională şi civilă* (1835) *Principurĭ de geografie* (1841) *Mondul, curs de cunoştinţe şi nuvele curioase* (1847).

Georgescu (Ioan). — Sculptor, pictor de aquarele, născut în Bucureştĭ la 1856 Ianuarie. A făcut studiile sale în liceu şi apoĭ a intrat la Şcoala de Bele-Arte. In urma unuĭ concurs strălucit, a obţinut o bursă la 1877 şi a intrat la şcoala de Bele-Arte din Paris, unde a obţinut maĭ multe recompense, precum şi o medalie la Expoziţia pictorilor şi sculptorilor pentru statua sa: *Rugăciunea unuĭ copil.*

După ce a călătorit prin Italia, Georgescu s'a întors în ţară şi în curând a fost numit profesor de sculptură la şcoala de Bele-Arte din Bucureştĭ (1887).

Principalele sale producţiunĭ sunt: *Statua luĭ Lazăr* din Bucureştĭ pe bulevardul Academieĭ, *Statua luĭ Asachi* la Iaşĭ, *Monumentul mitropolituluĭ Panaret*, aşezat într'o biserică din Tîrnova (Bulgaria). Apoĭ busturile luĭ *C. A. Rosetti, I. C. Brătianu, Alexandri*, al artistuluĭ *Pascaly* aşezat în salonul Teatruluĭ Naţional, şi statua fostuluĭ primar al capitalei *Pake-Protopopescu*, care se va aşeza pe bulevardul Pake.

Ca pictor, Georgescu a produs numeroase *aquarele, florĭ după natură, vederĭ*, etc., carĭ aŭ fost expuse la toate expoziţiile noastre de pictură

Georgescu (Nicolae).—Poet născut în Bucureştĭ la 1834, încetat din viaţă în Bucureştĭ la 1866. A servit în armată până la gradul de căpitan (1858) când a demisionat spre a se ocupa de literatură. El a lăsat un singur volum sub titlul *Foĭ de toamnă* publicat un an după moartea sa.

Gestian (Miculeţ Ioan).— Artist dramatic născut în Bucureştĭ la 1812, încetat din viaţă în Bucureştĭ la 30 Octombrie 1880. După ce a făcut ceva studiĭ prin şcoalele primare şi gimnasiu, a intrat în trupa de sub direcţiunea Millo şi apoĭ în acea a artistuluĭ Pascaly.

Maĭ târziŭ a fost angajat la Teatrul Naţional. Principalele sale rolurĭ aŭ fost *Porthos* din «Muschetarii» *Duval* din «Dama cu Camelii» *Don Salust* din «Ruy-Blas», *Sbiera* din «Răsvan şi Vidra-»

Ghenadie (Vezĭ **Enăcescu.**)

Ghenadie (Petrescu). — Mitropolit-primat născut în Bucureştĭ la 1836. In anul 1854 a intrat în schima monachală la mănăstirea Căldăruşanĭ. Hirotonisit diacon la 1859, preot la 1869, funcţionează ca mare eclersiarch la Mitropolia din Bucureştĭ de la 1870 pâna la 1875, când este ales arhiereŭ şi la 1876 episcop al eparhieĭ Argeşul.

Sub păstoria sa, s'a restaurat biserica Curtea de Argeş s'a clădit localul seminaruluĭ din acea localitate.

La 1893, a fost ales mitropolit-primat.

In urma maĭ multor învinuirĭ ce i s'aŭ adus pentru delicte religioase, Sfîntul Sinod îl cateriseşte la 20 Maĭ 1896 luându-ĭ şi darul preoţieĭ. Această măsură, din cauza moduluĭ neregulat cum a fost judecat mitropolitul, provoaca însă o nemulţumire generală, din care opoziţia îşĭ face o armă de luptă contra guvernuluĭ Sturdza, şi Sfântul Sinod este silit să revie asupra deciziuneĭ sale la 4 Decembrie 1896, ertând pe mitropolitul Ghenadie.

I. P. S. S. demisionează însă la 5 Decembrie 1897 şi se retrage la mănăstirea Căldăruşanĭ.

Revisuirea procesuluĭ mitropolituluĭ Ghenadie a atras după sine înlocuirea cabinetuluĭ D. Sturdza printr'un guvern sub preşidenţia luĭ P. Aurelian.

Gheorghian (Iosif). — Mitropolit Primat, născut la Botoşanĭ în 1829 August 29. A făcut studiile sale la şcoala Treĭ-Erarhĭ şi la Academia din Iaşĭ. Hirotonisit la 1846, s'a dus la Paris şi s'a ataşat la Capela Română, continuând instrucţiunea sa în acest oraş. Intors în ţară, a intrat la mănăstirea Teodorenĭ, apoĭ la 1865 a fost numit episcop de Huşĭ. Ales la 1879, episcop al Eparhieĭ Dunăreĭ de jos, în 1886 trece mitropolit primat şi păstoreşte în această demnitate până la 1883 Maĭ 1 când a demionat şi s'a retras la mănăstirea Căldăruşanĭ.

La 5 Decembrie 1897, în urma demisiuneĭ mitropolituluĭ Ghenadie Petrescu, I. P. S. S. Iosif Gheorghian este iarăşĭ ales mitropolit primat.

A publicat: *Viaţa sfîntuluĭ Constantin, Evreul rătăcit* (traducere) *Viaţa iuĭ Isus*, etc.

Gheorghieff (Evloghie). — Financiar, născut la Carlova (Bulgaria) în 1819, încetat din viaţă în Bucureştĭ la Iulie 1897.

La vîrsta de 18 anĭ fugi din orăşelul sĕŭ natal din cauza barbariilor turceştĭ şi veni în România la Brăila. Aci începu prin a fi succesiv hamal, zarzavagiŭ şi băiat de prăvălie, dar, cum treburile nu mergeaŭ, veni în Capitală şi intră la un cârciumar din calea Călăraşilor.

Pe timpul acela, se afla în Capitală mitropolitul bulgar Panaret. El şedea în apropierea cârciumeĭ unde servea Evloghie. Acesta, fiind un băiat deştept, ştiu să se facă plăcut mitropolituluĭ bulgar şi intră slugă la el.

De aci înainte începe cariera politică a luĭ Gheorghieff. In casa mitropolituluĭ se adunaŭ bulgariĭ refugiaţĭ şi carĭ pregătiaŭ revoluţiunea bulgară. Preşedintele lor era Liuben Caraveloff, fratele actualuluĭ şef al extrem rusofililor bulgarĭ.

Evloghie Gheorghieff asista la toate şedinţele comitetuluĭ şi devenise omul de încredere al mitropolituluĭ.

După câţĭ-va anĭ, mitropolitul moare şi'ĭ lasă o avere de 800 de mĭĭ de leĭ. Administrând averea sa cu multă sîrguinţă şi înţelepciune, Gheorghieff a lăsat o moştenire de vre o 20 milioane.

A făcut numeroase fapte filantropice atât în Bulgaria cât şi în România unde a dăruit 200.000 leĭ pentru *Fondaţiunea Carol*.

Prin testamentul sĕŭ a lăsat sume însemnate primărieĭ Capitaleĭ pentru bine-faceri.

Gherassi (Nicolae). — Jurisconsult. Data naşterei necunoscută. A facut studiĭ juridice în Francia şi întors în ţară a intrat în magistratură, înaintând până la demnitatea de consilier la Curtea de casaţie.

Demisionat în 1883, a făcut parte din cabinetul de sub preşedinţia d-luĭ Lascar Catargiu, ca ministru al justiţieĭ de la 29 Martie 1889 până la 5 Noembrie acelaş an, când s'a retras din preună cu întregul guvern.

De atuncĭ trăeşte, departe de luptele politice.

Gherea (Dobrogeanu I.) — Publicist, critic literar, născut la 21 Maĭ 1855, în guvernămîntuĭ Ecaterinoslaw (Rusia).

La vĕrsta de 19 anĭ, urmărit de guvernul rusesc din cauza ideilor sale socialiste, fugi în România unde după multe suferinţe materiale sfârşi prin a se stabili ca birtaş la gara Ploeştĭ.

Om cu multă erudiţiune, el dobândeşte la 1889 împămîntenirea cu dispensă de stagiu. Principalele sale scrierĭ sunt: *Concepţiunea materialistă a istorieĭ* (1890) *Studiĭ critice* 3 v. (1890) *Literatură şi ştiinţă* (1893).

Ghermani (Menelas). — Mare financiar, de origină din Macedonia, născut la 1839. A fost Ministru de finance de la 23 Martie 1888 până 29 Martie 1889, apoĭ de la 5 Noembrie 1889 până la 21 Februarie 1891 şi de la 27 Noembrie 1891 până la 3 Octombrie 1895.

Chemat în capul Ministeruluĭ de Finance tocmaĭ atuncĭ când agiul asupra aurului atinsese proporţiunĭ foarte marĭ, urcându-se până la 20 la %, Menelas Ghermani a fost autorul proectuluĭ de lege pentru stabilirea etalonuluĭ de aur, care a avut de resultat desfinţarea agiuluĭ.

Numele acestuĭ financiar se găseşte în capul multor întreprinderĭ economice şi industriale maĭ importante din ţară.

Ghika (principe Alexandru). — Fost Domn şi Caimacam al Munteniei, născut în 1795 Maĭ 1-u, frate maĭ mic al luĭ Vodă Grigore Ghika—încetat din viaţă la Ianuarie 1862 la Torre del Monte lĕngă Neapoli.

A fost maĭ întâiŭ mare ban al Romănieĭ micĭ şi apoĭ mare spătar, comandant al miliţiilor la 1828. In timpul ocupaţieĭ ruseştĭ, 'şi atrase iubirea luĭ Kisselef graţie

căruia fu numit la 1834 Domn al Munteniei.

La începutul Domniei sale, înfiinţă numeroase scoale rurale, încurajă formarea societăţei filarmonice sub presidenţia lui Câmpineanu, începu desrobirea Tziganilor, ajută chear întocmirea partidului naţional, dar încetul cu încetul are să lupte şi contra liberalilor şi contra partidului boeresc. Sprijinindu-se prea mult pe concursul Rusiei, făcu apel la dânsa care nu i'l acordă de cât în schimbul adăogirei unui articol la regulamentul organic, articol care nimicea de fapt independenţa politică şi administrativă a Munteniei.

Concesiunele făcute Rusiei, exilul lui Câmpineanu, urmărirele contra capilor mişcărei neisbutită din 1840, îngreunară din ce în ce mai mult situaţia lui Al. Ghika, ear străşnicia ce arătă în reprimarea complotului de la Brăila (1841) la care participase şi consulul rusesc din Galatzi, ridicară şi pe Ruşi contra sa, şi la 1842 Sultanul le acordă destituirea Domnului.

Al. Ghika se retrase la Viena unde se stabili până la 1853, apoi se reîntoarse în Muntenia şi la 1856 fu numit Caimacam până la unirea Principatelor, din preună cu T. Balş şi N. Vogoride.

Ghika (Ana).—Soră de caritate, născută la Iaşi în 1835, încetată din viaţă la 20 Februarie 1896 în Iaşi. Măritată foarte tênără cu generalul Gheorghe Ghika, se divorţează de bărbatul ei pentru nepotrivire de caracter la 1853 şi întemează la 1857 în Galatzi primul orfelinat de fete. In timpul holerei de la 1866 se distinge prin curajiul şi abnegaţiunea cu cari îngrijeşte pe bolnavi; în 1877 în timpul rezbelului contra Turciei, arată aceleaşi virtuţi dirijând un spital pentru răniţi şi cheltuind în acest scop ultimele remăşiţe ale averei sale.

Apoi, sora Ana Ghika se retrase la monăstirea Varatic unde duse o veaţă monahală.

Ghika (principe **Dimitrie**). — Bărbat politic născut la 31 Mai 1816, încetat din viaţă la 18 Februarie 1897, fiu al domnitorului Grigore Ghika.

Incă tînăr, principele Dimitrie Ghika, fu trimis în Germania, unde făcu studii strălucite, şi la întoarcere, intră ca ofiţer de cavalerie în garda imperială rusă. Nu stătu însă mult în această situaţiune; părăsi curtea Ţarului şi Rusia şi făcu o lungă călătorie în Europa, de unde nu se întoarse în ţară de cât la 1846.

La 1854 intră în magistratură, ca membru al Curţei de apel pentru puţin timp, şi apoi fu numit prefect de poliţie în Bucureşti.

La 1857, fu ales preşedinte al municipalităţei Bucureştilor, şi, peste puţin, membru în Divanul Ad-hoc, ca deputat al Ilfovului.

In Divanul Ad-hoc, Principele Dim. Ghika luă parte, împreună cu patrioţii luminaţi ai vremei, la actele cele mari ale acestei Adunări. Fu membru al comisiunei care a redactat *Memorandul explicativ al celor 4 puncte*; lui i se datoreşte accentuarea dorinţei de alegerea unui principe străin.

Partisan călduros al Unirei, Dim Ghika stărui, în Adunarea electivă, pentru alegerea Domnului deja ales de către Moldoveni.

In 1859, fu numit membru al Curţei de apel şi, cuiend, ales din noŭ preşedinte al municipalităţei Bucureştilor. Tot odată, este ales deputat în Camera şi, în 1860, ministru al cultelor.

Până în 1862, principele Dim. Ghika fu de mai multe ori ministru în guvernele de scurtă durată de atunci şi, în timp de un an, preşedinte al consiliului.

După 1864, împreună cu mai toţi fruntaşii ţărei, face opositiune guvernului lui Cuza şi la 1866 ia parte la răsturnarea acestui Domn.

Până în 1868, principele Dim. Ghika fu pe rînd ministru de interne, lucrări publice, externe, preşedinte de consiliŭ.

Ales, în acel an preşedinte al Camerei, rămase în această însărcinare până la 1873 şi, într'acelaşi timp, începu activitatea sa în direcţiunea operilor de bine-facere.

Deja în 1868, ca membru de căpetenie al familiei Ghika, fusese numit efor al spitalelor civile, cărora le-a consacrat peste 20 de ani de muncă stăruitoare.

Intr'acelaşi timp, principele Dim. Ghika presidă Senatul o îndelungată serie de ani, până la retragerea liberalilor în 1888. De atunci încoace, de mai multe ori, cetăţenii Capitalei i-aŭ dat sufragiile lor, ca representant al lor în Senat şi în 1896 a fost reales presedinte al acestui Inalt Corp deliberativ şi a acceptat să reia locul de primefor al spitalelor civile.

Scrieri: *Articles publiés dans les journaux*

valaques. Réponse au Morning et à l'Etoile du Danube. Prefectura poliţiei, proect de reformă (1856) *Amicilor şi inamicilor mei.*

Ghika (Elena) vezi **Dora d'Istria.**

Ghika (Emil I.).—Născut la 27 Decembrie 1848 în Iaşi. A făcut toate studiile sale în Paris. Intrat în diplomaţie la 1874 a fost numit prim secretar la agenţia din Petersburg, apoi la 1879 a fost adus în serviciul interior al Ministeruluĭ de externe şi pus în capul divisiuneĭ politice. Peste câte-va luni detaşat la legaţiunea din Paris e numit definitiv în postul de secretar la 1880. In 1881 trece agent diplomatic şi consul general la Sofia până la 1885 când e înaintat Ministru plenipotenţiar la Belgrad; la 1888 e transferat în aceaşĭ calitate la Athena, în 1889 la Petersburg şi în 1891 la Viena unde se găseşte până în present.

A luat parte ca voluntar în rĕzboiul Independenţeĭ de la 1877-78.

Ghika (principe **Grigore**). — Fost Domn al Munteniei de la 1822 până la 1828.

El se sili de îndată ce luă frânele guvernuluĭ să tămăduească măcar în parte rănile lăsate de revoluţia grecească. Luă măsurĭ pentru uşurarea dărilor, îndeplinind lipsurile din veniturile averilor mănăstireştĭ luate de Turcĭ de la călugăriĭ greceştĭ.

Sub Grigore Ghika se începu pavarea stradelor cu peatră, se înbunătăţĭ starea colegiuluĭ St. Sava, unde Gheorghe Lazăr începuse, încă din timpul luĭ Caragea, cursurile de matematică şi filosofie în limba română, cea alungată prin lunga domnie a Fanarioţilor, şi dotă şcoală cu maĭ mulţĭ profesorĭ românĭ. Acest Domn contribui foarte mult la redeşteptarea spiritului naţional, înnăbuşit maĭ bine de un secul, şi numi o comisiune, care să se ocupe cu elaborarea unuĭ regulament de reforme; ştiinţele şi şcoalele naţionale de la Iaşĭ şi Bucureştĭ produseră în scurt timp cele maĭ frumoase fructe.

Dar de şi Principatele eraŭ acum guvernate de Domnĭ pământenĭ şi începuseră a se folosi de oare-carĭ drepturĭ şi libertăţĭ, totuşĭ Ianicerii carĭ nimiciseră eteria grecească, le ţineaŭ încă ocupate şi comiteaŭ cele maĭ îngrozitoare escese. Atuncĭ ambasadorul englez protestă în numele puterilor europene şi provoeă pe Poartă sĭ'şĭ retragă trupele din Principate. Sultanul dete în adevăr ordinul de evacuare, însă Turciĭ nu eşiră de cât scoşĭ cu tunul. Impĕratul Rusieĭ, Nicolae Pavlovicĭ, care urmase după moartea fratelui sĕŭ Alexandru I, trămise la Constantinopol pe Minţiaki ca să aplaneze cestiunile dintre Rusia şi Turcia. Poarta la început nu primi condiţiunile propuse, însă, în urma ultimatuluĭ Rusieĭ, subscrise *Convenţiunea de la Cetatea Albă.* Prin articolul III al acesteĭ convenţiunĭ, Poarta se obligă a respecta privilegiile, tractatele şi actele relative la Principatele române, confirmate prin articolul V a'l tractatuluĭ de la Bucureştĭ, a complecta şi hatişerifele din anul 1802 şi a recunoaşte alegerea de domnĭ pământenĭ.

In timpul acesta, Greciĭ, încă din anul 1821, continuaŭ cu înverşunare contra Turcilor resbelul pentru independenţă; iar în anul 1827, Francia, Rusia şi Britania intervenirĕ a pacifica Grecia, însă fără resultat. In anul următor imperatul Nicolae, vĕzênd că Turcia nu voeşce să observe convenţiunea de la Cetatea Albă, declară al şeaptelea resbel şi dete ordin armatelor să treacă Prutul şi să ocupe Principatele. Grigore Ghika fugi în Transilvania.

Ghika (principe **Grigore**).—Fost Domn al Moldoveĭ născut în Botoşanĭ la 25 August 1807, încetat din viaţă la Meudon (Francia) la 26 August 1857, unde s'a sinucis. Intrat foarte tînĕr în oştire, ajunse în 1826 comandant general al miliţiilor, apoĭ fu numit secretar de stat la 1842, Ministru de Finance la 1843.

După căderea luĭ Mihail Sturdza, Poarta numi pe Grigore Ghika Domn al Moldoveĭ la 1849 în urma convenţiuneĭ de la Balta-Liman. El contribui foarte mult la desvoltarea spiritului naţional, încurajă literatura, deschise şcoale, imprimă pe socoteala sa manuscrisul Istorieĭ luĭ Şincaĭ.

Dar Ruşiĭ ocupară iarăşĭ ţara şi Grigore Ghika ne voind să se supue pretenţiunilor generaluluĭ Gortschiakof, ascultă poveţele Sultanuluĭ şi părăsi ţara la 1853.

Reintors în Iaşĭ după ce Ruşiĭ părăsiră Moldova, el se puse în capul reformelor celor marĭ precum: desrobirea Tziganilor (1855) desfiinţarea censureĭ pentru presă (1856) etc. etc.

Implinind termenul de şapte anĭ, el fu

înlocuit prin căimăcamia de treĭ şi plecă la Paris.

Ghika (Grigore I.)—Diplomat născut în Iaşĭ la 20 Decembrie 1847. A făcut toate studiile sale în Paris.

Fiind acolo student s'a angajat ca voluntar în armata franceză, a participat la resbelul franco-german şi s'a distins prin vitejia sa. Pentru bravura sa, i s'a acordat medalia militară franceză (1870)

Intrat în diplomaţie la 1874 ca secretar I-u la agenţia din Constantinopole, părăseşte serviciul când isbucneşte rezbelul Independenţeĭ întră în armata română, se distinge pe câmpiile Bulgarieĭ şi e decorat cu «Virtutea militară.»

La 16 Septembrie 1878 reîntră ca secretar în administraţia centrală a Minist. de Externe; ear la 1879 e detaşat la Petersburg. In 1882 e numit secretar general al Ministeruluĭ şi ocupă această funcţiune pînă la 1885. In 1886 este delegat în comisiunea europeană a Dunăreĭ şi în comisiunea mixtă a Prutuluĭ; la 1887 este iarăşĭ însărcinat cu funcţiunea de secretar general al Minist. de Externe. Inaintat Ministru plenipotenţiar în acelaş an, e trimis în această calitate la Berlin în 1888 unde stă până la 1896, când trece la Paris.

Ghika (principe **Ioan**). — Om de stat, publicist, academician, încetat din viaţă la Gherghanĭ la 22 Aprilie 1897.

Ion Ghika s'a născut în 1814 din banul Dimitrie Scarlat Ghika şi Maria Scarlat Câmpineanu. Şi-a făcut primele studiĭ în ţară, şi pe cele superioare în Francia, unde a studiat la şcoala centrală. La 1841 s'a întors în ţară şi a fost numit, de către Mihaĭ Sturdza, profesor la Academia Mihăileană din Iaşĭ, unde a stat pînă în 1843.

In Iaşĭ, Ion Ghika a strâns legăturĭ intime cu tineretul inteligent şi progresist care numěra deja personalităţĭ marcante în rêndurile sale, precum, Costache Negri, Vasile Alexandri, M. Kogălniceanu, etc.

La 1843, părăsind profesoratul, reveni în Bucureştĭ. Aci, luă o parte foarte activă prin asociaţiunĭ literare, prin presă, la lucrarea de pregătire a spiritelor pentru ideile de progres şi în favoarea redobîndireĭ vechilor drepturĭ ale ţĕrilor.

Cu puţin înainte de mişcarea de la 1848 îl găsim în fruntea asociaţiilor, carĭ împingeaŭ la înlăturarea legiuireĭ dată de străinĭ şi la acordarea libertăţilor constituţionale.

Om de acţiune, dar şi foarte mare bărbat de cugetare, fără îndoială, cel maĭ destoinic diplomat al nostru pe acel timp, Ion Ghika fu trimis ca reprezentant al ţăreĭ la Constantinopol.

Evenimentele de la 1848, şi, apoĭ, căderea revoluţieĭ, îl găsiră la Constantinopol, unde rĕmase ca exilat. Rolul ce Ion Ghika a avut în acel oraş a fost neajuns de mare. In activitatea emigraţiuneĭ române, Ion Ghica a fost sfătuitorul şi organisatorul generoaselor încercărĭ neisbutite ale luĭ N. Bălcescu şi celor-l'alţĭ în Ungaria şi Ardeal; tot el a fost iniţiatorul mişcărilor emigraţilor stabiliţĭ în Turcia.

In scurt timp, Ion Ghika căpătase la Constantinopol o mare trecere, atât pe lângă personagiile turceştĭ cât şi pe lângă trimişiĭ Puterilor străine. Influenţa sa a folosit'o spre a atrage atenţiunea asupra mareĭ însemnătăţĭ ce aveaŭ ţările Române la Dunăre, şi asupra necesităţeĭ de a le organisa ca un bulevard al civilisaţiuneĭ europene în Orient. Atât de mare era încrederea Turcilor în exilatul român, în cât, pe la 1852, a fost numit guvernator al insuleĭ Samos, care se bucura de autonomie în imperiul otoman. La Samos, Ion Ghika avu prilej să-şĭ arate admirabilile sale aptitudinĭ de administrator, spre marea mulţumire a Europeĭ chiar, pe care o îngrijaŭ, până atuncĭ, foarte mult corsariĭ din Archipelag.

In 1859, după convenţiunea din Paris, Ion Ghika se întoarse în ţară. Căimăcămia din Muntenia îĭ refuză drepturile cetăţeneştĭ şi'l împiedică de a întra în Adunarea electivă.

După alegerea luĭ Cuza ca Domn al ambelor ţĕrĭ, Ion Ghika e fost de maĭ multe orĭ ministru până la lovitura de Stat din 1864. De atuncĭ trecu în rêndurile opoziţieĭ şi fu dintre ceĭ maĭ activĭ lucrătorĭ la răsturnarea principelui şi pentru aducerea unuĭ Domn străin.

In 1865, Ion Ghika călători în Francia, Belgia şi Italia, pentru a găsi pe membrul dinastieĭ europene care să primească eventual a fi Domnul României.

Această călătorie, ca şi o alta făcută de Ion Brătianu, în acelaşĭ scop, de şi nu dăduse resultate positive, lăsase credinţa că

cel puţin două dinastiĭ ar fi putut da un principe al Românieĭ.

In faptul de la 11 Februarie 1866, Ion Ghika a jucat un mare rol. El a şi fost însărcinat, apoĭ cu preşedinţia cabinetuluĭ, şi cu ministerul afacerilor străine. In această calitate, a avut o puternică acţiune, şi, fără îndoială, luĭ i se datoreşte imens în reuşita intreprindereĭ de atuncĭ.

După 1866, Ion Ghika a format cabinetul de sub presidenţia sa de la 15 Iulie avênd şi portofoliul Ministeruluĭ de Interne până la 2 Martie 1867, apoĭ la 1870 după retragerea luĭ Manolache Costache Epureanu formează la 18 Decembrie guvernul care cade aşa sgomotos în urma manifestaţiude la sala Slătineanu cu prilejul banchetuluĭ dat de colonia germană (11 Martie 1871).

De la 1881 până la 1888 Ion Ghika a fost Ministrul ţăreĭ la Londra.

Membru al Academieĭ, publicist de o mare valoare, a colaborat la ziarele *Progresul* (1844) *Opiniunea Constituţională* şi a publicat: *Reorganizarea Românieĭ. Convorbirĭ economice, Vade mecum al inginerului şi comerciantului, Amintirĭ din pribegie, Scrisorĭ către Alexandri, etc.*

Ghika (principe **Ioan Gr.**) — General, născut la Iaşĭ în Noembrie 1829, încetat din viaţă în 21 Martie 1891, fiul Principeluĭ Grigore V. Ghika X, Voevod al Moldoveĭ — şi Domniţeĭ Elena fiica luĭ Iancu Sturza.

A făcut studiile elementare la colegiul des «Jésuites» din Fribourg, studiile literare şi militare sub direcţiunea Maioruluĭ Comitele de Girard, şi a R. P. de Girard, tot la Fribourg, studiile de drept şi de filosofie cu marele jurisconsult Odier şi ilustrul filosof Ernest Naville la Geneva.

S'a întors în ţară în anul 1851: după ce a fost de maĭ multe orĭ ministru sub domnia tatăluĭ sĕŭ, a fost deputat în Camera Convenţională a Moldoveĭ, în momentul alegereĭ Domnuluĭ Alexandru Ion Cuza. In 1861 a părăsit Moldova pentru Muntenia şi s'a stabilit la Bucureştĭ unde a fost ales de Cuza-Vodă ca ministru de resbel, şi ministru al Afacerilor străine. Se despărţise de Cuza Vodă, la lovirea de Stat, vĕzênd că nu maĭ rĕspundea la idealul ţĕreĭ; şi evenimentele fiind favorabile la chemarea unuĭ principe strein, a lucrat din toate putinţele sale la instalarea regimuluĭ actual. Agent diplomatic la Viena, apoĭ reprezentant diplomatic la Constantinopol (1872—1877) în timpul cel maĭ critic, significă cesarea plăţeĭ tributuluĭ, ia parte la declararea rĕsboiuluĭ stând la postul sĕŭ până la ultimul minut. Ataşat extra-ordinar al guvernuluĭ român pe lângă persoana M. S. ţarul Alexandru II l'a însoţit de la Kişineŭ, a trecut Dunărea, şi a făcut toată compania din 1877—1878. După rĕzboiŭ, numit general de divizie, fuse trimis la Petersburg; când România fu recunoscută ca Stat independent, i s'a dat titlul de ministru plenipotenţiar şi trimis extra-ordiuar.

Afară din discursurĭ şi lucrările sale oficiale, principele Ion Gr. Ghika a lăsat maĭ multe studiĭ de drept internaţional şi constituţional, tractate tecnice, fragmente literare, corespondente şi memoriĭ — nepublicate până acum.

Ghika (Pantazi.)—Publicist, ziarist, născut în Bucureştĭ, încetat din viaţă la 19 Iulie 1882 în Bucureştĭ, înmormântat la Gherghanĭ. Terminând studiile în drept la Paris, a fost cât-va timp procuror şi president la Tribunal apoĭ a îmbrăţişat la 1858 cariera de avocat şi a fost în 1860 prefect de Ialomiţa.

Ca ziarist, P. Ghika a colaborat la *Stindardul, Nuvelistul, Românul, Naţionalul, Literatorul.* El a publicat: *Neacşa şi Mircore,* (1861) *Mărgăritărel, legendă* (1861) *Impresii de călătorie din Moldova* (1863) *Schiţe din Societatea română* (1863) *Adulter* nuvelă 1873, etc. Apoĭ pentru teatru a scris o revistă pamflet *Aĭ cuvêntul* în colaborare cu alţĭ scriitorĭ şi *Sterian Păţitul* comedie în 3 acte. A publicat numeroase cantonete între carĭ *Cloşca cu puiĭ.*

Ghika-Brigadier (Alexandru).—Diplomat, născut în Iaşĭ la 13 Ianuarie 1847. A făcut toate studiile sale în Francia de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în drept al facultăţeĭ din Paris.

A intrat în diplomaţie la 1870 ca şeĭ al divizieĭ politice în administraţia centrală a Ministeruluĭ Afacerilor strĕine. La 1871 este însărcinat cu funcţiunea de prim secretar pe lângă agenţia din Constantinopol, în acelaş an trece prim-secretar la Viena, iar la 1872 demisionează. La 1888 reintră în diplomaţie cu gradul de consul general la Budapesta; la 1891 trece agent diplo-

matic la Sofia până la 1892 când vine în administrația centrală secretar general. La 1894 e înălțat ministru plenipotențiar, afară din cadre; pus în disponibilitate la 1895, e rechemat ca agent diplomatic la Sofia în 1896, apoĭ la Belgrad unde se găseşte până în present.

Gianni (Dimitrie).—Om politic, avocat, născut în Bucureştĭ la 15 Iulie 1838. A făcut studiile gimnaziale în țară ear cele juridice în Berlin.

Intors în țară la 1865, a ocupat în timp de opt lunĭ funcțiunea de procuror pe lângă Curtea criminală din Bucureştĭ şi apoĭ a îmbrățişat cariera de avocat pe care a ecsercitat'o continuŭ până astăzĭ. A intrat în viața politică la 1867 făcênd parte aproape din toate legislaturile

Ales în 1878 vice-preşedinte al Camereĭ, a intrat la 1880 29 Iulie, în ministerul de sub preşidența luĭ I. Brătianu ca ministru al Justiție până la 10 Aprilie 1881 când a demisionat. De aci înainte, el s'a apropiat maĭ mult de grupul disident al luĭ C. A. Rosetti până la 1888 când la sfârşitul cabinetuluĭ I. Brătianu, a primit iarăşĭ pentru câte-va zile portofoliul justiției de la 1 la 23 Martie. La 1896 şi 1897 d. Dim. Gianni a fost ales preşedinte al Camereĭ.

Giurescu (Dimitrie).—Maior, născut la 27 Iulie 1835, mort la 7 Noembrie 1877. Intră în armată ca scriitor la 1852, apoĭ demisionează în 1856 şi se reangajează ca soldat la 1858. La 1861 e înaintat sublocotenent şi la 1875 maior. In timpul rezbeluluĭ Independenței, rănit, el moare în capul batalionuluĭ săŭ din Reg. 4 dorob. stimulând soldațiĭ la atacul din fața Rahoveĭ la 7 Noembrie 1877.

Glück (Teophile).—De origină austriacă, fost medic-şef al Spitaluluĭ Brâncovenesc, născut la 1824, încetat din viață în Bucurescĭ, la 17 Septembrie 1884. A început prin a fi medic şcolastic, apoĭ medic de despărțire, medic primar şi Director general al serviciuluĭ sanitar la 1875.

Göbl (Francisc).—Tipograf, născut în Viena la 1822, încetat din viață în Bucurescĭ la 3 Ianuarie 1886.

A fost adus în țară la 1852 de către Mitropolitul Nifon, pentru tipărirea cărților bisericeştĭ, ca maşinist tipograf.

La 1864 se asociază cu Walter şi Ispirescu şi deschide un stabiliment tipografic, sub firma «*Lucrătoriĭ Asociațĭ*»; după moartea luĭ Walter şi retragerea luĭ Ispirescu din asociațiune, Göbl conduce singur stabilimentul sĕŭ până la 1883, când lasă fiilor sĕĭ firma F. Göbl, cu brevetul de furnisor al Curțeĭ.

A adus serviciĭ reale tipografieĭ, formând pe maĭ toți maşiniştiĭ tipografĭ din țară carĭ i-aŭ fost elevĭ.

Prin economie şi munca sa, ajunsese în capul uneĭ averĭ însemnate, moştenită de fiĭ sĕĭ, carĭ urmează profesiunea părintească, fie singurĭ uniĭ, fie asociațĭ între dênşiĭ.

Gogu (Constantin).—Profesor, născut în Câmpulung la 1855, încetat din viață la Craiova la 1896. A început studiile sale în Bucurescĭ la liceul Mateĭ Basarab şi le-a terminat la Paris, de unde s'a întors cu titlul de doctor în ştiințele matematice.

Reîntors în țară, a ocupat catedra de geometrie analitică la facultatea de ştiințe din Bucurescĭ, de la 24 Octombrie 1881 şi până la moartea sa.

A publicat: *L'inégalité lunaire à longue période* (1888). *Observațiunĭ asupra variațiuneĭ gradațiuneĭ în aceiaşĭ localitate.*

Golescu (Alexandru G.).—Om politic, vĕr cu Ştefan şi N. Golescu, născut la 1819, încetat din viață la 1881. A făcut studiile sale la liceul Sf. Sava în Bucurescĭ şi a urmat treĭ anĭ cursurile Şcoaleĭ centrale din Paris. Intors în țară la 1840, a fost cât-va timp inginer, apoĭ amestecat la mişcarea revoluționară din 1848, a fost secretar al guvernuluĭ provisoriŭ, iar maĭ têrziŭ agent al țĕreĭ la Paris. In acest oraş s'a şi stabilit după căderea guvernuluĭ național.

A fost ministru de finance în cabinetul Dim. Ghika de la 16 Noembrie 1868 până la 2 Februarie 1870, când a luat şi preşidența Consiliuluĭ până la 20 Aprilie acelaşĭ an.

A publicat: *De l'abolition du servage dans les Principautés Danubiennes* (1856).

Golescu (Dinică).—Om politic, cunoscut şi sub numele de *Constantin Radovicĭ din Goleştĭ.* Data naşteriĭ necunoscută, încetat din viață la 1828.

A făcut lungĭ călătoriĭ prin strĕinătate, căutând maĭ ales să-şĭ dea seama de starea desvoltăreĭ intelectuale în Francia şi Italia. Intors în ţară la 1826, el descrie îndată în cartea sa «*Insemnare a călătorieĭ mele Constantin Radovicĭ din Goleştĭ, făcută în anul 1824, 1825 şi 1826*, starea înfloritoare a instituţiunelor din strĕinătate, faţă cu cele din ţară. Apoĭ pe moşia sa Goleştĭ, el întemeiază o şcoală primară a căreĭ conducere o încredinţează renumituluĭ profesor Aron Florian, adus de dênsul din Transilvania.

Dinică Golescu dinpreună cu Eliade Rădulescu, se pot considera ca adevĕraţiĭ întemeetorĭ aĭ *Societăţeĭ literare*. Doritorĭ de a împinge poporul pe calea cultureĭ, eĭ alcătuesc un program de regenerare care trebuia ţinut în secret, realizat treptat, şi care n'a fost comunicat celor-l-alţĭ membriĭ aĭ societăţeĭ de cât maĭ têrziŭ.

Dinică Golescu a maĭ lăsat ca publicaţiunĭ: *Adunare de pilde bisericescĭ şi filosoficescĭ* (1826).

Golescu (Iordache). — Bărbat politic, născut la 1768, încetat din viaţă la 1848. Om foarte erudit, vĕrsat în cunoştinţa limbelor strĕine, a ocupat diferite slujbe administrative, ajungênd până la demnitatea de mare Vornic la 1840, pe timpul domnieĭ luĭ Alexandru Ghika.

La 1821 a fost în înţelegere cu poetul Rigas care plănuea înfiinţarea uneĭ confederaţiunĭ balcanice cu statele creştine; iar la 1828 a fost mare Logofĕt al dreptăţeĭ. Când a isbucnit revoluţiunea din 1848, s'a refugiat în Orşova unde a murit.

Iordache Golescu a publicat la 1840 o *gramatică* şi a maĭ lăsat netipărite *Dicţionarul româno-elenesc. Dicţionarul elenesc-român. Charta veche a ţĕreĭ româneştĭ. Colecţiune de proverbe şi maxime*, publicată de Juliu A. Zanne (1895).

Iordache Golescu era frate cu Dinu Golescu.

Golescu (Nicolae).—General, om politic, născut la 1810 în Câmpulung, încetat din viaţă la 1878, fiul mareluĭ Logofĕt Dinu Golescu. A făcut studiile sale în Svitzera şi apoĭ intorcêndu-se în ţară, intră ca junkăr (cadet) în oştirea din Muntenia la organisarea eĭ. Adjutant al Domnitoruluĭ Al. Ghika, Nicolae Golescu îndeplini în 1839 funcţiunea de Prefect de poliţie în Bucurescĭ şi de Ministru de Externe. La 1841 părăseşte oştirea şi e numit procuror general la Curtea de apel, apoĭ director la Ministerul de Interne, dar părăseşte administraţia în 1847 spre a face parte din Comitetul revoluţionar dinpreună cu fratele sĕŭ Ştefan, C. A. Rosetti, Ioan Ghika, etc. Ministru de Interne sub domnia luĭ Bibescu, păstrează această demnitate chear dupĕ abdicarea Domnitoruluĭ la 1848 şi apoĭ dinpreună cu Tell şi Eliade face parte din locotenenţa Domnească. Intrând Turciĭ în ţară, Nicolae Golescu este arestat şi trimis peste graniţă. El se stabileşte atuncĭ în Paris unde locueşte până la Iulie 1857, şi susţine pe lângă puterile streine cererile Românilor.

Reîntors în ţară, Nicolae Golescu este amestecat la toate evenimentele însemnate prin carĭ a trecut România, precum: Unirea Principatelor, alegerea luĭ Cuza şi apoĭ mişcarea din 1866 care aduce dupĕ sine întemeerea dinastieĭ M. S. Carol I.

Membru în locotenenţa Domnească de la 11 Februarie până la 11 Maĭ 1866, N. Goleseu este maĭ têrziŭ Ministru Preşedinte şi Ministru de Externe de la 1 Maiŭ 1868 până la 16 Noembrie acelaşĭ an, apoĭ maĭ têrziŭ, inspector general al guardeĭ naţionale de la înfiinţarea eĭ şi până la disolvare.

Golescu (Radu). — Colonel, cunoscut sub porecla de *Catană*, frate cu Nicolae şi Ştefan Golescu. S'a născut la Câmpulung în 1817, a murit la moşia sa Dracea (Teleorman) în 1877.

A intrat ca junkăr în oştire unde a căpătat toate gradele sale până la cel de colonel.

A fost amestecat dinpreună cu fraţiĭ sĕĭ la mişcarea revoluţionară din 1848 şi a stat închis la Brussa, arestat de Turcĭ timp de treĭ anĭ. N'a scăpat de acolo de cât în 1853 spre a se duce în Francia. La 1856 i se dete permisiunea să se reîntoarcă în ţară şi reluă serviciul militar.

Golescu (Ştefan).—Om politic, născut în Câmpulung la 1809, încetat din viaţă la Nancy în 1874 Septembrie 8. A făcut studiile sale în Svitzera şi apoĭ reîntors în ţară, intră în armată.

Adjutant al Domnitoruluĭ Al. Ghika, părăsi oştirea sub domnia luĭ Bibescu spre a ocupa maĭ multe funcţiunĭ publice şi demisionă în 1847 spre a participa la miş-

carea revoluţionară dinpreună cu Eliade, Tell, fratele sĕŭ Nicolae, C. A Rosetti şi alţii. Membru al guvernului provisoriŭ în urma abdicăreĭ Domnitorului G. Bibescu, Ştefan Golescu e nevoit să fugă în Francia unde se stabileşte până la 1857, lucrând dinpreună cu ceĭ-l'alţĭ refugiaţi pentru îndeplinirea aspiraţiunelor ţĕreĭ.

Membru în divanul ad-hoc, Ştefan Golescu e de aci înainte strâns legat de toate evenimentele politice la carĭ a participat fratele sĕŭ Nicolae cu C. A. Rosetti, I. C. Brătianu, etc. De la 5 August 1867 el presidează guvernul până la 1 Maĭ 1868 avênd şi portofoliul internelor. La această epocă se retrage spre a da locul fratelui sĕŭ Nicolae. In cabinetul Ioan Ghika, a fost Ministru de Externe de la 2 Martie până la 24 Maĭ 1867.

Gorjan (August).—General de brigadă, născut la 1 August 1837. A intrat în oştire ca soldat la 1856 şi la 1860 a fost înaintat sub-locotenent, iar la 1867 oficer superior. Locotenent-colonel în 1872, ocupă funcţiunea de director al prefecturei poliţieĭ Bucureşciului de la 1873 până la 1875 când se reîntoarce la regiment.

Inaintat colonel la 1878, a ocupat funcţiunea de director general al poştelor la 1891. In 1896 a fost înaintat general de brigadă.

Publicaţiĭ: *Mitologia elementară* (1874). *Frederic cel mare, regele Prusieĭ* (1875). *Elemente de geografie* (1876). *Noul metod de geografie elementară* (1885). *Geografia maĭ multor judeţe* (1885—1892). *Atlas geografic* (1891).

Când a isbucnit mişcarea revoluţionară anti-dinastică de la 24 Martie 1870 în Ploeştĭ, August Gorjan pe atuncĭ maior, a fost din preună cu colonelul Polizu, însărcinat cu restabilirea ordineĭ.

Grădisteanu (Constantin).—Om politic, născut la 1830, încetat din viaţă la Aprilie 1890. A făcut studiile sale în Francia. A fost Ministru de finance în cabinetul Epureanu de la 20 Aprilie până la 18 Decembrie 1870, şi president al Camereĭ în 1890.

Grădisteanu (Grigore). — Bărbat politic, născut în Bucureşcĭ la 14 Octombrie 1816, încetat din viaţă la 28 Februarie 1892.

Primele sale studiĭ le-a făcut în casa părintească şi apoĭ la colegiul Sf. Sava.

La 1840 a fost numit supranumerar la cancelaria *Sfatuluĭ Consultativ*, apoĭ registrator şi maĭ tĕrziŭ cap de măsă la cancelaria domnească şi la Secretariatul Statuluĭ.

Amestecat la mişcarea revoluţionară din 1848, amic intim cu Eliade, Goleştiĭ Tell, el este numit director la Ministerul de Interne sub Nicolae Golescu, face parte din deputaţiunea trimisă la Constantinopole spre a expune Sultanuluĭ dorinţele ţĕreĭ şi este exilat la venirea Turcilor în ţară.

Grădişteanu se stabileşte atuncĭ la Paris unde colaborează la maĭ multe ziare franceze, cu deosebire la scrierea luĭ Elias Regnault asupra Ţĕrilor Române şi presintă Congresuluĭ din Paris un memoriŭ asupra Unireĭ Principatelor sub un Domn strein.

La 1858 Gr. Grădişteanu reintră în ţară şi lucrează la unirea Moldoveĭ cu Muntenia şi susţine candidatura luĭ Cuza.

Reîntors în Francia la 1863, Gr. Grădişteanu se stabileşte acolo spre a'şĭ creşte copiĭ şi la revenirea sa în ţară nu maĭ ia nicĭ o parte la luptele politice dintre partide.

Grădişteanu (Petre).—Avocat, om politic, publicist, născut în Bucureşcĭ la 1841. A făcut studiĭ în drept la Paris, de unde s'a întors cu titlul de licenţiat şi s'a înscris în baroŭ, intrând tot de o dată şi în viaţa politică.

Natură foarte turbulentă, a jucat un rol important rênd pe rênd în tabăra conservatorilor, apoĭ în acea a liberalilor, atrăgênd atenţiunea publică maĭ ales în timpurĭ de agitaţiĭ electorale.

A făcut aproape necontenit parte din Corpurile legiuitoare, fie ca deputat, fie ca senator.

Colaborator vremelnic la *Românul*, a fundat în 1870 *Revista Contimporană*, apoĭ în 1886 un ziar umoristic *Colivia*, care a avut o foarte scurtă durată.

A maĭ colaborat şi la multe alte ziare.

A publicat: *O noapte pe ruinele Tĕrgovişteĭ*, tabloŭ în versurĭ (1857). *Scrisorĭ asupra raportuluĭ Ministeruluĭ justiţieĭ din 1868. Femeea dinaintea legeĭ* (1873). *Cer cuvêntul*, revistă teatrală. *Scrisorĭ deschise către luminaţia sa Beizadea D. Ghika* (1885).

Aşezămintul Nifon Mitropolitul (1897). *Proect de lege pentru agravarea şi suspendarea pedepselor* (1897).

Petre Grădişteanu este autorul proectuluĭ de lege votat în 1877 pentru înfiinţarea societăţeĭ dramatice şi al proectuluĭ cu putere retroactivă pentru desfiinţarea dreptuluĭ de urmărire asupra leturilor şi pensiunilor civile şi militare (1881), care 'ĭ a atras binecuvêntările slujbaşilor şi blestemul cămătarilor.

Tot el este autorul proectuluĭ de lege pentru desfiinţarea clauselor penale din contractele de împrumuturĭ (1879).

Grandea (Grigore).—Publicist, ziarist, născut la 1843 în Ţăndăreĭ (Ialomiţa), încetat din viaţă la 1897. Dupĕ ce face treĭ clase gimnasiale, intră în şcoala de medicină a doctoruluĭ Davila, fără a avea însă nicĭ o predilecţie pentru acest studiŭ. Cu toate acestea, isbuti să fie numit profesor de botanică şi fisiologie la şcoala de medicină, dar în urma unuĭ articol scris contra Ministrulnĭ de Rezbel, fu destituit. Intre 1872 şi 1874 este revisor şcolar, la 1874 profesor de literatură franceză la liceul din Craiova unde a funcţionat maĭ mulţĭ anĭ, apoĭ dupĕ o viaţă destul de sbuciumată, e numit profesor la gimnasiul din Bacău unde funcţionează până la 1897.

G. Grandea a publicat: *Preludiŭ* (1862) cu o prefaţă de G. Sion. *Miosotis* (1865). *Fulga sau Ideal şi real* (1873). *Poesiĭ noue* (1873). *Aurel.—Ipsilant şi Tudor.—Carpaţiĭ şi Balcaniĭ*, etc, etc.

El a colaborat la maĭ multe ziare politice şi reviste literare, între altele la *Dâmboviţa* până la încetarea eĭ în 1865. *Albina Prutuluĭ* (1868—1871). *Tribuna* care încetă dupĕ treĭ lunĭ (1873). *Albina Pinduluĭ*, (1875).

Greceanu (Ioan).—Născut la 1835 în Iaşĭ, a făcut studiile în Francia şi Germania şi apoĭ a intrat în armată la 1857 cu gradul de cadet. Inaintat sub-locotenent la 1858, devine maior în 1865 şi colonel la 1875.

De la sosirea Principeluĭ Carol în ţară, a fost numit adjutant domnesc şi apoĭ i s'a încredinţat demnitatea de Prefect al Palatuluĭ, pe care a ocupat-o până la moartea sa 5 Martie 1891.

Grecescu (Dimitrie). — Doctor în medicină de la facultatea din Paris, născut în Cerneţĭ la 1841 Iunie 15. A făcut studiile sale primare în Cerneţĭ şi în Severin, cele liceale şi medicale în colegiul Sf. Sava şi în Şcoala de Medicină şi Farmacia din Bucureştĭ. — Intern al Spitalelor civile ale Eforieĭ din Bucureştĭ, în 22 Aprilie 1860, licenţiat în medicină în 1864 Februarie, ajunge doctor în medicină cu diplomă de la facultatea de medicină din Paris, în anul 1868. — A fost numit profesor de botanică, la şcoala de medicină şi farmacie în anul 1868 Iunie 17 şi director al grădineĭ botanice; transferat profesor de botanică medicală la Facultatea de medicină din Bucureşcĭ, Director al laboratoriuluĭ de botanică medicală şi Medic-şef al serviciciuluĭ consultaţiilor Spitaluluĭ de copiĭ.

Ca fost elev al Şcoaleĭ naţionale de medicină şi farmacie, a servit în armată ca medic militar şi a trecut succesiv, prin gradele de medic de batalion clasa II-a apoĭ cl. I-a, gradele de medic de regiment clasa II-a şi clasa I-a până în anul 1878 Octombrie, când a demisionat, eşind cu gradul de medic principal.

A luat parte activă în campania din Bulgaria, în resbelul din 1877—1878; a avut direcţiea spitalelor timporare din Turnu-Măgurele de la 4 Decembrie până la 1 Aprilie 1878.

Ca lucrărĭ sciintifice a tipărit: *Flora Generală a Europeĭ, Flora specială a Romanieĭ. Du Champignon de la Teigne faveuse.* Paris 1868. *Epididimita blenoragică*, (1871). *Plantele grădineĭ Botanică din Bucurescĭ* (1876). *Enumeraţiea plantelor Romanieĭ* (1880), etc.

Grigore. Mitropolitul Valahieĭ, încetat din viaţă la 24 Iunie 1834. Nascut în Bucurescĭ, a făcut studiile la Sf. Sava şi apoĭ s'a călugărit, intrând la mănăstirea Neamţu. In timpul ocupaţiuneĭ ruseştĭ la 1829, a fost surgiunit în Basarabia pentru că ceruse milă năvălitorilor şi să opusese ca clerul să fie luat de la altare pentru a merge să care muniţiunile de războiŭ, slujind ca vite.

Mitropolitul Grigore a publicat: *Invăţătura pe scurt pentru nunţĭ* (1838). *Carte ce se numeşte 'Puţul Sfântuluĭ Ioan Gură de aur* (1839) *Istoria bisericească* 4 volume (1849) publicate toate dupĕ moartea sa.

Grigore (Ion). Născut la 1849 Septem-

brie 14, în Comuna Mălăeşti din judeţul Prahova, fiul unui plugar, recrutat la 1870 ca soldat în Regimentul 7 de infanterie, apoi liberat la espirarea termenului şi trecut în reservă.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ din 1877, el este chemat în activitate ca soldat la Batalionul 2 de vênătorĭ. La 30 August 1877, căzând reduta Griviţa în mâinele armateĭ române, soldatul Grigore Ion ajutat de sergentul Stan Gheorghe şi Nica Vasile caporal, cucereşte un steag turcesc.

Pentru această faptă, el a fost decorat cu *Steaua Românieĭ, Virtutea Militară* şi ordinul *Sfântul Gheorghe.*

El are astă-zĭ o pensie de la Stat şi ocupă o mică funcţiune subalternă la Primăria Capitaleĭ.

Grigorescu (Nicolae).— Pictor, născut la 15 Maiŭ 1838 în Bucurescĭ. Cât isprăvi studiile sale liceale, intră ca ucenic la un zugrav de biericĭ de la care primi cele d'ântâĭ noţiunĭ ale picturei; apoĭ plecă spre Paris în 1859, oprindu-se în drum la monăstirea Agapia pe care o zugrăvi spre a'şĭ agonisi baniĭ trebuincioşĭ pentru drum.

La Paris ajunse în 1861 şi intră în şcoala de bele-arte, producênd în decursul şederei sale acolo numeroase opere însemnate. La 1864 se reîntoarse în Bucurescĭ, călătorind din când în când prin Italia, Grecia, Anglia şi pretutindenĭ unde arta sa se putea perfecţiona.

Opera luĭ N. Grigorescu este colosală; între principalele tablourĭ ale sale, se pot cita: *La Smârdan*, tabloŭ istoric care se găseşte în sala de Consiliŭ a Primărieĭ Capitaleĭ, *Cortul Ţiganilor, Portretul generaluluĭ Năsturel Herescu, Ţiganca. Care cu boiĭ, Un transport de muniţiunĭ, Justiţia divină urmărind crima. Un evreŭ. Defilarea prisonierilor turcĭ pe dinaintea Regeluĭ Carol I, Dorobanţul, etc, etc.*

Grigorovitza (Emanoil). — Profesor, născut la Rădăuţĭ în Bucovina. A făcut clasele primare la părintele sĕu, a intrat apoĭ în gimnaziul superior din Cernăuţĭ şi după ce a frecuentat universitatea şi a absolvit şcoala normală de acolo, a obţinut diploma de profesor de limba germană, istorie şi geografie pentru institute civile. A stat ca profesor un an şi venind în ţară (1879), a ocupat întâiŭ funcţia de director de şcoală, apoĭ de Şef-Interpret la fosta Companie de cale ferată Lemberg-Cernăuţĭ-Iaşĭ şi în urmă a dat diferite concursurĭ strălucite ca profesor secundar înaintea universităţiĭ din Iaşĭ, după care a fost numit profesor suplinitor de limba germană la liceul din Iaşĭ şi profesor asistent la şcola militară din aceiaşĭ localitate. La 1889 a fost numit cu titlu definitiv, profesor la şcoala normală de institutorĭ din Bucureşcĭ şi maĭ târziu suplinitor la Liceul Sf. Sava, post pre care l-a schimbat la 1890 cu profesoratul definitif la şcoala de oficerĭ din capitală.

La 1892, obţinând diploma de doctor în filosofie, a fost numit, profesor de limba rusă la şcoala superioară de Rĕzboiŭ din Bucurescĭ.

In decursul activităţeĭ ca profesor în Capitală, a publicat o serie însemnată de scrierĭ didactice şi literare, precum:

Ântâia şi a doua carte de lectură germană. Etimologia şi Sintaxa germană. Carte de Exerciţiĭ la Etimologia germană. *Autoriĭ Germanĭ* lectură specială din Grimm, Campe, Lessing. *Fragmente didactice şi teologice* din literatura germană. *Dicţionar Scolar român-german,* (cu supliment de gramatică şi ortografie). *Curs complect de limbă rusă* (publicat sub auspiciile şcoaleĭ superioare de rĕzboiŭ). *Studiu asupra epocelor slave* (disertaţiune linguist-mitolog în limba germană). *Traducerĭ ritmice germane din poesiile luĭ Mih. Eminescu, Criminalitate şi Şcoală. Diferite traducerĭ prosaice şi poetice, Impresiunĭ didactice, Ornicul metric Tablou sinoptic. Mare Dicţionar Rus-Român* şi *Român-Rus, Carte de Exerciţiĭ la Sintaxa germană şi Lexiconul de Campanie român-rus-bulgar-german.*

Grimani (Nicolae).—Pictor, născut în Slatina la 1872. Dupĕ ce a urmat câţĭ-va anĭ cursurile liceale, a plecat la Münich unde a făcut şcoala de Bele-arte şi apoĭ la Paris, şcoala de arte decorative.

Are un talent deosebit pentru pictura Nimfelor. Principalele sale producţiunĭ sunt: *Potretul M. S. Regeluĭ Carol. Apostoliĭ Petru şi Pavel,* aşezat la liceul din Ploeştĭ.

Grunaŭ (Adref G.). Fiul D-ruluĭ G. A. Grunaŭ, medic şi dênsul, născut în Bucurescĭ la 11 Februarie 1821, încetat din viaţă la 18 Septembrie 1892 la Vălsăneştĭ. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat

în strĕinătate la Iena, Göttingen şi Paris între 1840—1847.

Intors în ţară cu diploma de doctor în medicină, a fost rênd pe rênd medic secundar apoĭ medic primar al spitalelor Colţea, Filantropia, Spitalul de Copiĭ, până la 1872 când s'a retras.

La înfiinţarea şcoalei de medicină, preda cursurĭ speciale pentru siphilis.

Grunaŭ (Gheorghe A.). Medic născut la Göttingen (Hanovra) la 17 Ianuarie 1785, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1859. A făcut toate studiile sale în oraşul sĕŭ natal, unde a dobândit diploma de doctor în medicină şi chirurgie. Persecutat de poliţia Regeluĭ Jerôme, el părăseşte Westfalia şi vine în România la 1812. Pe la 1815 este numit doctor al Spitaluluĭ Colţea, ear maĭ târziu Kisselef i'l însărcinează să elaboreze un proect de lege sanitară pentru Regulamentul organic. In 1831 la înfiinţarea armateĭ române, D-rul Grunaŭ este numit Stab Doctor la Polcul 1-iŭ Bucurescĭ şi ocupă acest post până la 1837, după ce căpătase drepturile politice şi civile la 1822.

El a înfiinţat cel d'ântăiŭ spital militar în Bucurescĭ.

Gusti (Dimitrie).—Profesor, publicist, om politic, născut la 1818 în Iaşĭ, încetat din viaţă la Martie 1887. Elev al şcoalelor din Iaşĭ, la 1837 fu numit profesor la şcoala elementară din acel oraş, apoĭ profesor la academia de acolo. De la 1849 înainte a maĭ fost bibliotecar al Academieĭ, sub-inspector, inspector al învăţămîntuluĭ, Ministru al Cultelor şi Instr. Publice din Moldova.

La 1867 sub preşidenţia luĭ Şt. Golescu este iarăşĭ Ministru al Cultelor de la August până la Noembrie 1868.

El a publicat: *Geografia nouă* (1846). *Geografia vechie* (1849). *«De la Paris la Athena»*. traducere (1851); *Geografia pentru scoalele sătescĭ* (1851); *Retorica română*, înzestrată cu exemple scoase şi din scriitorii literatureĭ române (1852), *Buchetul poetic* (1855); *Poporaţiunea Moldoveĭ şi agricultura eĭ pe aniĭ 1859—60*, statistică. Gusti a redactat: *Zimbrul*, jurnal politic şi literar.

H

Halepliu (Constantin Z.) Profesor, publicist, născut în Brăila la 1816, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1873 Noembrie 29.

Dupĕ ce a fost cât-va timp în oştire şi a ocupat diverse funcţiunĭ publice, la 1864 a intrat în profesorat.

Scrierile sale sunt: *'Pusnicul. Cumplitul amăgit*, comedie (1847). *Ucenicul şarlatanuluĭ* comedie (1851). *Trecutul şi presentul. Moartea luĭ Mihaĭ 'Bravul* (1854) *Serdarul Iliuşĭ, Sĕracul cinstit* comedie (1854). *Visul fericireĭ, Adelaida de Lusan.*

Halfon (Abram) Mare bancher, născut la Andrianopol la 1800, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1884. A continuat împreună cu fraţiĭ sĕĭ administrarea caseĭ de bancă S. Halfon, fondată în Bucurescĭ la 1832 şi a luat parte la toate marele operaţiunĭ de bancă din ţară în acest secol. Intre altele, a contractat la 1866 cu Statul în numele unuĭ grup financiar strĕin împrumutul zis Oppenheim, care împreună cu împrumutul Stern aŭ fost cele doue d'ânteiĭ făcute de Stat în străinătate.

Ab. Halfon a fost timp îndelungat Consul general al Imperiuluĭ otoman în Bucurescĭ.

Halfon (Salomon) Mare bancher, născut la Andrianopol în 1790, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1842; s'a stabilit în ţară pe la 1828 şi a fondat la 1832 în Capitală o casă de bancă dimpreună cu fiĭ seĭ Abram, Iosif şi Nissim.

Maĭ târziu pe la 1838, a fost contracciu al Vămilor şi Salinelor din Muntenia,

Haralambie (Nicolae) General de brigadă, bărbat politic, născut la 1835. S'a angajat în armată la 1851 August în 27 ca juncăr (sergent voluntar) şi a dobândit în 1852 gradul de sub-locotenet. La 1856, era căpitan, la 1860 major. Era comandant al regimentuluĭ de artilerie din Bucu-

rescĭ, când isbucni revoluţiunea de la 11 Februarie 1866, care avu de urmare detronarea şi abdicarea principeluĭ Cuza. Jucând un rol însemnat în această revoluţie, Haralambie face parte din Locotenenţa Domnească, împreună cu Lascar Catargi şi generalul Nicolae Golescu.

Dupĕ suirea pe tron a Principeluĭ Carol, Colonelul Haralambie ia la 6 August 1866 portofoliul Ministeruluĭ de Rezbel în cabinetul Ion Ghika şi 'l păstrează până la 8 Februarie 1867.

Atuncĭ demisionează din Minister, iar la Octombrie acelaş an, demisionează şi din armată.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ (1877-1878) colonélul Haralambie chemat în activitate, e înălţat la gradul de general de brigadă şi ia comanda corpuluĭ al 2-a de armată, apoĭ comanda corpuluĭ de Vest, şi se distinge la atacul Inoveĭ şi a Smârdanuluĭ.

Generalul Haralambie, demisionând din armată la 1867, s'a ţinut de atuncĭ cu desăvârşire departe de toate luptele politice, cu toate că prin situaţiunea eminentă ce avusese, putea se aspire la cele maĭ înalte demnităţĭ în Stat.

Haret (Spiru) — Om politic, profesor născut la 1851. Doctor în matematicĭ şi sciinţile fizice din Paris, ocupă de la 1878 catedra de mecanică raţională la Univesitatea din Bucurescĭ, facultatea de sciinţe. Fost secretar general al Ministeruluĭ Instrucţiuneĭ publice de la 1885 până la 1888, a intrat la 31 Martie 1897 în cabinetul de sub preşidenţia d-luĭ Dim. Sturdza, ca Ministru al Instr. Publice.

E membru al Academieĭ române.

A publicat: *Sur l'invariabilité des grands axes des orbites planétaires.* (1878) *Cercetărĭ asupra părţeĭ financiare a proectuluĭ de răscumpărare a căilor ferate.* (1880) *Curs de trigonometrie.* (1887) *Aritmetica elementară.* (1888) *Localele de şcolĭ primare.* (1889) *Cestiunĭ de învĕţămînt* (1897).

Hasdeŭ (Alexandru Petriceicu) Poliglot, publicist, născut la 1811 în Basarabia, incetat din viaţă la 1872. A făcut primele sale studiĭ sub direcţiunea părinteluĭ seŭ Tadeŭ Hăsdeŭ şi a intrat încă tĕnăr la Universitatea din Hărcov unde studiă dreptul şi botanica. De aci trecu la Universitatea din München şi apoĭ se întoarse în Chişineŭ unde îmbrăţişă cariera de avocat.

Scrierile sale sunt: *O idee despre filosofie ca sctiinţa vieţeĭ.* (1830) *Cântice naţionale române. Duca-Vodă, Dabija-Vodă.* (1835) *Moartea Kasaculuĭ Kunichi. Despre literaţiĭ din Basarabia.* (1840) etc.

Alecs. Hasdeŭ era foarte versat în cunoştinţa limbelor polonă, rusă, boemă, spaniolă, franceză, italiană, germană.

Academia română l'a ales membru onorar la 12 Septembrie 1870.

Hasdeŭ (Bogdan Petriceicu) Istoric şi filolog, nascut în 1836 la Hotin (Basarabia). A făcut studiile sale la Universitatea din Hărcov; a servit cât-va timp în regimentul de husarĭ Radetzki în intervalul rezbeluluĭ Crimeeĭ, şi apoĭ demisionând a venit în Cahul (Basarabia.)

Desmoştenit în Rusia de toate drepturile sale ereditare, a fost peste puţin timp numit membru la tribunalul civil de la Cahul pênă la 1858.

Apoĭ s'a stabilit în Iaşĭ; a fondat ziarul *România*, şi a ocupat acolo funcţiunele de profesor şi biliotecar al Universităţeĭ. In 1863 a fost numit membru istoric al comisiuneĭ documentale din Bucurescĭ, post pe care l'a ocupat puţină vreme; la 1867 a fost ales deputat în Camera liberală.

Hasdeŭ a fost numit în 1876 Director al Arhiveĭ Statuluĭ din Bucurescĭ, iar la 1878 profesor de filologie la Universitatea din Bucurescĭ, posturĭ pe care le ocupă şi astă-zĭ.

Operile sale principale sunt, ca publicist: *Foea din Moldova.* (1862) *Lumina* (1863) *Aghiuţă* (1863) *Arhiva istorică a Românieĭ.* (1865—67) *Satirul.* (1866) *Traian.* (1869) *Columna luĭ Traian* 1870 şi următoriĭ. *Revista Nouă* (1888-95) Ca istoric: *Analise literare externe.* (1864) *Viaţa şi scrierile luĭ Luca Stroicĭ.* (1864) *Filosofia portretuluĭ luĭ Ţepeş,* (1864) *Ion Vodă cel cumplit.* (1865) *Istoria toleranţeĭ religioase în România.* (1865) *Istoria critică a Românilor* (1875) *Originele Craioveĭ* (1878) *Cronica luĭ Zilot Românul.* (1884).

Opere linguistice: *Principie de filologie comparativă.* (1875) *Fragmente pentru istoria limbeĭ române.* (1876) *Beaudoin de Courtenay* (1876) *Zâna Filma. Goţiĭ şi Gepeziĭ în Dacia.* (1877) *Cuvinte din bătrânĭ* (1878-1881) 3 volume.

Pentru teatru: *Răsvan-Vodă* dramă în

versurĭ. (1869) *Treĭ craĭ de la răsărit* comedie (1879).

Lucrarea cea din urmă a acestuĭ erudit este *Magnum etymologicum Romaniae*, făcută din însărcinarea Academieĭ române, dar neterminată.

A maĭ scris şi *Sic cogito! Ce e vieaţa? Ce e moartea? Ce e omul.* (1892) *Basarabil. Cine? De unde? De când.* (1894) *Sarcasm.* (1897).

Hasdeŭ (Iulia B. P.) Publicistă, fiica profesoruluĭ Hasdeŭ, născută la 2 Noembrie 1869 în Bucurescĭ, moartă la 17 Septembrie 1888 în Bucurescĭ.

La vârsta de duoĭ anĭ, copila învăţase deja să citească, la 11 anĭ terminase cele patru clase gimnasiale în liceul S-tu. Sava şi apoĭ intră în colegiul Sévigné la Paris şi la 1886, când nu avea de cât 17 anĭ, era deja înscrisă ca studentă pentru licenţa în filosofie la Facultatea de litere din capitala Franciei; dar nemiloasa moarte o culese pe neaşteptate înainte de vreme.

Iulia Hasdeŭ a lăsat următoarele scrierĭ tipărite prin îngrijirea părinteluĭ seŭ: *Bourgeons d'Avril. Rêves et fantaisies. Chevalerie. Confidences et Canevas. Idile. Legende.*

Pentru teatru a scris: *Buvez de l'eau*, proverb, la vârsta de 14 anĭ şi, a lăsat scheletul pentru maĭ multe scrierĭ dramatice.

Hechter (Salomon) Comerciant, de origină israelită, născut în Bucurescĭ la Ianuarie 1840, încetat din viaţa la Viena la 5 Septembrie 1894. Din copilărie se ocupă cu comerciul şi obţinu în urma uneĭ activităţĭ neobosite un loc printre fruntaşiĭ comercianţilor de manufactură en gros. La 1870 se ocupă mult în special cu exportul de păr de porcĭ, şi obţinu medalia de argint la Exposiţia universală din 1873. El figura în capul diferitelor societăţĭ israelite de binefacere din Capitală.

Henţia (Sava) Pictor, născut la 1 Februarie 1848 în cătunul Sibişel (Ardeal). A urmat clasele primare la şcoala din localitate şi apoĭ a venit în Bucurescĭ la 1862. La 1865 el intră în şcoala de bele-arte şi obţine în 1870 marele premiu cu bursă. Peste un an el pleacă în Italia, vizitează Roma şi se opreşte apoĭ la Paris unde intră la Academia de Bele-arte având de profesor pe Cabanel. La 1873 el este admis la exposiţia Salonuluĭ din Paris cu tabloul seŭ *Psichea părăsită de amor.*

La 1874 se întoarce în ţară, aducând pânza *Aurora*, aşezată la Teatrul Naţional în loja Suveranilor. La 1876 e numit profesor de desemn şi caligrafie la externatul secundar de fete şi profesor de desemn la Asilul Elena; acest din urmă post îl ocupă şi astă-zĭ.

In timpul rezbeluluĭ (1877-78) Henţia e ataşat ca pictor pe lângă marele cuartier general, şi inspirat de luptele noastre, compune numeroase tablourĭ.

Intre pânzele acestuĭ pictor, trebuesc semnalate şi următoarele: *Intrarea triumfală a luĭ Traian în Sarmisegetusa. Venera. Portretul d-neĭ Ana Davila. Moara. Târgul Moşilor. O româncă ducând merinde l'a târg.*

Hepites (Alexandru C.) — Doctor, născut în Brăila la 1835, mort în Galaţĭ la 15 Septembrie 1883. Primele studii le-a făsut în Brăila şi sub direcţiunea părinteluĭ sĕŭ doctorul C. Hepites a învĕţat arta farmaceutică. La 1859 a plecat apoĭ la Viena unde a studiat medicina.

Intors în ţară la 1864, s'a instalat în Brăila unde s'a distins prin devotamentul sĕŭ în timpul holereĭ de la 1865. După puţin timp, s'a aşezat la Galaţĭ şi după crearea spitaluluĭ «*Elisabeta Doamna*» a fost numit medic şef al acestuĭ aşezămênt, post pe care l'a ocupat până la moarte.

La 1878, Doctorul Hepites organiză în acest oraş cu a sa cheltueală o staţiune meteorologică, şi în tot timpul şederei sale la Galaţĭ a fost consul al Statelor-Unite din America.

El a publicat *Manualul de technica chirurgieĭ rezbeluluĭ* (1877).

Hepites (Constantin C.)— Farmacist, doctor, profesor, născut la 1802 în mănăstirea Cernica (Ilfov) unde se ascunsese părinţii sĕĭ din causa zavereĭ, mort în Brăila la 7 August 1890.

A făcut studiile sale în Viena obţinând diplome speciale în mineralogie, chimie şi botanică (1826).

După o şedere de cât-va timp la Odesa unde studiă farmacia, se întoarse în ţară şi fu numit la 1831 medic al carantineĭ din Brăila, post pe care l'a ocupat până la 1853. In acest oraş el a înfiinţat în 1833 o farmacie şi a fost necontenit de la 1840 până

la 1855 preşedintele Municipalităţeĭ. El a alcătuit şi pus în aplicare frumosul plan al oraşuluĭ Brăila, înfiinţarea grădineĭ publice, împodobirea de la Monument.

El era Preşedintele Eforieĭ Şcoalelor din localitate. Chemat în Bucovina la 1857, a stat acolo până la 1864 ca profesor la şcoala de medicină şi şef al serviciuluĭ scienţific din direcţiunea generală sanitară.

Reîntors în Brăila, el organizează un Comitet pentru crearea Bibliotecei publice şi Muzĕuluĭ din Brăila, şi rĕmâne până la moartea sa preşedintele acestuĭ Comitet şi preşedinte al Camereĭ de Comerciŭ.

A publicat: *Insuşirea fizică a apeĭ minerale numită Balta-Albă* (1847) *Farmacopea română* (1864) scrisă în limba latină şi română.

Dr. Hepites cunoştea foarte bine limbele moderne şi vechĭ.

Hepites (Stefan C).— Inginer, doctor în ştiinţele fizice şi matematice, profesor, născut în Brăila la 5 Februarie 1851, fiul D-ruluĭ C. C. Hepites.

A făcut studiile în ţară şi a eşit cu gradul de sub-locotenent de artilerie din şcoala militară din Iaşĭ la 14 August 1869. Peste puţin timp a demisionat din causa sănătăţeĭ sale şi a urmat la Bruxelles cursurile universitare, obţinând la 1873 toate titlurile sale. De la 1879 până la 1883 a visitat şi lucrat aproape în toate observatoriile meteorologice maĭ importante din Europa.

La 1875 a fost numit inginer al portuluĭ Brăila şi apoĭ la Galaţĭ. La aceiaşi epocă e numit profesor de matematicĭ la gimnaziul din Brăila. Dupe rezbel, la care a luat parte ca locotenent de miliţie, Hepites este numit inginer la Căile ferate şi ocupă acest post până la 1883 când trece ca inspector general la Ministerul Domeniilor.

La 1884 el este numit Director al Institutuluĭ Meteorologic, care maĭ târziŭ în 1888 alipeşte pe lângă dânsul şi serviciul central de mĕsurĭ şi greutăţĭ.

S. Hepites a luat parte activă la înfiinţarea Liceuluĭ Sfântu Gheorghe din Bucurescĭ a căreĭ direcţiune a avut'o de la 1884 şi până la 1888. El a maĭ fost profesor de matematicĭ la gimnaziul Mihaiŭ Bravul, la şcoala specială de silvicultură, profesor de fizică la şcoala specială de artilerie şi geniu şi la şcoala de oficerĭ.

Publicaţiunele sale sunt: *Cursurĭ de fizică* (1882—1888—1890). *Curs de topografie* (1886). *Analele institutului meteorologic al Românieĭ* 10 vol. (1886—1895). *Buletinul observaţiunelor meteorologice* (1892—1895). *Buletinul meteorologic zilnic* (1895—1896). *Serviciul meteorologic în Europa* (1884). *Istoricul studiilor meteorologice în România* (1886). *Studiĭ asupra climeĭ Bucurescilor* (1889). *Prevederea timpuluĭ* (1893). *Clima Sulineĭ* (1893). *Gerul Bobotezeĭ* (1895). *Meteorologia în România* (1891). *Ploaia în România* (1893). *Hartele sinoptice pentru prevederea timpuluĭ* (1884). *Navigaţiunea aeriană* (1885). *Registrul cutremurilor de pământ de la 1837 până la 1895* (1892—95). *Cutremurul de pământ de la 14 Oct. 1892* (1893). *Observaţiunele meteorologice de la Brăila făcute în anii 1879 şi 1880* (1882). *Materiale pentru Climatologia Românieĭ* (1884 1895). *Reviste Climotalogice ale anilor* 1894 —95 (1892—95). *Ploaia în România în anii* 1891—94 (1892—95). *Raporturĭ asupra lucrărilor Institutuluĭ Meteorologic* (1886, 1895) *Raport asupra decisiunilor Conferinţeĭ internaţionale de Meteorologie reunită la München în 1892* (1894). *Raport asupra primeĭ Conferinţe generale de măsurĭ şi greutăţĭ reunită la Paris în 1889* (1890). *Serviciul de Măsurĭ şi greutăţĭ în Austria* (1892). *Determinarea greutăţilor* (1893). etc. Cea maĭ mare parte din aceste publicaţiunĭ sunt scrise şi în *limba franceză*.

De la 1889 D. Hepites este membru în Comitetul internaţional de meteorologie, fiind ales de Conferinţa de la München. De la 1894 dânsul face parte din Comitetul internaţional de măsurĭ şi greutăţĭ în care represintă România.

Herescu (Constantin Năsturel).— Mare Ban, general, născut în Bucurescĭ în 1796, mort în Bucurescĭ la 30 Decembrie 1874. Dupĕ ce petrecu copilăria sa în ţară, intră la 1823 în armata rusească, servind într'un regiment de ulanĭ, unde 'şĭ făcu educaţiunea militară.

La 1827, Herescu se întoarce în România şi în timpul luĭ Alexandru Vodă Ghika este numit adjutant al Dominitoruluĭ. Sub Bibescu Vodă, fu numit vistier, ocupând această funcţiune până la 1848. Sub Ştirbey Vodă el reintră în armată şi este numit Mare Ban şi Spătar al armateĭ.

Generalul Herescu a lăsat un nume neperitor în literatura română prin generoasa

sa donaţiune făcută Academieĭ, lăsând moştenire jumĕtate din averea sa acesteĭ instituţiunĭ care împarte anual premii în valoare de 9,000 leĭ, ear din patru în patru anĭ un premiu de 12,000 leĭ pentru cele maĭ bune lucrărĭ româneştĭ.

Hestiotis (Constantin).—Medic, grec de origină; amănunte biografice lipsesc. E unul dintre ceĭ d'ântâiĭ medicĭ veniţĭ în ţară. A fost medic şef al carantinelor la 1838.

Hill (Gheorghe). — Amănunte biografice lipsesc. A fost primul profesor pentru limba latină la colegiul Sfântu Sava din Bucurescĭ de la 1833 înainte. A publicat: *Inceputurĭ de gramaticĭ latinĭ* (1842) *Gramaticĭ latinĭ; partea etymologicĭ* (1851). *Gramatica limbeĭ latine în comparaţie cu limba română.* A coloborat cu P. Poenaru şi F. Aron la întocmirea primuluĭ *Dicţionar francez-român* (1842).

Hodocin (Carol Mihalik, de). — Notiţe biografice lipsesc. A fost primul director al şcoaleĭ pentru arte şi meseriĭ înfiinţată la Iaşĭ în 1840. A fost adus din strĕinătate de către Domnul Moldoveĭ Grigore Ghika.

Hodoş (Iosif). — Publicist, om politic, născut la 1830 în satul Bergia, districtul Mureşuluĭ (Transilvania), încetat din viaţă în Sibiŭ (Transilvania) la Noembrie 1880. A făcut studiile sale la Blaj, Cluj, Viena şi Padua.

A luat o parte activă la mişcarea din 1848 în Transilvania; maĭ tĕrziŭ a fost numit vice-comite al districtuluĭ Zarand, care-l alese ca representant în dieta Ungarieĭ.

Destituit de Ministerul unguresc, a fost numit de arhidiocesa metropolitană ca referent al Senatuluĭ şcolastic din toată Transilvania, funcţiune pe care a ocupat'o până la moarte.

Ca membru al *Societăţeĭ academice*, Hodoş a luat parte la lucrarea Dicţionaruluĭ academic. El a tradus mare parte din operile luĭ *Cantemir*.

Hohenzollern (vezĭ **Carol, Elisabeta, Ferdinand, Maria**).

Horbasky.— Colonel, de origină poloneză, încetat din viaţă. A intrat în armata rusească cu care a venit în Muntenia la 1828. La 1830, când s'a organizat armata noastră, a fost ca instructor şi apoĭ la 1833 a intrat în cadrele eĭ cu gradul de maior. La 1839 a fost înaintat colonel, iar la 1848 a ţinut locul de spătar.

Apoĭ a demisionat. Rĕmas în ţară s'a căsătorit cu o româncă.

Horia (Ioan).— Sub-locotenent, născut la 23 Ianuarie 1848, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1868, e înălţat în 1873 la gradul de sub-locotenent. El moare pe câmpul de luptă la 30 August 1877, în timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, la atacul reduteĭ Grivita, în rĕndurile Reg. 10 de dorobanţĭ.

Hötsch (Frederic).— Mare comerciant şi filantrop, de origină germană, încetat din viaţă la 19 Septembrie 1880. A deschis o prăvălie în Bucurescĭ în 1845 la colţul actualuluĭ pasagiŭ român din calea Victorieĭ — vechea cale Mogoşoae—unde vindea la inceput cu deosebire periĭ, pepţenĭ, parfumerie. Prăvălia era maĭ cu seamă cunoscută sub denumirea «*La Pieptenaru.*» Afacerile comerciale prosperând şi luând din ce in ce maĭ multă întindere, Hötsch s'a asociat la 1853 cu nepotul sĕŭ C. H. Müller, apoĭ la 1879 s'a retras din comerciŭ, lăsând nepotuluĭ sĕŭ succesiunea.

Frederic Hötsch a fost un mare filantrop; a întrebuinţat o parte însemnată din averea sa pentru institute de cultură, înzestrându-le cu 600.000 leĭ, fondând şi un asil pentru săracĭ.

In strada Luterană, colţ cu strada Calvină din Bucurescĭ, e clădită şcoala întemeiată de F. Hötsch.

Hrisoverghi (Alexandru). — Poet, născut în Iaşĭ la 1800, încetat din viaţă in acelaşĭ oraş la 1837. A colaborat la revista *Aldăuta românească* din Moldova, unde a publicat scrierile sale. Cea maĭ principală este *Tĕnĕrul la pîrĕŭ.*

Hübsch (Eduard).—Fost inspector general al muzicelor armateĭ române, violonist, născut la 13 Februarie 1833, încetat din viaţă la Sinaia (Prahova) la 9 Septembrie 1894.

Venind în ţară pe când era copil, a intrat

la 8 Octombrie 1858 în calitate de candidat la o muzică militară; înzestrat cu mult talent şi numeroase cunoştinţe muzicale, peste opt zile căpătă rangul de sub-locotenent asimilat; la 1860 e inaintat Şef de muzică clasa III-a, la 1862 Şef de muzică clasa II-a, apoi clasa I la 1864 şi inspector al muzicelor în 1867.

Principalele sale compositiuni sunt: *Himnul naţional român* care se cântă la toate serbările oficiale. *Marşul triumfal al jubileului. Marche du sacre. Marche d'attaque. Marşul pentru defilare. Les fanfares. Paza Dunărei. Carmen Sylva*, vals etc.

Hübsch a fost ani îndelungaţi şeful orchestrei teatrului naţional din Bucureşci. El era un om foarte vesel şi avea un spirit sarcastic foarte desvoltat.

Hurmuzachi (Alexandru).—Publicist, frate cu Eudoxie şi Gheorghe Hurmuzachi, născut la Cernăuţi în 1825, încetat din viaţă la Neapoli (Italia) în 1871. A făcut parte din studiile sale în Cernăuţi, parte în Viena, unde a terminat cursurile facultăţei de drept.

A colaborat la ziarul *Bucovina* şi dimpreună cu fratele său Gheorghe a înfiinţat *Societatea pentru literatura şi cultura română în Bucovina.*

Hurmuzachi (Eudoxie).—Istoric, născut la Cernanca (Bucovina) în anul 1812, încetat din viaţă la 1874. A făcut studiile în Viena, unde a şi luat parte la mişcarea revoluţionară din 1848. In anul următor, guvernul austriac îl însărcinează cu traducerea în româneşte a codicelor civile şi penale şi graţie intervenirei sale, se datori în cea mai mare parte dobândirea unei oarecare autonomii a Bucovinei.

Eudoxie Hurmuzachi profită de situaţiunea sa pentru a face cercetări asupra Istoriei Românilor în arhivele din Viena. Documentele ce a adunat aŭ fost publicate după moartea sa şi se mai publică încă de Academia română sub titlul: «*Documente relative la Istoria Românilor*».

A mai lăsat şi *Fragmente relative la Istoria Românilor.*

Hurmuzachi (Gheorghe).— Publicist, născut la 1818 în satul Cernanca (Bucovina) frate cu Eudoxie şi Alexandru Hurmuzachi, încetat din viaţă la 1882.

Studiile şi le-a făcut parte în Cernăuţi, parte la universitatea din Viena, apoi intră în serviciul Statului.

Peste doui ani demisionă şi edită dimpreună cu fratele său Alexandru ziarul *Bucovina*, suprimat de censura austriacă în 1850.

De la această epocă înainte, el se ocupă în special de literatură, înfiinţând *Societatea pentru cultura şi literatura română în Bucovina* şi colaborând la foaea literară a aceleĭ societăţi.

Iancu (Avraam). — Şeful mişcărei române din Transilvania. S'a născut la Abrud Banya (Transilvania) şi s'a făcut cunoscut cu prilejiul mişcărei din 1848 şi 1849 la care a luat parte activă pe terenul politic şi milităresc.

Incepuse studii în teologie, dar mai târziŭ studiă dreptul şi se aşeză ca avocat la Hermanstadt; însă spre a nu trăi cu Ungurii, se retrăsese la munte unde trăia cu ţăranii.

Când după 1848, isbucni mişcarea din Transilvania Ungarei, Avraam Iancu, se arătă cel mai aprig şi înverşunat duşman al Ungurilor.

In marea adunare de la Blajiŭ, convocată de Barnuţiŭ, se manifestă în aşa chip încât fu recunoscut de şef al răsculaţilor români din Transilvania.

Convins că ori ce împăcare cu Ungurii este peste putinţă, se retrase în munţii Abrudului dimpreună cu câţi-va tovarăşi devotaţi şi începu prin a ataca câte-va sate maghiare spre a pune mâna pe arme; apoi locuitorii din munţii vecini alergând spre dânsul, întinse câmpul operaţiilor sale în trei districte.

I. Ionescu a făcut parte din Cameră ca representant al colegiului al 3-ea de Roman în mai multe sesiuni de la 1880 înainte. El a publicat: *Excursion agricole dans la Dobrudja et la Thesalie* (1850 şi 1553 2 vol.) *Calendarul bunului cultivator* (1875) etc.

Ionescu (Nicolae). — Profesor, orator, om politic născut la 1820. A făcut studiile sale la liceul naţional din Iaşi, împreună cu fratele său Ioan. La 1856, sub direcţiunea lui M. Kogălniceanu a colaborat la *Steaua Dunărei* până la suprimarea acestui organ, când tipări acelaş ziar în Bruxelles.

Nicolae Ionescu a fost mult timp profesor la liceul naţional din Iaşi şi a făcut în nenumărate rênduri parte din Corpurile Legiuitoare, fie în Cameră, fie în Senat.

De la 24 Iulie 1876 până la 3 Aprilie 1877 el a fost Ministru de Externe în cabinetul de sub preşidenţia lui I. C. Brătianu.

A publicat: *Discursuri asupra epocei lui Matei Basarab şi Vasile Lupu* (1868) *Cuvântari parlamentare.* (1879) *Proclamarea regatului* (1881) *Despre împărăţia romano-bulgară.* (1888) *Restaurarea monumentelor naţionale* (1891).

Ionescu (Radu). —Ziarist, om politic, născut la Bucureşci în 1832, încetat din viaţă la Decembrie 1873. Dupĕ ce'şi termină studiile în Francia unde se ocupă cu deosebire despre literatura universală, se întoarse în ţară şi colaboră cu multă energie la ziarele *Dâmboviţa, Indepedentul.*

Numit director al Ministerului Cultelor şi Instrucţiuni Publice (1865) el fu ales deputat al judeţului Argeş, la Constituanta din 1864. Apoi la 1867 fu trimis ca agent al ţărei la Belgrad.

Ultimii ani ai vieţei sale aŭ fost însă de plâns, căci perduse raţiunea.

Scrierile sale sunt: *Cântări intime* (1854) *Odă la România* (1859) şi o sumă de articole, poesii, rĕspândite prin ziare şi ne adunate.

Ionescu (Take).—Om politic, avocat, născut la Ploeşti în 13 Octombrie 1858. A făcut studiile liceului la Sfîntu Sava şi cele juridice în Paris unde a luat doctoratul la 1881. Intors în ţară, a colaborat cât va timp la *Românul* şi pe la 1884 a intrat în politică, făcând parte din Cameră ca deputat în toate legislaţiunele de la 1884 până la 1897. Membru al partidului liberal, s'a despărţit de Ioan Brătianu, când s'a format disidenţa din 1885 şi după ce a luptat cu opoziţia-unită s'a alipit de partidul conservator intrând în cabinetul de sub preşidenţia D-lui Lascar Catargiu ca Ministru al Cultelor şi Instrucţiuni publice de la Noembrie 1891 până la Octombrie 1895.

Take Ionescu a publicat: *De la cession des créances* (1878 Paris). *De la condition de l'enfant naturel à Rome* (1881 Paris). *Divorţurile noastre* (1883). *Discursuri parlamentare* (1887). *La Politique étrangère de la Roumanie* (1891). *Legea Clerului* (1893). *Proect de Lege pentru învĕţământul secundar şi superior* (1895). *Cestiunea macedoneană* (1897). A dirijat în 1889, *La Liberté Roumaine,* ziar politic, şi este până în prezent unul dintre colaboratorii de frunte şi conducĕtor al ziarului *Timpul.*

Ionescu (Toma). — Doctor, profesor de anatomie, născut la Ploeşti (Prahova) la 13 Septembrie 1860. A urmat cursurile primare şi liceale în Bucureşci până la 1878 când a plecat la Paris spre a face medicina. La 1884 a intrat ca extern al spitalelor din Paris în mod provisoriu, apoi titular la 1885.

Ajutor de anatomie la 1887, la facultatea de medicină din Paris, apoi prosector provisoriŭ la 1889, când a şi fost naturalizat cetăţean francez, prosector titular de la 1891--1894, D-rul Ionescu a dobândit medalia de argint la concursul pentru hirurgie şi premiul Laborie al Academiei de medicină.

Reîntors în ţară, a fost numit profesor al catedrei de anatomie topografică şi hirurgicală de pe lângă Facultatea de medicină din Bucureşci, hirurg al Spitalelor civile. Cu această ocaziune a recăpătat drepturile sale de cetăţean român.

Scrierile sale sunt: *Observations et réflexions sur un cas de panaris tuberculeux. Note sur une anomalie musculaire. Note sur un type artériel de la main. Sur un cas de péricystite et pelvicellulite. Sur un cas d'épulis fibreuse. Des kystes épidermiques traumatiques de la paume de la main et des doigts. Tuberculose et arthritisme. Sur l'anatomie topographique du duodénum et hernies duodénales. Note sur l'anatomie de l'S iliaque. Lymphangisme de la region*

Despre adevĕratul calendar (1864). *Bibliografia cronologică română* (1865 şi 1873). *Istoria sacră* (1866). *Mitologia* (1867). *Aritmetica practică* (1869). *Comptabilitatea agricolă.* (1870).

Ienescu (Constantin) Profesor, născut la 15 Augut 1845 în Craiova. A făcut studiile sale în ţară şi după terminarea lor, a fost numit profesor la liceul din Ploeşti pentru cursul de istorie. Amestecat în luptele politice, a fost dat în judecată la 1875 într'un proces politic, arestat preventiv şi apoi achitat de Curtea cu juraţi.

De la 1883 şi până la 1895 a representat neîntrerupt în parlament oraşul Ploeşti, fie ca deputat fie ca senator. In 1889 a fost ales Primar al acelui oraş. Ca ziarist Ienescu a dirijat foaia *Vocea Prahovei* şi *Şcoala Română.* El a publicat mai multe opere didactice, între cari *Istoria* şi *Geografia.*

Ighel (Ilie). Poet, publicist, născut în Bucureşci la 8 Iunie 1870.

A făcut studiile sale primare şi gimnasiale la Piteşti şi apoi cele universitare în Bucureşci, unde urmează cursurile de drept.

A colaborat ca redactor literar la *Românul, Naţiunea. Adevĕrul, Familia, Fontâna Blanduziei* şi a scris pentru teatru: *Hipnotismul, Păcatul, Voluntarul,* comedii într'un act.

Versurile sale cu titlul *Melancolie,* aŭ apărut într'un volum la 1892.

Inocentie. Episcopul Romanului, născut la 1832 în satul Cernicesci (Botoşani) încetat din viaţă la 1894. A urmat clasele primare la Botoşani şi cursul inferior în seminarul Veniamin. A intrat la mănăstirea Socola, unde a fost numit şi profesor al seminarului. La 1862 trece ca director şi profesor la seminarul diu Huşi. La 1880 e ales arhiereŭ şi numit vicar al Mitropoliei ear la 1892 episcop al eparhiei Romanului.

Ioanid (Gheorghe). Fost profesor de limba elenă la 1830, mai întâiŭ la şcoala secundară din hanul Şerban-Vodă. Notiţe biografice lipsesc.

A publicat: *Gramatica de limba eleneascĕ* (1840) *Istoria Moldo-Romăniei.*(1858) *Tractat de morală practică.* (1859) *Dicţionarul eleno-românesc.* (1864) *Disertaţiune asupra adevĕratei origine a limbei Daco-române.*

Ionescu (Gion) Publicist, profesor, născut la 14 Octombrie 1857 în Piteşti. Şi-a făcut studiile la gimnasiul Lazăr şi liceul Sfântu Sava din Bucureşci, apoi a urmat studiile universitare la Paris şi în Belgia, unde a luat doctoratul în litere şi filosofie. La 1876, a intrat în ziaristica română, scriind în ziarul *Telegraful, Binele Public,* apoi de la 1884 până la 1891, redactor la *Românul.* Din 1888 şi până în present colaborează la *Revista Nouĕ.*

E profesor de istorie la Şcoala Normală de institutori de la 1890, profesor de limba franceză la liceul Matei Basarab, membru corespondent al Academiei Române.

A scris următoarele opere: *Ludovic XIV şi Constantin Brâncoveanu. Elementul pitoresc în Cronicele române. Entusiasmul în trecuta generaţiune. Studiul istoriei naţionale în şcoalele noastre. Geografia în Cronicarii Romăni. Astra* (roman) după *Dito şi Idem. Nuvele* după *Handzeichnungen de Carmen Sylva. Călătoria lui Carol XII, Regele Suediei, prin România. Duşmanii lui Mihai Viteazul. Bucureştii în timpul Revoluţiunei francese. România în secolul XVII. Schiţă geografică. Cum vorbim. Raport asupra expoziţiunei geografice internaţionale de la Berna* 1891. *Din Istoria Fanarioţilor în România. Muzăul pedagogic român. Doftoricescul meşteşug în trecutul ţĕrilor române. Ciuma şi Holera după Zaverĕ. Poetica Română. Mihail Kogălniceanu şi Răpirea Basarabiei. Incercare asupra istoriei Sciinţelor în ţĕrile române. Din Istoria şi Comerciul Braşovului în secolul XVI. Generalul Florescu. Portrete istorice.*

Ionescu (Ion de la Bran) Agronom, economist, născut în 24 Iunie 1818 la Roman, încetat din viaţă la 17 Decembrie 1891 la moşia sa Bran. Dupĕ ce termină studiile sale la liceul din Iaşi, plecă în Francia şi termină cursurile institutului agricol de la Roville. Reîntors în ţară, se stabili în Iaşi; Vodă Mihai Sturdza 'l trimise la o moşie, spre a'i îngriji vitele; apoi îl numi director al administraţiunei moşiilor sale.

La 1844, e numit profesor de agricultură la academia Mihăileană, şi în 1846 trece comptabil la o moşie a fiului domnitorului Sturdza.

Amestecat în mişcarea revoluţionară de la 1848, fuge în Turcia, unde Rechid-paşa 'l însărcinează cu istituirea unor ferme model: apoi se întoarce în ţară şi se ocupă în special cu agricultura.

urmă subvenţiile acordate de guvernul Moldoveĭ şi Ţăreĭ-Româneştĭ.

La 1860, arhimandritul Iosafat veni în Bucurescĭ şi închină Capella Mitropolieĭ. I- P. S. părintele Nifon, Mitropolit al Românieĭ recunoscu oficial Capella, prenumĕrênd'o între Bisericele fiice ale Sfinteĭ Mitropoliĭ

Arhimandritul Iosafat încetă din viaţă la Paris în 17 Noembrie 1872.

Iosif (Naniescu).— Mitropolit al Moldoveĭ şi Suceveĭ, născut la 1820 în Basarabia de sus. Adus de mic copil în Moldova, a trecut la Buzĕŭ unde a urmat cursurile seminaruluĭ şi apoĭ şcoala Sf. Sava din Bucurescĭ. Apoĭ a fost numit egumen la Găisenĭ şi profesor la seminarul central din Bucurescĭ. Hirotonisit arhiereŭ la 1865, a fost ales episcop al Argeşuluĭ şi peste puţin timp mitropolit al Suceveĭ şi Moldoveĭ.

Ipătescu (Grigore).— General de divizie, născut la 1 August 1836, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1895. A intrat în şcoala militară ca elev la 7 Aprilie 1854. Înălţat sub-locotenent la 1856, oficer superior la 1866, colonel la 1874, ajunge general de brigadă în 1883 şi comandantul divizieĭ din Dobrogea la 1890. A luat parte la rezbelul Independenţeĭ din 1877—1878 ca comandant al coloaneĭ întâiŭ de atac la reduta Grivița, unde murirĕ maiorul Şonţu şi căpitanul Valter Mărăcineanu.

Ipsilanti (Alexandru).—Capul mişcăreĭ *etheriste* de la 1821, fiul luĭ C. Ipsilanti fostul Domn al Munteniei la 1806. El intrase de timpuriŭ în armata rusească şi după ce pierduse o mână în bătălia de la Dresda, fusese înaintat la gradul de maior.

Amestecat în mişcarea etherieĭ, a căreĭ conducere o avea, este şters din această pricină, din cadrele armateĭ ruseştĭ.

Indată după sosirea sa în Muntenia, Ipsilanti avu o întrevedere cu Tudor Vladimirescu căutând a se uni cu dênsul, dar acesta îl întâmpină cu cuvintele: «*In Grecia este locul Grecilor, în România acel al Românilor!*» şi de atuncĭ Ipsilanti hotărî moartea luĭ Tudor, înţelegênd că acesta va zădărnici, şi la nevoe va combate, mişcarea etheristă.

Moartea luĭ Tudor odată hotărâtă, Ipsilanti se retrase la Tĕrgovişte, când auzi despre venirea Turcilor în Bucurescĭ. Aicĭ el însărcinează pe căpitanul etherist Iordache cu prinderea luĭ Tudor Vladimirescu. Porunca se aduce la îndeplinire şi Tudor ridicat din mijlocul tăbăreĭ sale, cade sub pumnalul ucigaşilor sĕĭ Varnava şi Pranga.

In urmă, bătut de Turcĭ la bătălia de la Drăgăşanĭ, armata sa e rĭsipită, pusă pe goană, Ipsilanti fuge în Austria şi moare la Viena aproape în mizerie la 1828.

Ipsilanti (Constantin). — Domn al Munteniei de la 1802 la 1806. In timpul scurteĭ sale Domniĭ, a plătit mare parte din datoriile contractate la Turcĭ şi Grecĭ din Constantinopole încă din timpurile Suţeştilor şi s'a arătat milostiv către sĕrmanĭ. Spre a împedica năvălirea luĭ Pasvanoglu cu cetele sale în Bucurescĭ, el alcătui o oştire de vre-o 8000 oamenĭ.

Amic al Rusieĭ, Ipsilanti favoriză mişcarea lor contra Turcieĭ şi se amestecă în rĕscoala Sêrbilor de la 1803, contribuind mult la autonomia ce eĭ dobândirĕ mai têrziŭ. La 1806, dovedit de Poartă ca duşman al politiceĭ luĭ Napoleon I-iŭ şi instrument al Rusieĭ, Ipsilanti fugi din Bucurescĭ spre a nu fi decapitat.

La 1806, 23 Decembrie reintră însă în Capitală dimpreună cu armatele ruseştĭ, punênd pe toţĭ Româniĭ să jure credinţă Impĕratuluĭ Rusieĭ. Peste puţin timp e nevoit să părăsească tronul.

Ispirescu (Petre). — Tipograf, publicist, născut în Bucurescĭ la Ianuarie 1830, încetat din viaţă la 21 Noembrie 1887. Părinţiĭ sĕĭ îl destinaŭ cariereĭ preoteştĭ, şi'l încredinţarĕ spre învĕţătură unuĭ călugăr la Mitropolie, după ce fusese pe mâna unuĭ preot de la Doamna Bălaşa. Dar el părăsind ideea popieĭ intră în 1844 ca lucrător la tipografia Carcalechi, trecu maĭ têrziŭ la tipografia Copainig şi fu osândit la o lună închisoare pentru tipărirea corespondenţeĭ luĭ Vogoride.

Director al tipografieĭ *Naţionaluluĭ*, al *Românuluĭ* în 1864, Ispirescu deschide maĭ têrziŭ în tovărăşie cu Göbl Carol, tipografia *Lucrătorilor Asociaţĭ* şi apoĭ devine proprietarul tipografieĭ *Academieĭ Române*.

Ispirescu a debutat ca publicist, la 1862 când primele sale basme aŭ apărut în *Ţăranul român* şi în broşură. Apoĭ el a publicat *Legendele şi basmele românilor*. (1874) *Isprăvile şi viaţa luĭ Mihaĭ Viteazu*. (1876)

Snoave şi Poveşti populare. (1879). *Poveştele unchiaşului sfătos.* (1879) *Pilde şi ghicitori.* (1880) *Basme Snoave şi glume* (1883) *Jucării şi jocuri de copii.* (1885) *Poveşti morale. Despre pomul crăciunului* (1886).

Profesorii ceĭ maĭ eruditĭ din străinătate, citează pe Ispirescu ca autoritate în materie de limbă şi tradiţiunĭ populare.

Istrati (Constantin). — Doctor, chimist, născut în Roman la 1850 Septembrie. A făcut studiile sale gimnasiale la Iaşĭ şi le-a terminat la facultatea de sciinţe şi medicină din Bucurescĭ, care 'ĭ a conferit la 1876 titlul de doctor. Imediat plecă cu secţiunea 3-a a Cruceĭ Roşiĭ ca medic militar pe câmpiile Bulgarieĭ, unde contractă tifosul dând îngrijirile sale bolnavilor.

După ce conduse de la 1879 până la 1882 stabilimentul de hidrotherapie din Sinaia, d-rul Istrati începu să sacrifice toată activitatea sa studiuluĭ chimieĭ, făcênd un curs de chimie judiciară la facultatea de medicină, şi plecă în 1882 la Paris spre a urma cursurile Sorboneĭ şi a lucra în laboratorul celebruluĭ chimist Wurtz. Intors în ţară, ocupă catedra de chimie medicală, devenită vacantă prin moartea generaluluĭ Davila şi la 1887 luă prin concurs şi catedra de chimie organică, organisând laboratorul actual.

El a publicat: *Curs elementar de chimie organică.* (1890) premiat de Academie. *Tratat elementar de chimie. Chimia din punctul de vedere al vulgarisăreĭ acesteĭ sciinţe. Despre nomenclatură în chimia organică.*

Istrati (Nicolae).— Publicist, născut în Moldova la 1818, încetat din viaţă la 1862. N'a urmat nicĭ un curs regulat la vre-o şcoală şi s'a instruit maĭ mult singur, adunând în biblioteca sa maĭ toate cărţile româneştĭ.

El a publicat: *Mihul.* (1850) *Satirele. Chestia Mănăstirilor închinate.* (1860) *Babilonia românească* (1860).

Isvoranu (Ilariu) Avocat, născut în Turnu-Severin la 1846. A fost prefect al Mehedinţuluĭ la 1871 şi Ministru de Domeniĭ în cabinetul de sub preşidenţia generalului I. E. Florescu, de la 21 Februarie 1891 până la 5 Noembrie acelaş an.

J

Jianu. — Haiduc celebru de peste Olt, judeţul Romanaţĭ, valea Tasluiuluĭ. A luat numele de haiduc, dar n'a fost nicĭ o dată hoţ. Indrăgostit de o fată de ţeran, dorea să o ia de nevastă; tată-sĕŭ s'a împotrivit şi a dobândit de la stăpânire închiderea luĭ la Strehaia, de unde a fugit peste curând.

A pribegit şapte anĭ de zile prin pădurĭ şi munţĭ, fugind de pandurĭ şi poteră, apărându-se la nevoe şi cerênd numaĭ gazdă. Cuprins de dorul logodniceĭ sale Stăncuţa, s'a reîntors în sat unde a găsit'o moartă. Atuncĭ se duse la zapciŭ şi se dete în mâinele luĭ zicêndu-ĭ: «Sunt Jianu, capul meŭ este pus la preţ; du-mĕ la Vodă să'ţĭ dea mia de leĭ».

Vodă Caragea l'a ertat şi el s'a reîntors la plug.

Jiquidi (Constantin). — Caricaturist, desinator, născut în Iaşĭ la 1865 Maĭ 22. Dupĕ ce a urmat cât-va timp cursurile liceuluĭ din Iaşĭ şi Galaţĭ, a stat cincĭ anĭ la şcoala comercială din Iaşĭ.

In 1884, pentru prima oară expune la exposiţia cooperatorilor, caricaturile unor persoane cunoscute din Iaşĭ şi obţine o medalie de argint. Apoĭ scoate albumul *Caricatura,* 2 numere (1884—1885).

Se mută în Bucurescĭ la 1886 şi colaborează cu caricaturile sale la *Epoca, Foarfeca, Viaţa, Moftul Român, Moş Teacă* şi alte publicaţiunĭ.

Producţiunile sale în albumurĭ sunt: *Profilurĭ parlamentare* (1886). *Ziariştiĭ dupĕ natură* (1888). *Tipurĭ din ţară* (1889). *Facultatea de medicină* (1895).

Jiquidi a maĭ făcut şi câte-va tablourĭ în uleiŭ, aquarele, ilustraţiunĭ etc.

Julian (Ştefan).—Artist comic, născut la 1853 în Bucurescĭ, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 30 Iulie 1892.

Fiind încă copil, fugea de la şcoală şi

împreună cu alţi băeţi, întocmea trupe de teatru şi juca pe scene improvizate prin grădini publice, cu deosebire la *Grădina cu cai.*

Mai têrziŭ, el intră în trupele Vlădiceştilor şi Fany Tardiny, cari pe vremea aceea se găseaŭ în Bêrlad. Acolo 'l găsi artistul Mihail Pascaly care'l aduse în Bucureşci, unde a rĕmas până la sfêrşitul vieţei sale, fiind societar al Teatrului Naţional din Bucureşci.

Julian avea un talent deosebit în rolurile comice şi nici un artist n'a interpretat mai bine de cât el pe grec, israelit, bulgar, într'un cuvênt toate rolurile de strĕin. Principalele sale creaţiuni aŭ fost: cele din întregul repertoriŭ al lui Alexandri, apoi rolurile comice din *Voevodul Ţiganilor, Moştenirea de la răposata, Un leŭ şi un zlot, Uite popa nu e popa, Boccacio, Fatiniţa, Mincinosul, Studentul cerşetor,* etc.

Nu este rol comic din repertoriul român în care să nu se fi distins Julian.

K

Kalinderu (Ioan).—Jurisconsult, născut în Bucureşci la 28 Decembrie 1840. A terminat studiile la Paris, unde a luat doctoratul în drept.

Intors în ţară, e numit procuror, ajunge iute membru şi prim-preşendinte al tribunalului de Ilfov, supleant, membru şi prim-preşedinte al Curţei de Apel din Bucureşci, în fine membru la Curtea de Casaţie.

Apoi a fost administrator al domenielor şi pădurilor Statului, director regal la Berlin al Căilor ferate române, la 1881—82, când guvernul lui I. Brătianu i-a încredinţat greaua misiune de a fi intermediatorul rescumpărărei Căilor ferate române.

După retragerea sa din magistratură, s'a întors iarăş la ocupaţiunile sale de predilecţiune, la studiile sale de drept. Mai de mult publicase un studiu despre neretroactivitatea legilor şi un studiu în limba franceză asupra isvoarelor dreptului roman, apreciat favorabil de mai mulţi jurişti francezi.

Ast-fel publică la Paris 1885 un volum intitulat *Droit prétorien et réponses des Prudents* care tratează despre toate tranformările suferite de pretură de la instituirea ei până 'n timpul Imperiului.

La 1896 colaboră la revista înfiinţată în limba franceză de d. N. Basilescu, sub titlul *Revue générale du droit et des sciences politiques* şi publică în ea mai multe articole din cari unul apăru în limba română, intitulat *Consiliul împĕraţilor la Roma şi Constantinopole,* un nou apendice asupra edictelor, rescriptelor şi mandatelor imperiale.

Academia Română 'l alese membru corespondent în secţiunea istorică, şi ca atare ceti în sesiune generală lucrarea sa *Studiu asupra celor XII tabule.*

La 1890, a publicat o nouă lucrare istorică *Viaţa municipală la Pompei* scrisă în urma unei călătorii întreprinse la faţa locului. Studiul e precedat de o ochire generală asupra admistraţiunei colonielor şi alegerile municipiilor şi tratează cu preferinţă despre viaţa şi alegerile municipale de la Pompei.

Cea din urmă lucrare istorică a sa este: «Doi antagonişti romani», şi tratează despre rivalităţile dintre Pompei şi Cesar.

Academia Română a ales pe I. Kalinderu membru în sesiunea din anul 1894, când a ţinut discursul de recepţiune despre episcopul Melchisedec.

De la 1884, când s'a înfiinţat Domeniul Coroanei, e administratorul lui. Scopul ce, după instrucţiunile Regelui, urmăreşte, este să 'i dea un caracter de folos social şi naţional.

A clădit şcoli, biserici, a înfiinţat biblioteci, ateliere de lucru manual, a respândit o «Bibliotecă populară» alcătuită sub îngrijirea sa din broşuri tratând despre cunoştinţe folositoare, ast-fel în cât comunele de pe Domeniul Coroanei să devie modeluri de progres pentru toată ţara.

Ales în Academia Română în sesiunea generală din 1893, şi-a inaugurat intrarea oferind Academiei moştenirea Otteteleşanu 3 milioane de lei, din cari s'a făcut şcoala de fete de la Măgurele (**Nota**: D-l K. dusese proces în toate instanţele cu rudele

donatorului, îl câştigase definitiv şi făcuse adaptarea castelului şi parcului Măgurele pentru noua lor destinaţiune precum şi proiectul studiilor, aşa în cât totul era gata când a predat averea Academiei).

I. Kalindero a maĭ publicat: *Essai sur les sources du Droit Romain. Notiţă asupra Societăţilor prin acţiunĭ după Codul general de comerciŭ german. Compétence des Tribunaux dans toute contestation relative aux biens mobiliers qu'un Etat étranger peut posséder en Prusse. Memoriŭ asupra transferăreĭ scaunuluĭ Societăţeĭ Acţionarilor Căilor Ferate Române din Berlin în Bucurescĭ. Droit Prétorien et Réponses des Prudents. Consiliul Impăraţilor la Roma şi la Constantinopole. Etude sur le régime municipal Romain.. Studiu asupra legeĭ celor XII Tabule. Notice juridique sur un testament. Viaţa municipală la Pompei. Observaţiunĭ în procesul cu moştenitoriĭ I. Otteteleşanu. Doĭ antagonişti Romanĭ. Episcopul Melchisedec. Vilegiatura şi reşedinţele de vară la Romanĭ. Romanii căldtorĭ. Rolul învăţătoruluĭ în formaţiunea generaţiunilor noĭ.*

Kalinderu (Nicolae).—Doctor, născut în Bucurescĭ la 1835. A făcut studiile sale la institutul Mitilineŭ din Bucurescĭ şi apoĭ la Paris, unde în 1853 începu studiile sale medicale. Aci, în 1863, este primit în urma unuĭ concurs ca intern al Spitalelor din Paris.

Intors în ţară, fu numit medic şef al spitaluluĭ Colentina, post pe care 'l ocupă până la 1874 când demisionă. La 1877 e numit şef de serviciu la spitalul Brâncovenesc, ear la 1877 în timpul rezbeluluĭ este pus în capul ambulanţelor de la Turnu-Măgurele.

La 1887 D-rul Kalinderu este numit profesor de clinică medicală la Facultatea de medicină din Bucurescĭ, post pe care 'l ocupă şi astă-zĭ. Academia l'a ales în 1889 membru corespondent.

Principalele sale scrierĭ sunt: *Lepra în România. Despre cosmetice. Tuberculosa în raport cu unele profesiunĭ. Epilepsia Jacksoniană. Influenţa unor maladiĭ ale cordului asupra desvoltăreĭ tuberculoseĭ. Mielita sifilitică,* etc.

D-rul Kalinderu este un mare amator de artă şi locuinţa sa conţine un număr însemnat de tablourĭ de preţ.

Kiriac I. — Medic, născut în Bucurescĭ la 1855. A făcut studiile liceale la Sf. Sava şi la 1883 a obţinut titlul de doctor în medicină de la facultatea din Bucurescĭ. Apoĭ pleacă la Paris unde'şĭ complectează studiile ocupându-se esclusiv cu lucrărĭ de anatomie şi chirurgie. Reîntors în ţară, Dr. Kiriac este numit medic secundar în serviciul D-luluĭ Assaky, apoĭ medic şef de clinică în acelaş serviciŭ până la 1890, când trece medic primar la spitalul Filantropia. De la 1892 până la 1893 ţine locul d-luluĭ Assaky la spitalul Colţea şi cel de anatomie topografică la institutul de chirurgie. Astăzĭ este medic primar la serviciul de gynecologie, spitalul Filantropia.

A publicat: *Sifilisul ereditar la copiĭ. Curs clinic de patologie chirurgicală. Cura radicală de ernie inguinală. Tratamentul anevrismelor externe. Tratamentul emoroidelor. Tratamentul tumoareĭ albe a genunchiuluĭ,* etc., etc.

Kiriazi (Gheorghe). — Doctor în medicină, născut în Etolia (Grecia) la 28 Noembrie 1829, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 24 Februarie 1893. A făcut primele sale studiĭ la Athena, iar medicina a început'o la Montpellier şi a terminat'o în Paris. Intorcându-se în Grecia la 1854 cu titlul de doctor în medicină, desvoltă acolo o mare activitate în combaterea epidemieĭ de holeră. La 1855 vine în Bucurescĭ şi este numit medic al carantineĭ de la Calafat; la 1857 e numit medic primar al judeţuluĭ Gorj şi al oraşuluĭ Târgu-Jiu. In 1863 e transferat ca medic al asiluluĭ Elena Doamna din Bucurescĭ, şi ocupă acest post până la retragerea sa la pensie.

Fiind lăsat ca executor testamentar de către unchiul seŭ Constantin Xenocrat, cu însărcinarea de a organiza un spital, d-rul Kiriazi vizită maĭ toate spitalele din oraşele principale ale Europeĭ şi la 1881 deschise în Bucurescĭ, Spitalul Xenocrat, desfăşurând o deosebită activitate pentru prosperitatea acestuĭ institut.

Kisseleff (Pavel Dimitrievich).—General şi diplomat rus, născut la Moscova în 1788, încetat din viaţă la 1872. La vêrsta de 18 anĭ intră ca iuncăr în armata rusă şi se distinse în luptele de la Eylau şi Friedland. La 1812 era căpitan şi lua parte la bătălia de la Moscova; peste doĭ anĭ Impăratul Alexandru al Rusieĭ îl ataşa pe lângă statul seŭ major, şi când intrară în Paris armatele

aliate, îl numi general, ear mai târziu în 1823, adjutant general. Sub împăratul Nicolae, luă parte la rezbelul contra Turcilor (1828) şi se distinse la bătălia de la Schoumla. La 1829 Kisselef era numit comandant al trupelor ruseşti stabilite în Muntenia şi apoi comandant al trupelor de ocupaţiune din Moldova şi Muntenia.

El deveni sub titlul de resident plenipotenţiar, guvernator al Principatelor şi exercită o adevărată dictatură de la 1829 până la 1835, dictatură însă înţeleaptă, organizând diferitele servicii ale Statului, instituind comisiuni de legiferare cari aŭ dat nascere *Regulamentului organic*, însănătoşind oraşele, scoalele, îmbunătăţind poliţia, administraţia.

La 1-iŭ Mai 1831 sub preşedenţia lui Kisselef, se deschise şi *Divanul ad-hoc*. In timpul holerei care făcu aşa numeroase victime în ţara noastră, comitele Kisselef, se distinse prin prevederea şi curajiul seŭ ast-fel în cât *Divanul ad-hoc* spre a'i da o dovadă de recunoştinţă, 'l împământeni dându-i şi prerogativele boeriei.

La 1834, dupe votarea *Regulamentului organic* şi alegerea principilor Mihail Sturdza şi Alexandru Ghika, comitele Kisselef părăsi Principatele-Unite, se întoarse în Rusia şi fu numit Ministru al Domeniilor împărăteşti, apoi Director al Cancelariei imperiale.

La 1856, el a fost numit ambasador al Rusiei la Paris, şi reintră în Rusia la 1862.

Una din grădinele Bucureşciului, situată la capul Caleĭ Victoriei, înfiinţată de fostul guvernator, poartă numele seŭ: Şoseaua Kisselef.

Khitzulescu (Inocentie). — Episcop al Eparhiei Buzĕului, născut în Bucureşci la 1819, încetat din viaţă 1893. A făcut studiile sale, parte în seminarul Mitropoliei din Bucureşci, parte la colegiul Sfîntu Sava şi parte la universitatea din Pesta. La 1846 a fost hirotonisit diacon şi la 1852 preot. De la 1850 până la 1863 a fost profesor şi director al Siminarului Mitropoliei din Bucureşci.

De la 1860-1868, egumen la mănăstirea Dealului, de la 1868-1873 locoţiitor la episcopia Rîmnicu-Vîlcea, apoi arhiereŭ la 1872, P. S. Inocente Kitzulescu este ales episcop al eparhiei Buzĕului la 1873.

Kihaia (Constantin). — Vestitul şef al dorobanţilor poliţiei Bucureşci de la 1838 până la 1840 şi în 1846, cunoscut mai mult sub numele de *Căpitan Costache*. Amănunte biografice lipsesc; cronicarii istorici ni'l represintă pururea cu biciul în mână cutreerând oraşul în goana calului, şi aplicând pedepse corporale pentru cea mai mică infracţiune poliţienească.

Din Anuarul oficial al Munteniei pe 1846 se constată că la această epocă, Kihaia a românizat numele sĕŭ, schimbându-l în *Kihăescu*.

Kogălniceanu (Mihail)). — Orator, publicist, mare bărbat de stat, născut în Iaşi la 6 Septembrie 1817, încetat din viaţă la Paris la 1893.

După ce luă prima învĕţătură în casa părintească, intră la 1831 în pensionatul Lincourt din Iaşi, apoi cu cheltueala lui Mihail Vodă Sturdza fu trimis la colegiul din Luneville (Francia.) La 1835, spre a face pe placul Rusiei care nu privea cu ochi buni creşterea Românilor în Francia, Vodă Sturza trimise pe Kogălniceanu la Berlin. Acolo el tipăreşte deja trei lucrări însemnate: *Limba şi literatura românească*, *Schiţe asupra istoriei moravurilor şi limbei Ţiganilor*, *Istoria Valahiei şi Moldovei*, volumul I-iu (1837) ear volumul al II-lea apare în 1858.

Kogălniceanu se întoarce în Moldova la 1838 şi colaborează în Iaşi la *Alăuta românească*, suprimată peste câte-va luni, apoi la *Dacia literară* (1840). In acelaş an, scoate volumul I-iu al *Arhivei româneşti*.

La 1843 i se încredinţează catedra de istorie naţională de la Academia Mihăileană şi pronunţă la 26 Noembrie faimosul sĕŭ discurs de inaugurare al cursului, din pricina căruia a doua zi chiar se închide cursul din ordinul guvernului. Imediat Kogălniceanu scoate la lumină o a trea revistă literară *Propăşirea*.

La 1845, începe să pue sub tipar parte din *Letopisiţele*, apoi pleacă la Paris şi părăseşte literatura pentru politică.

Cea d'ântâiŭ manifestare politică a lui Kogălniceanu a fost participarea sa la mişcarea din 1848 şi prin scrierea sa *Dorinţele partidei naţionale din Moldova*, a arĕtat în ce chip trebue înlocuit Regulamentul organic.

In timpul Domniei lui Grigore Ghika, Kogălniceanu termină publicarea operei sale însemnate *Letopisiţele Moldovei* (1852) şi apoi editează revista periodică *Albumul Iş-*

torico-literar (1854). Figura acestuĭ om de stat se desemnează maĭ târziu cu o deosibită putere în *Divanul ad-hoc*, unde dă la lumină însemnatul sĕŭ talent oratoric, şi începu lupta pentru Unire care se încunună prin alegerea luĭ Cuza.

Secularizarea averilor mănăstireştĭ, împroprietărirea ţĕranilor, au fost marele acte de sub Domnia luĭ Cuza, de carĭ este strîns legat numele luĭ M. Kogălniceanu, Ministru Preşedinte de la 12 Octombrie 1863 până la 26 Ianuatie 1865. Sub Domnia luĭ Carol I, el este Ministru de Interne de la 16 Noembrie 1868 până la 24 Ianuarie 1870 şi Ministru de Externe de la 3 Aprilie 1877 la 14 Noembrie 1878 în timpul rezbeluluĭ Indepedenţeĭ.

Il regăsim maĭ târziu la Congresul din Berlin, apărând cu patriotism dar zadarnic, interesele ţĕreĭ în contra pretenţiunilor Rusieĭ în cestiunea retrocedăreĭ Basarabieĭ, şi apoĭ deputat în toate legislaţiunele până la moartea sa.

Koltzoff-Massalski Elena (vezĭ **Dora d'Istria**).

Konake (Constantin). —Poet, născut în Moldova la 1777 mort la 1849. Studiile sale le a făcut maĭ mult în limba elenă în ţară, ocupându-se cu deosibire de ştiinţele exacte.

Maĭ târziŭ însă învaţă limba turcă, franceză şi literatura secoluluĭ al 18-lea.

El a lăsat un volum de poesiĭ tipărite în 1856 după moartea sa, sub titlul: *Alcătuirĭ şi traducerĭ.*

A făcut parte din Comisia pentru alcătuirea Regulamentuluĭ organic la 1831 şi a fost apoĭ mare logofăt al dreptăţeĭ în Moldova.

Konya (Samuel).— Chimist, născut în Kronstadt (Transilvania) la 1845. A făcut studiile sale la gimnaziul din localitate până la vîrsta de 15 anĭ când venind în Bucurescĭ, a intrat ca elev la farmacia Lochmann. Apoĭ merse la Viena în 1864 şi termină acolo studiile sale şi în special analisele chimice, obţinând titlul de doctor în chimie.

Reîntors în ţară, Konya s'a stabilit în 1872 farmacist la Iaşĭ şi începu numeroase cercetărĭ ştiinţifice asupra apelor minerale din Moldova contribuind la vulgarisarea apelor de la Slănic şi la desvoltarea acestuĭ stabiliment balnear. Aceleaşĭ cercetărĭ le urmă apoĭ pentru apele de la Bălţăteştĭ, Breaza, etc,

La 1885, D-rul Konya a fost cât va timp ca profesor de chimie-medicală al facultăţeĭ de medicină de la Iaşĭ, apoĭ în maĭ multe rândurĭ Consilier Comunal.

Kremnitz (Maria).—Publicistă germană, născută la Greifswald în 4 Ianuarie 1852, venită în România la 1875, căsătorită cu doctorul Kremnitz din Bucurescĭ. A publicat: *Rümänische Skizzen* (1877). *Neue Rümänische Skizzen* (1881). *Rümänische Märchen* (1882); în colaborare cu Carmen Sylva M. S. Regina Românieĭ: *Rümänische Dichtungen* (1885); sub pseudonimul Georges Allan *Fluch der Liebe* (1881). *Aus der rümänische Gesellschaft* (1881). *Ein Fürstenkind* (1882); apoĭ sub pseudonimul Dito şi Item, tot în colaborare cu M. S. Regina: *Aus zwei Welten* (1886). *Astra, Anna Boleyn, Feldport.*

Kremnitz (Wilhelm).—Doctor, născut în Berlin la 1846, încetat din viată la 21 Iulie 1897 la Sinaia. A făcut studiile sale în Berlin unde a terminat cursurile facultăţeĭ de medicină şi apoĭ a intrat ca medic în armata prusiană luând parte cu ambulanţele la rĕzboiul franco-german din 1870.

Pe la sfârşitul anuluĭ 1874, D-rul Kremitz, a fost adus în ţară şi numit medic secundar la spitalul Brâncoveneasa, pe lângă D-rul Patzelt, funcţionând în această calitate până la 1889 când a fost numit medic primar la acelaş spital.

Când s'a îmbolnăvit A. S. Principele Ferdinand, D-rul Kremitz a fost unul din ceĭ treĭ medicĭ chemaţĭ în anul 1897 să scape viaţa moştenitoruluĭ Tronuluĭ.

Kretzulescu (Constantin).— Om politic, născut la 1809, încetat din viaţă la 21 Martie 1884. A făcut studiile sale în ţară la şcoala grecească şi apoĭ în 1831 s'a înrolat în armată cu gradul de sub-locotenent, servind până la 1840, când părăseşte oştirea cu gradul de maior şi e numit prefect al judeţuluĭ Brăila ; apoĭ trece procuror la Inalta Curte. In 1842 demisionează şi petrece maĭ mulţĭ anĭ în Francia, Anglia, Italia, studiând literatura, filosofia, istoria.

Intors în ţară, trăeşte retras până la 1857,

când 'l regăsim preşedinte al comitetului din Muntenia pentru alegerile divanului ad-hoc.

La această epocă, fundează ziarul *Concordia*, pe care'l trece pe urmă lui C. A. Rosetti. La 1867 a fost preşedinte al consiliului de miniştri şi Ministru de Interne de la 1 Martie până la 17 August acelaş an.

A publicat: *Sumariu al istoriei universale a culturei* (1863). *Trecutul şi era nouă. Despre mărirea naţiunelor* (1863).

Kretzulescu (Dimitrie). — General de divizie născut la Octombrie 1824, încetat din viaţă la 1874 Aprilie 12. Intrat în armata otomană, a dobândit acolo gradul de locotenent-colonel şi apoi la 18 Martie 1859 a fost primit în armata română cu gradul de colonel.

La 1866, fiind şef al diviziei teritoriale cu reşedinţa în Bucureşci, ia o parte însemnată la mişcarea de la 11 Februarie contra Domnitorului Cuza şi în casa sa se unelteşte complotul militar în care aŭ fost amestecaţi cei trei ofiţeri ce s'aŭ introdus noaptea în palat. Trecut în neactivitate la 1869, Dim. Kretzulescu e reprimit în activitate la 1870 şi înaintat general de divizie la 1 Ianuarie 1871.

Peste câte-va luni însă este trecut iarăşi neactivitate şi apoi la pensie.

Kretzulescu (Nicolae). — Om politic, născut în Bucureşci la 1 Martie 1812. A făcut studiile sale în Paris, unde a dobândit diploma de doctor. Intorcându-se în ţară la 1840, a obţinut de la guvern voe să deschiză o şcoală de chirurgie la spitalul Colţea, unde a fost ca profesor de anatomie.

Amestecat în timpul revoluţiunei de la 1848 în această mişcare, a fost exilat şi s'a dus la Constantinopole unde a fost numit medic-şef al spitalului militar Culeli. Reîntors în ţară la 1850, intră în viaţa politică şi este sub domnia lui Ştirbei la 1854 în mai multe rênduri Ministru de Interne, finanţe, instrucţie şi preşedinte al consiliului, ocupând aceleaşi demnităţi şi sub căimăcămia lui Vodă Ghika.

De la Unirea Principatelor, N. Kretzulescu a fost Ministru prezident de la Iunie 1862 până la 12 Octombrie 1863, apoi Ministru prezident şi Ministru de finance, iar pe urmă ministru de interne de la 14 Iunie 1865, la 11 Februarie 1866.

La 1871 N. Kretzulescu face parte din ministerul L. Catargiu, ca Ministru la justiţie şi apoi lucrările publice până la Octombrie 1873. Apoi el represintă ţara în străinătate ca Ministru plenipotenţiar la Roma, Petersburg şi Paris sub guvernul liberal.

N. Kretzulescu este membru al Academiei române. El a publicat: *Tratat de anatomie* 3 vol. (1842). *Amintiri istorice.*

Kretzulescu (Scarlat). — Om politic, născut în Bucureşci, încetat din viaţă. A servit mai întâiŭ în armata rusească şi apoi a intrat în cea românească la 1831, înaintând până la gradul de colonel.

Demisonat din armată, a fost Ministru al cultelor în Muntenia sub domnia lui Vodă Ghika; mai târziŭ a fost întreprinzător al serviciului poştelor pe la 1848.

Alte amănunte biografice lipsesc.

L

Laerţiu (vezi **Lăzărescu**).

Lahovari (Alexandru). — Bărbat politic, orator, născut la 16 August 1841, încetat din viaţă la Paris la 4 Martie 1897, descendentul unei familii originare din judeţul Vâlcea.

A făcut studiile la Paris în liceul Louis-le-Grand, apoi la facultatea de drept, unde a obţinut la 1862 primele două premii pentru dreptul francez şi român şi în 1865 diploma de doctor.

Intors în ţară, a intrat pentru scurt timp în magistratură, pentru a se da apoi cu totul politicei. După ce luase parte activă la evenimentele cari aŭ precedat detronarea prinţului Cuza şi alegerea prinţului Carol, a fost ales deputat în prima Cameră care a urmat Constituantei de la 1866. Impreună cu prinţul Ioan Ghika, P. P. Carp, G. Cantacuzino şi

C. Grădişteanu a fondat atunci aşa zisa «Juna dreaptă». La 30 Iulie 1867 a primit funcţiunea de secretar general şi director al ministerului afacerilor străine şi a ocupat postul acesta până la 11 Octombrie acelaş an. Demisionând, Alexandru Lahovari a intrat iarăşi în viaţa politică, ca membru al partidului conservator, şi a fost ales la 1869 deputat al judeţului Vâlcea; în Cameră a susţinut cabinetul Dimitrie Ghika-Boerescu. După căderea ministerului Alex. Golescu, care a succedat cabinetului Dim. Ghika, Manolache Costache Epureanu a compus, la 20 Aprilie 1870, ministerul junei drepte în care a încredinţat lui Alexandru N. Lahovari, portofoliul justiţiei.

In urma demisiunei cabinetului Ioan Ghika, Suveranul a încredinţat d-lui Lascar Catargiu şeful partidului conservator, formarea cabinetului care a durat cinci ani (Martie 1871-Aprilie 1876) şi în care Lahovari a deţinut patru ani şi jumătate portofoliul justiţiei. Din perioada aceasta de activitate ministerială a lui Lahovari, trebue să relevăm în prima linie reforma Codului penal şi a procedurei penale.

Ministerul Ion Brătianu, care a luat frânele puterii în 1876, a guvernat 12 ani. In timpul acesta, Lahovari ales de mai multe ori în Camera deputaţilor, a ştiut să-şi asigure, prin rarul său talent oratoric, un loc de frunte.

La 1884, Lahovari s'a retras împreună cu toată opoziţia conservatoare din Parlamentul liberal şi până la 1888, când regimul liberal a fost răsturnat, a luptat prin presă şi în întruniri publice, cu o vigoare care n'are exemplu, în contra guvernului de atunci.

In Noembrie 1888, când s'a reconstiuit cabinetul Teodor Rosetti cu elemente conservatoare, Al. Lahovari a primit portofoliul domeniilor. In Martie 1889 s'a format ministerul Catargiu, în care Al. Lahovari a luat portofoliul externelor, pe care l'a păstrat şi în cabinetul prezidat de generalul Manu.

Când Lascar Catargiu a format apoi cabinetul din Noembrie 1891, Al. Lahovari a luat din nou portofoliul ministerului afacerilor străine, pe care l'a păstrat până în Octombrie 1895, când guvernul conservator s'a retras de la putere spre a face loc unui guvern liberal.

Cea din urmă manifestaţie politică a regretatului om de Stat, a fost memorabilul discurs pronunţat în sala Dacia, la 27 Octombrie anul 1896 în chestia mitropolitană.

Lahovari (Gheorghe Em.).— Ziarist, născut la 1 August 1854, încetat din viaţă la 29 Noembrie 1897. A făcut toate studiile sale în Paris de unde s'a întors cu diploma de licenţiat în drept. A început prin a intra în diplomaţie la 1879 ca ataşat de legaţiune, apoi a trecut în 1881 şef al cabinetului Ministrului de externe.

La 1885, cumpără de la Al. Ciurcu ecspulsat, ziarul *l'Indépendance Roumaine* şi duse în capul acestui organ de publicitate o violentă campanie contra guvernului liberal. Deputat în Cameră de la 1888 până la 1891, G. Em. Lahovary a fost censor la Banca Naţională până la 1895 când a demisionat. In 1897 ziarul său susţinând până la un punct oare care politica guvernului liberal, G. Em. Lahovary în urma unei polemice personale violentă cu Nicolae Filipescu, şi ziarul *Epoca*, a fost provocat în duel de N. Filipescu şi a murit pe teren, străpuns de spada adversarului seu.

Scrieri: *Essai sur la politique de la Roumanie contemporaine Histoire d'une fiction. Le gouvernement des partis* (1897).

Lahovari (Gheorghe I.) — Născut la R.-Vâlcea la 1|13 Iunie 1838. Primele studii le-a făcut în institutul «Schewitz» (1849—1854); a făcut în urmă colegiul la Berlin (1855—1858) şi studiele superioare la universitatea de Heidelberg şi la şcoala polytechnică din Carlsruhe (1858—1862). Intors în ţară la 1862, a servit ca inginer în Ministerul lucrărilor publice (1862—1864), în urmă şef de secţie şi director la acelaş Minister (1866—1868). La 1871 a fost numit director general al poştelor şi telegrafelor (1871—1876) şi la 1876, fiind ales de Camera Deputaţilor, a fost confirmat consilier la Inalta Curte de Compturi. La 1893 a fost numit preşedinte al acestei înalte Curţi.

Ca director al poştelor, a luat parte la primul congres poştal internaţional de la (1874) unde multe propuneri făcute de dînsul aŭ fost primite de congres, între cari acea de a se adopta ca limbă oficială, *limba franceză* pentru toate corespondenţele Uniunii poştale universale. A încheiat mai multe convenţiuni poştale şi telegrafice

cu Rusia, Austria, Serbia, Turcia etc. Tot ca director a desfiinţat serviciile poştale streine care se făceaŭ de către societatea vapoarelor austriace pe Dunăre, cum şi biurourile poştale franceze de la Galaţĭ şi Brăila.

Dînsul a introdus pentru prima oară în serviciul nostru poştal, cărţile şi mandatele poştale. Asemenea prima lucrare statistică asupra poştelor şi telegrafelor (1871—1876), a fost publicată de G. Lahovari.

Ca consilier şi în urmă preşedinte al Inalteĭ Curţĭ, a colaborat la facerea legilor comptabilităţeĭ generale a Statuluĭ şi pentru organizarea Curţiĭ de Comturĭ, cum şi la maĭ multe regulamente de aplicaţie a acestor legĭ.

La 1875 după îndemnul Majestăţeĭ Sale Regeluĭ, d. Lahovari împreună cu Alex. Cantacuzino, generaliĭ Manu şi Barozzi, d-niĭ V. A. Ureche, T. Maiorescu. Al. Odobescu, Gr. Tocilescu şi alţiĭ, aŭ fondat Societatea geografică Română, a căruĭ secretar general este încă de la fondarea eĭ. Prin îngrijirea sa, societatea publică pe tot anul un buletin trimestrial cum şi dicţionarele geografice a celor 32 judeţe.

De aproape 20 de anĭ, G. Lahovari este membru şi vice-preşedinte al societăţeĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român, pentru a căruĭ prosperitate nu puţin a contribuit.

El a publicat în «Convorbirĭ literarale» o serie de acte şi documente vechĭ şi foarte interesante, sub modestul titlu de *Hîrtiĭ vechĭ*.

Sub pseudonimul de *Gil*, a publicat tot în «Convorbirĭ literale» maĭ multe novele originale.

Lahovari (Iacob). — General de brigadă, născut la 16 Ianuarie 1846. Elev al şcoaleĭ militare (1862) a căpătat la 1864 gradul de sub-locotenent; a trecut cu succes şcoala de Stat-major din Francia şi a fost înaintat în 1874 la gradul de maior.

In timpul rezbeluluĭ Indepedenţeĭ 1877-78, face parte din Marele Cuartier General al Armateĭ, ataşat la secţia operaţiunelor militare ca ofiţer de Stat-major, şi este însărcinat cu facerea recunoaşterilor spre Dermikioĭ şi Opanez. La 1883 este înălţat la gradul de Colonel apoĭ la 1891 la cel de general după ce sub preşidenţia D-luĭ general I. Em. Florescu i se increditase portofoliul Ministeruluĭ de Rezbel pe care l'a deţinut de la 21 Februarie până la 22 Ianuarie 1894.

La 1895 a fost pus în disponibilitate.

Lahovari (Nicolae).— Om politic, fost deputat, senator, membru al divanuluĭ ad-hoc şi al Constituanteĭ din 1866; încetat din viaţă în Bucurescĭ la 16 Februarie 1883.

Lakeman (Stephen Bartlett).—Cunoscut maĭ mult sub numele de Mazar-Paşa; s'a născut la Darmouth (Anglia) în 1825, şi a încetat din viaţă în Londra la 1897 Iuliu. A făcut studiile sale în liceul Louis-le Grand din Paris, şi apoĭ a intrat în armata engleză, distingându-se, în Indiĭ prin curajul sĕŭ în 1852, astfel în cât fusese supranumit dimpreună cu soldaţiĭ de sub ordinele sale *Vînătoriĭ morţeĭ*. La 1856, Lakeman intră în serviciul oasteĭ otomane, însoţi la Bucurescĭ pe Omer-Paşa, care 'l făcu şef al poliţieĭ turceştĭ, apoĭ dupe rezbel primi din partea Sultanuluĭ titlul de Mazar-Paşa şi fu trimis în Turcia asiatică cu gradul de locotenent general.

Dupĕ ce maĭ petrecu cât va timp în Anglia, se reîntoarse în România şi se căsători cu D-na Maria Filipescu.

Amestecat în politică, a cheltuit o parte însemnată din averea sa când s'a format coaliţia zisă de la Mazar-Paşa, în contra guvernuluĭ conservator de la 1875.

Posesor al uneĭ averĭ însemnate, însă foarte cheltuitor şi nechibzuit, a sfârşit prin a ajunge în cea maĭ mare mizerie cu câţĭ-va anĭ deja înainte de moartea sa.

Lambrior (Alexandru). — Filolog, născut la Socĭ (Judeţul Neamţu) în 1846, încetat din viaţă la 1883. A început studiile în Iaşĭ şi le a terminat în Paris dupĕ ce fusese cât va timp profesor în Botoşanĭ.

Filologia a fost ştiinţa în care Lambrior s'a distins şi studiile sale se publicaŭ în *România*, revistă filologică din Paris, şi în *Convorbirĭ Literare*.

Lambru. — Profesor în fruntea uneĭ şcoale greceştĭ în 1800, predă cursurile de istorie, filosofie, poesie de la 1800, până la 1808 când 'l succedă Vardalah.

Amănunte biografice lipsesc.

Lascăr (Vasile). — Avocat, născut în

Têrgu-Jiului. A făcut studiile în țară și le-a terminat la Paris de unde s'a întors cu titlul de licențiat în drept. A trăit cam neamestecat în luptele politice până la 1896, de și intrase în Camerile liberale ca deputat între 1880 și 1888.

După retragerea guvernului de sub prezidența lui Dim. Sturdza și formarea cabinetului Aurelian, a luat portofoliul Ministerului de Interne de la 21 Noembrie 1896 până la 31 Martie 1897, când a demisionat împreună cu întregul guvern.

La această epocă, a intrat în gruparea liberală disidentă de la *Drapelul*.

Laurian (August Treb.) — Publicist, profesor, născut în Ardeal la 1810, mort în București la 1881.

A făcut studiile sale în țară și în străinătate și a ocupat catedra de filosofie la liceul Sfântu Sava până în 1848 când mișcarea Românilor din Transilvania 'l rechemă în Ardeal, unde jucă un rol însemnat.

Intors în Moldova pe la 1851, se ocupă în special cu lucrări didactice până în 1858 când veni earăși în București și fu numit profesor al facultății de litere, membru al Academiei, ajungând prețedinte al acestei Societăți.

Laurian a publicat: *Tentamen Criticum*, *Magazinul istoric pentru Dacia* în colaborare cu Bălcescu. *Coup d'oeil sur l'histoire roumaine*. *Dicționarul limbei române* în colaborare cu Maxim și un *Glossar*.

In afară de aceste lucrări, mai există studii făcute de Laurian, asupra matematicelor și astronomiei.

Laurian (Dimitrie A.) —Profesor, ziarist, născut în București la 1846, fiul lui August Laurian. Licențiat în litere al facultății juridice din București, a luat apoi doctoratul la facultatea din Bruxelles și a fost numit la Septembrie 1871, profesor de filosofie la Liceul Sfântu Sava.

A ocupat în diferite rânduri funcțiunea de Secretar general al Ministerului Instrucțiunei publice și inspector general al învățământului secundar, 1888—1894.

Ca publicist, Laurian a fundat foaea *Transacțiuni literare* și a fost directorul ziarului *România Liberă*, devenit mai têrziu *Constituționalul*. El a fost ales senator și deputat sub guvernul conservator din legislațiunele 1888—1895. Astă-zi are direcțiunea *Constituționalului*.

Lazăr (Gheorghe.) — Născut în Avrig (Ardeal) la 1779, încetat din viață în aceași localitate la 1823. A făcut studiile în Sibiu, Cluj, Viena, și s'a ocupat mai ales de teologie.

Candidat la scaunul de episcop român al Ardealului, nu isbuti să fie ales, și atunci se retrase în Brașov unde fu cât va timp învățător al copiilor doamnei Bărcănescu, refugiată acolo. Cu această familie, veni în București, și se ocupă mai întâiu de inginerie.

Lazăr făcu peste scurt timp cunoștință cu banul Const. Bălăceanu, și sfârși prin a'i insufla credința că sciințele se pot învăța și în limba română. Banul fiind efor al școalelor, supuse lui Vodă Caragea o anafora pentru a se înființa la Sfântu Sava o școală românească. S'a convocat un divan spre a delibera asupra propunerei care fu respinsă. In urmă însă, se puse la cale să se înființeze o școală română la Sfântu Sava, ear Lazăr fu numit profesor de inginerie și teologie și începu predarea cursurilor sale la 1818, deșteptând spiritul de naționalitate între Români.

Patru ani, predă el cursurile sale, dar in urma evenimentelor de la 1821, școala fu închisă și Lazăr se refugiă în Transilvania unde muri la 1823.

El a scris: *Cursul de matematice de Volf*. *Filosofia lui Cant*.

Țara recunoscătoare meritelor și sacrificiilor făcute de Lazăr, a ridicat pe bulevardul Academiei din București, o statue în amintirea acestui bărbat.

Comitele Carol Rosetti, călătorind în Transilvania, s'a oprit în satul Avrig unde odihnesc rămășițele lui Lazăr, și a ridicat în memoria acestui ilustru bărbat un monument de marmoră pe care transcrisese de pe cruce, inscripțiunea epitafică, ce Lazăr însu'și dictase, când zăcea pe patul morței:

Viețuitorule!
Stăi puțin și citește,
Apoi te gândește
La trista omului soarte,
Nepregetătoarea moarte.
Ce ești astă-zi eŭ am fost,
Asta s'o scii de rost.
Ce sunt eŭ acum, veĭ fi,
Când ceasul îți va veni.

În josul acestor linii, Sc. Rosetti a adăogat:

«Precum Christos pre Lazăr din morţi a înviat, Aşa tu România din somn aĭ deşteptat.»

Lăzărescu (Alexandru.) — Publicist, născut în Bucurescĭ la 1830 Decembrie, încetat din viaţă la August 1876 în Bucurescĭ. A făcut studiile în ţară şi înscriindu-se la şcoala de drept, a intrat în acelaş timp ca secretar al Mitropolitului Nifon. Peste puţin, pleacă la Paris, termină acolo studiile, şi la întoarcere în ţară e numit membru pe lângă Tribunalul Ilfov. In magistratură, ajunge Consilier la curte, apoĭ demisionează în 1867 şi îmbrăţişează cariera de avocat.

A publicat: *Gheorghe sau un Amor românesc. Samito* (1850) *Poesii. Alfredo* (1854). *Massim pictorele* melodramă în 5 acte (1858) *Stroe Ciobanul* (1867) *Ţăranii şi boerii odinioară* (1871-1872) *Mişcarea insurecţională în ţară de la 1848 încoa.*

A colaborat la *Revista Contimporană.*

Lecca (Constantin). — Pictor, profesor, născut în Braşov la 18 Decembrie 1810, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 14 Octombrie 1887. A studiat pictura în Viena şi Roma şi apoĭ reintors în ţară s'a stabilit la Craiova dând lecţiunĭ de desen în acel oraş.

La 1847 trece în Bucurescĭ ca profesor de desen la Sfîntu Sava până la 1859.

Principalele sale tablourĭ sunt: *Intrarea luĭ Mihaĭ Viteazul în Alba Iulia — Dupĕ bătălia de la Războenĭ; Mihaĭ Viteazu ucis de Basta — Descălicarea luĭ Radu Negru. Portretul luĭ Cuza-Vodă.* Aceste treĭ tablourĭ se găsesc la Pinacoteca din Bucurescĭ.

Eĭ a maĭ decorat bisericile *Madona Dudu* din Craiova, *Sfânta Troiţa* din Braşov, *Curtea Veche, Sfântu Gheorghe Noŭ, Răzvan-Vodă, Sfânta Ecaterina, Radu-Vodă* din Bucurescĭ.

C. Lecca a maĭ lăsat şi nişte copiĭ după tablourĭ celebre precum *Capul luĭ Christ încoronat de spinĭ, Coborârea dupe cruce, Potopul.*

Lecca (Dimitrie). — General, bărbat politic, născut în 2 Decembrie 1832 la Tecuciŭ, încetat din viaţă la Radomireştĭ (Bacăŭ) la 4 Iulie 1888.

La vĕrsta de 16 anĭ plecă la Paris unde isprăvi colegiul şi apoĭ urmă ca extern cursurile şcoaleĭ de stat-major. Intors în ţară la 1854 intră în oştire şi plecă în Maroc la 1860 având gradul de căpitan, spre a urma operaţiunele armateĭ spaniole, dar ajunse acolo când se încheeă pacea.

La 1863, numit maior, i se încredinţă comanda batalionuluĭ de vênătorĭ creat atuncĭ. La 1866, dimpreună cu soldaţiĭ şi oficeriĭ batalionuluĭ sĕŭ, carĭ aveaŭ garda palatuluĭ, intră cu Mălinescu, Lipoianu, Pilat, Costiescu, în Palatul Domnitorului Cuza, presentându'ĭ spre semnare actul de abdicare şi apoĭ 'l arestează.

A doua zi, 11 Februarie 1866, era Ministru de rĕzboiŭ şi deţinu acest portofoliu până la 11 Maĭ din acelaş an, când fu înaintat lt.-colonel şi i se dete comanda Regim. 7 din linie.

La 1876, ales deputat de oraşul Bacăŭ, fu ales în acelaş timp vice-preşedinte al Camereĭ. In timpul rezbeluluĭ Indepedenţeĭ (1877—1878) fu numit comandant al diviziuneĭ a 4-a, şi luă parte la luptele de la Lom-Palanca, Smârdan, Vidin. Dupe rezbel, fu înălţat la gradul de general şi 'şĭ reluă locul în Cameră; dar maĭ târziŭ i se dete comandamentul divizieĭ a 4-a.

Generalul Lecca a maĭ fost Ministru de Rezbel şi de la 11 Iulie 1879 până la 29 Aprilie 1880, având gradul de Colonel.

La 1883, a fost ales Preşedinte al Camereĭ, ocupând această demnitate până la moartea sa.

Lecca (Gheorghe.)—Om politic, născut în Tecuciŭ la 1831, încetat din viaţă la 30 August 1885 în Comuna Lecca jud. Bacăŭ. Dupĕ ce termină Academia din Iaşĭ plecă la 1849 în Paris şi urmă şcoala de stat-major, de unde se întoarse la 1853 ca sublocotenent. La 1854, împreună cu fratele seŭ Dimitrie, formă o legiune menită a ajuta pe Turcĭ în războiul lor contra Ruşilor. In urma reclamaţiuneĭ consululuĭ austriac, Poarta nu recunoscu această legiune şi Omer-Paşa comandantul armateĭ de ocupaţiune, arestă pe organizatorĭ.

La 1859, G. Lecca fiind căpitan, e numit director al şcoaleĭ militare din Iaşĭ. In 1861 demisionă din armată. In 1868, fu numit prefect al judeţuluĭ Bacăŭ. Vice-preşedinte al Senatuluĭ de la 1876 până la 1882, e numit Ministru de Finance la 1 August 1882 şi

păstrează portofoliul acestuĭ departament până la 2 Februarie 1885.

Lecca (Haralamb G.) — Poet, născut la 1873 Februarie 10 în oraşul Caracal. A făcut studiile sale în şcolele din Bucurescĭ şi le urmează acum înainte la facultatea de drept.

Având o deosebită atracţiune pentru poesie şi literatură, a publicat în 1895 un volum de versurĭ sub titlul *Prima*, cu o precuvântare scrisă de B. P. Hasdeŭ, *Pentru o femee* dramă în 5 acte, *Bianca* 3 acte versurĭ, *Femea indărătnică* comedie 5 acte versurĭ traducere, *Enoch Arden* poemă tradusă, *Flămânzii de glorie*, comedie 4 acte localizare.

Lecomte du Noüy (Andreĭ.) — Arhitect francez, născut în Paris la 7 Septembrie 1844. Elev al atelierului Vandremer, şi apoĭ al renumituluĭ arhitect Viollet-le-duc, a debutat ca arhitect prin construirea palatuluĭ de la Monaco (1863—1865). Apoĭ, urmează următoarele sale lucrărĭ:

1866: Restaurarea a douĕ capele din secolul al 12-a de la catedrala din Cahors, care 'ĭ a fost încredinţată de Viollet-le-duc. 1867-1868: Ridicarea monumentuluĭ *Pater Noster* şi monumentuluĭ funebru al Principeseĭ de la Tour d'Auvergne, pe muntele Măslinilor, lângă Ierusalim.

La 1869 Lecomte du Noüy este numit inspector ataşat pe lângă comisiunea Monumentelor istorice pentru restaurarea Capeleĭ Castelului de la Vincennes (Francia); la 1870 intră ca sergent voluntar în arma geniuluĭ pe timpul rezbeluluĭ Franco-german, ear la 1873—1874 întreprinde a doua a sa călătorie în Orient şi face numeroase descoperirĭ arheologice în jurul Ierusalimuluĭ.

La 1875, dupĕ cererea fostuluĭ Ministru al Cultelor T. Maiorescu şi pe baza recomandaţieĭ arhitectuluĭ Viollet-le-duc, Lecomte du Noüy este delegat pentru restaurarea bisericeĭ episcopale Curtea de Argeş, ale căreĭ lucrărĭ de o maestrie şi frumuseţe fără seamăn, le termină în 1886.

De la această epocă, el a restaurat şi construit în România: Biserica Treĭ Erarchĭ din Iaşĭ, Biserica Sfântu Nicolae din Iaşĭ, Reşedinţa Episcopuluĭ de la Curtea de Argeş, Clopotniţa şi Paraclisul; Biserica sf. Dumitru din Craiova, Biserica şi clopotniţa S-ta Treime din Craiova; Mitropolia din Târgovişte.

La 1887 Lecomte du Noüy a fos ales membru corespondent al Academieĭ Române. El a primit numeroase decoraţiunĭ franceze şi române pentru lucrările sale.

Lecomte du Noüy (Jean Jules Antoine.)—Pictor francez, născut în Paris la 10 Iunie 1842. A avut de profesorĭ pe Gleyre, de Signol, Gerôme şi a obţinut la 1871 al doilea premiu mare *de Rome* cu tabloul seŭ *Moartea luĭ Jocaste*.

S'a distins la toate exposiţiunile cu tablourile sale: *Sentinela greacă. Eros Cupido. Poarta seraiuluĭ. Amorul şi Noaptea.* Afară de multe alte producţiunĭ, se maĭ datoreşte acestuĭ pictor următoarele portrete: *Regele Carol I-iu al Romănieĭ. Regina Elisabeta. Principesa Maria* şi picturele decorative din interiorul Catedraleĭ Curtea de Argeş şi bisericelor Sfântu Nicolae şi Treĭ Erarchĭ din Iaşĭ.

Lecomte du Noüy s'a distins şi ca sculptor. In anul acesta a început să lucreze o placă în marmoră în amintirea viziteĭ făcută la 1896 de Impĕratul Austrieĭ, Regeluĭ Carol I.

Mult aprețuit de familia noastră Regală, Lecomte du Noüy 'şĭ petrece adesea toamna la Castelul Peleş (Sinaia), dând lecţiunĭ de pictură M. S. Reginei Elisabeta.

Ca semn de iubire pentru ţara noastră, acest pictor a dăruit Academieĭ 10,000 leĭ al căror venit e atribuit pentru un premiu de desen.

Lemeny (Gheorghe.) — Pictor, data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute. A domiciliat în Iaşĭ şi a fost trimis ca bursier al Statuluĭ de la 1838 până la 1846 spre a studia pictura la München şi Roma. S'a întors în ţară la 1847. Principalele sale tablourĭ: *Arhangelul Mihail învingênd pe Satana*, şi numeroase portrete ale boerilor din acele vremurĭ.

Lemnea (Dimitrie.) — Sub-locotenent născut la 20 Octombrie 1850, mort la 7 Octombrie 1877. Intră ca soldat în armată la 1870 şi e înaintat sub-locotenent la 1875. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, face parte din Reg. 7 de linie şi moare pe câmpul de luptă în faţa Plevneĭ la 7 Octombrie 1877.

Leonescu (Vasile). — Artist dramatic şi autor, născut în Bucurescĭ la 1866. Fu-

gind de la şcoală când era numaĭ de 16 anĭ, se duse maĭ întâiŭ cu o trupă de actorĭ la Buzĕŭ, de acolo trecu la teatru Dacia la 1883 sub direcţiunea luĭ G. Manolescu; apoĭ la 1885 a intrat în Conservatorul din Bucurescĭ. Fiind încă elev, a fost atuncĭ angajat la Teatrul Naţional spre a juca rolurĭ de a doua mână.

Dupĕ moartea luĭ Gr. Manolescu, trece însă în rândul ântâiŭ şi joacă pe rând rolurile: *Robert* din *Onoarea*, *Ruy Blas*, *Hamilcar Barca*, *Hipolit* din *Phedra*, *Leicester* din *Maria Stuart*, *Gondebald* din *Griselidis*, *Carloo Wandernot* din *Patria*, *Trimisul* din *Œedip*, *Mireanu* din *Lăcrămioare*, *Cavalerul de Waudrey* din *Orfelinele*, *Petruchio* din *Femeia îndărătnică*, etc. etc.

La 1897 a fost ales societar al teatruluĭ naţional.

A scris pentru teatru: *In timpul alegerilor* comedie în 2 acte. *In flagrant delict* în 3 acte (1885). *Rosamunda* tragedie în versurĭ, *Traian şi Andrada* în colaborare cu Gr. Ventura, tragedie în versurĭ, *Ion Vodă cel cumplit*, tragedie în versurĭ jucate pe scena Teatruluĭ Naţional.

Leonte (Anastasievicĭ).—Chirurg, născut în Giurgiu la 28 Februarie 1851. A făcut studiile sale la liceul Mateiu Basarab; în 1875 a obţinut la facultatea din Bucureştĭ titlul de doctor în medicină. Fost medic de regiment, a condus în timpul rezbeluluĭ Indepedenţeĭ (1877—78) o ambulanţă aşezată în dosul platouluĭ Griviţa.

La 1891 a fost înaintat medic de regiment clase I-iŭ în rezervă.

Medic secundar de spitale până în 1884, la această epocă a fost înaintat medic primar şi în această calitate a trecut în 1897 la Spitalul Brâncoveneasa.

La 1894 a fost numit şi membru al Consiliuluĭ sanitar superior. A represintat Eforia Spitalelor Civile maĭ în toate congresele chirurgicale din Francia.

Leria (vezĭ **Zosima**).

Lhomme (Abel).—Ziarist francez, născut în Paris la 1858, încetat din viaţă la 1891 în Mentone (Francia). Venit în ţară la 1888, a colaborat sub pseudonimul *Gallus* la ziarul *l'Indépendance Roumaine* până în 1891 când a murit.

Librecht (Cesar). — Asupra origineĭ acestuĭ om care a jucat un rol foarte important sub Domnia Principeluĭ Cuza, sunt două versiunĭ carĭ nu s'aŭ putut încă controla cu siguranţă. Uniĭ pretind că a început prin a fi servitor în casa unuĭ boer din Moldova care 'ĭ a dat crescere şi apoĭ l'a băgat în serviciul telegrafic din Galaţĭ unde a cunoscut maĭ târziŭ pe colonelul Cuza, atuncĭ prefect.

Alţiĭ susţin că Cesar Librecht, intrat în armata belgiană cu rangul de cadet, ar fi dezertat în urma unuĭ fapt de indisciplină şi s'ar fi refugiat în Moldova. Cunoscênd perfect da bine limbele germană, italiană, engleză, avênd vaste cunoştinţe de inginerie, ar fi fost însărcinat în timpul rezbeluluĭ Crimeeĭ să facă telegraful militar pentru armatele aliate pe câmpul de luptă.

Este însă cert că la 1854, 'l găsim şef de serviciu telegrafic la Galaţĭ; apoĭ îndată dupĕ Unire, 'l găsim în anuarul militar, înălţat în treĭ zile de le soldat la rangul de sub-locotenent (1860) adjutant al Principeluĭ Cuza.

La 1861 e locotenent, la 1863 căpitan şi la 1864 maior.

In ziua în care a fost înrolat în oştire ca soldat, Vodă Cuza l'a numit tot de odată inspector general al poştelor şi telegrafelor din toată România. In această calitate face în 1863 cea d'ântâiŭ convenţiune telegrafică cu Serbia. Bărbat de o activitate şi o deşteptăciune netăgăduite, Librecht se poate considera ca organizatorul serviciuluĭ nostru telegrafo-poştal. El a jucat însă şi un rol politic foarte important în tot timpul domnieĭ luĭ Cuza, trăind în cele maĭ strânse legăturĭ cu dênsul şi fiind, pe drept saŭ ne drept, considerat de mulţĭ, ca geniul cel rĕŭ al acestuĭ Domnitor.

Vodă Cuza detronat, Librecht este arestat în noaptea de 11 Februarie, reformat, dat în judecată pentru delapidare de bani publicĭ şi închis în prevenţie până la 1868. Judecat, e osândit de Curte; Casaţia casează însă sentinţa şi curtea din Craiova 'l achită.

Atuncĭ pleacă în Spania şi intră cu gradul de colonel în statul-major al generaluluĭ, Prim, contra armateĭ luĭ don Carlos. Se distinge la bătălia de la Albega şi i se dă—saŭ ia singur, nu se ştie bine—titlul de comite d'Albega. La 1870 se reîntoarce pentru câtva timp în Bucurescĭ spre a se ocupa de

afacerile sale personale în procesul ce avea cu Statul pentru despăgubirĭ băneştĭ.

De aicĭ pleacă în Paris şi în timpul rezbeluluĭ franco-german, face parte din legiunea streină a luĭ Garibaldi. Se zice că a fost rănit pe câmpul de luptă. In urmă, stabilit în Paris, caută să se amestece în diferite întreprinderĭ industriale de electricitate, dar nu reuşeşte, şi moare în cea maĭ mare mizerie acum câţĭ-va anĭ.

A publicat în Londra o carte: *Les vues de la guerre moderne.*

Lipoianu (Alexandru).—Colonel, născut la 1839; a intrat în şcoala militară la 1854, şi a dobândit în 1856 gradul de sublocotenent. La 1866, fiind căpitan, intră dimpreună cu căpitaniĭ Costiescu şi Pilat în complotul îndreptat contra luĭ Vodă Cuza şi este în special însărcinat sĕ capete prozeliţĭ în armată. In noaptea de 11 Februarie 1866, el dimpreună cu ceilalţĭ doĭ oficerĭ sus numiţĭ, se introduce în palatul domnesc, intră în camera de odihnă a Principeluĭ Cuza şi'ĭ presintă spre semnare actul de abdicare. La 10 Maiŭ acelaş an, Lipoianu este înaintat la gradul de maior, şi în anul următor e pus în neactivitate..

Rechemat la front în 1868, înaintează maĭ târziŭ până la gradul de colonel şi apoĭ dimisionează.

A ocupat şi maĭ multe funcţiunĭ civile sub diferitele guverne liberale, precum: prefect de judeţ şi director al poştelor şi telegrafelor.

Luchian (Nicolae). — Artist dramatic, născut în Iaşĭ la 1821, încetat din viaţă în acelaş oraş în 1893.

De mic copil avea aplicaţiune pentru pictură şi părinţiĭ sĕĭ l'aŭ trimis în Paris ca să se perfecţioneze în această artă. Ajuns acolo, se ocupă însă numaĭ de teatru şi când se întoarce în ţară, îmbrăţişează imediat cariera dramatică, debutând pe scena teatruluĭ din Iaşĭ.

Cu mult talent comic, el s'a distins în tot repertoriul luĭ Alexandri şi maĭ ales în rolul de *Jocris*. Cariera sa dramatică a fost foarte bogată, şi Luchian a fost în două rênduri închis pentru aluziunele politice cu care 'şĭ presărea rolurile. Prima sa arestare datează de la 1846, sub domnia luĭ Mihail Sturdza, a doua, sub căimăcămia luĭ Vogoridi.

Lugoşianu (Octavian). — Publicist, născut în Slatina la 11 August 1866. A făcut studiile sale la liceul Mateĭ Basarab din Bucurescĭ (1878—1885) şi apoĭ a terminat facultatea de litere (1889).

Colaborator al revistelor *Convorbirĭ Literare* şi *Revista Nouă*, el a publicat: *Oltenia sub ocupaţiunea austriacă* din 1717—1739 (1889) *Societatea femeilor române în* 1815 (1895). *Boscărie, O serbare la Iaşĭ în 1834* (1895). *Bibliografiĭ şi Biografiĭ.* Lugoşianu a luat parte la publicarea volumuluĭ IV din supl. 1 al *Documentelor Hurmuzaki*, carĭ coprind actele dintre 1802—1849.

Lupu-Antonescu (Alexandru).— Profesor, născut la 1859 Aprilie 15, în satul Lunca-frumoasă, com. Pârscov, jud. Buzĕŭ.

A urmat clasele primare în şcoala domnească din Buzĕŭ (1867 — 1871), apoĭ studiile liceale în Bucurescĭ la liceul Sf. Sava (1871—1873) şi la Mateĭ Basarab (1873—1878), ca bursier al Statuluĭ.

Studiile universitare le-a făcut în Bucurescĭ (1879—1882) ca bursier al fondului Hilel şi a dobândit titlul de licenţiat în litere (ştiinţele istorico-filologice). La 1882 e numit profesor la liceul Mihaĭ Bravul în Octombrie, apoĭ profesor la şcoala normală Carol I, de la 1 Noembrie 1882 şi până în present. A maĭ fost profesor la şcoala normală de institutorĭ în anul şcolar 1888—1889, director al şcoaleĭ normale Carol I, de la 1890 Decembrie până la 1892 Noembrie, revizor şcolar al judeţuluĭ Ilfov de la 1 Decembrie 1885 până la 1 Septembrie 1888, Inspector al învĕţămîntuluĭ primar şi normal, de la 1 Noembrie 1895 până la 1 Noembrie 1896.

A publicat: *Veacul XVI. Limba şi literatura Românilor* (1889). *Studiŭ de istorie şi linguistică. Tâlmăcitorul tabelelor intuitive* (1888). *Exerciţiĭ de compositiune* (1895). *Povĕţuitorul* acestor gramaticĭ şi exerciţiĭ de compunere (1895). *Chestiunĭ de învĕţămînt* (1896). *Din viaţa săracă*, poveştĭ (1896).

In colaborare cu d. I. Găvănescu, profesor la universitatea din Iaşĭ: *Carte de citire*, bucăţĭ din autoriĭ românĭ, (1895). *Gramaticĭ* (1896).

Colaborator literar al ziarelor şi revistelor *Binele Public* (1881—1883), *România Liberă* (1886—1888). *Literatorul. Convorbirĭ didactice. Revista literară*, este unul din întemeietoriĭ şi redactoriĭ ziarelor:

Curierul Capitalei şi *Scaiul* (umoristic) (1884) şi al revistei *Ştiinţe şi arte* (1881).

Dirijează, împreună cu soţia sa, un *Institut de domnişoare* în strada Fântânei No. 22 Bucureşci.

Lupu (Gheorghe).—General de divizie, născut la 1832, încetat din viaţă la 1888. A intrat în armată la 1849 cu gradul de sergent şi a fost înaintat sub-locotenent la 1851. Maior în 1858, colonel în 1866, are deja gradul de general de brigadă când isbucneşte rezbelul Independenţei (1877—78). In timpul campaniei, el cu trupele de sub comanda sa, susţine acţiunea de pe malul stâng al Dunărei şi apoi ia comanda cetăţei Nicopole cucerită. Mai têrziŭ e înălţat general de divizie.

Luther (Erhard). — Mare comerciant, născut la 1841 în oraşul Kainsbach (Bavaria). Dupĕ ce sub conducerea părintelui sĕŭ a făcut în ţara sa studii comerciale, a venit în România la 1866 şi s'a angajat ca maestru berar la fabrica Czipser din Bucureşci, apoi la 1867 asociându-se cu Ciopech deschide o minusculă fabrică de berărie; asociaţiunea nu prosperă şi Luther plecă la Oltenița.

Dupĕ multă muncă, afacerile sale mergênd mai bine, Luther se întoarce în Bucureşci şi se căsătoresce cu d-şoara Sofia Kaltmayer.

In Capitală, deschide o fabrică de bere, care graţie munceĭ sale neobosite şi concursului vredniceĭ sale soţiĭ, dă din zi în zi roadele cele mai mari şi ridică fabrica la rêndul ântêiŭ.

Activitatea sa a fost recompensată şi atrage asupra sa atenţiunea guvernului. La 1881, Luther primeşte medalia serviciul credincios cl. I, iar juriul agricol al districtului Ilfov 'i conferă medalia de aur pentru fabricarea specială a bereĭ, în 1883. In acelaş an, exposiţia cooperatorilor 'i decernă diploma de onoare cl. I, iar M. S. Regele 'l numeşte furnisor brevetat al Curţei Regale.

La 1884 Corpurile legiuitoare 'i acordă împămêntenirea,.

La 1885, dupĕ o activitate de 13 ani, Luther concepe planul de a face o nouă fabrică, pe care o şi începe la 1890, transformând vechiul local într'o clădire impunătoare.

Dar abea pune piatra fundamentală şi în acelaş an, în ziua de 15 Iunie, înceteazā din viaţă.

M

Macarovitsch (Gheorghe).— General de brigadă, născut la 3 Septembrie 1843. Elev al şcoaleĭ militare la 1862, e înălţat sub-locotenent la 1864 şi maior la 1876, colonel în 1887 şi general de brigadă, comandant al brigadeĭ 2 de artilerie la 1896.

Avênd gradul de colonel, a fost mult timp directorele şcoaleĭ militare din Iaşi.

Macedonski (Alexandru.)—Poet, născut în 1854. A făcut studiile sale în Craiova şi apoi a urmat studiile literare la facultăţile din Geneva şi Piza. A debutat ca scriitor în 1870 printr'o poesie tipărită într'un ziar din Transilvania sub direcţiunea luĭ Bariţiu.

Apoi a colaborat la numeroase ziare şi reviste literare, a fondat ziarele cotidiane *Stindardul.* (1875) *Vestea* (1877—78) revista *Literatorul.*

A publicat: *Primăvara,* versuri (1872). *Excelsior, Teatru* 1 vol. *Novele* 1 vol. *Criticĭ* 1 vol. *Epigrame* 1 vol., *Bronzes,* poesii în limba franceză (1897). Unele din poesiile sale, aŭ fost traduse în limbele germană, franceză, italiană, greacă.

Magheru (Gheorghe). — General, născut în Craiova la 1804 încetat din viaţă la 25 Aprilie 1875. A început prin a intra în serviciul armateĭ ruseşti făcând campania din 1828-1829 şi semnalându-se prin vitejia sa în capul unor pandurĭ. Dupĕ pacea de la Adrianopole, intră în magistratură şi fu prezident de Tribunal până la 1846 când a fost prefect al judeţuluĭ Romanaţĭ. Dim-

preună cu Eliade Rădulescu şi ceĭ-lalţĭ fruntaşĭ aĭ partidului naţional, Magheru ia parte la evenimentele de la 1848, devine membru al guvenrului provizoriŭ şi e numit comandant al voluntarilor şi dorobanţilor. In urma zilelor de 11 şi 12 Iulie, e numit comisar general al celor cincĭ judeţe din Oltenia, însărcinat în acelaş timp cu organizarea pandurilor şi miliţiilor. Peste douĕ lunĭ el avea în lagărul seŭ 6000 de oamenĭ, şase tunurĭ, când primi ordinul să licenţieze trupele în urma intrăreĭ Turcilor în Bucurescĭ.

Se supuse dupĕ ce protestă înscris şi dimpreună cu câţĭ-va tovarăşĭ de arme, trecu în Transilvania iar de acolo plecă la Viena. La 1854, Sultanul 'l chemă la Constantinopole spre a'ĭ da un comandament în armata luĭ Omer-Paşa şi a organiza o legiune românească. Ne putând izbuti, el publică numeroase scrierĭ relative la drepturile ţăreĭ.

Intors în ţară la 1857, Magheru face parte din divanul *ad-hoc* şi e unul din luptătoriĭ ceĭ maĭ de frunte spre a îndeplini unirea Principatelor şi alegerea Domnitoruluĭ Cuza.

Maior (Petru de Dicio). — Născut în comuna Capusicel de Campia (Transilvania) la 1754, încetat din viaţă la 14 Februarie 1821. A făcut studiile la Blaj şi Cluj; în 1774 e trimis la Roma în institutul *collegium de propaganda fide.* Acolo studiază filosofia, teologia şi adună în biblioteca Vaticanuluĭ o mulţime de documente precioase asupra origineĭ Românilor. La 1779 se întoarce în Blaj, unde se face călugăr şi profesor de teologie şi filosofie.

Micşorând-se numĕrul călugărilor printr'un decret imperial, se face paroh într'o comună şi funcţionează până la 1809 când pleacă la Pesta.

Acolo, ocupă funcţiunea de revizor censor şi corector pentru cărţile româneştĭ la tipografia Universităţeĭ. Această funcţiune a ocupat'o 12 anĭ.

Prin testamentul seŭ a lăsat maĭ multe sume de banĭ pentru instituţiunĭ culturale şi filantropice.

A publicat: *Invĕţătura pentru creşterea fiilor la îngropăciunea pruncilor morţĭ* (1809) *Propovadanĭ la îngropăciunea oamenilor morţĭ* (1809). *Predice la toate Duminicile şi sĕrbătorile anuluĭ* (1810—1811). *Istoria pentru începutul Romanilor în Dacia* (1812). *Istoria bisericeĭ Românilor* (1813) etc.

Maiorescu (Ioan). — Profesor, născut la Bucerdea lângă Blaj în 1811, mort în Bucurescĭ la 4 Septembrie 1864.

A făcut studiile sale în Blaj, Cluj, Pesta şi Viena, urmând cursurile de filologie, istorie şi teologie în institutul Sfinteĭ Barbare din acest din urmă oraş.

Profesor la 1837 într'o scoală primară din Cerneştĭ înfiinţată chear de dânsul, el devine apoĭ inspector şcolar peste Oltenia şi trece pe urmă în Ardeal în timpul revoluţieĭ de la 1848, unde joacă un rol politic însemnat în mişcarea naţională. El este trimis atuncĭ în Germania de către guvernul provizoriu din Bucurescĭ spre a stărui în favoarea Românilor, şi a protesta contra politiceĭ Rusieĭ.

In acest timp, Maiorescu colabora la *Augsburger Allgemeine Zeitung*, publicând memoriĭ prin carĭ descriea situaţiunea Românilor în Orient şi în Transilvania.

Maĭ târziŭ, Maiorescu intră ca funcţionar la Ministerul Justiţieĭ din Viena unde traduce în limba română toate legiuirele austriace.

La 1857, el se reîntoarce în ţară spre a se consacra cu desăvârşire profesoratuluĭ.

Director la Ministerul Cultelor sub A. G. Golescu, el este numit în Noembrie 1859, director al Eforieĭ şcoalelor.

I. Maiorescu a scris: *Itinerar în Istria*, un *vocabular*, *Die Rumänen des Oesterreichischen Monarhie* (rapoarte) şi maĭ multe scrisorĭ şi memoriĭ publicate în *Revista Nouĕ* de Ioan Ghika.

Maiorescu (Titu). — Profesor universitar, publicist, om de stat, născut în Craiova la 15 Februarie 1840, fiul luĭ Ioan Maiorescu. A făcut studiile sale în Theresianum la Viena şi le-a terminat în Berlin şi Paris. Intors în ţară, a fost numit la 1862, procuror pe lângă Trib. Ilfov, apoĭ în Decembrie din acelaş an, profesor la Universitatea din Iaşĭ ales şi primul eĭ rector. A maĭ fost cât-va timp director al liceuluĭ din Iaşĭ şi apoĭ al şcoaleĭ normale Treĭ Erarchĭ.

In capitala Moldoveĭ, T. Maiorescu fondează împreună cu I. Negruzzi, P. P. Carp, Th. Rosetti, V. Pogor, societatea literară *Junimea* şi revista *Convorbirĭ literare.*

Ales pentru prima dată deputat la 1871, este de la 7 Aprilie 1874 până la Ianuarie 1876, ministru al şcoalelor în cabinetul

Lascăr Catargiu, apoĭ până la August 1876, agent diplomatic al ţĕreĭ la Berlin.

Dat în judecată de Camera liberală din 1876 împreună su colegiĭ sĕĭ din cabinetul L. Catargiu, el este ales de colegiul I-iŭ din Iaşĭ deputat al opoziţieĭ în Ianuarie 1878. Imediat după aceasta, Camera a retras actul de acuzare în contra foştilor miniştriĭ conservatorĭ.

La 1884, T. Maiorescu este transferat ca profesor de logică şi filosofie la Universitatea din Bucurescĭ, care în 1892 l'a ales rector şi în 1895 senator, reprezentant al colegiuluĭ universitar.

De la Martie 1888 până la Martie 1889 şi de la Noembrie 1890 până la Ianuarie 1891, el a maĭ fost Ministru al şcoalelor în cabinetele Th. Rosetti şi general Manu.

T. Maiorescu a publicat: *Einiges Philosophische* (Berlin 1863). *Critice* 3 vol. *Logica*, *Aforismele luĭ Schopenhauer* (traducere) *Precedente constituţionale*, maĭ multe discursurĭ politice printre carĭ *Reforma instrucţiuneĭ publice*, precum şi traducerĭ de novele şi drame streine.

Discursurĭ politice 2 vol. (1897).

Măldărescu (Gheorghe). — Colonel, născut la 20 Octombrie 1838, mort la 1896. Intrat ca soldat în armată la 1855, e înaintat sub-locotenent în 1859, maior în 1868 locot. colonel în 1875. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ are comanda Regim. No. 10 de dorobanţĭ şi se distinge atât la Griviţa la 30 August 1877, cât şi la Rahova la 7 Noembrie 1877. Aci, are în timpul luptelĭ, calul ucis sub dênsul, şi el urmează a'şĭ conduce pe jos soldaţiĭ la atac până ce un glonţ 'ĭ străpunge amândouĕ picioarele.

Dupĕ rezbel, având gradul de colonel, G. Măldărescu remâne comandant al unuĭ reg. de infanterie pênă la moartea sa.

Mălinescu (Vasile). — Născut la 10 Decembrie 1817 în satul Valea Seacă (Bucovina) încetat din viaţă în Iaşĭ la 13 Februarie 1866. A fost mult timp secretar al arhiveĭ Statuluĭ, dar persecutat pentru ideile sale democratice, sub domnia luĭ Mihaĭ Sturdza, fu nevoit să părăsească Iaşul unde era stabilit, şi se statornici la Paris. Voind sĕ reintre în ţară fără autorizaţie, fu surprins într'o trecătoare şi se refugiă în Transilvania, la 1847.

In anul următor, dupĕ revoluţie, se întoarce în ţară şi continuă agitaţia pentru unire. In 1857 fu ales membru al divanuluĭ ad-hoc al Moldoveĭ, şi scrise petiţia ţăranilor către Divan. Apoĭ a fost ales în comisia centrală din Focşanĭ.

La 1861 a fost Ministru al Cultelor de la 12 Maĭ până la 18 Iulie.

Malla (Ioan D).—Publicist, autor dramatic, născut în Bucurescĭ la 16 Martie 1854. A făcut studiile sale în ţară.

Ca ziarist a colaborat la *Naţionalul*, *Gazeta Poporuluĭ* şi alte organe liberale. A scris pentru teatru: *Furiile tinereţeĭ*. *Din glumă*. *In pragul scenei*.

A localizat *Prima scântee*. *Hagiul*. *Afurisit epure*. «433».

Mandinescu (Ioan).—Profesor, născut în Iaşĭ la 1833, încetat din viaţă la 5 Maĭ 1868. A făcut studiile în seminarul Socola (1846—1852) şi la universitatea din Petersburg (1852—1857).

Intors în ţară, e numit îndată profesor de filosofie la seminarul Socola unde predă cursurile până la 1859. La 1860, obţine catedra de istoria universală şi eclesiastică, cursul superior, la acelaş seminar.

Scrierĭ: *Istoria universală* 3 vol. tipărită dupĕ moartea sa (1870—1872).

Mandrea (Gheorghe).—Arhitect, născut în Focşanĭ la 2 Ianurie 1855. A început studiile sale în ţară şi le-a terminat la Dresda de la 1870 până la 1879, terminând şcoala de Conductorĭ şi Politecnicul. Apoĭ veni la Paris unde intră la *Creditul Lyonez*, biroul de arhitectură şi urmă cursurile şcoaleĭ de Bele-arte.

Intors în ţară i s'a încredinţat de Ministerul Domeniilor construcţia Băilor de la Călimăneştĭ. Angajat ca arhitect al Primărieĭ Capitaleĭ, şef de serviciŭ, a executat clădirea a 14 şcolĭ primare, rampa de vinurĭ, etc. etc. A maĭ executat construcţiunea Seminaruluĭ central şi Liceul internat model de la Iaşĭ. Actualmente este arhitect la Eforia spitalelor civile.

Mandrea (Mihail Th).—Mare industriaş, născut în Focşanĭ la 6 Maĭ 1844. Dupĕ terminarea claselor primare, a mers la Lipsca unde a făcut clasele reale şi comerciale de la 1860 la 1864.

In urmă, el intră ca practicant într'o casă

de comerciŭ din Berlin unde instalează apoĭ o casă de comision şi export de la 1870 la 1873. Reîntors în ţară, se ocupă până la 1879 cu afacerĭ de comision, iar atuncĭ instalează în Bucurescĭ o fabrică de cismărie mecanică cu aburĭ. Concesionar al Statuluĭ, el funisează toată cismăria şi equipamentul de piele, necesariĭ armateĭ de la 1885 până la 1895. Mihail Mandrea a contribuit mult la ridicarea diferitelor industriĭ şi în special la acea a tăbăcărieĭ. El este membru al Camereĭ de Comerciŭ şi al comisiuneĭ industriale de pe lângă Ministerul Comerciuluĭ.

Manfi (Ioan). — Amănunte biografice lipsesc. Unul din ceĭ patru profesorĭ aduşĭ de Asaky la 1820 în Iaşĭ, spre a preda limba latină la seminarul Socola.

Maniu (Vasile).—Publicist, om politic, născut în Lugoş (Banat) la 1824. A făcut studiile în Caransebeş, Arad şi Pesta unde a terminat cursurile de filosofie şi drept. La 1847 se stabili în Bucurescĭ şi luă o parte activă la mişcarea revoluţionară din 1848. Silit să părăsească România, se retrase în Transilvania şi se înrolă în comitetul de apărare din Sibiu. După ce ocupă acolo diferite funcţiunĭ publice, se reîntoarse în Bucurescĭ şi ecsercită profesiunea de advocat.

A fost ales deputat în tot timpul legislatureĭ de la 1876—1888 şi e membru al Academieĭ române.

Scrierĭ: *Amelia saŭ victima amoruluĭ*, dramă originală 3 acte (1849). *Care sunt literile române?* (1856). *Să ne desamăgim!* (1856). *Disertaţiune istorico-critică şi literară. Despre originea Românilor din Dacia luĭ Traian* (1857). *Unitatea latină saŭ causa română în procesul naţionalităţilor* (1867). *Misiunea occidentuluĭ latin în orientul român* (1870). *Questiunea Orientuluĭ* (1872). *Monumentul de la Călugăreni* (1872). *Conjuraţiunea luĭ Catilina* (1872). *Proscrisul*, dramă (1880). *România în literatura streină* (1883). *Şapte scrisorĭ deschise către M. S. Carol I.* (1888).

Manliu (Ioan). — Profesor, publicist, născut la 1841 în Comuna Tofelde (Transilvania). A făcut studiile secundare în Transilvania iar pe cele universitare la facultatea de litere din Bucurescĭ. Intrat în corpul didactic la 1871, a trecut în 1875 în Capitală ca profesor de limba română la şcoala centrală de fete.

Scrierile sale sunt: *Gramatica română, Etimologia* (1870—1874). *Stil şi compositiunĭ* (1880). *Curs elementar de literatură* (1884). *Sintaxa* (1887). *Poetica română* (1890). *Crestomatia română* (1891). *Antologia română* (1891). *Gramatica istorică şi comparativă a limbeĭ române* (1894). *Exerciţiŭ de compositiunĭ* (1895). *Povăţuitor pentru predarea în clasele primare* (1896). *Educaţiunea fetelor noastre, în colaborare cu D-na Elisa Manliu.*

Manolescu (Grigore). — Artist dramatic, născut în Bucurescĭ la 1857, încetat din viaţă în Paris la 12 Iulie 1892.

După ce a urmat cursurile şcoaleĭ de declamaţie din Bucurescĭ, a debutat în sala Bossel la 1873 în comedia: *«Un poet romantic»* apoĭ intră în trupa artistuluĭ Millo şi atrage atenţiunea publiculuĭ în comedia *«Un bal din lumea mare»*.

Peste puţin e angajat la Teatrul Naţional din Bucurescĭ de unde pleacă în Italia cu marea tragediană Pezzana. La reîntoarcerea sa în ţară, joacă la Teatrul Valhala şi pe diferite alte scene cu o trupă de sub direcţiunea sa.

Reangajat pe scena Teatruluĭ Naţional, talentul săŭ se desvoltă din ce în ce maĭ mult şi reese în rolurile luĭ *Hamlet, Galus, Ruy-Blas, Dragomir* (din *Năpastea*) etc...

Manolescu, cu o trupă sub conducerea sa, a dat câte-va representaţiunĭ în limba română pe o scenă din oraşul Viena la 1890.

Manolescu (Nicolae). — Medic oculist, născut la 10 Februarie 1850 în comuna Şaranga (Buzăŭ). A făcut studiile sale în ţară şi le a terminat la Paris în clinica oftolmologică a d-ruluĭ de Vecker. Intors în ţară după ce maĭ fusese 3 lunĭ în clinica profesoruluĭ Arlt la Viena, a fost numit în 1881, medic oculist la Spitalul Brâncoveneasa.

La 1883 trece în aceaşĭ calitate la Colţea unde e numit definitiv în 1884.

La 1885 e numit profesor la catedra de oftolmologie de la Universitatea din Bucurescĭ, pe care o suplinea încă de la 1883.

D-rul N. Manolescu a dirijat *Analele medicale române* de la 1881 până la 1884

şi a fundat la 1890 revista medicală *Apărătorul sănătăţeĭ* al căreĭ proprietar este.

Membru în Comitetul de redacţie al «Românieĭ medicale», fondator al Societăţeĭ Studenţilor în medicină, şi al unuĭ premiu de 500 leĭ la fie-care 3 anĭ pentru cea maĭ bună scriere asupra uneĭ cestiunĭ de oftolmologie, Dr. N. Manolescu a publicat, *Boalele conjunctiveĭ* (1884). *Boalele transmisibile* (1896). *Hygiena ţăranuluĭ* (1895), lucrare premiată de Academia română.

Manu (Gheorghe).—General, inspector al artilerieĭ, bărbat de stat, născut la 1833, fiul mareluĭ vornic Ioan Manu.

După ce termină în ţară studiile sale liceale, fu trimis în Prusia la 1847 şi trecu prin şcoalele militare din Germania. Apoĭ cu învoirea guvernuluĭ român, intră la 1853 în armata prusiană cu gradul de sub-locotenent în artilerie.

Intors în ţară la 1858, intră în armata română, fu însărcinat cu organizarea artilerieĭ noastre şi comptă în această armă până la 1884, când a demisionat.

De la 1869 până la 1870, generalul Manu, pe atuncĭ colonel, a făcut parte din cabinetele de sub preşidenţia Principeluĭ Dimitrie Ghika şi Manolaki Costake Epureanu, având portofoliul Ministeruluĭ de Rezbel. — La 1874, el este ales Primar al Capitaleĭ şi păstrează această funcţiune până la 1877.

La 1877, izbucnind rezbelul ruso-turc, generalul Manu e numit comandant al divizieĭ a 4-a, însărcinat cu apărarea ţăreĭ la Olteniţa, Corabia, Bechet, Islaz şi Turnu-Măgurele; apoĭ a luat parte la toată campania pe câmpiile Bulgarieĭ, la Plevna, Vidin. Această din urmă cetate s'a predat în mâinele sale. Generalul Manu, a fost primul oficer român decorat cu *Virtutea militară* la 10 Maiŭ 1877.

După campanie, el a ocupat funcţiunea de inspector general al artilerieĭ până la 1888 când a demisionat.

In afară de rolul politic pe care l'a jucat generalul G. Manu de la 1869 până la 1877 când a reintrat în armată, îl maĭ regăsim iarăşĭ Ministru de rezbel în cabinetul Th. Rosetti şi L. Catargiu de la 12 Noembrie 1888 pâna la 5 Noembrie 1889. La această epocă, în scop de a efectua unirea tuturor elementelor conservatoare, primeşte Preşidenţia guvernuluĭ de la 5 Noembrie până la 15 Februarie 1891 când demisionează.

La 27 Noembrie 1891, în cabinetul Lascăr Catargiu, ia portofoliul Domenielor, dar pentru scurt timp. Unirea conservatorilor efectuată, generalul Manu părăseşte Ministerul pentru a fi ales de majoritatea Camereĭ preşedintele eĭ, şi timp de patru anĭ, până la 1895 când se retrage guvernul conservator, desfăşură o activitate roditoare pentru a se putea legifera multe legĭ importante.

Scrierĭ: *Tractat de aritmetică şi de algebră.* Paris (1864).

Manu (Ioan. M.)— Mare vornic, născut în Bucurescĭ la 1803, mort în Bucurescĭ la 29 Noembrie 1874, fiul luĭ Mihail G. Manu de origină din Veneţia, venit în România pe la mijlocul secoluluĭ al 18-lea, din Constantinopole, unde figura printre familiile aristocratice ale fanaruluĭ.

A făcut studiile sale în casa părintească, urmând apoĭ şcoala românească dimpreună cu Simeon Marcovicĭ, Eliade Rădulescu şi alţiĭ.

In vremea luĭ Kisselef, a fost prefect la Galaţĭ, apoĭ la Giurgiu până pe la 1833 când s'a stabilit în Bucurescĭ, şi a ocupat următoarele funcţiunĭ: Director la Ministerul de Interne (vornicie) sub domnia luĭ Alexandru Ghika, secretar al obşteşteĭ Adunărĭ, Prefect de Poliţie (Agă) în timpul luĭ Vodă Bibescu, când a organizat el cel d'ântâiŭ Corpul Pompierilor.

In timpul groasniculuĭ incendiu de la 1847, a desfăşurat atâta activitate şi energie, în cât oraşul Bucurescĭ, i-a dăruit o sabie de onoare.

După isbucnirea revoluţieĭ de la 1848, zilele sale fiind în primejdie, s'a refugiat în străinătate, de unde s'a reîntors peste cât-va timp, şi a trăit retras din viaţa politică până sub Domnia luĭ Vodă Ştirbeĭ, când a ocupat funcţiunea de Ministru al afacerilor streine (postelnic).

In timpul vieţeĭ sale politice, el a suit toate gradele boereştĭ, ajungând până la cea maĭ înaltă treaptă, acea de mare vornic.

La 1858 Ioan Manu deveni membru de drept al Căimăcămieĭ de treĭ.

Partizan al alegereĭ fostuluĭ domn Bibescu în 1859, el s'a retras în viaţa privată în tot timpul domnieĭ luĭ Cuza până la 1866 când alegându-se prinţul Carol I participă din noŭ la lucrările Senatuluĭ şi Con-

siliului judeţean ca ales al colegiului ântêiŭ de Ilfov.

Marele Vornic Ioan Manu, încurajea tot ce putea contribui la desvoltarea patriotismului şi el fu unul din fundatorii *Societăţei filarmonice* pentru încurajarea teatrului naţional.

Vechile case în care a trăit marele Vornic în Bucuresci, se găseaŭ pe locul unde s'a clădit «*Fundaţiunea Carol I-iŭ*» strada Vămei, colţ cu strada Clemenţei.

Manu (Savel).—General, născut în Botoşani la 1834. A făcut studiile sale în Iaşi, Athena, Paris, apoi a intrat în armată şi a ajuns adjutant al Principelui Al. Ghika.

Plecând la Iaşi, s'a pus acolo dimpreună cu câţi-va tineri în capul mişcărei unioniste şi după ce a fost prefect de poliţie în acel oraş, a fost numit la 1859 comandant superior al armatelor din Moldova. La 1864 e înaintat general de brigadă şi intră în cabinetul prezidat de M. Kogălniceanu ca ministru de rĕzboiŭ de la 12 Aprilie 1864 până la 30 Ianuarie 1866.

Dupĕ căderea principelui Cuza, a mai fost deputat şi primar al Capitalei şi apoi s'a retras cu desăvârşire din viaţa politică la 1875.

Mărăcineanu (Valter).—Căpitan, născut la 30 Mai 1840, mort la 30 August 1877. A intrat în armată ca sergent voluntar la 1858, a fost înaintat sub-locotenent la 1861 şi căpitan la 1868. In timpul rezbelului Independenţei face parte din Reg. 8 de linie, comandant al batalionului 1-iu şi în capul soldaţilor sei, strigând: «Dupĕ mine copii» se repede la asaltul reduteĭ Griviţa. El cade în şanţuri, pătruns de gloanţe (30 August 1877). Turcii din redută, în urma primei retragere a ostaşilor romîni, luară corpul căpitanului Mărăcineanu şi al maiorului Sonţu şi le înfipseră ca trofee pe parapetul reduteĭ.

In amintirea numeluĭ acestuĭ eroŭ, Municipalitatea Bucureściului a dat numele Valter Mărăcineanu la o stradă de lângă grădina Cişmigiu, lângă fostul Tribunal Ilfov.

Marcovici (Alexandru. S). — Medic, născut în Bucuresci la 26 Iulie 1835, încetat din viaţă la 5 Ianuarie 1886 în Bucuresci. A făcut studiile sale elementare în institutul Schevitz, apoi a terminat liceul Sfântu Sava şi la 1853 a plecat la Paris ca bursier al Statului. In 1855 se înscrie acolo la facultatea de medicină. Dupĕ ce 'şi face stagiul în serviciul lui Velpeau, la spitalul *Charité*, trece în 1858 extern la *Hôtel-Dieu*. De la această epocă şi până în 1864, când trece cu mare laudă teza sa de doctorat, Al. Marcovici a făcut parte din serviciile cele mai principale ale diferitelor spitaluri din Paris.

Intors în ţară, este numit în 1864 medic al poliţiei sanitare, şi dupĕ scurt timp profesor de medicină legală la şcoala naţională de medicină. In 1868 este numit profesor de clinică şi terapeutică medicală şi medic primar la spitalul Colţea. In scurt timp, el devine medicul cel mai cu vază din ţară şi câştigă un mare renume cu deosebire pentru diagnoza boalelor.

Al. Marcovici a fost în mai multe rânduri delegat la congresele medicale din Viena (1873), Bruxelles (1875), Amsterdam (1879) Paris, Londra (1881), unde a făcut comunicări de o mare valoare sciinţifică.

El a fondat la 1879 *Jurnalul societăţei medicale.*

Marcovici (Simion).—Profesor, născut la 1790, încetat din viaţă la 1877 în Bucuresci. La deschiderea şcoalelor române din Bucuresci a fost profesor la Sfântu Sava dimpreună cu Gheorghe Lazăr; apoi în timpul zavereĭ a plecat în Paris unde a terminat studiile sale şi s'a reîntors în ţară la 1830. Anul următor e numit profesor de limba franceză şi retorică la Sfântu Sava unde predă cursurile sale până la 1849 când este numit şi efor al şcoalelor. La 1855 demisionează şi din profesorat şi din această funcţiune. La 1861 este iarăşi numit director al Eforiei şcoalelor, dar pentru foarte scurt timp.

Simion Marcovici a publicat: *Triumful virtuţei* (1831). *Culegere din nopţile lui Yung* (1832). *Curs de rhetorică* (1833).

A colaborat la *Gazeta Teatrului naţional* (1835) şi la *Muzeul naţional* (1837).

Mărgărit (Apostol).—Născut în Macedonia la 1834. Amănunte biografice asupra tinereţelor sale lipsesc.

Se ştie însă că a fost în legături cu mai toţi bărbaţii de frunte ai ţareĭ, precum C. Negri, A. C. Golescu (Arăpilă) Ioan Ghika, Kogălniceanu.

Invĕţător în şcola comunală din Vlaho-Clisura, Apostol Mărgărit începuse la 1862

să predea copiilor Armânĭ, limba lor maternă împreună cu cea grecească. Persecutat de patriarchul din Constantinopol, a trebuit să plece de la şcoală, a rĕmas însă în Clisura unde dedea lecţiĭ particulare de limba română.

Mărgărit şi cu rĕposatul Tăut aŭ fost întemeietoriĭ şi învĕţătoriĭ maĭ multora din şcoalele din Macedonia. In 1878 îndată după rezbel, guvernul otoman a încuviinţat ca Apostol Mărgărit să fie rânduit de către guvernul român ca inspector al şcoalelor române din Turcia.

Cu toată activitatea luĭ, şi-a atras mulţĭ duşmanĭ atât în Macedonia cât şi în ţară. Nu odată era să piarză vieaţa. Pumnalat la Salonic, aruncat de douĕ orĭ în Vardar, împuşcat în munţiĭ Ohrideĭ, a scăpat ca prin minune. Greciĭ îl acuză de trădare; eĭ zic că el este agent austriac şi că lucrează pentru catolicĭ. In ţară la noĭ i se aduc aceleaşĭ învinuirĭ, a căror temeinicie saŭ netemeinicie nu avem să o controlăm aicĭ.

Activitatea luĭ Mărgărit s'a manifestat şi printr'unele scrierĭ. In afară de numeroase suplicĭ şi cererĭ adresate Porţiĭ în numele poporuluĭ armânesc pentru cutare saŭ cutare drept naţional, el a maĭ scris despre afacerile macedonene: *Réfutation d'une brochure grecque* par un Valaque épirote (1878). *Etudes historiques sur les Valaques du Pinde* (1881). *Les Grecs, les Valaques, les Albanais et l'Empire turc* par un Valaque du Pinde (1886). *La politique grecque en Turquie* (1890). *Raport despre persecuţiile şcoalelor române în Macedonia din partea Grecilor* (1875). *Memoriŭ privitor la şcoalele române de peste Balcanĭ* (1887) etc. etc.

Mărgăritescu (Mihail). — Compozitor şi critic muzical, căpitan de cavalerie, născut în Bucurescĭ la 27 Februarie 1862.

A studiat muzica la Conservatorul din Geneva, armonia cu profesorul Anton de Kontski.

Operile sale pentru piano sunt: *Gavotte du Roi. Carmen Sylva gavotte. Vals de Amor. Marche du Prince de Hohenzollern. Gavotte du Sultan. Aurore-Valse. Feuille d'Album.*

Producţiunele sale muzicale sunt executate şi în străinătate.

A scris critice muzicale în maĭ multe ziare.

Marghiloman (Alexandru. I). — Om politic, avocat, născut în Buzeŭ la 27 Ianuarie 1854. A urmat cursurile liceuluĭ S-tu Sava sub direcţiunea însă a unor profesorĭ particularĭ, apoĭ şcoala de drept şi şcoala de sciinţe politice la Paris, unde a obţinut doctoratul la 18|30 August 1878.

A intrat în magistratură ca procuror la Tribunalul Ilfov la 8 Ianuarie 1879, şi a demisionat la 1883 pentru a intra în baroŭ. In Iunie 1884 a înlocuit pe D. Grig. Triandafil ca advocat al Statuluĭ, dar s'a retras după scurt timp pentru a'şĭ pune candidatura la Cameră.

Ales pentru prima oară la 6 Noembrie 1884 de colegiul 1 de Buzĕŭ, a reprezintat încontinuŭ acest colegiu până azĭ; o singură dată, sub ministerul Florescu-Catargi, a fost ales de colegiul I de Ialomiţa. A intrat în Cameră ca Junimist, alăturĭ de Petre Carp.

La 22 Martie 1888 a fost numit Ministru de Justiţie în cabinetul Th. Rosetti şi până la 1895 a făcut parte din toate cabinetele conservatoare afară de scurtul cabinet liberal-conservator Florescu-Catargi. A fost pe rând, ministru la Justiţie, la Lucrările Publice, la Domeniĭ, şi iarăşĭ la Justiţie.

Ca ministru al Lucrărilor publice, a sequestrat liniele ferate ale Companieĭ Lemberg-Cernovitz-Iaşĭ, şi a putut regula printr'o convenţiune cu totul satisfăcătoare, aceasta spinoasă cestiune. A pus piatra fundamentală a podului peste Dunăre, adjudecat tot sub ministerul sĕŭ.

Ca ministru al Justiţieĭ a elaborat actuala lege de organizare a magistratureĭ, lege adoptată de Th. Rosetti şi votată sub dênsul; a modificat codul de comerciŭ şi a dat administraţiuneĭ falimentelor actuala organizare; a întocmit în fine actuala lege a Judecătoriilor de pace care în 1896 a fost modificată numaĭ în compunerea treptelor de judecată. Sportsman pasionat, dă îmbunătăţireĭ raseĭ căilor o deosebită atenţiune şi ese cu grajdurile sale învingător maĭ la toate cursele.

Marghiloman (Ioan). — Născut în Verneştĭ (Buzĕŭ) la 1817, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 16 Noembrie 1892. Obligat se stea pe lângă părintele sĕŭ pe când fraţiĭ luĭ eraŭ uniĭ în străinitate, alţiĭ la oştire, n'a putut face de cât studiĭ elementare. In îngrijirea însă a bunurilor comune, el a contractat acea cunoştinţă perfectă a

pământuluĭ, acea pasiune a culturei agricole, carĭ aŭ făcut dintr'însul unul din ceĭ maĭ marĭ agricultorĭ aĭ ţĕreĭ.

In nenumĕrate rândurĭ deputat şi senator, a luat o parte activă la aplicarea legeĭ rurale, în calitate de comisar extraordinar pentru Buzĕŭ şi Ialomiţa. Membru al comisiuneĭ consultative de la Domeniĭ, Prezident al Camereĭ de Comerciŭ, prezident fundator al Societăţeĭ de Asigurare «Naţionala» al Societăţeĭ pentru exploatarea de pădurĭ, Ioan Marghiloman făcea parte din toate societăţile industriale importante.

Maria (Alexandra, Victoria, de Hohenzollern). — Principesa Românieĭ, născută la Eastwell Park în 17|28 Octombrie 1875, fiica A. S. R. Duceluĭ de Saxa-Coburg şi Gotha. S'a căsătorit la 26 Decembrie 1892 cu A. S. R. Ferdinand, Moştenitorul Coroaneĭ Românieĭ.

Marian (Simion. Fl).— Publicist născut în satul Iliescĭ (Bucovina) la 1846. Studiile elementare le-a făcut în Suceava, apoĭ a urmat în Cernăuţĭ cursurile de teologie pe carĭ terminându-le în 1874, se sfinţi preot.

E membru al Academieĭ române. Scrierĭ: *Poesiĭ populare din Bucovina* (1869). *Chromatica poporuluĭ român* (1882) *Mănunchiŭ din manuscrisele luĭ Gh. Săulescu* (1883). *Ornitologia poporană română* (1883). *Câteva inscripţiunĭ şi documente din Bucovina* (1885). *Descântece poporane române* (1886). *Nunta la Românĭ* (1890). *Nascerea la Românĭ* (1892). *Inmormântarea la Românĭ* (1892). *Satire poporane române* (1893). *Vrăjĭ, farmece şi desfacerĭ* (1893). *Tradiţiĭ poporane române din Bucovina* (1895). *Păsările noastre şi legendele lor. Răsplată* (1897).

Marienescu (Marian Atanasie).— Născut în 8|20 Martie 1830 în Lipova, (Banat). A studiat gimnaziul în Arad, Temişoara şi în Buda-Pesta unde în 26 Septembrie 1852 a depus examenul de maturitate.

Studiând legile în 1856, a dobândit în 1862 diploma de avocat. La 31 Octombrie 1862 a fost numit asesor în Lugoş, în 20 Dec. 1871 jude la tribunalul regesc din Oraviţa, iar la 1880, jude la tabla regească din Buda-Pesta şi în 1891 fu strămutat la Oradia mare, unde se află şi azĭ. A publicat: *Invĕţătorul şi poporul* (1858). *Balade poporale* (1859). *Colinde poporale* (1859). *Istoria română naţională pentru tinerime* (1861). *Petru Rareş* nuvelă istorică (1862). *Datorinţele noastre* (1868). *Steaua Magilor*, cântece de crăciun (1875). *Viaţa şi operile luĭ Petru Maior* (1883). *Cultul păgân şi creştin* (1884). Afară de o mulţime de poesiĭ şi articole de materiĭ diferite, a publicat 14 poveştĭ româneştĭ, prevĕzute cu note explicatoare mitologice în *Albina*, *Familia* şi în *Foişoara Telegrafuluĭ Român* în aniĭ 1870—1879, şi cele maĭ multe aŭ fost retipărite.

La 13 Sept. 1877 a fost ales de membru corespondinte, iar în 25 Martie 1881, de membru ordinariŭ al Academieĭ Române.

Marsil (Sultana). — Filantropă, încetată din viaţă la 22 August 1871 în Bucurescĭ. Cu prilegiul împroprietărireĭ ţĕranilor, a renunţat în favoarea sătenilor la despăgubirea ce i se cuvinea de la douĕ proprietăţĭ ale sale (1864). A lăsat un venit de 500 galbenĭ prin testament pentru Asilul Elena Doamna precum şi numeroase alte sume pentru bisericĭ şi acte de binefacere.

Testamentul acesteĭ filantroape este încadrat în sala de Consiliŭ a Primărieĭ Capitaleĭ.

Marsillac (Ulysse, de). — Profesor, publicist, ziarist, de origină franceză, născut la Montpellier în 1821, încetat din viaţă în Bucurescĭ la Noembrie 1877.

Dupe ce a fost profesor maĭ mult timp la diferite licee din Paris, a fost adus în Bucurescĭ la 1854 de către Iordache Slătineanu.

Aproape toată generaţiunea de la 1854 şi până la 1877 care 'şi-a făcut educaţiunea în ţară, a învĕţat limba franceză de la profesorul Ulysse de Marsillac. El preda cursurile în principalele institute particulare din Bucurescĭ, apoĭ la şcoala militară, la Sfîntu Sava şi la Universitate.

Cariera sa ca profesor în Bucurescĭ numĕra 23 de anĭ neîntrerupţĭ.

Ca ziarist, el a fondat: *Le Moniteur roumain* (1859). *La Voix de la Roumanie* (1860). *Le journal de Bucarest* (1870).

Intre scrierile sale, trebuesc citate: *Leçons de littérature* (1859). *De Pesth à Bucarest* (1869). *Histoire de l'armée roumai-*

[illegible]

[illegible] Publicist, năs- [illegible] la 1829, încetat [illegible] (Savaria) în Iunie [illegible] Blaj, Viena, [illegible] facultatea de drept în [illegible]

[illegible] s'a ocupat cu deo- [illegible] statisticeĭ, introducând [illegible] în România.

[illegible] *Studiĭ statistice în economia* [illegible] (1858). *Coloniştiĭ germanĭ şi Romă-* [illegible] (1860). *Analele statistice şi economice ale* [illegible] (1860—1865).

Mărzescu (Gheorghe).—Profesor, om politic, născut în Iaşĭ la 1834. A făcut sutudiile sale juridice în strĕinătate şi la intoarcere, a îmbrăţişat profesoratul fiind numit la 1860 profesor de drept civil la facultatea de drept din Iaşĭ. Amestecat cu deosebire în luptele politice, a colaborat la maĭ toate ziarele din Muntenia şi Moldova. Ministru al Cultelor sub guveruul principeluĭ Dim. Ghika a păstrat acest portofoliu de la 12 Decembrie 1869 până la 20 Aprilie 1870, când s'a format cabinetul Manolache Costache Epureanu.

De aci înainte, ia o parte activă la opoziţia formată contra guvernuluĭ conservator (coaliţia de la Mazar-Paşa), apoĭ contra guvernuluĭ liberal, (opoziţia unită de la 1886-1888). Raliat iarăşĭ partiduluĭ liberal, intră în Ministerul de sub prezidenţia D-luĭ Aurelian ca Ministru al Instrucţiuneĭ Publice de la 21 Noembrie 1896 până la 1897 31 Martie, când s'a format guvernul sub prezidenţia D-luĭ Dim. Sturdza.

Scrierĭ: *Ecsplicaţiune introducereĭ codiceluĭ civil* (1865). *Despre dreptul de succesiune al copiilor naturalĭ* (1865). *Le code Couza devant la religion et la famille* (1865). *Efectul testamentelor şi donaţiunelor între viĭ* (1870). *Fără de legea canonică a Sfîntuluĭ Sinod* (1873). *Martiriĭ de la 48 şi salvatoriĭ de la 66* (1878). *Maximele dreptuluĭ român* (1880). *Scrierĭ diverse* (1881). *Căsătoria, studiu comparativ* (1883). *Apărarea Arhereuluĭ Calistrat Orleanu* (1884). *Regimul corupţiuneĭ şi al teroareĭ saŭ guvernul D-luĭ I. C. Brătianu. Tocsinul popoarelor* (1891). *Discursurĭ asupra legeĭ cleruluĭ* (1893).

La 1896, G. Mărzăscu a fost transferat ca profesor la facultatea de drept din Bucurescĭ.

Massim (Ioan. C.) — Profesor, născut la 1825 în satul Gropenĭ (Brăila) încetat din viaţă la 2 Iunie 1877 în Bucurescĭ. Incepe studiile sale la seminarul din Buzĕŭ în 1839, apoĭ trece la şcoala din Brăila la 1841, şi vine în Bucureşcĭ la 1844, unde învaţă, supravegheat de a Creţescu fostul Prim-preşedinte de la Casaţie. Atuncĭ intră în colegiul sfîntu Sava şi sfârşeşte cursurile în 1847 când e numit institutor în Brăila.

La 1856 în urma unuĭ concurs, obţine o bursă şi pleacă la Paris, de unde se întoarce în 1860, fără să fi isbutit sĕ obţie titlul de licenţiat.

Totuşĭ Eforia şcoalelor, ţinând seamă de erudiţiunea sa, îl numeşte în 1862 director al gimnaziuluĭ Mateĭ Basarab; la 1862, trece in aceaş calitate la Sf. Sava. La 1864 i se încredinţează catedra de limba latină şi română la Sfîntu Sava, cursul superior. La 1867 e numit profesor de limba română la şcoala normală Carol I.

I. Massim a fost membru al Academieĭ române la 1867.

Scrierĭ: *Elemente de gramatică elenică* (1850). *Noŭ abecedar românesc* (1868). *Elemente de gramatică română. Repede idee de gramatica macedo-românească* (1862). *Gramatica macedo-românească* (1862). *Una monstra de istoria critica* (1874).

Mateescu (Mihail). — Artist comic, născut în Bucurescĭ la 1866, încetat din viaţă la 1888.

A debutat foarte tînĕr, şi la vêrsta de 21 anĭ a fost angajat la Teatrul naţional din Bucurescĭ şi admis ca societar. Era un comic de mult talent şi-a ţinut rolurile principale în: *Pepelea, Fata Aeruluĭ, Un leŭ şi un zlot, Nebuniĭ din faţă, Moştenire de la rĕposata, Noaptea furtunoasă, Scrisoarea perdută, Revizorul general, Limba portaruluĭ* etc.

Mavrogheni (Petre).—Financiar, om de stat, născut în Moldova la 1819, încetat din viaţă la Viena în 1887 Aprilie. Educaţia şi-a făcut'o la Paris de unde întorcându-se în Iaşĭ sub domnia luĭ Mihail Sturdza, ocupă îndată un şir de funcţiunĭ pregătitoare la posturile maĭ înalte ale Statuluĭ.

La 1849 ocupă funcţiunea de prefect la

Galaţi şi apoi i se încredinţă portofoliul Ministerului de Finance. După căderea lui Vodă Sturdza, P. Mavrogheni este rênd pe rênd, sub Vodă Grigore Ghika, Ministru de Externe şi Lucrări Publice.

In urma abdicărei acestui Domn, el lucrează la unirea Principatelor şi este chear candidat la Domnie. După alegerea lui Vodă Cuza, P. Mavrogheni se retrage din viaţa politică şi se ocupă cu afaceri de căi ferate, în cari nu isbuteşte şi'şi perde chiar partea cea mai însemnată a avereĭ sale.

La 1866, el ea parte la răsturnarea Principelui Cuza şi intră în primul Minister de la 11 Februarie sub prezidenţia lui Ioan Ghika, la Finance. Apoi trece la Externe în Iulie sub prezidenţia lui L. Catargiu spre a lua din noŭ portofolul Financelor de la 15 Iulie 1866 până la 2 Martie 1867. De la 11 Martie 1871 până la 7 Ianuarie 1875, P. Mavrogheni este iarăşi Ministru de Finance în cabinetul L. Catargiu.

In 1881, P. Mavrogheni părăsind politica militantă, fu numit Ministru al Românieĭ la Roma, de unde fu transferat la Constantinopole şi apoi la Viena unde a şi încetat din viaţă.

P. Mavrogheni era un bărbat cu vaste cunoştinţe economice şi financiare.

Mavros (Nicolae).— General, grec de origină, dar născut în România la 1782, încetat din viaţă în Bucureşci la 1868 Martie 23. A făcut studiile sale în ţară sub conducerea marchizului Saint-Holler, francez refugiat care da în Bucureşci lecţiuni la câţi-va fii de boeri. La 1819 a fost secretarul intim al Domnului Munteniei Alexandru Şuţu care lucra în favoarea *Etheriei* greceşti şi îngăduia strângerea de volontari. Nicolae Mavros este şi dânsul amestecat în această mişcare revoluţionară.

Peste puţin, pleacă în Rusia şi se angajează în armata aceleĭ ţări, unde înaintează până la gradul de general, după ce a luat parte la mai multe campanii contra Turcilor.

Reîntors în ţară o dată cu Kisselef, este numit inspector general al carantinelor, mai întâiŭ pentru Muntenia la 1829, apoi pentru Moldova, şi ocupă acest post până la 1851, cu titlul de inspector al ambelor Principate.

Serviciul militar l'a părăsit la 1848.

A lăsat Muzeului naţional din Bucureşci o bogată colecţiune de antichităţi. Căsătorit în ţară, a avut din a doua căsătorie, douĕ fete: una a luat în căsătorie pe principele Ioan Ghika, cea-l'altă pe Ioan C. Cantacuzino.

Mawr (Barker. Iohn).— Doctor, născut în Londra (Anglia) la 1815, încetat din viaţă în Bucureşci la 1892.

A făcut studiile sale în Anglia şi era membru al Colegiului regal al chirurgilor şi fizicianilor din Londra. La 1858 a fost chemat de guvernul român sĕ vie în ţară spre a ajuta cu luminele sale corpul nostru medical atunci pe la începutul înfiinţăreĭ sale.

A fost ani îndelungaţi medic al spitaluluĭ Brâncoveneasa şi al asiluluĭ Doamna-Bălaşa. Avea o reputaţiune stabilită ca medic pentru copii. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ 1877—1878, cu ajutorul uneĭ contribuţiuni venite din Anglia, a întreţinut 30 de paturi la un spital pentru răniţi.

El a publicat *Arta de a îngriji copil mici*. Era corespondentul unui ziar medical englezesc *The Lancet*.

Max (Eduard). — Artist dramatic, de origină izraelită, fiiul unui medic din Iaşi, s'a născut la 1865. Elev al Conservatoruluĭ din Paris şi al profesoruluĭ Worms, a debutat la *Odéon* în Paris la 1 Septembrie 1891 şi de atunci nu s'a mai întors în ţară, având angajamente pe principalele scene din capitala Franciei, ca «*jeune premier.*»

Mayer (Ignatiu). — Medic german, născut în Breslaŭ la 1800, încetat din viaţă în Bucureşci la 1870. A fost unul din ceĭ mai renumiţi doctori aduşi în Muntenia de Vodă Ghika la 1834 când a şi fost numit doctor al palatuluĭ. Până la 1849 a fost medic şef al armateĭ şi medic la Pantelimon.

Scrieri: *Du progrès daus les Principautés de Valachie et de Moldavie* (1835). *Ueber sanitäts Anstalten in Orient* (1840). *Instrucţiuni spre a întrebuinţa cu folos apele minerale din Borszek* (1863).

De la 1834 până la 1849, D-rul Mayer a reprezentat ţara la toate congresele naturaliste şi medicale din Germania.

Mazar-Paşa (vezi **Lakeman**).

Melchisedec. — Episcopul Romanuluĭ,

născut la 1822 în satul Garcina (Neamţu), încetat din viaţă la 1892. Primele învăţăturĭ le primi în anul 1831 de la dăscălul bisericeĭ Treĭ Erarchĭ din Piatra. La 1834 intră în seminarul Veniamin din Iaşĭ şi la 1841 se făcu învăţător în satul Ştefănescĭ. Apoĭ trecu profesor la seminarul Veniamin şi la 1843 intră la mănăstirea Socola, iar la 1848 se duse la Kiew (Rusia) spre a'şĭ termina studiile în teologie. Bărbat de o mare erudiţiune, el este numit la 1856 archimandrit, locoţiitor al episcopieĭ de Huşĭ, apoĭ la 1864 locoţiitor al Eparhieĭ Dunăreĭ de jos, unde a funcţionat provizoriŭ până la 1865, când fu întărit definitiv. La 1879 fu ales episcop al Romanuluĭ.

Acest prelat a scris: *Raport privitor la facultatea de teologie. O vizită la câte-va mănăstirĭ. Inscripţiunile bisericilor armeneştĭ din Moldova. Formularul slujireĭ luĭ Dumnezeŭ* (1854). *Teologia dogmatică a bisericeĭ ortodoxe* (1855). *Introducere la cursul sciinţelor teologice* (1856). *Catihisul ortodox* (1857) *Introducere în sfintele cărţĭ al vechiuluĭ şi nouluĭ aşezămînt* (1860). *Manual de liturgică* (1862). *Teologia păstorală* (1863). *Oratoriŭ* (1869). *Cronica Huşilor* (1869). *Lipovenismul* (1871). *Evchologiĭ* (1873). *Cronica Romanuluĭ* (1874—75). *Biserica ortodoxă* (1881). *Relaţiunĭ istorice* (1882). *Inscripţia de la mănăstirea Răsboenĭ* (1882). *Studiĭ despre ierarhia sinodală* (1883). *Papismul* (1883). *Predice* (1883). *Icoanele de la Athon* (1883). *Notiţe istorice şi archeologice* (1886). *Memoriu despre starea preoţilor din România* (1888). *Didachiele* (1888). *Viaţa şi minunele cuvioaseĭ Maiceĭ noastre Paraschiva* (1889). *Cinstirea şi închinarea icoanelor* (1890).

Melidon (Gheorghe).—Profesor, născut la Roman în 1831. A făcut toate studiile sale în Iaşĭ la Academia naţională. Colaborator al ziaruluĭ *Zimbrul* de la 1854 până la 1860, e numit în 1856 profesor de mitologie şi retorică la colegiul Academic din Iaşĭ, apoĭ trece şef de secţiune la Ministerul cultelor din Moldova până la 1862. De la această epocă până la 1864, este director general al şcoalelor în Bucurescĭ; de la 1864 la 1867 inspector şcolar şi maĭ tărziŭ director al şcoaleĭ pedagogice. Pe urmă se întoarce iarăşĭ la Iaşĭ.

A publicat: *Tractat de versificaţiune* (1857) *Cântecul Unireĭ* (1859). *Prietenul tinerimeĭ. Carte de lectură* (1858). *Pedagogia elementară* (1874).

Melik (Ioan. M.)—Profesor de matematice la universitatea din Iaşĭ, încetat din viaţă.

Notiţe biografice lipsesc. A publicat: *Despre moneda română* (1868). *Elemente de geometrie* (1873). *Elemente de aritmetică* (1876). *Anuarul institutelor unite din Iaşi* (1880—82). *Equerul grafometru* (1885). *Curs practic de geometrie* (1888).

Merişescu (Constantin).—Locotenent-colonel, născut la 22 Iulie 1847. Elev al şcoaleĭ militare la 1859, este înaintat sublocotenent la 1861. In 1877 avênd gradul de căpitan, ia parte la rezbelul Independenţeĭ şi se distinge în fruntea a douĕ companiĭ de dorobanţĭ cu 600 oamenĭ, apărând contra a 2000 Turcĭ podul de la Hĕrlek spre Rahova şi silindu-ĭ să bată în retragere. In raportul sĕŭ către comandantul armateĭ de Vest, generalul rus Meyendorf laudă curajul căpitanuluĭ Merişescu. M. S. Regele 'l înalţă pe câmpul de luptă la gradul de maior (1877 Noembrie) şi'ĭ adresează următoarea scrisoare:

«Căpitane, batalionul 1 din regimentul 1 «de dorobanţĭ s'a purtat cu cea maĭ mare «vitejie, înaintea Rahoveĭ. Dupĕ ce bravul «sĕu comandant, maior Mateescu, fu rănit, «d-ta aĭ condus această trupă care a desfă«şurat la apărarea poduluĭ de la Hĕrlek un «nespus eroism. Te însărcinez a mulţumi «voinicilor dorobanţĭ în numele Ţĕreĭ şi «în numele Meŭ, a distribui din partea M. «S. Impĕratuluĭ Rusieĭ, 8 crucĭ de S-tul «George, câte 2 de fie-care companie, şi 24 «medaliĭ de «Virtute militară», câte 6 de «fie-care companie. Iar spre a rĕsplăti bra«vura şi inteligenţa ostăşească ce aĭ dove«dit personal, te numesc maior şi'ţĭ confer «medalia de aur pentru «Virtute militară.»

«Carol».

Inălţat locot.-colonel la 1888, Constantin Merişescu demisionează din armată la 16 Iulie 1889 şi e trecut în rezervă.

Michăilescu (Nicolae).— Profesor, născut în Bucurescĭ la 20 Maĭ 1854 A făcut toate studiile sale în ţară şi a intrat în profesorat la 1876 ca profesor de matematică la şcoala centrală din Bolgrad; apoĭ a fost

transferat în Bucurescĭ la 1877 ca profesor de geografie şi istorie la liceul Mateĭ Basarab unde funcţionează şi astă-zĭ de la 1878.

A publicat *Manual de geografie* (1884). *Geografia judeţuluĭ Ilfov. Harta Românieĭ. Curs de geografie. Atlas. 7 hărţĭ generale ale continentelor. Scrisoare deschisă către ministrul C. Boerescu.*

Michăilescu (Ştefan). — Profesor şi autor, născut în Bucurescĭ la anul 1846.

A terminat cursurile liceuluĭ Sf. Sava şi pe acelea ale Facultăţeĭ de sciinţe din Bucurescĭ. La anul 1867, a obţinut prin concurs catedra de ştiinţe fizico-naturale de curs liceal; acum profesează la liceul Lazăr.

A ocupat maĭ multe funcţiunĭ publice: Şef al comptabilităţeĭ în ministerul Instrucţiuneĭ publice, Şef al diviziei agricole şi industriale în ministerul Domeniilor; Secretar general al ministeruluĭ Instrucţiuneĭ publice; Inspector general al învĕţământuluĭ primar şi apoĭ secondar. In colaboraţiune cu D-nu Dim. Aug. Laurian a condus foaia: *Transacţiunele Literare şi sciinţifice*, şi a fost prim redactor al ziaruluĭ politic: *România Liberă*, de la 1876 până la 1884.

A scris: *Elemente de Mineralogie*, 2 vol.; *Influenţa luminei asupra vieţeĭ*; *Incercărĭ critice asupra învĕţământuluĭ nostru primar*; *Introducere la Psichofizică*; *Industria şi rĕzbelul*, etc. A publicat multe articole sciinţifice şi sociologice în diferite foĭ şi gazete, maĭ ales în *Revista contimporană*. Are şi publicaţiunĭ critice cu umor satiric, sub psedominul de «Stemill».

Micheru (Toma). — Violonist, născut la 1858, încetat din viaţă la 13 August 1892. A făcut studiile muzicale la Münich. Compositiĭ: *Liebeslieder*, *Un dor*, etc.

Micle (Ştefan). — Profesor, născut în Comuna Feleaculuĭ (Transilvania) la 1820, încetat din viaţă în Iaşĭ la 1879. A început să învеţe carte la Cluj, dar fiind lipsit de mijloace, a fost nevoit să întrerupă studiile sale şi să intre ucenic la un fierar, unde s'a ocupat cu lăcătuşeria. Cu multă stăruinţă, multă muncă, a isbutit să termine învĕţătura sa chiar la Viena.

Intors în Transilvania, el participă la mişcarea revoluţionară din 1848, e închis, scapă cu mare greutate, şi apoĭ se reîntoarce la Viena.

Pe la 1854, St. Micle se stabileşte în Iaşĭ ca profesor de fizică la liceu şi predă în acelaş timp lecţiunĭ de chimie, istorie naturală, mineralogie. La 1858 e numit profesor la şcoala militară, şi la 1860 profesor de fizică şi chimie la facultatea de sciinţe din Iaşĭ, post pe care'l ocupă până la moartea sa.

El, de şi nu a tipărit operile sale, a lăsat însă numeroase manuscrise între carĭ: *Mecanica agricolă, Curs de astronomie, Zoologia, Chimia analitică, Chimia anorganică, Chimia ecsperimentală, Fizică*, etc. etc.

St. Micle era soţul poeteĭ Veronica Micle.

Micle (Veronica). — Poetă, născută în Iaşĭ la 1853, moartă la mănăstirea Varatic (Neamţu) la 1889. A făcut studiile sale la şcoala centrală de fete din Iaşĭ şi a debutat în literatură sub pseudonimul *Corina*, publicând în foiţa *Curierului român* la 1873 o nuvelă *Rendez-vous*. Apoĭ a tradus unele din poesiile luĭ Lamartine şi Alf. de Musset, colaborând la revista *Convorbirĭ literare* în Iaşĭ.

V. Micle a tipărit: *Poesii* (1887).

Miclescu (Călinic).—Mitropolit Primat, născut la 16 Aprilie 1822 în oraşul Suceava, mort la 14 August 1886. A fost crescut şi instruit de moşul sĕŭ Mitropolitul Sofronie. Uns în schima monahală la 1842, hirotonisit diacon la 1843 şi ieromonach la 1848, la 1855 s'a făcut arhiereŭ, la 1858 locotenent al episcopieĭ Huşilor, când a luat parte şi la lucrările Divanuluĭ ad-hoc. Numit la 1863 locotenent al mitropolieĭ Moldoveĭ, la 1866 ia parte în Iaşĭ la mişcarea separatistă din 3 Aprilie, este arestat, dat judecăţeĭ şi apoĭ graţiat cu ocasiunea suireĭ pe tron a principeluĭ Carol I.

La 1873, recunoscut definitiv în calitate de mitropolit al Moldoveĭ, la 1875 este ales Mitropolit Primat al Românieĭ.

Miclescu (Dumitru. Sc.). — Bărbat politic, născut în Iaşĭ la 29 Februarie 1820, încetat din viaţă în Botoşanĭ la 20 Noembrie 1896.

A făcut studiile sale în Iaşĭ şi apoĭ după o lungă călătorie prin streinătate se întoarse în ţară.

La 1846 fu numit candidat (supleant), iar la 1847, consilier la divanul apelativ din Iaşĭ. Amestecat în mişcarea de la 1848, nu fu nicĭ surghiunit, nicĭ trimis la mănăstire, pentru că fugi la timp la moşia Hocenĭ, din districtul Fălciŭ, proprietatea unchiuluĭ sĕŭ Beldiman. La 1849, sub domnia luĭ Grigorie Ghika, el redobândeşte funcţia judecătorească, perdută la 1848; iar la 1850 este înaintat candidat la divanul domnesc (Curte de Casaţie), şi la 1852 consilier. In fine, la 1855, este numit prezident al divanuluĭ de apel din Iaşĭ. Ca atare şi conform convenţieĭ de la Balta-Liman, face parte şi din divanul obştesc (Camera legiuitoare), care'l alege mădular pentru redactarea legiuirilor votate. La anul 1856 societatea de medicĭ şi naturalişti din Iaşĭ îl numeşte membru onorar. Iscăleşte unul din ceĭ d'întêiŭ actul înfiinţăreĭ comitetuluĭ Unireĭ din 30 Maiŭ 1856. La 3 August 1857, este ales, ca unionist, deputat la divanul ad-hoc, de către mariĭ proprietarĭ din Capitala Moldoveĭ. Ia parte activă la toate discuţiunele şi voturile carĭ aŭ imortalişat marele divan, prezidat de unchiul sĕŭ Mitropolitul Sofronie Miclescu, din care maĭ făcea parte şi fratele sĕŭ, Calinic, maĭ pe urmă Mitropolit primat. In deosebĭ se distinge în chestiunea juridicţiuneĭ consulilor, reclamând ca străiniĭ să fie supuşĭ tribunalelor indigene; face un discurs program asupra despărţireĭ ce se cuvine între cele treĭ puterĭ ale Statuluĭ: legizlativa, judiciara şi esecutiva.

După încheierea lucrărilor divanuluĭ ad-hoc, ia parte activă la propaganda pentru Unire. La 1859 este ales deputat al ţinutuluĭ Dorohoĭ în adunarea electivă care, la 5 Ianuarie, alege pe Cuza domnitor; în acelaş an, intră, la 16 Ianuarie, în minister, la departamentul lucrărilor publice. La 29 August, ia departamentul finanţelor. La Noembrie, trece ministru de justiţie. La 1861 se retrage din Adunare pentru că s'a convins «că aplicarea sinceră şi desvoltarea constituţională a marilor principiĭ liberale şi naţionale înscrise în constituţie, nu se pot realiza cu legea electorală mărginită în cercul impus ţăreĭ prin convenţia de la 7|19 August.»

Retras la Cotnarĭ, cere şi obţine voea să predea gratis un curs de istoria patrieĭ la eleviĭ şcoaleĭ din acea comună. Maĭ târziŭ cere şi obţine aceaşĭ autorizaţie pentru a preda gratis filosofia la liceul noŭ înfiinţat, din Botoşanĭ.

După 2 Maĭ 1864, Kogălniceanu 'l numeşte comisar, ca să explice legea rurală locuitorilor sătenĭ. Dimitrie Sc. Miclescu se pune pe explicat, cu un entusiasm care întrece intenţiunile celor carĭ l'aŭ numit. Se îmbrăcă ţărăneşte. Se leapădă de numele sĕŭ de familie şi nu maĭ iscăleşte de cât «Dumitru sin Scarlat»; se dedă la fel de fel de manifestaţiunĭ carĭ neliniştesc spiritele şi carĭ nemulţumesc pe guvern. Ast-fel la 8 Septembrie 1864, adună 6.000 ţăranĭ şi pleacă în fruntea lor la Ruginoasa, unde Vodă Cuza ascultă cu voe, fără voe, discursurĭ şi ovaţiunĭ carĭ nu'ĭ făceaŭ trebuinţă. In fine Kogălniceanu speriat, exasperat, trimite la 21 Noembrie 1864, comisaruluĭ sĕŭ, tipica telegramă:

«Cunoscênd şi apreciând concursul ce aţĭ bine-voit a da în aplicaţia legeĭ rurale, am onoare a vĕ exprima deplină mulţumire din partea guvernuluĭ şi a vĕ încunoştiinţa că, *această lege devenind deja destul de explicată*, misiunea d-voastră încetează».

Răsturnarea luĭ Cuza Vodă a fost pentru inima luĭ Dumitru Miclescu, durerea cea maĭ mare a vieţeĭ sale politice. De atuncĭ de şi raliat, maĭ ales după moartea vechiuluĭ sĕŭ Domn şi prieten, la noul regim şi la dinastia Regeluĭ Carol, a dus, când în Dorohoĭ, când în Botoşanĭ, o viaţă ştearsă şi retrasă. Din când în când se apucă de ziaristică: *Opiniunea*, *Curierul de Dorohoĭ*, *Cocoşul pe prag*, aŭ fost create saŭ lucrate de dênsul, fie singur, fie în colaboraţie. La 1877 a maĭ fost ales deputat. Dar cariera politiceĭ celeĭ marĭ era sfêrşită: timpurilor nouĭ, trebuiaŭ oamenĭ nouĭ. La 1876 fusese închis de conservatorĭ, pentru articole revoluţionare, la 1877 fu scos din funcţiunea de avocat al Statuluĭ, de către guvernul liberal, pentru că lucra făţiş la răsturnarea luĭ. Dar acestea le amintim numaĭ pentru că zugrăvesc temperamentul neastâmpărat al omuluĭ, căcĭ încă o dată, rolul istoric al luĭ Dumitru Miclescu se închisese la 1866.

El a publicat: *Fata Cojocaruluĭ*, *Dragul Mameĭ*, *Fluerul Fermecat* şi alte piese originale saŭ localizate, menite, pe la 1855, ca toate scrierile de pe atuncea, să deştepte o literatură naţională.

Miclescu (Sofronie). — Mitropolit al

Moldovei, născut la 1790, încetat din viață la mănăstirea Slatina la 1863.

Studiile sale și le-a făcut în țară. Cunoștea limba franceză, greacă și a tradus mai multe scrieri din aceste limbi. Fost episcop al Hușilor până la finele anului 1850, la 1851 a fost ales mitropolit al Moldovei, ocupând această înaltă demnitate până la 1860, când a fost isgonit de principele Cuza la mănăstirea Slatina unde a și murit. E înmormîntat la mănăstirea Neamțu.

Mihăescu (Ioan). — Căpitan, născut la 12 Septembrie 1842, mort la 30 August 1877. Sergent voluntar în 1860, el căpătă la 1863 gradul de sub-locotenent și în 1868 cel de căpitan. In timpul rezbelului Independenței face parte din batalionul 2 de vênători și moare pe câmpul de luptă la luarea redutei Griviță, la 30 August 1877.

Milicescu (Constantin).—General, născut în Roman la 1810. Intră în armata Moldovei cu gradul de cadet și ajunse în 1859 la gradul de general.

In August 1859 a fost numit Ministru de rezbel și comandant al armatelor Principatelor-Unite. In această calitate a fost însărcinat de Vodă Cuza cu o misiune diplomatică în Rusia.

A încetat din viață în Iași la 15 Martie 1868.

Milicescu (Theresa).—Născută la 1825. Soția generalului Milicescu Constantin. A donat o parte însemnată din averea sa pentru opere de bine-facere Epitropiei spitalelor Sf. Spiridon, spitalului Pășcani, spitalului Caritatea, Bisericei Sf. Treime și altor instituțiuni din Iași.

Mille (Constantin).—Publicist, ziarist, născut în Iași la 21 Decembrie 1861. A făcut studiile liceale în orașul său natal, iar cele universitare la Bruxelles de unde s'a întors la 1884, cu titlul de doctor în drept.

A colaborat cât-va timp la *Românul* sub direcțiunea lui C. A. Rosetti, apoi în 1885 a fondat cu mai mulți amici politici, ziarul socialist *Drepturile omului*, care apărea cotidian.

Amestecat de tîner în mișcarea socialistă, pentru care fapt a și fost exclus din universitatea de la Iași, el s'a pus mai têrziu în capul acestei mișcări în România și cu deosebire în București.

In 1895 C. Mille a devenit proprietarul ziarului cotidian *Adevărul*.

Scrierile sale sunt: *Versuri* (1883). *Dinu Milian* (1887). *Feciorul Popei* (1888). *Scrisori către iubita* (1897).

Millo (Mateiu). — Artist și autor dramatic, născut în Moldova la 1813, încetat din viață în București la 1894. Părinții săi îl băgară funcționar la minister ca scriitor, când era în vêrstă de 17 ani.

Dar fugi din școală și cu toată împotrivirea familiei plecă la Paris, unde studiă arta dramatică. La întoarcerea sa în țară voește să debuteze pe scenă, dar unchiul său fiind ministru, se împotrivește la aceasta, dându'i drept consolațiune direcțiunea teatrului din Iași, cu condițiune să nu joace.

Intr'o bună seară Millo calcă însă angajamentul său și joacă, dar intrarea sa pe scenă e întâmpinată cu fluerături din partea unei cabale întocmită de familia sa.

Atunci trece în Muntenia și joacă neîncetat pe diferite scene și mai ales pe aceea a Teatrului Național, unde s'a ilustrat până pe la anul 1888, când s'a retras.

Ar fi imposibil de enumerat aci tot repertoriul acestui mare artist; e suficient să spunem că el a contribuit la succesul comediilor lui Alexandri în cari a jucat toate rolurile principale. Millo a fost și scriitor dramatic. Operile sale sunt: *Nicșorescu* vodevil, *Tuzu cerșetoru* vodevil, *Baba Hărca* operetă, *Apele de la Vacărești* revistă, *Prăpăstiile Bucureștiului*, *Spoelele Bucureștiului*, vodevile, *Paraponisitul pus în slujbă*, *Chiriița la expoziția din Viena*, etc.

In decursul anilor de când Millo a părăsit Moldova, a avut sub conducerea sa de multe ori direcțiunea teatrală din București.

In considerație că el și-a cheltuit toată averea sa în folosul teatrului național, Camera legislativă din anul 1868 avênd în vedere și meritele acestui mare artist, i-a votat în unanimitate o recompensă națională de 600 lei lunar.

Mincu (Ioan). — Architect, născut la Focșani în 1852. A urmat clasele primare în orașul său natal, iar liceul în București la Matei Basarab. A terminat școala de poduri și șosele din București și a intrat apoi ca inginer în serviciul Primăriei Ca-

pitalei. La 1873 trece în aceaşi calitate la Primăria din Focşani unde stă până la 1877. In acest timp se ocupă de literatură, publicând versuri în *Convorbiri literare*. La 1877 pleacă la Paris şi intră în şcoala specială de arhitectură, obţinând la sfârşitul anului premiul vechilor elevi, (două medalii, una de platină, cea-l'altă de aur). In anul următor el intră în şcoala de Bele-arte unde obţine două prime medalii, trei secunde şi premiul societăţii centrale de arhitectură din Franţa. La 1883, obţine diploma de arhitect, întreprinde o călătorie prin Spania, Italia, şi apoi se întoarce în ţară.

Principalele sale lucrări sunt: *Palatul Justiţiei din Bucureşti. Şcoala centrală de fete. Cârciuma de la şoseaua Kiselef. Casa Vernescu. Casa Monteoru. Decoraţia interioară a Catedralei din Constanţa. Biserica de la Valea Călugăreasca*. etc, etc.

Mincu (Mihail).—Artist dramatic, născut în Craiova la 1815, încetat din viaţă în Bucuresci la 1887. N'a făcut de cât clasele primare şi a petrecut tinereţele sale umblând cu trupele de teatru prin diferitele oraşe ale ţărei, ataşat în special la trupele de sub direcţiunea lui M. Millo, pe care 'l ajuta în toate întreprinderile sale, graţie caracterului sĕŭ glumeţ şi unui deosebit talent comic.

A jucat şi s'a distins mai ales în piesele: «*Doui pricopsiţi*», *Apele de la Văcăreşti*, *33,333 franci*, *Prăpăstiile Bucureştilor*, *Jianu* etc.

Pe la sfârşitul vieţei sale, după ce a mai apărut în câte-va rânduri pe scena teatrului naţional din Bucuresci, ne mai putând juca din causa vârstei, a fost numit controlor al Teatrului, funcţiune pe care a ocupat'o până la moartea sa.

Minovici (Mina Ştefan).— Doctor în medicină de la Facultatea din Paris. Licenţiat în farmacie, profesor de medicină legală la Facultatea de medicină din Bucureşti, medic legist şi directorul Institutului medico-legal. Originar din Craiova, născut în Brăila la 1858. A făcut studiile în Bucuresci în liceul Mateiu Basarab şi Sfîntu Sava. Cele medicale în Paris unde s'a ocupat în special numai cu medicina legală. Elev al profesorului Brouardel, Minovici este organizatorul Institutului medico-legal şi al serviciului antropometric din Bucuresci. Scrierile sale mai principale sunt: *Etude médico-légale sur la mort subite à la suite de coups sur l'abdomen et le larynx. De l'infleuence des Ptomaïnes dans la recherche toxicologique des alcaloïdes végétaux. Etude medico-légale sur les alcaloïdes cadavériques. L'antropologie criminelle et la responsabilité. Remarques statistiques relatives à l'antropologie du criminel. Importanţa şi evoluţiunea medicinei-legale. Consideraţiuni medico-legale asupra maladiilor mintale simulate. Otrăvirile cu phytolace decandra. Utilitatea învăţământului medicinei-legale în facultăţile de drept. Identificarea antropometrică, metoda Bertillon. Catalogul de condamnaţi din toată ţara pe anul 1892 ca început al unui cazier judiciar. Discursul ţinut cu ocaziunea deschiderei morgei. Rapoartele relative la congresele de antropologie criminală ţinute la Bruxelles şi Geneva în 1892 şi 1896. Rezistenţa spermatozoizilor în organele genitale femeeşti lung timp după moarte. Profilaxia turbărei după metoda lui Pasteur.*

Mirea (Gheorghe. D).—Pictor, născut în Câmpulung la 1852, elev laureat al şcoalei de bele-arte din Bucuresci, elev al lui Lehmann la şcoala de bele-arte din Paris, şi al renumitului pictor Carolus Duran.

A obţinut în 1889 medalia de argint (hors concours) la Exposiţiunea din Paris şi medalia de aur la exposiţiunea din Bucuresci în 1894.

E profesor la şcoala de bele-arte din Bucuresci încă de la 1 Noembrie 1892.

Principalele sale tablouri sunt: *Capul lui Andrei Batori înaintea lui Mihai Vodă. Vârful cu dor. Prometeŭ furând focul din cer. Mercur recompensând agricultura şi industria.* Aceste două panouri decorative sunt in salonul de onoare al băncei naţionale din Bucuresci. *Dantul şi muzica. Decoraţiunea catedrei din Constanţa. Portrete.*

Mironescu (Constantin M). — Inginer, născut în Bucuresci la 22 Martie 1850. A făcut studiile liceale în Bucuresci şi studii de specialitate în Paris de la 1868 până la 1878, întorcându-se cu titlul de licenţiat în drept, inginer de poduri şi şosele.

A ocupat următoarele funcţiuni:

Inginer şef de secţie la construcţia liniei ferate Mărăsesci-Buzĕŭ, de la 1879—1881; Inginer la serviciul hidraulic şi apoi şef al acestui serviciŭ de la 1881—1890; Inspec-

tor general, membru în consiliul technic al ministerului Lucrărilor Publice de la 1890 până astă-zi; Profesor la şcoala naţională de poduri şi şosele de la 1882 până astă-zi.

Missail (Gheorghe). — Publicist, născut în Moldova la 1834. Elev al gimnaziului Vasilian şi al Universităţii din Iaşi, a servit ani îndelungaţi în magistratură ca judecător, grefier şi prim grefier la Casaţie, director la ministerul Justiţiei până la 1868 când a dimisionat şi a îmbrăţişat cariera de advocat. La 1891 a mai fost câteva luni Secretar general la Ministerul Domeniilor.

Ca ziarist, G. Missail a colaborat la *Steaua Dunărei*, *Zimbrul*, *Vulturul*, *Ateneul Român*, *Binele Public*, *Traian*, *Buletinul instructiunei publice* etc.

El a publicat: *Evenimentele de la 1821. Trădarea Basarabiei*, *Ioan Câmpineanu, biografie; Despre responsabilitatea funcţionarilor publici. România. Scrisori daciane. Doamna Dora d'-Istria. Străini în Principate. Ţăranul de la Dunăre. Studii constituţionale. Mănăstirile închinate, Originele legislaţiunei române. Epoca lui Vasile Lupu şi Mateiu Basarab. Cuscria cu străini. Studii asupra datinelor şi moravurilor românesci. Celibateria şi funestele ei consequenţe. Dunărea şi Românii. Vechile referinţe ale Românilor cu Englezii. România vechiă şi nouă. Istoria şi actualitatea. Muzica naţională la Romîni. Apoteosa lui Şincai. Istoria modernă a Românilor* de la 1828—1866.

Mitilineu (Mihail). — Diplomat, născut în Bucuresci la 18 Octombrie 1836.

După terminarea cursurilor primare şi liceale, a intrat ca scriitor la secţia diplomatică a Ministerului de Externe la 1 Ianuarie 1858.

Inaintat 'n serviciul interior al aceleĭ administraţiunĭ, după ce trece prin toată filiera ca registrator, ajutor de şef de masă şef de divizie, e numit la 1871 secretar general al Ministerului de Externe şi ocupă acest post până la 1879 când este trimis ca Ministru reşedinte al ţĕreĭ la Bruxelles şi Haga în 1880 Aprilie.

In luna Noembrie din acelaş an, este readus ca secretar general la Externe, şi în 1881 este însărcinat cu lichidarea despăgubirilor ruseştĭ din rezbelul 1878—78, ca reprezentant al guvernuluĭ. La 30 Septembrie 1882, M. Milineu e numit Ministru plenipotenţiar la Belgrad, la 1885 e transferat la Bruxelles şi este însărcinat cu direcţiunea legaţiuneĭ din Paris.

La 16 Martie 1889 el este transferat la Constantinopole şi ocupă acest post până la începutul anuluĭ 1896 când demisionează.

El a publicat: *Colecţiune de tractatele şi convenţiunele Romîniei de la 1368 până în zilele noastre* (1874). *Les droits de la Roumanie basés sur les traités. La Roumanie en 1876.*

Mocsonyi (Andreĭ). — Om politic, născut în Transilvania la 12 Iunie 1812. Face studiile în Pesta şi terminând dreptul la 1832, ocupă câte-va funţiunĭ administrative.

Apoĭ ia parte la luptele politice şi în 1848 e nevoit să părăsească Ungaria. La 1849 se întoarce în Banat şi e numit comisar districtual suprem în părţile Banatuluĭ locuite de Romînĭ. La 1852, neputând dobândi îmbunătăţirea soarteĭ Romînilor, demisionează. La 1856, după ce a maĭ ocupat câte-va lunĭ o funcţiune administrativă, se retrage la Foen. La 1866 convocându-se în Viena un consiliŭ de notabilĭ, spre a trata reconstituirea monarhieĭ pe baze nouĕ, Mocsonyi face parte din acest Senat imperial comun, şi susţine reconstituirea pe baza naţionalităţilor.

Memorandul propus de dênsul, e combătut şi e nevoit să'l retragă.

Atuncĭ se reîntoarce la moşia sa şi dă numeroase subvenţiunĭ la ziare şi studenţilor pentru desvoltarea literatureĭ şi arteĭ române. La 1863, fiind foamete în Banat, dă pêine pentru 400 de familiĭ din Foenĭ.

La sfârşitul anuluĭ 1861, el începe să lucreze pentru emanciparea bisericeĭ române ortodoxe, provocând o mare agitaţiune prin ziaristică, precum şi direct în popor, împreună cu Vicenţiu Babeşiŭ pênă ce isbuti la 1864 sĕ dobândească restaurarea mitropolieĭ române ortodoxe în Transilvania, Banat şi Ungaria. Pe la sfârşitul vieţeĭ sale, desgustat de luptele politice, căzu într'un mare pesimismu.

Andreĭ Mocsonyi, a fost ales membru al Academieĭ române la 1866. A murit la 5 Maiŭ 1880.

Monti (Jules).—Profesor francez, adus

din Paris la 1848 de principele Gheorghe Bibescu ca profesor de limba franceză la sfîntu Sava. Fusese înainte profesor şi director la Colegiul Rollin din Paris. In anul venirei sale, a deschis un pension pe seama sa în Bucuresci, unde Statul avea câţi-va bursieri. A profesat până la 1855. Alte amănunte biografice lipsesc.

Motru (vezi **Rădulescu Motru**).—

Müller (Carol. H.) — Mare comerciant, născut la 1827 în Klein Rossen (Prusia) încetat din viaţă în Bucuresci la Câmpina (Prahova) în 7 Iunie 1895.

A făcut studii de agricultură şi apoi a venit în România la 1845, intrând în prăvălia unchiului sĕŭ Hötsch cu care după o muncă de câţi-va ani, graţie silinţelor depuse, se asocia la 1853, conducând actuala prăvălie din calea Victoriei, pasagiul român, cunoscută odinioară sub denumirea de *Peptenarul* pentru că acolo se vindeaŭ mai ales pepteni. La 1879, retrăgându-se Hötsh, C. Müller a rĕmas singurul şef al casei. El era în deosebire cunoscut şi prin numeroasele sale acte de filantropie făcute tot d'auna în taină.

La moartea sa, a lăsat prăvălia fiilor sĕi Oscar şi Hugo, cel de al treilea Carol rĕmâind în capul unei importante librării care publică operile literaţilor români în editura sa, sub titlul «*Biblioteca pentu toţi*».

Mumuleanu (Paris Barbu). — Poet, născut în Slatina la 1794, mort în Bucuresci la 1837. A fost crescut de mic copil în casa lui Constantin Filipescu, unde găsindu-se mereŭ în contact cu mulţi învĕţaţi, a sfârşit prin a simţi o deosebită aplecare pentru literatură şi s'a instruit singur.

El a publicat un volum, *Versuri* (1817) coprinzând primele sale încercări, *Plângerea Patriei şi Caracterele* (1825). *Ultime Poesii* (1837).

Mureşianu (Andrei).—Poet ardelean, născut la 1816 în oraşul Bistriţa (Transilvania) mort la 1863.

Invĕţă limba românească la un militar mărginean din Valea Rocnei şi apoi după ce făcu clasele primare în Comuna sa, urmă la Blaşiŭ filosofia şi teologia.

La 1838, fu numit la şcoala română din Braşov şi la 1839 profesor la gimnaziul catolic din acelaş oraş, post pe care l'a ocupat până la 1850, când a fost numit translator de limba română pe lângă autorităţile române.

Mureşeanu este autorul imnului «*Deşteaptă-te române*» devenit celebru de la revoluţiunea din 1848.

El a publicat: *Icoana crescerei rele. Poesii naţionale.*

Murgescu (Ioan).— General de brigadă, comandant al flotilei române, născut la 27 Martie 1846. Elev al şcoalei navale din Bresta la 1864, e înaintat sub-locotenent la 1866 şi ofiţer superior la 1875. Fiind comandant al flotilei la 1877, cu gradul de maior, se distinge în timpul rezbelului Independenţei prin următorul fapt de arme: «In noaptea de 13 spre 14 Maiŭ 1877, împreună cu trei ofiţeri din marina rusească Schestakof, Dubaschof şi Petrof, întreprinse cu şalupa română *Rândunica* o expediţiune în contra monitorului turcesc *Seife* staţionat în canalul Măcinului în faţa Brăilei. Cu tot focul cuirasatului turcesc, reuşi a se apropia de dênsul şi isbuti a'l izbi în coastă cu o torpilă care'l sparse şi afundă cu totul».

Inaintat colonel la 1881, a ajuns general de brigadă la 1893 şi este comandantul flotilei.

Murgu (Eftimie).—Jurisconsult, profesor de filosofie, adus din Transilvania în 1834 şi însărcinat cu facerea cursului de filosofie la şcoală Vasiliană şi apoi la academia Mihăileană din Iaşi. Alte notiţe biografice lipsesc.

Musicescu (Gavril). — Născut în oraşul Ismail (Basarabia) la 1847 Martie 20. Şcoala primară a făcut'o în Ismail, apoi seminarul din Huşi; terminând seminarul s'a înscris la conservatorul din Iaşi; la 1866 în urma concursului depus, a fost numit profesor de muzică la seminarul din Ismail. La 1870 a mers să'şi complecteze studiile muzicale la Capela Imperială şi la conservatorul din Petersburg.

La 1872 reîntorcându-se în ţară, în urma concursului depus la Bucuresci, a obţinut catedra de armonie de la conservatorul din Iaşi, pe care o ocupă şi azi.

La 1876 i s'a încredinţat şi conducerea corului Mitropolitan din Iaşi.

A scris mai multe coruri pentru biserică, şcoală şi serbări naţionale, un curs de teo-

rie cu aplicaţiune practică, o colecţie de cântece populare pentru cor. A transpus de pe psaltichie, pe notaţiunea liniară cântările bisericeşti.

La 1890 s'a înscris ca student la facultatea juridică din Iaşi, şi la 1893 a obţinut titlul de *licenţiat în drept*.

A dat concerte corale în ţară şi peste hotare.

Myller (Teodor. A).— Publicist, născut în Botoşani la 1848. A făcut studiile în Iaşi şi la 1866 a intrat în administraţia Ministerului de Finanţe unde a servit aproape trei-zeci de ani, ajungând la gradul de inspector financiar.

A publicat: *În Iaşi* roman (1871). *Un vis de biurocrat*, nuvelă. *Zoe*, nuvelă (1871). *Calendarul Telegrafului* (1875). *Socrul unui ginere*, comedie. *Fata lui chir Troancă*, comedie (1874). *Răpirea Bucovinei*, dramă în colaborare cu V. A. Urechiă, Ţincu şi Scorţescu. *Un ginere de elită*, comedie în colaborare cu P. Grădişteanu.

A publicat şi câte-va lucrări financiare.

N

Nacu (Constantin).—Avocat, profesor de drept, născut în Bucureşci la 29 Iunie 1844. Elev al liceului Şi. Sava, a făcut apoi dreptul la Paris, unde a obţinut diploma de doctor în drept.

Reîntors în ţară la 1870, a fost numit supleant la Tribunalul Ilfov, apoi judecător, prezident, prim prezident şi membru la Curtea de Apel.

La 1875 a demisionat din magistratură şi la 1876 a fost numit procuror general, post pe care l'a ocupat până în 1876 Octombrie. Ales deputat la 1881, C. Nacu face parte din Ministerul I. Brătianu, ca Ministru al Justiţiei la 1885 şi apoi al Financelor de la 1886 până la 1888.

Profesor de drept civil la Universitatea din Bucureşci de la 1876, colaborator juridic al ziarului *Dreptul*, C. Nacu a scris: *Principii elementare de drept civil*.

La 1895, 1896 şi 1897 a fost ales vicepreşedinte al Camerei.

Nădejde (Ioan). — Publicist, născut în Tecuciŭ la 20 Decembrie 1854. A făcut şcoala primară la Zamostea şi Botoşani, liceul în Botoşani, bacalaureatul l'a dat în Iaşi. La 1874 a luat prin concurs catedra de limba franceză la gimnaziul Alexandru cel Bun din Iaşi; peste puţin timp a concurat pentru limba română şi latină la cursul inferior liceul naţional din Iaşi. La 1881 a fost destituit din profesorat din cauza teoriilor sale socialiste în urma judecăţei unui juriŭ universitar din Iaşi. A scris în *Basarabia*, *Drepturile omului*, *Muncitorul*, *Munca*, *Contimporanul*, *Literatură şi ştiinţă*, *Revista socială*, *Critica socială*, *Lumea nouă*, *Die neue zeit* şi *Vorwärts*. A fost ales deputat social-democrat în 1889 de colegiul al III-lea de Iaşi. De la 1894 Iunie, s'a strămutat în Bucureşci, chemat de consiliul general al grupului socialist pentru a conduce *Munca* şi apoi *Lumea nouă*. A publicat: *Gramatica limbei române*. *Istoria limbei şi literaturei române*. *Botanica şi geologia*. *Zoologica* cu Gh. Nădejde. *Dicţionarul latino-român*.

Nădejde (Sofia).—Născută în Botoşani în 1858 Septembrie 14. A făcut şcoala primară şi cursurile unui pensionat secundar din Botoşani. A scris în *Femeea română* a d-nei Flechtenmacher pe la 1878, în *Basarabia*, *Contimporanul*, *Literatură şi ştiinţă* a lui Gherea, *Gazeta săteanului*, *Muncitorul*, *Munca*, *Social-democrat* şi *Lumea nouă*. Cea mai mare parte din articolele sale aŭ fost privitoare la chestia femeească; a mai scris articole sociale de popularizare ştiinţifică, de folklore şi bucăţi literare. A scos douĕ volume *Nuvele* şi *Fie-care la rĕndul sĕŭ*, precum şi o comedie *O iubire la ţară*.

Naniescu (vezi **Iosif**).

Nastase (Ioan Grigore).—Căpitan, născut la 6 Ianuarie 1842, mort la 7 Noembrie 1877.

Intrat în armată ca soldat la 1857, a fost

înălţat la gradul de sub-locotenent în 1864. Căpitan în Regim. 15 dorobanţĭ, el ia parte la asaltul în contra reduteĭ Griviţa în timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, şi cade mort, lovit de un glonţ, în ziua de 7 Noembrie 1877.

Nàum (Anton). — Publicist, născut la Roman la 1835, unde şi-a făcut studiile elementare. Liceul l'a terminat în Iaşĭ şi apoĭ a trecut cursurile facultăţeĭ de litere din Paris. Reîntors în ţară a intrat în profesorat şi a fost institutor, revizor şcolar, provizor al liceuluĭ central din Iaşĭ.

E membru al Academieĭ de la 1894. A publicat: *Traducerĭ* (1875). *Aegri somnia* (1876). *Versurĭ* (1890). *Cuvênt de primire la Academie* (1894).

A. Naum este profesor de limba franceză la şcoala normală superioară din Iaşĭ.

Negoescu (Christu).—Profesor, publicist, născut în Bucurescĭ la 26 August 1858. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat în Belgia, la Universitatea din Bruxelles.

Intrat în profesorat la 1879, a fost rênd pe rênd, profesor, şef al diviziuneĭ şcoalelor din Ministerul Cultelor la 1888, inspector şcolar la 1892, director al învĕţămîntuluĭ primar şi normal de la 1892 până la 1895, când a demisionat.

A tipărit poesiĭ şi diferite scrierĭ prin *Jurnalul* (Craiova), *Resboiul* şi *Renascerea*, apoĭ a publicat *Retorica* (1883). A colaborat la diferite reviste literare şi la ziarul politic *Alarma*.

La 1879 a fondat Societatea studenţilor universitarĭ *Unirea* şi la 1884 Societatea economică *Viitorul* din Ploeştĭ. De la 1888 până la 1891 a reprezentat în Cameră colegiul al 2-lea de Prahova.

Negri (Constantin). — Caimacam al Munteniei de la 1821 până la 1822. Acuzat de Turcĭ că seamănă spiritul revoluţionar în clasele de jos contra boerilor, şi că ar fi în corespondenţă cu fratele sĕŭ Teodor contra siguranţeĭ Statuluĭ Otoman, a fost arestat de Turcĭ, trimis la Constantinopole şi acolo i s'a tăeat capul în ziua de 9 Noembrie 1822.

Negri (Constantin).--Bărbat de Stat, născut la 1812 în Moldova, mort la 1876. A făcut studiile sale în ţară şi în Francia şi s'a deosebit prin patriotismul sĕŭ, participând la operile cele maĭ marĭ carĭ s'aŭ săvêrşit în România, între altele: La secularizarea mănăstirelor închinate.

Inainte de a se face Unirea Principatelor, el lucra la moşia sa pentru înfrăţirea Muntenilor şi Moldovenilor şi la Paris în anul 1848 la 27 Decembrie, rostea în faţa emigraţilor românĭ, un discurs plin de inimă şi foc sacru pentru *Unire*.

C. Negri a scris: *Nopţile veneţiene. Strigoiul. Călugăriţa* şi a tradus pe *Mazepa* de Byron.

Când a crezut opera sa de căpetenie săvêrşită, marele patriot s'a retras la moşia sa, trăind înconjurat de iubirea şi respectul tuturor şi îmbărbătând pe ceĭ tinerĭ prin poveţele sale.

El a fost toată viaţa sa în cele maĭ strînse relaţiunĭ cu toţĭ bărbaţiĭ noştri de stat, carĭ în momentele cele maĭ grele, alergaŭ după sfaturile sale înţelepte.

Ca lucrărĭ politice C. Negri a lăsat: *Mémoire avec pièces justificatives présenté à la commission internationale pour les couvents dédiés* (1865). *Supplément au mémoire* (1865).

Negruzzi (Constantin).—Poet şi scriitor, născut la 1809 în Moldova, mort la 1868 August 25. Educaţiunea sa se făcu în casă sub privegherea părintească până la 1821 când revoluţiunea sili toată familia să fugă în Basarabia. Peste curând, mergênd în Rusia, făcu cunoştinţa poetuluĭ Puskin şi se deşteptă ast-fel maĭ mult într'ênsul gustul sĕŭ pentru literatura modernă.

Scrisorile acestuĭ autor, nu aŭ poate pereche în literatura noastră. *Amintirile din juneţe* saŭ *Păcatele tinereţelor*, *Fragmentele istorice* cu Alexandru Lăpuşneanu, *Negru pe alb*, *Aprodul Purice*, sunt adevĕrate mărgăritare.

C. Negruzzi a tradus unele din baladele luĭ Victor Hugo, câte-va din poesiile irlandezuluĭ Thomas Moore şi a scris pentru teatru *Muza de la Burdujenĭ*, *Cârlanii*, actul al 3-lea din Molière: *Les femmes savantes*.

Să nu uităm traducerile sale din Cantemir, *Satire*, *Epigrame*, *Fabule*.

C. Negruzzi a ocupat diverse funcţiunĭ în stat, până la înalta demnitate de Ministru al Financelor. Fost deputat sub domnia luĭ Sturdza-Vodă, a fost în douĕ rênduri

exilat la moşia sa Trifeşti, din causa ideilor sale liberale şi pentru că făcea opoziţie guvernului.

Negruzzi (Iacob).—Profesor, publicist, membru al Academiei, fiul lui Const. Negruzzi, născut la 31 Decembrie 1842 în Iaşi. A făcut studiile sale în casa părintească şi în pensionatul Fieweyer din Iaşi; le-a terminat în Berlin. Intors în ţară, a fost numit în 1864 profesor de drept comercial la Universitatea din Iaşi, iar la 1885 a fost permutat cu acelaş titlu la Universitatea din Bucuresci. In 1897 a fost trecut la pensie.

La 1867 Iacob Negruzzi întemeiă revista *Convorbiri literare*, după îndemnul societăţei *Junimea*, pe care a condus'o până la 1895.

Scrierile principale ale acestui autor sunt: *Copiile de pe natură, Mihai Vereanu, Plimbări prin munţi, Pe malul mărei, Bistriţa, Poesii, Miron şi Florica.*

Pentru teatru, I. Negruzzi a scris: *Nu te juca cu dracul, Impăcarea, O poveste, Amor şi viclenie, O alegere la Senat, Beizadea Epaminoda.*

In colaborare cu I. Caragiale, a compus opereta *Hatmanul Baltag*, şi în colaborare cu D. R. Rosetti, revistele *Nazat* şi *Zeflemele.*

A mai tradus următoarele tragedii: *Hoţii, Conjuraţia lui Fiesco, Cabală şi amor, Don Carlos, Fecioara de la Orléans, Maria Stuart.*

I. Negruzzi a fost în nenumărate rânduri deputat al colegiului 1-iŭ de Iaşi.

Negruzzi (Leon. C.)—Publicist, născut în Iaşi la 1840, încetat din viaţă în noaptea de 15 spre 16 Iulie 1890 la Trifeşti (Iaşi). Invăţătura de carte a început să o primească în Academia Mihăileană din Iaşi sub direcţiunea lui Malgouverné, iar la 1852 a fost trimis împreună cu fratele sĕŭ Iacob la Berlin, unde şi-a terminat studiile liceale. La Universitate voia să înveţe medicina, dar disecţiunile anatomice fiindu'i prea antipatice, a trecut la filosofie şi la drept, ascultând prelegeri în Berlin şi Viena, fără a dobêndi vre-un titlu academic. Intorcêndu-se în ţară la 1864, a fost numit judecător la Tribunalul din Iaşi şi a înaintat succesiv până la Curtea de apel ca membru şi ca procuror general. Sub ministerul Lascăr Catargiu (1871—1876), a fost prefect al districtului Iaşi; a mai primit prefectura pe timpul Ministerului de Interne al lui Kogălniceanu în cabinetul I. Brătianu; apoi a fost ales primar al Iaşului şi senator. De la Martie 1888 a funcţionat iarăşi ca prefect şi în fine a fost numit epitrop al aşezămintelor Sf. Spiridon.

Activitatea lui Leon Negruzzi s'a îndreptat şi spre literatură. Indemnat de mişcarea produsă în Iaşi prin societatea *Junimea* şi prin revista ei *Convorbiri literare*, înfiinţată de la 1 Martie 1867, sub redacţia fratelui sĕŭ, Leon a scris mai multe nuvele între cari: *Vêntul soartei. Evreica. Rĕzbunarea*, etc.

Negulici (Ioan). — Pictor, născut în Câmpulung la 1812, încetat din viaţă la Constantinopole în Aprilie 1850. Incă din frageda copilărie a simţit o mare aplecare pentru desen şi pictură, petrecêndu'şi timpul la şcoală, zugrăvind pe ziduri cai, arbori, case, etc.

După câte-va studii întrerupte pe la şcoalele din Bucuresci, Câmpulung şi Iaşi, a intrat ca funcţionar la Ministerul Justiţiei în Iaşi la 1830, apoi s'a dus la Paris şi a urmat cursurile profesorului Coignet. Aci dobândeşte ca premiu o medalie pentru opera sa *Intoarcerea de la câmp.*

La 1837 se întoarce la Câmpulung, vine în Bucuresci, unde locueşte chiar în casele lui Barbu Catargiu cu care trăise în intimitate, şi la 1839 călătoreşte prin Athena, Constantinopole. Mai târziŭ în 1842, după ce a stat un an în atelierul pictorului Droling din Paris, se reîntoarce în ţară.

De aci înainte, Negulici părăseşte pictura (1845) spre a face literatură şi politică; se asociază cu Eliade la publicarea *Curierului de ambe sexe*, traduce diferite opere şi participă la mişcarea revoluţionară din 1848. Guvernul provizoriu 'l şi numeşte prefect la Ploeşti, dar potolindu-se rĕscoala, e silit să se refugieze la Braşov, de unde apoi trece în Turcia, după ce a fost internat cât va timp la Brussa.

Principalele producţiuni ale acestui artist sunt: *Portretele lui Dim. Brătianu* (1835), *C. A. Rosetti în uniformă* (1837), *C. Bolliac* (1837) etc, apoi numeroase desenuri înfăţişând privire, monumente, costume din ţară.

Nenciulescu (Alexandru). — Vornic de poliţie în 1822, Caimacam de Craiova la 1823. Mare vistiernic până la 1835.

Neniţescu (Ioan).—Publicist, profesor, născut în Galaţi în anul 1854 la Aprilie în 11. Cursurile primare şi o parte din cele liceale 'şi le face în Galaţi. Publică de timpuriu poesii lirice în ziarul *Gardistul civic*. Isi termină cursurile liceale în Iaşi şi publică poesii lirice în *Convorbiri Literare*.

Tot în Iaşi îşi face volontariatul pe un an la 1876 şi obţine, în urma unui examen, gradul de sub-locotenent în 1877. Pleacă la Oituz ca comandant de punct, cere însă să participe la rězboiul pentru Independenţă ca voluntar. In Iulie 1877 i se acordă cererea; pleacă grabnic în Bulgaria şi intră în rândurile Regimentului al 13-lea de dorobanţi. Ia parte la lupta din 27 August şi cade rănit în lupta de la Grivita, în noaptea de 30 spre 31 August 1877.

Dupě ce se vindecă de rana câştigată, pleacă în strěinătate, spre a'şi continua studiile şi se înscrie la facultatea de filosofie din Berlin în 1878.

In 1880 publică la Berlin: *Flori de primăvară*, poesii (1874—1880), iar a doua ediţie a acestei lucrări se imprimă în Bucuresci în 1889. La 1882 publică: *Şoimii de la Rěsboeni*, poemă în 9 cânturi, iar ediţia a doua a acestei poeme se imprimă ca şi întâia în Bucuresci la 1889. Tot în acest an, revenind în ţară, întemeează *Ţara Nouă*, revistă ştiinţifică, economică şi literară, pe care o dirigează 4 ani, alcătuind 4 mari volume.

In luna Septembrie 1884 este numit de către ministrul Gh. Chiţu, în postul de revizor şcolar al Capitalei. Pleacă din noŭ în strěinătate în baza unui concediŭ în 1886, iar în 1887 trece la Lipsca examenul de doctor în filosofie şi pedagogie. Lucrarea înscris pentru obţinerea doctoratului este: *Die affectenlehre Spinoza's*, Leipzig, 1887. Druck von Bär & Hermann.

La 12 Septembrie 1887 este numit profesor de istoria generală şi pedagogie, la şcoala normală de institutori. Curând însă demisionează şi este ales deputat de către colegiul II de Covurlui.

In 1891 publică: *Pui de Lei*, poesii eroice şi naţionale şi tot în acel an se trage şi a doua ediţie.

In 1892 pleacă în Turcia spre a cerceta şcoalele române din Macedonia şi pe poporul Macedo-Român. In toamna anului 1892 este numit inspector şcolar al circumscripţiei Bucuresci, post din care se retrage la finele anului 1895.

La 1894 publică: *Tatăl nostru, în câteva istorioare pe înţelesul tuturor*, lucrare ce în anul următor se trage în a doua ediţie.

In 1895 publică: *De la Românii din Turcia Europeană*.

Cât timp a stat în Berlin, a mai scris tot în limba germană: *Die Entwickelung des Seelenbegriffs*.

In 1898 este numit prefect la Constanţa.

Neofit (vezi **Scriban**).

Neuschotz (Iacob).— Bancher, născut în Herţa (Dorohoiŭ) la 1809, încetat din viaţă la 1889.

La vêrsta de 10 ani a intrat ca băeat de prăvălie la un negustor de manufactură din Iaşi şi peste alţi zece ani, deveni el singur negustor. Perdu însă capitalul sĕŭ şi intră comptabil la un mare comerciant, unde isbuti prin economie să formeze un capital de o mie galbeni.

Atunci deschide o casă de schimb şi devine sub Vodă Mihai Sturdza, un bancher mai însemnat, în capul unei averi cu vază. La 1863 zideşte un templu izraelit în Iaşi şi fondează mai têrziŭ tot acolo o casă de orfani, care posedă astă-zi o avere de peste 200,000 lei, provenită din donaţiunele sale.

Prin testamentul sĕŭ a lăsat 20,000 lei Academiei române şi a destinat un fond special spre a se trimite bursieri în strěinătate, fără deosebire de confesiune.

Nicolae (Ioan). — Maior, născut la 2 Decembrie 1827, încetat din viaţă la 7 Noembrie 1877.

Intrat în armată ca soldat la 1850, a fost înălţat la gradul de sub-locotenent la 1858 şi la gradul de maior la 1868. Când a isbucnit rezbelul Independenţei (1877—78), el comanda batalionul 2 din Reg. No. 15 de dorobanţi, care s'a distins la asaltul de la Grivita. Lovit de un glonţ, a căzut mort în şanţurile redutei, la 7 Noembrie 1877.

Nicolaŭ (Dobre).—Industriaş, întreprin-

zător de lucrărĭ, născut la 1821, încetat din viață în Bucurescĭ la 6 Iulie 1894. Fiŭ de plugar, fără nicĭ o instrucțiune specială, dotat de natură într'un chip cât se poate de bine, a început din tinerețe să se ocupe cu lucrărĭ de arhitectură, înzestrând Capitala cu o sumă de edificiĭ importante. Intre altele, trebuesc enumerate: *Biserica Doamna Bălașa, Spitalul Brâncoveneasa, Spitalul Filantropia, Ministerul Domeniilor, Casa de Depunerĭ*, astăzĭ dărâmată, spre a se construi alta maĭ mare, *Monetăria Statuluĭ, Cazarma jandarmilor, Otelul Bulevard, Otelul Imperial, Ateneul Român*, lucrărĭ carĭ s'aŭ efectuat toate de dênsul.

Dobre Nicolaŭ a fost în maĭ multe rênduri membru în Consiliul comunal al Capitaleĭ și deputat, ales de colegiul al 2-lea din Bucurescĭ.

Niculeanu (Nicolae). — Poet, născut în Craiova la 1833, încetat din viață la Bucurescĭ în spitalul Pantelimon la 1871. A făcut studiile sale în școalele din Craiova și s'a ocupat scurt timp de literatură în Paris.

Intors în țară, după ce colaboră la ziarul *Românul*, fuse câte-va lunĭ director al liceuluĭ din Iașĭ, apoĭ secretar la arhiva Statuluĭ din Bucurescĭ și la urmă șef de secție la Ministerul Cultelor până în 1869, când lovit de o crudă boală, fu internat la Pantelimon.

El a lăsat un volum *Poesiĭ* (1865) și a redactat ziarul umoristic *Satirul* (1866).

Niculescu (Ioan). — Actor comic, societar la Teatrul național, născut în anul 1863 August 20, fiul unuĭ funcționar de la Ministerul Financelor. A urmat cât-va timp cursurile școaleĭ de comerciŭ, de unde a fugit, atras de pasiunea teatruluĭ și a intrat în Conservatorul din Bucurescĭ, obținênd premiul ântêiŭ la cursul de declamațiune.

Niculescu a debutat în comedia luĭ Caragiale *Scrisoarea perdută* și prin jocul sĕŭ firesc, prin veselia sa comunicativă dar astâmpărată, a isbutit să capete un loc printre fruntașiĭ Teatruluĭ național.

Principalele sale creațiunĭ sunt: *Fănică Frumușeanu* (Manevrele de Toamnă). *Sganarelle* (Don Juan de Molière). *Mateĭ Dadilov* (Femeele noastre). *Argan* (Bolnavul închipuit); apoĭ *George Dandin, Burghezul gentilom, Isidor* (Moștenitoriĭ), *Poirier* (Ginerele luĭ Poirier) etc.

Niculescu s'a distins cu deosebire în rolurile din repertoriul luĭ Molière.

Nifon. — Archiepiscop și Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, născut la anul 1797 în Bucurescĭ, încetat din viață la 5 Maĭ 1875.

A intrat la mănăstire la 1809 unde a stat până la 1827 când a fost orânduit economi al Episcopieĭ de Râmnic. La 1836 s'a înălțat la rangul de archimandrit, apoĭ la 1839 a trecut egumen la mănăstirea Cozia. La 1841, a fost numit vicar al Mitropolieĭ, la 1842 archiereŭ, la 1848, cărmuitor al Episcopieĭ de R-Vâlcea, la 1849, cârmuitor al Mitropolieĭ din Bucurescĭ ear la 1850 Septembrie 14 a fost ales Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ. La 1865 în fine s'a numit Primat al Românieĭ.

A publicat: *Principiile fundamentale ale religieĭ* (1856). *Testamentul pentru fondarea seminaruluĭ Nifon* (1857).

Mitropolitul Nifon a lăsat averea sa pentru a se face în Bucurescĭ un seminar care poartă numele sĕŭ, și pentru alte opere de binefacerĭ.

Nitzulescu (Nicolae). — Teolog, născut în comuna Burdușenĭ (Ialomița) la 19 Septembrie 1837. Este doctor în filosofie și licențiat în teologie, profesor de limba ebraică, de exgesă și de archeologia biblică, numit la facultatea de teologie din Bucurescĭ la 15 Octombrie 1892. A fost decan al acesteĭ facultățĭ.

Scrierĭ: *Compendiu de istoria bisericeĭ* (1875). *Contra pseudo-ortodoxieĭ* (1876). *Elemente de gramatică ebraică* (1877). *Noul așezămînt* (1897).

Nottara (Constantin).—Artist dramatic, născut în Bucurescĭ la 1859 Iunie 5. Clasele primare le-a făcut în pension la Codreanu și la Trajan, apoĭ a urmat la liceul Sf. Sava și Mihaĭ Bravul, până în clasa V-a.

La 1877 a intrat în Conservatoriŭ și a fost imediat angajat ca elev în Teatrul național, cu prilejul înființăreĭ actualeĭ societățĭ dramatice. Cel d'întâiŭ rol ce a jucat a fost *Dom Sanchezz*, bătrânul preot din Don Juan de Marana. I s'a dat în fie-ce an, pe când era în Conservatoriŭ, premiul I. In teatru a creat până la 1883 rolurĭ ca *Don*

Salust, *Don José*, *Gaspard Graţiani*, *Despot-Vodă*, *Petre* din *Orfelinele*, etc., când a fost trimis de direcţia teatrelor pe timpul vereĭ, la Paris, unde a urmărit cu multă râvnă, reprezentaţiile de la *Comédie*, *Odéon* şi alte teatre însemnate.

La întoarcere a creat imediat pr *Ştefan* din *Neruşinaţiĭ* (Les éffrontés), apoĭ pe *Radu* din *Fata de la Cozia*, *Dumont* din *Supliciul*, *Horaţiu* din *Fântâna Blanduzieĭ*, *Pygmalion*, *Frantz Movr* din *Hoţiĭ*, *Ludovic XI* din *Gringoire*, *Othello*, *August* din *Ovidiu*, *Shyloch*, *Richard III*, *Œdip rege*, *Ion* din *Năpastea*, *Rabagas*, *Marchizul* din *Griselidis*, *Don Juan*, *Tartuffe*, *Răsvan*, *Macbeth*, *Sulivan*, *Lesurques şi Dubosc* din *Curierul*, *Wurm* din *Intriga şi amor*, *Marchizul Poza* din *Don Carlos*, *Tezeu* din *Phedra*, *Petru cel mare* din *Ţarina*, *Oswald* din *Strigoiĭ şi Rosmersholm de Ibsen*, *Thoma Leher* din *Vinovatul*, *Derblay* din *Mândrie şi amor*, *Dâmbreanu* din *Lizzi*, *Radu* din *Lăcrămioare*, *Polieucta de Racine*, *Tipătescu* din *O scrisoare pierdută*, *Lăpuşneanu de Roşca*, *Robeanu* din *Primul bal*, *Olivier de Jalin* din *Demi-Monde*, *Rysor* din *Patria*, *Lorenzzo* din *Sfînt orĭ nebun*, *Lascu* din *Silvina*, *Matho* din *Amilcar Barca*, *Contele Trast* din *Onoarea*, *Carlo* din *Necinstiţiĭ*, *Trajan* din *Trajan şi Andrada*, *Tholosan* din *Amiciĭ fălşĭ*, *Mortinar* din *Maria Stuart*, *Don Alphonse* din *Lucrezzia Borgia*, *Hamlet* şi multe altele.

A localizat şi a tradus pentru scena română piese ca *Amiciĭ fălşĭ*, *Să ne despărţim*, *Bechieriĭ* de Sardou, *Lucrezzia Borgia* de Victor Hugo, *Egoism şi fălţărnicie* de Octave Feuillet, *Sullivan* de Melesvilles, *Avocatul iscusit* de Jules Sandeau, *Desrobire sufletească* de Brieux, *Demi-Monde* de Al. Dumas fils, *Jean Baudry* de Vacquerie, *Fiorĭ de iubire*, etc, etc.

E director de scenă la Teatru naţional şi profesor de dicţiunĭ la Conservatoriŭ.

Nuovina (Zina).— Pseudonim artistic al Doamneĭ Margareta Iamandi, primadonă, născută în Iaşĭ la 1865. A fost crescută la Sacré-cœur din Lemberg şi apoĭ s'a reîntors în Iaşĭ. La 1884 a plecat la Paris unde terminând studiile muzicale cu Maurel, a îmbrăţişat cariera artistică. A debutat pe scena teatruluĭ «*La Monnaie*» din Bruxelles cu opera luĭ Massenet *Esclarmonde*. Acolo a jucat patru anĭ creând rolurile principale de primadonă în *Lohengrin*, *Cavaleria Rusticană*, *Armide*, *L'attaque du moulin*.

A trecut apoĭ la Opera-comică din Paris şi a maĭ cântat la Nice, Monte-Carlo, Petersburg, Cowent-Garten.

A cântat în 1889 pe scena teatruluĭ naţional din Bucnrescĭ, în *Carmen*, *Faust*, *Cavaleria Rusticană*.

O

Obedenaru (Alexandru).— Născut în Bucurescĭ la 13 Iulie 1865. A colaborat la *Convorbirĭ literare*, *Revista Nouă*, *Literatorul*.

A publicat: *Spleen* (1891), *Rondele* (1892), poesiĭ. A scris satire politice în câte-va ziare cotidâne de la 1884 până la 1888.

Obedenaru (Georgiade, Mihail.) — Medic, publicist, diplomat, născut în Bucurescĭ la 5 Noembrie 1839, mort la Atena (Grecia) la 1885 Iulie în 9.

A făcut studiile sale în ţară până la vêrsta de 20 de anĭ când plecă la Paris şi urmă acolo cursurile şcoaleĭ de medicină, ajungând intern al spitalelor din capitala Franciei pe baza unuĭ concurs strălucit.

In August 1866, Obedenaru se întoarse în ţară şi începu să practice medicina în Bucurescĭ, sacrificând literatureĭ ceasurile sale perdute.

El fuse până la Noembrie 1874, medic primar al spitaluluĭ de copiĭ, profesor la facultatea de medicină; apoĭ se retrase la Montpellier în sudul Franciei, şi îmbrăţişă cariera diplomatică la 1877 Aprilie 17, mergând la Roma ca însărcinat de afaceri al agenţieĭ noastre diplomatice.

Prim secretar de legaţiune tot la Roma, el trece în aceiaşĭ calitate la Constantinopole în 1879, se întoarce la Roma în 1880 şi în sfârşit este numit Ministru plenipotenţiar la Atena în 1885.

D-rul Obedenaru a fost membru al Academiei române, căreia a lăsat prin testament toată averea sa şi numeroase manuscrise.

El a scris pentru teatru *Amorul doctor* localizarea comediei lui Molière, şi a publicat numeroase broşuri sciinţifice, medicale, economice, literare, precum: *Mic tratat despre friguri. Cercetări asupra intoxicaţiunei palustre. La Roumanie économique. Les Celtes de l'Europe orientale*, şi a colaborat la diferite reviste ştiinţifice franceze.

El a lăsat o bogată colecţiune de manuscrise, o colecţiune de 200 arii româneşti şi documente relative la istoria trecutului ţérei noastre.

Obregia (Alexandru).—Născut în Focşani la 1827.

A urmat cursurile liceului şi Academia Mihăileană din Iaşi. A fost mai mult timp la Divanul Moldovei, mai în urmă ca subdirector, până la mutarea acestuia în Bucureşci, când reţinut de interese de familie, a rămas ca avocat în Iaşi

A scris un studiŭ economic *Ocnele saŭ sarniţele Moldovei* (1852).

A colaborat la însemnata carte a principelui N. Sutzu, *Notices statistiques sur la Moldavie* şi a lucrat mai tot timpul cu G. Asaky, scriind diverse articole, unele semnate, în mai multe din revistele scoase de marele luptător şi în mai toate *almanachurile* sale, carĭ formaŭ atuncĭ cea mai cunoscută parte a bibliotecei literare naţionale.

A fost avansat le gradul de Paharnic de Gr. Ghika în 1856, şi a murit în Iaşi la 1896.

Obregia (Alexandru).— Doctor, profesor la Facultatea de medicină din Bucureşci, medic primar director al ospiciului Mărcuţa. A absolvit liceul naţional şi bacalaureatul din Iaşi, apoi Facultăţile de medicină din Bucureşci, Berlin şi Paris.

Scrieri: *Centrii cerebro-corticali, motori şi visuali* (1888). *Ueber Augenbewegungen auf Sehsphärenzeizung* în colaborare cu prof. H. Munk (1890). *Nervenendigungen in den glatten muskelfewern des hundedarmes.* Mai multe metode tehnice în revistele streine; *Toxicitatea urinară în psichose* (1893). *Fenomenul cubital, Reacţiunea de degenerescenţă şi lesiunele istologice cu aplicarea teoriei neuronelor în paralisia generală* (1895) etc.

Obregia (Anastasie).—A terminat liceul naţional şi bacalaureatul în Iaşi. A studiat şi a luat diploma de chimist technologic în Politechnicul din Zürich, unde pentru studiile sale distinse, i s'a oferit postul de asistent, ce a ocupat mai mulţi ani. A luat apoi diplome de doctor în chimie al universităţei din Zürich. De la 1892 ocupă prin concurs postul de profesor de chimie organică la Universitatea din Iaşi şi este director al laboratoriului anex, pe care l'a organizat cu totul, în monumentalul edificiŭ noŭ al Universităţei.

Scrieri: *Ueber die Wirkung des Cyankaliums auf die Monohalogenketone*, Zürich (1891).

Odobescu (Alexandru). — Archeolog, profesor, publicist, născut în Bucureşci la 1834, încetat din viaţă în Bucureşci la Noembrie 1895. A terminat în Paris studiile sale pe carĭ le începuse în ţară, şi îndată s'a făcut cunoscut prin publicaţiunele sale literare: *Michnea Vodă, Doamna Chiajna, Despre satyra latină*, nuvele istorice publicate la 1858—1859 în *România literară* a lui V. Alexandri. La 1860 începu să facă numeroase escursiuni archeologice prin ţară apoi de la 1861 până la 1863 redactă jurnalul *Revista română* în care publică studii asupra poetului Văcărescu, *Psaltirea* lui Coresi, precum şi articole de archeologie (Bistriţa, Snagovul etc.)

Director al arhivei Statului, al Ministerului Cultelor şi Instrucţiunei Publice, Al. Odobescu e chemat la 26 Mai 1863 în capul departamentului Cultelor şi conduce acest minister până la 12 Octombrie acelaş an, când se ocupă cu cestiunea mănăstirelor închinate publicând memoriul sĕŭ în limba franceză: *Etudes sur les droits et obligations des monastères Roumains dédiés aux Saints-Lieux.*

Trimis la Paris spre a organiza secţiunea română la expoziţiunea universală din 1867, publică la întoarcere *Notice sur la Roumanie*, apoi colaborează la revista *Columna lui Traian.*

La 1868 Al. Odobescu este ales membru al Academiei române şi combate latinismul exagerat în limba română. La 1873 a fost numit director general al teatrului din Bu-

curescĭ până la 1876 când a demisionat şi s'a fixat pentru maĭ mult timp în Paris. La 1873 a maĭ publicat volumul umoristic *Psevdokynigheticos*.

In 1878 a fost numit profesor la facultatea de litere din Bucurescĭ, cursul de arheologie şi antichităţĭ, apoĭ a fost director al şcoaleĭ normale superioare din Bucurescĭ şi maestru de conferinţe la aceaşĭ şcoală.

Un amor nenorocit a împins pe Al. Odobescu să se sinucidă prin otrăvire la Noembrie 1895.

Odobescu (Ioan). — General, născut la 1793 în Craiova, încetat din viaţă la 1857 în Bucurescĭ.

A început prin a aduna cete de pandurĭ cu carĭ a mers în Rusia spre a participa la rĕzboaele ce a avut această ţară în 1812.

Apoĭ s'a angajat în armata regulată rusească, făcând campaniile din 1828—1829. Când aŭ venit Ruşiĭ în ţară, Ioan Odobescu avea gradul de colonel şi a intrat în armata română la formarea eĭ, fiind numit adjutant a luĭ Vodă Alexandru Ghika de la 1834 până la 1842.

Când a isbucnit mişcarea revoluţionară de la 1848, după constituirea guvernuluĭ provizoriŭ, Colonelul Odobescu intrând în sala de deliberare a membrilor guvernuluĭ în ziua de 19 Iunie, arestează pe Eliade Rădulescu şi pe celĭ-l'alţĭ. Dar eĭ sunt scăpaţĭ din mâinele armateĭ şi fug la Târgovişte.

La 1848, Odobessu a fost câte-va lunĭ Ministru al Cultelor după potolirea mişcăreĭ revoluţionare.

Œconomu (Ciru). — Jurisconsult, publicist, născut la 1848 în comuna Lunguleţĭ (Dâmboviţa). A urmat până la 1864 cursurile pensionatuluĭ Schewitz din Bucurescĭ şi apoĭ a plecat la Paris, unde a urmat până la 1872 cursurile facultăţeĭ de drept.

La 1873 29 Ianuarie, a fost numit procuror pe lângă Trib. Ilfov, post pe care l'a ocupat până la 1875.

La 1876 este numit procuror la Curtea de apel din Bucurescĭ, la 1878 consilier la Curtea de apel, la 1879 secretar general la Ministerul Justiţieĭ, la 1882—1884 procuror general pe lângă Curtea de apel şi de la 1884 procuror de secţie la Curtea de casaţie, post pe care'l ocupă şi în prezent.

D-l C. Œconomu a colaborat la *Revista Contimporană* şi maĭ tĕrziŭ a dirijat ziarul politic *Alegătorul liber*.

Scrierile sale: *Istoria dreptuluĭ român*, *Penalităţile în condica luĭ Mateĭ Basarab şi Vasile Lupu*. *Legislaţiunea luĭ Lycurg*. *Vechile aşezămintе judecătorescĭ*. *Apele de domen public*, toate discursurĭ rostite la deschiderea anilor judecătoreştĭ; apoĭ *Cronicĭ şi Legende*, colecţie de micĭ poeme eroice şi *Rĕsbunarea luĭ Anastase*, roman istoric care coprinde un studiŭ istoric amănunţit, al vieţeĭ bizantine în al 5-lea secol, roman publicat în revista *Ateneul român*.

Olănescu (Constantin).—Inginer, născut în Bucurescĭ la 1845. A făcut toate studiile sale în Paris, de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în sciinţe.

A fost director general al căilor ferate române la 1883.

A făcut parte din diferite guverne conservatoare, ca Ministru al Lucrărilor publice de la 21 Februarie 1891 până la 4 Octombrie 1895.

A reprezentat în Cameră judeţul Dâmboviţa de la 1888 până la 1895.

Olchowschi (Ştefan).—Medic, de origină poloneză, născut în comuna Zvoristea (Dorohoiŭ) la 1859. A făcut studiile liceale la Cernăuţĭ şi în 1878 s'a înscris la facultatea de medicină din Bucurescĭ, urmând în acelaş timp cursurile şcoaleĭ superioare de farmacie. In 1888 a obţinut titlul de doctor în medicină. După ce a făcut câţĭva anĭ serviciul de medic de plasă şi spitale rurale, s'a stabilit în Bucurescĭ.

A redactat de la 1887 până la 1888 revista *Spitalul*.

Olimpiotul (vezĭ **Iordache**).

Ollănescu (Dumitru. C.)—Poet, publicist, diplomat, născut în Focşanĭ la 21 Martie 1849. A făcut studiile sale în Bucurescĭ şi le-a terminat la universităţile din Francia, Germania, Belgia, de unde s'a întors cu titlul de doctor în drept şi în ştiinţele politice.

Intors în ţară la 1873, intră în magistratură, apoĭ la 1875 e ales primar al oraşuluĭ Tecuciŭ şi avocat la căile ferate. La 1876 intră în diplomaţie ca şef de divizie, apoĭ în 1880 trece prim secretar la lega-

ţiunea din Constantinopole şi rămâne acolo ca însărcinat de afaceri până la 1883. La 1885 e numit secretar general al Ministerului de Externe şi trimis peste puţin să gireze legaţiunea din Viena până la 1888. La 1889 e numit Ministru plenipotenţiar la Atena, post pe care'l ocupă până astă-zi.

Scrierile sale sunt: *Ruy-Blas*, traducere în versuri, *Oştenii noştri*, comedie, *Visul Dochiei*, în versuri, apolog într'un act în colaborare cu T. Şerbănescu. *Doctorul satului*, comedie. *Pe malul gârlei*, *Fanny*, *Pribeagul*, comedii în versuri. *După rĕzboiŭ*, *Primul bal*, comedii. *La mormîntul poetului*, apologie.

Apoi *Odele*, *Epodele*, *Carmen Saeculare*, *Arta poetică*, traduceri în versuri ale lui Horaţiŭ, premiate de Academia română, *Nuvele* şi *Poesii*, publicate sub pseudonimul *Ascanio*, câte-va scrieri politice, etc, etc.

C. Ollănescu este membru al Academiei române de la 1893. A fost membru în Comitetul teatrelor de la 1884 până la 1888, renumit la 1897 pe un period de patru ani.

Onciul (Dimitrie). — Profesor, născut în Straja (Bucovina) la 26 Octombrie 1856. Terminând în străinătate studiile sale filosofice şi literare, a fost numit în 1895 profesor de Istoria Românilor la Facultatea de litere din Bucureşci.

E membru corespondent al Academiei române.

A publicat: *Für rumänische Streitfrage* (1887). *Zur geschichte der Bukoviner. Zur geschichte der Romänen in Marmorosch* (1890). *Din predicele protopresisterului Dimitrie Onciul* (1894).

Opran (Petre, zis şi **Pera).** — Bărbat politic, născut în Austria la 1815, încetat din viaţă la Iunie 1885 în comuna Işalniţa (Doljiŭ).

Dupĕ ce a terminat studiile sale în Pesta şi a făcut o lungă călătorie în Italia, s'a reîntors în Craiova şi a fost numit procuror de Tribunal, post pe care l'a ocupat până la 1848, când a demisionat.

De la această epocă înainte, se ocupă în special cu cestiunile sociale şi cu deosebire cu acea a împroprietăririei sătenilor. A reprezentat în mai multe rênduri colegiul al 2-lea de Craiova în Cameră şi Senat.

El a scris: *Chestia proprietăţei în România* (1859). *Patriotismul* (1857). *Cestiunea navigaţiunei Jiului* (1871). *Agronomul din ţara noastră* (1874). *Viitorul României* (1881).

Orăşanu (Nicolae. T.)— Scriitor satiric, născut în Craiova la 1833, încetat din viaţă în Bucureşci la 1890. A făcut studiile sale în colegiul Sf. Sava fără a le termina, şi a început să publice prin ziare poesii încă de la 1854, şi cu deosebire satire politice antidinastice, contra principelui Carol I, de la 1871 până la 1876.

Principalele sale publicaţiuni sunt: *Botezul lui Filfison. Trei feţi logofeţi. Cântea lui Filfison* (1847). *Misteriele mahalalelor. Târgul cu idei. Iane Halvagiopulo. O fată de măritat. Satire şi Epigrame. Opere satirice. Panoramele. O pagină din viaţa mea. Intemniţările mele politice. Talmeş-balmeş.* A mai colaborat la ziarele *România*, *Românul*, *Opiniunea publică* (1865), *Telegraful*, *Spiriduşul*, *Ghimpele*, *Asmodeu*, *Daracul*, etc.

N. Orăşanu a servit cât-va timp la Ministerul Justiţiei în 1852 şi apoi a fost comisar de poliţie în Bucureşci între 1866 şi 1867. La 1878 a fost cât-va timp funcţionar la Regia Monopolurilor Statului şi în 1880 director al *Monitorului oficial*.

Orbescu (Petre).—Magistrat, născut la 1826 Februarie, în Bucureşci. A intrat în magistratură de la 1849, copist la Tribunalul poliţienesc din Bucureşci, apoi a trecut în aceiaşi calitate la Curtea de apel, unde a stat până la 1852.

La această epocă, începe să facă studii în drept şi le termină în 1857, când e numit procuror la Trib. Ialomiţa.

Cât va timp face parte din administraţia Ministerului de Interne şi apoi intră iarăşi în magistratură de la 1862 până la 1863.

De la 12 Octombrie 1863 până la 12 Aprilie 1864 e Ministru al Lucrărilor Publice, şi Ministru al Justiţiei de la 27 Februarie până la 12 Iunie 1864. Apoi 'şi reia locul în magistratură ajungând în 1894 prezident al Inaltei Curţi de casaţie.

Peste puţin demisionează şi e ales în 1895 senator şi vice-prezident al Senatului până în prezent.

Orĕscu (Alexandru). — Profesor, arhitect, om politic, născut în Bucureşci la

30 August 1817, încetat din viaţă în Bucureşti la 17 Decembrie 1894.

Incepu d'întêiŭ instrucţiunea sa la un popă, şi apoĭ trecu la Sf. Sava, unde se distinse prin silinţele sale şi'şĭ atrase sprijinul Domnitorulŭĭ Alexandru Ghika. Cu o bursă plătită de acest Domnitor, Orĕscu studiă ştiinţele şi arhitectura la Berlin, Paris şi în urmă la Münich.

Întors în ţară înainte de 1848, luă parte la mişcarea revoluţionară de la acea epocă, apoĭ începu maĭ târziŭ să predea cursurĭ de inginerie în Bucurescĭ

Principalele lucrărĭ de arhitectură ale sale sunt: *Clădirea Universităţeĭ* din Bucurescĭ, începută la 1857. *Otelulŭ Carol* din Constanţa, *Mitropolia restaurată* din Iaşĭ, *Gimnaziul* şi *Trebunalul* din Ploeştĭ.

Decan al facultăţeĭ de ştiinţe, rector al Universităţeĭ şi reprezentant al eĭ în Senat, Al. Orĕscu a fost şi Ministru al Instrucţiuneĭ Publice de la 4 Aprilie la 27 Aprilie 1876 în cabinetul Generaluluĭ I. Em. Florescu.

El a tipărit: *Geometria descriptivă.*

Oteteleşanu (Ioan).—Născut la 1795, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1876. A intrat maĭ întêiŭ în magistratură şi a fost membru de Curte la 1831; apoĭ părăsind magistratura a devenit de la 1838 până la 1841 contracciŭ al ocnelor Statuluĭ şi director al salinelor.

După aceea, a fost Vornic al oraşuluĭ, Ministru al controluluĭ de la 1851 până la 1853; a maĭ fost Ministru de Finance la 1866, 30 Ianuarie în guvernul care a precedat căderea luĭ Vodă Cuza.

Prin testamentul sĕŭ, a înfiinţat la proprietatea sa Măgurele din Ilfov, un orfelinat pentru educaţiunea fetelor. Mijloacele acestuĭ institut de binefacere s'aŭ mărit prin veniturile de la treĭ moşiĭ lăsate în acelaş scop filantropic de Elena Oteteleşanu soţia donatoruluĭ.

P

Paapa (Vasile). — Mare filantrop, născut la 1818 în Bucurescĭ, încetat din viaţă la 19 Ianuarie 1884 la Nizza (Francia). Posesor al uneĭ averĭ însemnate, a construit şcoale model la toate proprietăţile sale din judeţul Teleorman pe carĭ le întreţinea cu cheltuială sa. Prin testamentul sĕŭ, a lăsat 400,000 leĭ pentru crearea uneĭ şcoale de de meseriaşĭ în comuna Valea-Bouluĭ (Prahova), 12,000 leĭ Azilului Elena-Doamna din Bucurescĭ, 10,000 leĭ şcoaleĭ comerciale din Ploeştĭ, 10,000 leĭ gimnaziuluĭ din Giurgiu, 10,000 leĭ şcoaleĭ normale a Societăţeĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român, 12,000 leĭ pentru o bursă în strĕinătate.

E înmormântat la proprietatea sa Valea Bouluĭ (Prahova).

Păcăţian (Teodor. V.) — Născut la 1852, în comuna Ususeŭ, lângă Lipova, comitatul Timiş, în Banat. Şi-a făcut studiile în gimnaziul din Lugoş (Banat) şi liceul din Arad (Ungaria). A intrat în funcţiune publică, primind postul de notar comunal în comuna Jadani (lângă Temişoara) în Banat.

A colaborat la foile: *Familia, Amicul Familieĭ, Aurora Română, Noua bibliotecă română, Luminătorul.*

A editat la 1882 un volum de poesii sub titlul *Florĭ de toamnă.* A întemeiat la 1885 prima foae poporală în Ungaria, intitulată *Gazeta Poporuluĭ* al căreĭ proprietar editor şi redactor responsabil a fost până la 1889. A fost redactor al organuluĭ naţional din Temişoara *Dreptatea,* iar în presinte e redactor al organuluĭ naţional *Tribuna* din Sibiŭ.

A scris în 1895 un studiŭ despre *Cadastru* şi modurile introducerii sale în România.

Palade (Gheorghe).—Om politic, născut în Bêrlad. A făcut studiĭ juridice şi a intrat cât-va timp în magistratură ca judecător de instrucţie în Bucurescĭ.

Demisionat, a intrat în viaţa politică ca membru al partiduluĭ liberal şi în această

calitate a reprezentat în Camerile liberale de la 1885—1888, oraşul Bêrlad.

Formându-se disidenţa liberală şi opoziţia unită contra guvernuluĭ Ioan Brătianu, s'a distins prin campania violentă ce ducea atât în Cameră cât şi în întrunirĭ publice, contra guvernuluĭ liberal de la 1885 până la 1888.

După împăcarea disidenţeĭ, s'a înscris iar în rêndurile partiduluĭ liberal. A fost Ministru al Domeniilor în primul Minister Dim. Sturdza de la 4 Octombrie 1895 până la 21 Noembrie 1896, când a demisionat. A reintrat în cabinet ca Ministru al Justiţieĭ la Ianuarie 1898.

Paladi (Constantin).—General de brigadă, născut la 19 Martie 1843. A intrat în şcoala militară la 1860 şi a fost înaintat sub-locotenent la 1862, oficer superior la 1874.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, comanda batalionul 2 din Regimentul No. 2 de linie.

Colonel la 1885, e înaintat general de brigadă la 1896, comand. al brigadeĭ din Craiova.

Paleologu (Ioan). — Pictor, desenator, cunoscut maĭ mult sub pseudonimul **Pal.** S'a născut în Bucurescĭ la 1855 şi după ce a urmat cât-va timp cursurile şcoaleĭ de bele-arte sub direcţiunea pictoruluĭ Aman, a plecat la Paris şi Londra, unde a terminat studiile sale.

Inzestrat cu mult talent artistic, cu o bogată imaginaţie de compoziţiune, a intrat la 1890 în atelierul tipografuluĭ Dupont de la Asnières (Francia), unde se găseşte şi astă-zĭ.

Acolo şi-a făcut repede un renume prin afiptele sale colorate, remarcabile prin coloritul lor ales şi fineţea execuţiuneĭ.

Pann (Anton).—Scriitor, născut la 1795 din părinţĭ bulgarĭ, fiul unuĭ căldărar. In copilăria sa, a dus o viaţă foarte sbuciumată, servind ca muzicant în armata ruseascĭ.

Stabilindu-se în Bucurescĭ, el începu prin a da lecţiĭ de muzică bisericească, şi apoĭ publică scrierile sale pe la 1830 *(Cântece de stea).*

Maĭ têrziŭ urmează: *Poesiĭ, Calendare, Fabule şi istorioare, Noul Erotocrit, Povestea vorbeĭ,* scrisă într'un stil plin de glume şi popular, *Memoria foculuĭ din Bucurescĭ, Spitalul amorului, Povestele luĭ Moş Albu, Năsdrăvaniile luĭ Nastratin Hogea.*

Anton Pann, foarte vârsat în limbele streine, a publicat un *Dialog* în ruseşte, turceşte şi româneşte.

El a maĭ publicat şi numeroase cărţĭ bisericeştĭ: *Irmologhion, Epitaful, Cherovicu-chinonicar, Rêndueala leturgieĭ,* etc.

Fabula luĭ Anton Pann cu plăpumarul. a rêmas legendară; şi astă-zĭ încă se repetă versurile sale:

Nu te lungi pe cât n'aĭ,
Ci te 'ntinde pe cât aĭ!

Panu (Anastase). — Om politic, născut în Iaşĭ la 1810, încetat din viaţă în Viena la 1867. A făcut studiile sale în Iaşĭ şi a petrecut o mare parte din viaţa sa la Huşĭ, unde a şi fost numit pe la 1845 membru la Tribunal şi apoĭ preşedinte.

La 1847, susţinênd candidatura la deputăţie a luĭ Lascar Rosetti în contra voinţeĭ Domnitoruluĭ Mihail Sturdza, a fost destituit şi închis treĭ lunĭ în cazarma de la Galaţĭ. Amestecat în mişcarea revoluţionară de la 1848, este iarăşĭ arestat.

După căderea Domnitoruluĭ M. Sturdza, An. Panu se strămută la Iaşĭ şi la 1852 Vodă Ghika 'l numeşte director al Ministeruluĭ Justiţieĭ, apoĭ maĭ têrziŭ Ministru ad-interim la acelaş Minister.

Maĭ pe urmă, e ales deputat aĭ Iaşuluĭ în divanul ad-hoc. A. Panu a făcut parte din comitetul celor unu-spre-zece membriĭ aĭ Unireĭ Principatelor şi a fost unul din membriĭ căimăcămieĭ de treĭ a Moldoveĭ.

Sub domnia luĭ Cuza el a fost în maĭ multe rêndurĭ ales deputat al Iaşuluĭ şi preşedinte al Camereĭ.

Panu (Gheorghe). — Ziarist, născut în Galaţĭ la 1848.

A făcut studiile sale în Iaşĭ şi apoĭ la 1875 a fost trimis ca bursier al Statuluĭ, împreună cu Conta şi Lambrior la Paris, unde a urmat cursurile *des Hautes Etudes.*

Intors în ţară, a ocupat la Iaşĭ catedra de istorie la gimnaziul Alexandru cel Bun, pe care o ocupase deja înainte de plecarea sa.

Apoĭ părăsind instrucţiunea publică, a intrat în magistratură ca prim-procuror la

Iaşi, iar în 1881 ca şef de cabinet al Ministrului de Interne C. A. Rosetti.

Deputat al colegiului al 4-a din Iaşi, când s'a făcut revizuirea art. 24 din Constituţiune la 1884, relativ la libertatea presei, s'a retras din Cameră şi a înfiinţat peste câte-va luni ziarul *Lupta* care apărea mai întâiŭ în Iaşi, de trei ori pe sĕptămână.

Apoi la 1886, ziarul a devenit zilnic şi s'a tipărit în Bucuresci.

Pentru un articol *Omul primejdios,* prin care ataca pe Regele Carol, Panu a fost condamnat la duoi ani închisoare, însă spre a nu face pedeapsa, a părăsit ţara şi s'a strămutat în Paris.

Reîntors în ţară, a fost apoi ales deputat al colegiului al II de Cameră şi la urmă al colegiului II de Senat în toate legislaturele până la 1895, representând grupul radical. A fost reales senator al Galaţilor la Martie 1898, ca raliat partidului conservator.

G. Panu a publicat: *Portrete şi tipuri parlamentare* (1890). *Studii asupra sufragiului universal, Chestia agrară, Chestia evreilor, Chestia impositelor* (1890).

Incetând colaborarea sa la *Lupta* de vre-o duoi ani, el a fondat în 1895 ziarul cotidian *Ziua,* care a încetat la 1896.

Panu (Nicolae. V.) — Căpitan, născut la 20 Iulie 1844, mort la 30 August 1877.

Angajat voluntar la 1861, capătă gradul de sergent la 1862 şi tresa de sub-locotenent la 1864. La atacul redutei Griviţa în timpul rezbelului Independenţei, comandă o companie din Regimentul No. 8 de linie şi moare pe câmpul de luptă la 30 August 1877.

Papadopol-Calimach (Alexandru).— Om politic, publicist. Amănunte biografice lipsesc.

A fost Ministru de Externe în cabinetul N. Kretzulescu de la 17 Octombrie 1865 până la 11 Februarie 1866 şi Ministru al Cultelor opt zile, în cabinetul D. Ghika de la 16 până la 24 Noembrie 1868.

Este membru al Academiei române.

A publicat: *Despre expediţia lui Igov Sveatoslavici* (1885). *Despre Gheorghe Ştefan Voevodul. Dundrea în literatură şi în tradiţiuni* (1886). *Generalul Pavel Kisselef în Moldova şi în ţară* (1887). *Sofia Paleolog* (1895).

Papasoglu (Dimitrie). — Locot.-colonel de miliţie, născut în Bucuresci la 1811 Martie 28, încetat din viaţă la 1893. Intrat în oştire la 5 Mai 1830 ca iuncăr, la organizarea armatei, a ajuns până la gradul de locot.-colonel în miliţie la 1875.

El a popularizat prin creionul sĕŭ figurile Domnilor şi oamenilor de Stat ai României, şi fiind dată modicitatea preţurilor acestor gravuri în foi volante, ele se rĕspândeaŭ cu înlesnire prin casele oamenilor cu puţină dare de mână.

El a lăsat şi mai multe scrieri interesante prin amintirile istorice, între cari *Istoria Bucureştiului.*

Fiind ofiţer de miliţie şi avênd ast-fel dreptul de a purta la ceremoniile oficiale uniforma militărească, el îmbrăca până la sfârşitul vieţei sale, în asemenea ocasiuni, uniforma primitivă cu chivără a infanteriei române, (adică cea rusească), în amintirea trecutului sĕŭ ostăşesc.

Papiniu (Ioan).— Diplomat, născut în Ploeşti la 9 Noembrie 1853. A făcut studiile liceale în ţară şi facultatea de drept din Paris, de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în drept.

Intrat în diplomaţie la 1879 în calitate de cancelar al consulatului din Salonic, trece la 1881 secretar de legaţiune cl. 2-a la Constantinopole, la 1884 consul general la Salonic, la 1885 şef al diviziei consulare din Ministerul de Externe, la 1885 secretar de legaţiune cl. 1; la 1891 este însărcinat cu funcţiunea de secretar general al Ministerului până la Noembrie când e numit consul general la Buda-Pesta. La 1893 este agent diplomatic şi consul general la Sofia; înaintat Ministru plenipotenţiar la 1894, este trimis în această calitate la Belgrad în 1896.

Papiu Ilarianu (Alexandru).—Publicist şi mare patriot, născut la 1828 în Transilvania, încetat din viaţă la 11 Octombrie 1878.

A început studiile sale în Transilvania la Blaj şi Cluj, dar le-a întrerupt la 1848, spre a participa la mişcarea revoluţionară în care a avut un rol însemnat. Apoi la 1850 a plecat în Italia şi a studiat dreptul la Padova până la 1855, când s'a întors cu diploma de doctor.

Atunci, Domnitorul Grigore Ghika l'a numit în Iaşi profesor la facultatea de drept,

maĭ în urmă jurisconsult al Moldoveĭ; iar după Unire, Papiu Ilarianu e numit procuror pe lângă Curtea de casaţie.

Eĭ a publicat: *Istoria Românilor din Dacia superioară* (1852) 2 vol. *Independenţa constituţională a Transilvaniei* (1861). *Tesaur de monumente istorice pentru România* (1862-64), 4 vol. *Viaţa, operile şi ideile lui Gheorghe Şincai* (1868), discurs de recepţiune rostit la Academia română.

Papiu Ilarianu a fost membru al Academieĭ de la 1868 şi până la moartea sa. Intreaga sa bibliotecă şi o mare parte din manuscrisele sale, aŭ rămas proprietatea Academieĭ.

Pascal (Aristide). — Om politic, profesor, născut în Bucureschĭ la 1827. A făcut studiile începătoare în ţară şi le-a terminat în Paris de unde s'a întors cu diploma de doctor în drept. Numit profesor de drept civil la Facultatea din Bucureschĭ, a predat cursurile sale până la 1894; de la această epocă a rămas profesor onorar, şi la 1896 a fost numit decan.

De la 1867 până la 1869, A. Pascal a redactat ziarul *Ţara* împreună cu N. Blaramberg şi P. P. Carp. El a făcut parte din maĭ toate Corpurile legiuitoare de la Unire până astă-zĭ ca deputat saŭ senator.

Pascali (Mathilda).—Artistă dramatică, soţia artistuluĭ Mihail Pascali, născută în Bucureschĭ la 1840, încetată din viaţă la 1872. A urmat pe soţul eĭ pe scena Teatruluĭ naţional şi pe diferitele scene din provincie, jucând rolurile principale de cochetă, prima amoreză şi *ingénue*.

Pascali (Mihail).—Artist dramatic, născut în Bucureschĭ la 1831, încetat din viaţă în acelaş oraş la 1882.

După ce termină clasele gimnaziale, începu să joace pe scenele teatrelor din Bucureschĭ şi apoĭ plecă la Paris, unde avu de profesorĭ pe Bouffé, Samson, Boccage.

Reîntors în ţară, luă direcţiunea Teatruluĭ naţional şi o conduse până la 1877, când formându-se societatea dramatică, fuse primit ca societar; maĭ târziŭ părăsi însă societatea şi luă direcţiunea uneĭ trupe care juca la «Dacia» şi prin provincie.

M. Pascal a jucat rolurile cele maĭ importante din repertoriul Teatruluĭ naţional cu deosebire în *Idiotul, Hamlet, Strengarul de Paris, Sermanul Jack*, apoĭ în comediile luĭ Sardou pe carĭ le-a tradus în parte, iar pe altele le-a localizat.

Pascu (Şerban).—General de brigadă, născut la 15 Decembrie 1844. Elev al şcoaleĭ militare în 1861, a înaintat sub-locotenent în 1863, oficer superior în 1875, colonel în 1884 şi general de brigadă, comandant al brigadeĭ 4 de artilerie la 1896.

Pastia (Mihail). — General de divizie, născut la 15 Decembrie 1839.

Intrat în oştire ca sergent la 1857, a căpătat în 1858 gradul de sub-locotenent; maior în 1869, e locot.-colonel la 1873. In acest interval a făcut studiĭ speciale de stat-major.

De la 1884 până la 1888, a fost trecut în neactivitate, fiind numit director general al poştelor şi telegrafelor. La 1893 a fost înaintat general de brigadă şi inspector general al artilerieĭ.

Păun (Vasile. D.) — Profesor, născut în Bucureschĭ la 9 Februarie 1850. A făcut studiile sale în ţară de la 1857 până la 1868, iar cele superioare la facultatea de litere din Bucureschĭ şi la Universitatea din Berlin (1885—1888).

După ce a fost cât-va timp funcţionar în ramura judecătorească şi administrativă, a intrat în corpul didactic la 1878, ca profesor de limba latină şi germană şi a trecut în 1890 ca profesor de limba şi literatura română la liceul Lazăr, cursul superior.

La 1893 a fost numit director al acestuĭ liceŭ, post pe care'l ocupă şi astă-zĭ.

La 1883, V. Păun a fost însărcinat să înveţe limba şi literatura română tinerilor principĭ Ferdinand şi Carol de Hohenzollern, pentru care sfârşit a stat mulţĭ anĭ în străinătate, la Düsseldorf, Sigmaringen, Cassel şi Berlin cu tinerii principĭ.

Acum el are misiunea de a preda lecţiunĭ de limba şi literatura română Principeseĭ Maria de Hohenzollern.

Scrierile luĭ V. Păun sunt: *Momente de misantropie, Fecioara adormită, Umbra luĭ Mihaĭ* şi alte poesiĭ publicate în revistele *Albina Pindului, Traian, Columna luĭ Traian*. El a maĭ colaborat la *România liberă, Românul literar, Vatra*, etc. şi a tipărit într'o broşură (1877) *Oda la rĕzboiŭ*.

Pavelescu (Cincinat).— Poet, născut în Bucurescĭ la 20 Octombrie 1873. A făcut studiile sale în liceul Sf Sava şi la facultatea de drept din Bucurescĭ. A început să publice versurĭ în 1891 prin revista *Biblioteca Familiei*, sub pseudonimul *De la Milcov*, apoĭ a colaborat cu poetul Al. Macedonschi la *Literatorul*, unde a publicat poeme şi poesiĭ, precum *Răsplata, Zopira, Degetele fermecate, Eşafodul.*

Pavelescu a maĭ colaborat la toate revistele literare, precum *Lumea Nouă, Convorbirĭ literare*, şi a maĭ scris împreună cu Al. Macedonschi o tragedie biblică în versurĭ *Saŭl*, cincĭ acte, care a fost reprezentată pe scena Teatruluĭ naţional din Bucurescĭ.

Pavlidi (Dimitrie).—Profesor, grec de origină, născut la 1795, încetat din viaţă în Buzĕŭ la Iunie 1883. Unul din ceĭ maĭ vechĭ profesorĭ aĭ şcoaleĭ Sf. Sava la înfiinţarea eĭ; preda cursurile de algebră şi trigonometrie la 1833.

A publicat *Elemente de aritmetică raţională* (1855).

Pelimon (Alexandru).—Publicist, născut în Bucurescĭ la 1820, încetat din viaţă la Bucurescĭ.

N'a făcut nicĭ un fel de studiĭ, dar a căpătat prin sirguinţa sa proprie, o mare aplecare pentru literatură.

El a publicat: *Poesiĭ fugitive* (1846). *Poesiĭ* (1847). *Suliotu saŭ Grecia liberată* (1847). *Bătălia de la Călugărenĭ* (1848). *Fiul mazilului* dramă, (1851). *Actriţa din Moldova* dramă, (1852). *Curtea luĭ Vasile Vodă* tragedie, (1852). *Hoţiĭ şi Hagiu* (1853). *Tandalida* (1854). *Crimea şi căderea Sevastopolului* (1855). *Avutul şi săracul* (1856). *Faptele eroilor* (1857). *Bucur saŭ Istoria Bucurescilor* (1858). *Impresiunĭ de călătorie în România* (1859). *Traian în Dacia* (1860). *Memoriŭ, descrierea Sf. Monăstiri* (1861). *Jidovul cămătar* (1863). *Florĭ de Moldo-România* poesiĭ, (1864). *Epoca glorioasă a luĭ Mihaĭ-Viteazu* (1867). *Revoluţia din 1848* (1868). *Mutei-Vodă la M-rea Sadova* (1871). *Catastrofa întâmplată boerilor în muntele Gavanul la 1821*, etc., etc.

Pellerin (Alphonse. Fr.) — Inginer-constructor, francez, născut la Laigle (Francia) în 1833. A făcut şcoala de arte şi meseriĭ de la Châlons (Francia), de unde a eşit cu diploma de inginer-constructor.

La 1852, terminând studiile, intră ca inginer la societatea «des Batignolles» din Paris, ocupând această funcţiune până la 1878. In calitate de reprezentant al acesteĭ societăţeĭ, vine în România la 1872 şi construeşte podurile linieĭ ferate Piteştĭ-Craiova (1872—1876).

Se reîntoarce în Francia şi apoĭ revine în Bucurescĭ la 1885, când înfiinţează biuroul sĕŭ de întreprinderĭ pentru lucrărĭ publice.

De la 1885 până în present, a construit podurile linieĭ ferate pe rîurile Ialomiţa, Jiul, Bistriţa, Siret, etc., numeroase şosele, tunelul de la Epurenĭ de o lungime de 2000 metri, şi linia ferată Comăneştĭ-Palanca în 1897.

Pencovicĭ (Eustatiu). — General de brigadă, născut în Bucurescĭ la 15 Iunie 1836. A intrat în 1854 ca elev al şcoaleĭ militare şi a căpătat la 1856 rangul de sublocotenent; la 1864 pe acel de oficer superior. La 18 Decembrie 1870 fiind colonel, i se încredinţează portofoliul Ministeruluĭ de rezbel, pe care 'l păstrează până la 11 Martie 1871.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, a fost şef de stat-major pe lângă corpul al 2-a de armată. La 1883 a fost înaintat la gradul de general de brigadă şi la 1893 a fost pus în disponibilitate ca pentru concediŭ.

De la 1879 şi până în present, generalul Pencovicĭ este delegatul ţăreĭ în Comisiunea europeană a Dunăreĭ.

Peters (Rudolf).—Compozitor muzical, născut în Praga la 1851. Absolvent al Conservatoruluĭ din Praga 1871—17, dirigent de opera şi opereta în Teplice (Boemia) sub direcţiunea Bucovicz, şef de muzică militară în Austria la 1875, Peters este chemat prin mijlocirea direcţiuneĭ Conservatoruluĭ din Praga ca profesor de oboe la Conservatorul din Bucurescĭ la 1876. De la 1888-1893 este şef de cor al societăţeĭ corale «Liedertafel», şi a aranjat cu acest cor concertele publice. In vara anuluĭ 1893 a alcătuit şi dirijat orchestra în grădina Casino; este dirigent al orchestreĭ la stabilimentul Bragadiru.

Dintre compoziţiunile sale pentru piano, oboe, canto, corurĭ şi orchestră, s'aŭ publicat

câte-va în editura Gebauer. Cunoscute şi mult apreciate, sunt şi aranjamentele sale de *Cântece naţionale* pentru orchestră.

Are sub tipar un *Tratat de instrumentaţiune* pentru orchestre şi muzicile militare.

Petraşcu (Nicolae).—Publicist, născut în oraşul Tecuciŭ la 5 Decembrie 1859. Şi-a făcut studiile liceale în Bêrlad şi cursurile de drept le-a terminat în Universitatea din Bucurescĭ.

La 1885 a intrat în cariera diplomatică, ca ataşat la Ministerul de Externe; la 1887 a fost trimis în aceiaşĭ calitate la legaţiunea din Constantinopole; la 1888 este şef de cabinet la Ministerul de Externe, la 1889 secretar de legaţiune la Paris şi permutat la 1890 în aceeaşĭ calitate la Constantinopole.

La 1892 s'a retras din cariera diplomatică.

Ca publicist a debutat în *Convorbirĭ literare*, prin studiĭ de istorie literară contimporană.

A tipărit maĭ multe volume de critică literară: *Mihail Eminescu* (1893), *Figurĭ literare contimporane* (1894), *Vasile Alecsandri* (1895). A scris alte micĭ monografiĭ politice şi artistice în *Constituţionalul*: *C. A. Rosetti, Dumitru Brătianu, Pictorul Grigorescu*, etc.; alte micĭ studiĭ de morală socială, precum sunt: *Noĭ în 1892, O altă direcţie în creşterea femeeĭ române*, etc.

Petrescu (Costin).—Pictor, născut în Piteştĭ la 10 Maĭ 1872. A absolvit şcoala de bele-arte din Bucurescĭ şi şcoala de arhitectură. Medaliat la expoziţia operilor artiştilor în viaţă din 1896, a compus câteva tablourĭ cumpărate de Stat pentru Pinacoteca din Bucurescĭ, între carĭ: *Un simpatic, Cap de ecspresie, Un nemulţumit.*

Petrescu (Zaharia). — Medic militar, inspector de brigadă, şeful spitaluluĭ militar central, născut la 25 Aprilie 1841. A intrat în serviciul sanitar al oasteĭ ca subchirurg la 1860 şi în acelaş an a fost înaintat medic de batalion cl. 2-a. La 1863 este medic de batalion cl. 1-a, la 1865 medic de regiment, la 1875 medic de divizie, la 1883 medic de corp de armată şi la 1893 medic inspector de brigadă.

De la 1870 este profesor de terapeutică la facultatea de medicină din Bucurescĭ.

A publicat: *Elemente de farmocologie* (1870). *Hidroterapia contra infecţiuneĭ tifice* (1878). *Elemente de terapeutică în materie medicală* (1884). *Bryonia albă* (1888). *Recherches cliniques et médicales sur l'antisepsie médicale* (1889). *Mémoire lu au congrès médical de Berlin* (1890). *Despre remediul antiftisic al D-ruluĭ Koch* (1891). *Tratamentul pneumonieĭ cu digitale* (1893).

Petrini-Galatzi (Mihail).—Medic, născut la 1846. A făcut studiile sale parte în ţară, parte în Francia şi a fost numit la 1881 profesor de istologie la facultatea de medicină din Bucurescĭ şi la 1891, profesor de clinică dermatologică şi sifilitică la această facultate.

Scrierĭ: *Tratat elementar de histologia umană* (1881). *Istoria anatomieĭ generale* (1881). *Le traitement de la syphilis* (1889). *Lecţiunĭ chimice asupra boalelor de piele* (1892). *Lecţiunĭ de clinică dermatologică* (1891).

Petrino (Dimitrie).—Poet, născut în Besarabia la 1846, încetat din viaţă la 29 Aprilie 1878.

A făcut studiile sale în Cernauţĭ fără a le termina, şi în urma uneĭ aventurĭ amoroase şi după ce risipi în petreceri toată averea sa, se stabili la Iaşĭ în 1875 şi fu numit director al Bibliotecei Statuluĭ.

Venit în Bucurescĭ maĭ têrziu, greŭ bolnav, încetă din viaţă la spitalul Brâncoveneasa.

El a publicat: *Florĭ de mormînt*, poesiĭ (1869) *Puţine cuvinte despre conruperea limbeĭ române în Bucovina* (1868), *Lumini şi Umbre* poesii (1870), *Raul* poemă, (1875), *La gura sobeĭ* (elegie) etc.

Pĕucescu (Grigore. G).—Avocat, om politic, născut în Roşiorĭ-de-Vede (Teleorman) la 5 Februarie 1842, încetat din viaţă la Maĭ 1897. A făcut studiile sale liceale la Sfîntu Sava de la 1853 la 1859 şi le-a terminat la Paris de unde s'a întors în 1865 cu titlul de licenţiat în drept.

Intors în ţară, e numit procuror de secţie la Tribunalul Ilfov în 1866, apoĭ membru la acelaş Tribunal în 1867, avocat al Statuluĭ pe lângă Ministerul de Finance în acelaş an, procuror de secţie la Curtea de Apel

din Bucurescĭ în 23 August 1867, procuror la Casaţie, la 31 August 1868.

Părăsind magistratura, G. Pĕucescu fundează la 1873 împreună cu maĭ mulţĭ avocaţĭ ziarul *Dreptul* pe care'l derijează pînă la 1878, şi ia o parte însemnată la luptele politice, în rândurile partidului conservator. Ales deputat pentru prima dată în 1875, de colegiul al 2-a de Ilfov, este reales de colegiul I de Teleorman la 1884 pentru Constituantă, apoĭ de la 1888 până în 1897, reprezintă în Cameră neîntrerupt acelaş colegiu. In anul 1891, până la 1892, a fost chear ales vice-preşedinte al Camereĭ.

Gr. Pĕucescu a făcut parte din cabinetul Lascar Catargiu de la 1889 ca Ministru al Domeniilor, precum şi din cabinetul generalului Gh. Manu din acelaş an.

El a scris şi publicat: *Tratatul obligaţiunelor* 2. volume (1878). *Despre partidele politice, Fragmente Politice, Chestiunea ţărănească.*

Ca ziarist, a dirijat multă vreme *Timpul* şi a fondat împreună cu alţĭ tinerĭ conservatorĭ ziarul *Epoca* pe care l'a dirijat de la 1885 până la 1887.

Pherekyde (Mihail). —Bărbat politic, născut în Bucurescĭ la 14 Noembrie 1842. A făcut studiile sale la liceul Louis-le Grand din Paris (1853-1861) şi s'a întors în ţară la 1866 cu titlul de doctor în drept, îmbrăţişând cariera de avocat.

Intrat în politica militantă la 1875, face parte din cabinetul Ion Brătianu ca Ministru al Justiţieĭ de la 24 Aprilie 1896 până la 24 Iulie acelaş an. La 25 Noembrie 1878 ia portofoliul lucrărilor publice şi 'l deţine până la 11 Iuliu 1879; apoĭ intră la 10 Aprilie 1881 în cabinetul Dim. Brătianu ca Ministru al Justiţieĭ până la 16 Noembrie când e trimis la Paris ca Ministru plenipotenţiar, unde stă până la 1884. La 16 Decembrie 1885 ia portofoliul Ministeruluĭ de Externe şi 'l ţine până la 1888.

La 1895, ales deputat al colegiul I-ŭ Ilfov, este ales şi vice-preşedinte al Camereĭ, iar la 31 Martie 1897 i se încredinţează portofoliul Ministeruluĭ de Interne în cabinetul Dim. Sturdza.

Pherekyde (Stefan). —Jurisconsult, născut la 1806, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 11 August 1887. Amănunte biografice lipsesc. A fost avocat, profesor de drept civil şi consilier la Curtea de casaţie.

Picot (Auguste Emile).—Publicist, născut la Paris în 1844, Septembrie 13. După ce termină studiile în drept, se înscrise ca avocat stagiar al baroului din Paris, când Principele Carol, devenit Domn al Romănieĭ, 'l oferi funcţiunea de secretar intim. Venit în Bucurescĭ, ocupă acest post de încredere de la 1 Septemarie 1866 până la Decembrie 1867.

Reîntors în Paris, a fost numit la 1869 vice-consul al Franciei la Temeşvar. La 1875 a fost însărcinat cu predarea unuĭ curs de limbă şi literatura română la şcoala limbelor orientale din Paris. La 1888, a fost numit profesor titular la aceaşĭ şcoală.

De la 1879 este membru al Academieĭ române.

Publicaţiĭ: *La question des Ieraëlites roumains au point de vue du droit.* (1868). *Les Serbes de Hongrie* (1873-1874) *Documents pour servir à l'étude des dialectes roumains* (1873). *Les Roumains de la Macedoine* (1875). *Alexandre le Bon, prince de Moldavie* în colaborare cu G. Bengescu. (1882), *Chants populaires des Roumains de Serbie* (1889) şi alte numeroase scrierĭ literare şi istorice.

Pilat (Constantin). — General de divizie, născut în Moldova la 10 Aprilie 1838. A intrat în oştire ca iuncăr, la 18 Decembrie 1855 şi a fost înaintat sub-locotenent la 1858, apoĭ căpitan la 1865. Având acest grad, el ia o parte activă la conspiraţia militară care aduce dupe sine căderea Principeluĭ Cuza în noaptea de 11 Februarie 1866, şi intră în palat dimpreună cu Lecca, Lipoianu, Costescu, spre a presenta Domnitoruluĭ spre iscălire, actul de abdicare. La 1870 pleacă în Francia, se angajează în armata franceză, şi ia parte la luptele contra Germanieĭ; din care cauză, fiind înrolat fără autorisarea guvernuluĭ, este şters din controale.

La 1877, isbucnind rezbelul între România şi Turcia, e reprimit în oştire cu gradul de locotenent colonel şi avansat colonel la 1877. In timpul rezbeluluĭ a fost sub-şef de stat-major. La 1883 a fost înaintat general de brigadă; la 1893 comandă diviziunea din Dobrogea iar la 1896 pe cea din Galatzi, unde se găseşte şi acum.

Pisoski (Nicolae).—Locot.-colonel, om politic, născut în Moldova. Dată nascerei şi încetărei din viaţă necunoscute. A început prin a fi revizor pe lângă Ministerul de Interne din Moldova la 1834, apoi la 1840 a fost casier de judeţ în Botoşani, la 1849 prefect în Botoşani şi de la 1854 la 1856 prefect al judeţului Iaşi.

La această epocă, el lucrează pentru unirea Principatelor şi mai ales pentru alegerea lui Cuza ca Domn al Moldovei. In privinţa rolului important jucat de Pisoski în această împrejurare, iată ce spune A. Xenopol în *Istoria Românilor:* «In seara de 3 Ianuarie, deputaţii liberali naţionali se întruniră la Costache Rolla. Aici după ce se discută până la 11 ore, Mihai Kogălniceanu văzând că nu era cu putinţă a se obţine conglăsuirea tuturor asupra unei persoane, eşi furios din adunare. După el eraŭ să se ice mai mulţi, când Pisoski se aruncă la uşe, scoase un pistol şi ameninţă să se sinucidă în casul când toţi ar *urma* înainte a părăsi consfătuirea. Reluându-se în desbatere pe cine să aleagă, Pisoski care şedea la gura sobei, rosti numele lui Alexandru Cuza.»

Vodă Cuza o dată Domn, Pisoski intră în armată ca simplu cadat în armata Moldovei la 1857. In aceaşi zi e înaintat sublocotenent şi la 1858 este căpitan. In 1863 ajunsese locot.-colonel, adjutant al Domnitorului, omul săŭ de încredere pe care nu îl părăsi un moment.

După abdicarea Domnitorului, a trea zi, la 14 Februarie 1866, N. Pisoski demisionează din armată. De atunci şi până la moarte, a trăit cu desăvârşire departe de luptele politice.

Place (Victor).—Diplomat francez, fost consul francez în Moldova la 1856. E unul din diplomaţii carĭ aŭ contribuit la propagarea şi admiterea ideei Unirei Principatelor. Casa lui Victor Place, devenise localul unde se adunaŭ toţi fruntaşii Moldovei carĭ luptaŭ pentru unire. Cu ajutorul seŭ şi al lui Ubicini, Quinet, ziarele franceze îmbrăţisează cauza noastră până la izbândă.

Născut în Paris la 1822, a încetat din viaţă la la 1875 în acelaş oraş

Plagino (Alexandru). — Om politic. Data nascerei şi încetărei din viaţă necunoscute. A fost prefect al poliţiei Bucureşciului de la 1850 la 1851 şi Ministru de Finance în 1861.

Apoi în 1877 a fost comisar general al guvernului pe lângă comandantul şef al trupelor ruseşti, de la începutul ostilităţilor până la 13 Iulie acelaş an, când a demisionat. In 1880 este trimis în misiune extraordinară la Madrid şi Lisabona spre a notifica Regelui Spaniei şi Portugaliei Independenţa Romaniei. La 1891 a fost Ministru plenipotenţiar al ţărei la Roma.

Poenaru (Costantin).—General de divizie, născut în Bucureşci la 8 Aprilie 1842. A intrat în şcoala militară din Bucureşci la 10 Iulie 1859 şi a fost înaintat sub-locotenent la 10 Iulie 1861, apoi oficer superior la 1872 şi locot.-colonel la 1877.

In timpul rezbelului Independenţei din 1877-78, era oficer de stat-major când i se încredinţă comanda regimentului 8 de linie care a luptat viteşte la Griviţa şi Tatargik. Inaintat colonel la 1880, apoi general de brigadă la 1891, comanda divizionul al 3-a din Târgovişte, când la 22 Iunie 1894 i se încredinţează portofoliul Ministerului de Rezbel, pe care'l ţine până la 3 Octombrie 1895 în cabinetul prezidat de Lascăr Catargiu.

La această epocă a fost apoi trecut comandant al diviziei din Dobrogea.

Poenaru (Petre).—Profesor, născut în Craiova la 1799, mort în Bucureşci la 2 Octombrie 1875. A făcut studiile sale în şcoala grecească din Bucureşci şi apoi în şcoala lui Lazăr. La 1821, a servit ca secretar lui Tudor Vladimirescu spre a'i traduce diferite documente, şi apoi a plecat în străinătate.

Dupe o lungă călătorie prin Anglia, Germania, Francia, Poenaru se întoarse în ţară la 1831, şi peste puţin timp, fu numit director al şcoalelor naţionale, şi întemeă colegiul naţional din Bucureşci, acel din Craiova, scoalele primare din capitalele judeţelor şi cele rurale din Muntenia.

Destituit dupe 1848, el'şi recapătă postul la 1856, şi la 1860 fu numit consilier de stat, iar la 1870 ales membru al Academiei române şi preşedinte al Societăţei pentru învăţătura poporului român.

Scrierile lui Poenaru sunt: *Muzeul Naţional* (1836-1837) *Geometria* (1837) *Dicţionarul Academiei* (1840) *Vocabularul fran-*

cezo-român (1841) aceste două în colaboraţiune cu A. Florian şi G. Hill. *Invăţăturĭ de prăsirea duzilor şi crescerea gândacilor de mătase* (1849). *George Lazăr şi scoala Română* (1870).

Pogor (Vasile).—Om politic, născut în Iaşĭ la 1833. A făcut studiile sale în Paris, arătând o preferinţă deosebită pentru literatură. Colaborator al revisteĭ *Convorbirile literare* de la întemeerea eĭ, a publicat acolo numeroase traducerĭ din poeţiĭ latinĭ, francezi şi germani, între altele a tradus opera luĭ Schiller *Faust*.

A fost în maĭ multe rânduri, deputat, senator, vice-preşedinte al Camereĭ, apoĭ primar al oraşuluĭ Iaşĭ.

La 1870, numit Ministru al Cultelor în cabinetul Manolache Costache Epureanu la 20 Aprilie, a demisionat fără să intre în funcţiune.

Polizu-Micsunescu (Dimitrie). — Jurisconsult, născut în Bucurescĭ la 1836. A făcut studiile sale în Francia de unde s'a întors cu titlul de doctor în drept. Intors în ţară a intrat în magistratură la 1866 fiind în acelaş timp deputat în Constituantă. Rînd pe rând preşedinte de Tribunal, membru şi în urmă preşedinte al Curţeĭ de apel din Bucurescĭ, a demisionat spre a se alege Senator în parlamentul ales la 1883 pentru revizuirea Costituţiuneĭ. In acel an dimpreună cu V. Boerescu şi N. Fleva a fost desemnat pentru a elabora ante-proectul de revizuire al constituţiuni şi modificarea legeĭ electorale. A fost ales chiar raportor al comisiuneĭ de revizuire. A participat în aniĭ următorĭ la însemnate opere de legislaţiune, precum modificarea codul de comerciŭ, etc.

Polisu-Micsunesti (Mihail). — Autor dramatic, pictor, muzicant, născut în Bucurescĭ la 1846. A făcut studiile sale în Germania şi apoĭ a îmbrăţişat cariera armelor pe care a părăsit'o dupe scurt timp, spre a se ocupa de muzică şi pictură. Ca pictor 'ĭ datorim tablourile. *Pe ţărmul mărel*, premiat la expoziţia din 1874, *un militar din evul mediu*, care se găseşte în galeria M. S. Regeluĭ Românieĭ.

Ca muzicant a compus ariile pentru poeziile luĭ Eminescu. *Somnoroase păsărele şi «Lasă-ţĭ lumea la uitată»*.

Pentru teatru, M. Polisu a scris în ultimiĭ anĭ: *Lăcrămioare, Lizi, la 30 de anĭ, Judecata şi osânda»*.

Pompiliu (Miron).—Publicist, născut în Scheiŭ, ţinutul Beiuşuluĭ la 1848, încetat din viaţă în Iaşĭ. A făcut studiile sale în gimnaziul de la Nagy-Vasad şi le-a terminat la Universităţile din Iaşĭ şi Bucurescĭ.

Venit în ţară la 1868, a fost numit profesor la scoala centrală de fete din Iaşĭ şi apoĭ la scoala militară din aceaşi localitate. A publicat: *Balade populare* (1870), *Antologia română pentru usul şcoalelor secundare* (1877), *Poeziile logofătului Konaki* (1888), *Studii şi critice*, *Doine populare şi poezii proprĭ*; aceste două din urmă aŭ apărut în revistele *Comborbiri Literare*, *Albina Pindului*, *Familia*, *Traian*.

Poni (Petre). — Om politic, profesor, născut la 1841. A făcut studiile sale în streinătate şi a fost numit la 1865 profesor de chimie organică la facultatea de sciinţe din Iaşĭ.

A publicat: *Noţiunĭ de fizică* (1874). *Apa minerală de la mănăstirea Neamţului* (1877). *Observaţiunĭ metereologice* (1882). *Cercetărĭ asupra mineralelor din masivul cristalin de la Broscenĭ* (1882). *Analisa apelor minerale de la Peatra* (1883). *Curs de chimie* (1887). *Analisa apelor minerale de la târgul Neamţuluĭ* (1889). *Elemente de fizică* (1891).

P. Poni este membru al Academieĭ române. A făcut parte din cabinetul generaluluĭ I. E. Florescu ca Ministru al Cultelor de la 21 Iulie 1891 până la 21 Noembrie acelaş an şi din cabinetul D. Sturza tot ca Ministru al Cultelor de la 4 Octombrie 1895 până la 21 Noembrie 1896.

Pontbriant (Raoul).—Vechiŭ profesor de limba franceză; data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute. A publicat: *Noua gramatică românească*. *Cheia autorilor latinĭ*. *Prosodie*. *Abecedar*. *Dicţionar româno-francez* (1862).

Pop-Florentin (Ioan).— Profesor, născut în Topa (Transilvania) la 1840. A făcut studiile gimnaziale la Cluj şi a terminat cursurile facultăţeĭ de litere şi filosofie din Viena. La 1867 a fost numit profesor de filosofie la liceul din Botoşanĭ; la 1869 a fost transfertat în Bêrlad şi peste un

an în Iaşi unde ocupă până astă-zi catedra de filosofie.

A publicat: *Cântece voinicesti* (1870), *Fundamentu de filosofie* (1871), *Integritatea educaţiei* (1871), *Romeo*, roman (1873), *Estetica* (1874), *Decebal*, nuvelă istorică (1882), *Jocuri froebeliane* (1884), *Metoda nouă de a învăţa aritmetica* (1887), *Avram Iancu* (1891), *Anecdote populare*, *Tinereţea lui Ştefan cel mare* (1897).

Pop (Gavril).—Istoric, născut în Selice (Transilvania) la 1818, încetat din viaţă la 1888.

A făcut studiile sale la Cluj şi seminarul din Blaşiu; apoi a fost numit în 1842 profesor şi director al liceului din Blaşiu, post pe care 'l ocupă până la 1862. De acolo, trecu paroch la Ploasca-baia, vicar la Haţeg şi la 1862 canonic la Lugoş.

El a publicat: *Manuscrisele lui Samuil Clain* (1848), *Istoria Daciei antice* (1855), *Geografia banatului Temişoara* (1864), *Istoria revoluţiunei divine a ambelor aşezăminte* (1869). etc...

Popescu (Eufrosina), — Artistă dramatică, născută în Craiova la 1828, dintr'o familie de boeri. Avênd o educaţiune bine îngrijită şi o instrucţiune superioară, a simţimţit încă din tinereţe o mare atracţiune pentru arta dramatică şi mai ales pentru cântec.

Sub numele de *E. Marcalini*, o găsim pe la 1845 mai pe toate scenele din Europa, cântând cu mare izbândă la Milan, Veneţia, Palermo, Florenţa etc, în operile cele mai renumite. Dar peste puţin se întoarce în ţară, intră la teatru naţional şi devine societară a primei noastre scene pe care nu o părăseşte până la 1891, când a fost înscrisă între pensionarele acestei instituţiuni.

Eufrosina Popescu s'a distins cu deosibire în rolurile de *mumă nobilă* şi în comediile zise *de salon*, prin dicţiunea sa perfectă şi eleganţa jocului.

Popescu (Mihai).— General de brigadă, născut în Bucureşci la 15 Mai 1843. Elev al şcoalei militare, a fost înaintat sub-locot. la 1863, şi maior la 1875. In timpul rezbelului Independenţei, a ecsecutat lucrările de întărire în contra Vidinului şi la 24 Aprilie 1877 a comandat deschiderea focului de bateriile române contra acestei cetăţi turceşti. Apoi a luat parte la luptele de la Plevna şi Rahova. Inaintat colonel la 1887, a fost înălţat general de brigadă la 1894 şi comandant al regimentelor întărite F.N.G.

Popescu (Nicolae. D).—Publicist, născut în Bucureşci la 9 August 1843. A făcut studiile primare şi gimnaziale în Bucureşci şi apoi a intrat la 1861 ca funcţionar la Ministerul de Externe copist, înaintând până la postul de şef al serviciului arhivei la 1876, post pe care'l ocupă şi astă-zi.

El a scris: *Radu al III-a cel Frumos* şi o sumă de alte nuvele în *Calendarul pentru toţi*. Cele mai principale sunt: *Bătălia de la Rovine* (1866), *Moartea lui Mihai-Viteazu* (1867), *Distracţiile lui Vlad Ţepeş* (1871), *Constantin Brâncoveanu* (1873), *Mihnea Vodă cel rău* (1873), *Banu Mărăcine* (1874), *Alexandru Lăpuşneanu* (1875), *Mircea cel bătrân* (1876), *Constantin Hangerliu* (1877), *Constantin Mavrocordat* (1878), *Postelnicul Constantin Cantacuzino* (1884), *Radu al VII-a de la Afumaţi* (1885), *Epoca lui D. Cantemir* (1886), *Epoca Ghiculeştilor* (1889), *Al cincelea rĕzboi ruso-turc* (1806-1812 (1894), etc., etc.

Afară de aceasta, N. D. Popescu a publicat cu începere de la 1887 *Efemeridele*, adică evenimentele principale ale fie-căruĭ an.

Popescu (Petre). — Profesor, născut în comuna Bocşa (Banat) la 1804, încetat din viaţă în Bucureşci la 17 Decembrie 1889. A făcut studii în drept la facultatea din Pesta şi teologia la institutul românesc din Arad.

Pe la 1846 veni în Moldova şi fu primit în casa Rosetti, în calitate de dascăl al tinerilor Th. şi D. Rosetti. In toamna anului 1848, se reîntoarce în Banat şi de la 1849 până la 1855 e profesor pentru limba şi literatura română la facultatea de litere din Temişoara. La 1858 se reîntoarce în România, e primit îndată în corpul didactic şi i se dă catedra de limba latină la gimnaziul Lazăr; de aci trece la Cantemir, unde stă până la sfârşitul vieţei sale.

Popescu (Simeon).—Născut la 6 August 1848 în Ripa de Jos (Transilvania) Şi-a făcut studiile liceale în Blaj, iar cele superioare în seminarul din Sibiu, apoi la Uni-

versitatea din Lipsca. Intors în patrie, a ocupat postul de profesor la seminarul Andreian din Sibiŭ, director al internatuluĭ aceluĭ seminar şi catihet al şcoalelor heterodocse de acolo; asesor (consilier) al consistoruluĭ arhidiciesan în senatul şcolar, apoĭ deputat al sinoduluĭ arhidiciesan şi al congresuluĭ naţional bisericesc. In primul an de profesura s'a preoţit, primind gradul de diacon, în care grad a servit până la 1883, când a fost ales şi instalat ca protoereŭ al circumscripţiuneĭ Sibiuluĭ, în care funcţiune a stat până la 1888, când a fost suspendat contra legeĭ, din motive politice.

Chemat în acel an de Ministrul Maiorescu, a ocupat postul de profesor la facultatea teologică din Bucurescĭ până la 1891, când a demisionat şi a primit direcţiunea bibliotecei centrale, pe care a ocupat'o până la 1893, la care dată s'a retras rĕmânênd numaĭ cu catedra de religiune şi istoria ţĕreĭ de la şcoala normală de institutorĭ, catedră pe care o are de la venirea sa în România. In Iulie 1894 a fost însărcinat cu direcţiunea internatuluĭ Sf. Sava, de unde s'a retras în Septembrie 1895.

Scrierĭ: *Genesa evangeliilor* (1880), *Metodica specială a studiului religiunei* (1880), *Catechism* (1880), *Desvoltarea primatuluĭ papal şi influenţa luĭ asupra creştinătăţeĭ* (1882); etc., etc.

Popescu (Virgiliŭ).— Profesor, publicist, născut în Lugoş (Banat) la 28 Septembrie 1860. A făcut studiile sale în filosofie şi litere în Roma şi Buda-Pesta.

Intors în ţară cu titlul de doctor în filosofie şi licenţiat în litere, a fos numit la 1883 profesor la liceul şi şcoala comercială din Ploeştĭ, unde a funcţionat până la 1892, când a trecut ca sub-director al învĕţămîntuluĭ primar la Ministerul Cultelor. La 1894 părăseşte această funcţiune spre a trece ca profesor de limba germană la liceul Sfântu Sava şi de limba italiană la şcoala specială de finance.

Scrierile sale sunt, pentru teatru: *Sgârcitul*, *Caiu Gracchu*, *Magda*, *Rosmersholm* (traducerĭ), jucate pe scena Teatruluĭ Naţional; apoĭ *Curs practic de limba germană*, *Crestomaţia germană*, *Compendio di gramatica romana* (cărţĭ didactice).

Popovicĭ (C. Aurel).—Publicist, născut la 1863 în Lugoş (Banat); a făcut liceul în Braşov şi în Beiuş, unde a trecut şi bacalaureatul. A urmat apoĭ medicina la facultăţile din Viena şi Graz, făcênd însă în acelaş timp studiĭ de filosofie şi ştiinţe politice. Este autorul *Repliceĭ* tinerimeĭ universitare române din Transilvania, o scriere care a făcut oare-care sensaţiune când a apărut şi care fu tipărită în cincĭ limbĭ, în 25,000 exemplare şi rĕspândită în toată Europa.

Ca membru în comitetul naţional din Transilvania, Popovicĭ preconizează politica de agitaţiunĭ sistematice. Pentru publicarea *Repliceĭ* el fu condamnat în 1893 de către Tribunalul din Cluj, la 4 anĭ temniţă de Stat.

Ameninţat şi de alte câte-va procese, el se refugiă în România şi se stabili în Bucurescĭ.

In afară de *Replică*, el a maĭ publicat: *Principiul de naţionalitate* (1894), *Cestiunea naţionalităţilor şi modurile soluţiuneĭ sale în Ungaria* (1895).

Popovicĭ (Ioan).—Poet, născut în Lugoş (Transilvania) la 1869, încetat din viaţă la 10 Septembrie 1892 în Lugoş, fiind încă student la institutul teologic din acea localitate.

A publicat *Din viaţa meseriaşilor bănăţenĭ* nuvelă, (1893), *Poesiĭ diverse*.

Era colaborator al revisteĭ *Convorbirĭ literare*.

Popovicĭ (Sava). — Scriitor, născut la 1804 în Reşmarĭ, Transilvania, încetat din viaţă la 1879. A studiat în Sibiŭ şi Cluj, apoĭ la Viena; după un an a îmbrăţişat cariera preoţească. Episcopul Şaguna l'a chemat la postul de profesor de teologie şi pedagogie în Sibiŭ, unde mulţĭ anĭ a lucrat ca asesor în consistoriul arch. Nevoele familiare l'aŭ silit să se retragă ca preot la Reşinarĭ. Era cunoscut şi sub numele de *Popovicĭ-Bercanu*.

A publicat: *Culegere de istoriĭ morale* (1846-48). *Epistolariu* (1847), *Kurzgefasstee Conversations und Wörterbuch der deutschen uud romänischen Sprache* (1852), *Gramatica germană* (1858), *Vocabular româno-nemţesc* (1868), *Wörterbuch der rom. und deutschen Sprache* (1886).

Popp (Mihail). — Pictor, născut în Braşov la 28 Martie 1827. A urmat cursurile şcoalelor din localitate şi apoĭ după ce a stat doĭ anĭ în şcoala militară, a început să ajute părinteluĭ sĕŭ la zugrăvirea interiorilor de bisericĭ.

La 1845, el pleacă la Viena, unde urmează cursurile Academieĭ de Bele arte; peste doĭ anĭ se întoarce în ţară şi participă în 1848 la revoluţia din Transilvania. La 1849 se refugiază în Ploeştĭ şi apoĭ vine în Bucurescĭ unde trăeşte zugrăvind firme la prăvăliĭ.

Peste cât-va timp, asociindu-se cu pictorul Lecca şi poleitorul Barbu Stănescu, el zugrăveşte în 1852 interiorul bisericeĭ Curtea veche, Sfîntu Gheorghe noŭ şi Capela de la Cimitirul Şerban-Vodă din Bucurescĭ; la 1855 biserica Domnească din Tîrgu-Jiŭ, biserica de la schitul Frasineĭ, în 1863 bisericele Radu Vodă din Bucurescĭ, sfântul Nicolae din Bucurescĭ, Satu-Lung din Ardeal, unde în urma unuĭ accident, perdu degetul arătător al mâneĭ drepte.

La 1881 Popp, s'a reîntors în Braşov unde s'a stabilit.

Poteca (Eufrosin). — Poet, profesor, născut la 1780, încetat din viaţă la 1856. Dimpreună cu Simeon Marcovicĭ şi C. Moroiu, a făcut studiile sale în strĕinătate, dupĕ ce urmase cât-va timp la şcoalele grecescĭ din Bucurescĭ. Intors în ţară a fost numit profesor la Sfîntu Sava unde a predat cursurile până la 1821. Apoĭ a plecat iarăşĭ la Paris de unde s'a reîntors la 1825 ca profesor de filosofie tot la Sfântu Sava. La 1832, fiind slăbit de boală, a demisionat şi a intrat ca egumen la mănăstirea Motru. La 1846 a înfiinţat din veniturile avereĭ sale, două burse pentru şcolariĭ săracĭ de la Sf. Sava, iar prin testamentul sĕŭ din 1856 a lăsat pentru aceştĭ elevĭ, un capital de 1,200 galbenĭ.

Părintele Eufrosin Poteca a scris: *Elementele filosofieĭ luĭ Ainechie*, traducere din limba grecească (1825). *Sfânta scriptură* traducere din limba grecească (1836).

Poujade (Eugène).—Diplomat francez, născut la 15 Ianuarie 1815, încetat din viaţă la 7 Martie 1885 în Paris.

A scris: *L'union des Principautés, Chrétiens et Turcs, Scènes et souvenirs de la vie politique, militaire et religieuse en Orient*, cărţĭ relative la starea socială din România.

Pralea (Ioan).—Publicist, născut în Besarabia, satul Volniceţul Răzeştĭ, în anul 1769, încetat din viaţă la Iaşĭ în 1847. A călătorit mult timp prin Rusia şi a rămas cunoscut prin compunerea uneĭ întregi *Psaltiri* în versuri (1820), şi unuĭ *Alfabet* cu numere arabice spre a servi ca alfabet universal.

Proticĭ (Petre).—Medic, de origină bulgară, născut în Sistov, încetat din viaţă. A venit în ţară la 1822, când a fost numit doctor al temniţelor din Muntenia. Apoĭ a fost profesor de patologie chirurgicală la şcoala de medicină şi farmacie în 1858. In acelaş timp era doctor la azilul Mărcutza. In 1880 a trecut la pensie şi s'a retras în Bulgaria, unde a încetat din viaţă.

Protopopescu (Dumitru).—Născut la 5 Ianuarie 1850 în comuna Poboru (Olt). A primit instrucţiunea primară în oraşul Slatina, a urmat cursurile liceuluĭ Mateĭ Basarab din Bucuresci şi a terminat şcoala de drept din Paris.

Intors în ţară, a fost maĭ ântâiŭ profesor de limba română la şcoala normală Carol I-iŭ de la 1871 Octombrie până la 1873 Noembrie. Apoĭ intră în magistratură şi este supleant şi judecător la Tribunalul Buzeŭ de la 1876 la 1877, preşedinte al Tribunalul Ialomiţa de la 1877 la 1878.

La această epocă, e numit director general al Vămilor, pe urmă trece secretar general al Ministeruluĭ de finance şi apoĭ director general al Regieĭ Monop. Statuluĭ (1878-1888).

Deputat al colegiuluĭ I-iŭ Olt de la 1888 până la 1895, e numit iarăşĭ director general al Regieĭ Monop. Statuluĭ la 1895 până la 1 Aprilie 1897.

De la 1 Aprilie 1897 este sub-director al creditului fonciar rural.

Protopopescu Pake (Emanoil).—Bărbat politic, fiul unuĭ preot de la Biserica Negustorĭ din Bucuresci, născut în Bucuresci la 1843, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 23 Aprilie 1893. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat la facultăţile din Geneva şi Paris. Intors în ţară, începe prin a fi grefier la Tribunalul de comerciŭ, apoĭ

banţi şi moare ca locotenent pe câmpul de luptă în faţa Rahoveĭ, la 7 Noembrie 1877.

Radu (Mihai).—General de brigadă în rezervă. Născut la 1840, mort la 1894, 8 Aprilie.

A intrat în armată la 1857 cu gradul de cadet şi a fost înaintat sub-locotenent la 1858, maior la 1867, ear în anul 1869 a demisionat din armată. Peste câţĭ-va anĭ, a intrat în administraţie şi a fost numit maĭ întâiŭ prefect al judeţuluĭ Brăila 1876, post pe care l'a ocupat până în momentul isbucnireĭ rezbeluluĭ Independenţeĭ, când a fost chemat în Bucurescĭ şi i s'a încredinţat prefectura poliţieĭ Capitaleĭ în 1878.

La 1885, a fost Ministru al Lucrărilor publice de la 2 Februarie până la 17 Octombrie 1886, când trece la Interne în cabinetul de sub preşidenţia luĭ Ion Brătianu, până la 1 Martie 1888, când demisionează.

In 1884, i s'a dat gradul de general de brigadă în rezervă.

Rădulescu (Eliade Ion). — Poet şi scriitor, cunoscut maĭ mult sub numele de *Ioan Eliade* de cât sub acel de *Rădulescu*, născut în Tîrgovişte la 1802, mort în Bucurescĭ la 1872.

A făcut studiile sale în şcoala Sf. Sava, sub conducerea luĭ Gheorghe Lazăr şi a fost elevul săŭ cel maĭ meritos. Opera literară a luĭ Eliade Rădulescu este colosală. Scrierĭ didactice, poesiĭ, publicaţiunĭ politice, filosofie, lucrărĭ teatrale, scrierĭ în limba franceză asupra istorieĭ naţionale, toate aŭ fost concepute de puternica sa imaginaţiune.

Acestuĭ autor se datoresc următoarele lucrărĭ: *Gramatica românească, Fabulele luĭ Ţichindel, Istoria Universală şi mitologia, Istoria Românilor, Regulele saŭ gramatica poezieĭ, Profeţia luĭ Dante*, traducerĭ din *Lord Byron, Christianismul la începutul sĕŭ, Biblicele. Isachar, Christianismul şi Catolicismul, Equilebrul între antitese, Instituţiile Românieĭ, Proprietariĭ şi Sătenii, Paralelism între limba italiană şi română, Meditaţiĭ poetice din Lamartine.*

Eliade a lucrat mult pentru Teatrul naţional, traducând pe *Amfitrion* de Molière, *Norma* din italieneşte şi scriind numeroase articole în *Gazeta Teatruluĭ*. Sub auspiciile sale, s'a dat în Bucurescĭ la 1834, prima reprezintaţiune teatrală, în limba română.

Incepând de la 1829, el a redactat: *Curierul de ambe sexe, Curierul românesc*, ear în limba franceză a scris: *Souvenirs et impressions d'un proscrit, Mémoires sur les événements de 1848.*

In poesie, Eliade a scris poesia epică *Sburătorul* şi satira *Măceş*.

Ca om politic, a fost unul din căpeteniile revoluţiuneĭ din 1848 cu Golescu, Magheru, Tell, Scurtu, făcând parte din Locotenenţa Domnească.

In faţa Academieĭ, Statul a ridicat o statue în Bucurescĭ spre amintirea şi neuitarea misiuneĭ istorice îndeplinită de Eliade Rădulescu.

Cu drept cuvânt însă, unele din scrierile sale sunt criticate, pentru că Eliade a căutat să pocească limba românească, italienizând'o şi schimbând între altele consonanta *c* prin *q*. Exemplul săŭ din fericire, pe acest teren al gramaticeĭ, n'a fost urmat de ceĭ lalţĭ scriitorĭ.

Rădulescu-Motru (Constantin). — Născut în comuna Butoeştĭ jud. Mehedinţĭ în 1868 Februarie. A terminat facultatea de litere şi de drept în anul 1889 în Bucurescĭ, a continuat studiile în filosofie la Paris, München şi Leipzig, de unde în 1893 s'a reîntors cu titlul de doctor în filosofie. La 1895, (14 Martie) când s'a inaugurat fundaţiunea universitară Carol I, a fost numit secretar al comitetuluĭ administrativ şi bibliotecar al acesteĭ instituţiunĭ, post pe care îl ocupă şi în prezent. Scrierile sale sunt: Zŭr Enwickelŭng von Kant's Theorie der Caŭsalität (Wŭndt's *Philos.* Stŭdien B. *IX*), diferite articole cu cuprins filosofic în *Convorbiri literare* şi *Epoca literară* şi alte reviste.

Rallet (Dimitrie).—Om politic, născut în Constantinopol, încetat din viaţă, în Botoşanĭ la 1858, Octombrie 25. A făcut studiile în străinătate şi a intrat în magistratură ca prezident al Tribunaluluĭ din Botoşanĭ. La 1849 a fost director al Ministeruluĭ justiţieĭ din Moldova, apoĭ maĭ târziŭ sub vodă Grigore Ghika, Ministru al Cultelor din Moldova.

A fost unul din membriĭ activi ai comitetuluĭ unionist din Iaşĭ.

Rămniceanu (Naum). — Preot, publi-

cist, născut la 1764 în Bucurescĭ, încetat din viaţă la 1839.

A făcut studiile la şcoalele greceştĭ din Capitală şi apoĭ s'a preoţit şi a dat lecţiunĭ pe la diferitele şcoale din oraş. Având o ură neîmpăcată contra Grecilor pe care'ĭ învinovăţea de toate relele de carĭ suferea ţara, a scris contra lor numeroase satire în limba elenă.

A publicat: *Cronic al Românilor* (1764-1810). *Tânguirea ţăreĭ Valachieĭ asupra jafuluĭ şi derăpănăreĭ ce'ĭ aŭ făcut străiniĭ tâlhari Greci* (1821), şi alte multe cărţĭ didactice.

Rasti (Mihail). — General de brigadă, născut la 10 Septembrie 1841. Intrat în şcoala militară ca elev la 1857, este înaintat sub-locotenent la 1859 şi ofiţer superior la 1872. Cu acest grad ia parte la rezbelul Independenţeĭ (1878-78) şi conduce recunoaşterea de la Rahova.

Inălţat colonel la 1887, ocupă postul de prefect al poliţieĭ Capitaleĭ în 1891 până la 1894, când e înaintat general de brigadă la 9 Iunie, şi numit inspector general al jandarmerieĭ rurale, la înfiinţarea eĭ.

In această calitate el organizează această instituţiune.

La 1896 este trecut comandant al divizieĭ a 8-a din Botoşanĭ.

Raţ (Ioan). — Jurisconsult, născut la Turda în Transilvania, la 1828. A studiat la Blaj şi a terminat gimnaziul la Cluj. Intră în cariera preoţească şi făcu un an de teologie în seminarul din Pesta. Atuncĭ (1848) izbucni revoluţia maghiară, şi tânărul Raţ intră ca tribun în prefectura luĭ Balint, a oasteĭ luĭ Iancu. După sugrumarea revoluţieĭ, nu maĭ urmă cursul clerical, ci se duse la Viena, unde se înscrise la facultatea de drept, şi terminând'o la 1854, în anul următor s'a dus la Pesta, unde făcu doctoratul în legĭ, îndeplinind în acelaş timp la locotenenţa din Buda şi postul de translator pentru textul român al legilor. La 1860 a fost numit avocat la Alba-Iulia. In 1861 a fost ales vice-prefect în comitatul Turziĭ; nu peste mult însă, renunţă la postul acela. De aci datează activitatea sa politică. In acelaş an a mers de douĕ orĭ la Viena, făcând parte din deputaţiunile Românilor din Transilvania, prezentând Impĕratuluĭ memoriĭ în causa naţională. La 1862 a început a practica maĭ mult timp profesiunea de avocat şi multă vreme a fost aproape singurul avocat român în toată Transilvania, care a susţinut drepturile Românilor în miĭ de procese. La 1863 a luptat ca deputat în dieta de la Sibiŭ, apoĭ la cea din Cluj, unde a susţinut cu multă energie votul minorităţiĭ, care pretindea autonomia Transilvanieĭ.

De aci încolo rolul sĕŭ politic se accentuează în conferinţele naţionale, ţinute de fruntaşiĭ Românilor de peste munţĭ, ocupând în maĭ multe rândurĭ fotoliul de vice-preşedinte şi în urmă acela de preşedinte. Sub preşedinţa luĭ s'a redactat şi s'a dus memorandul la Viena. Pus sub acuzare dimpreună cu intregul comitet, a fost osândit la Cluj la douĭ anĭ de închisoare de Stat, din care a şi făcut un an şi douĕ lunĭ în închisoarea din Seghedin, fiind graţiat dimpreună cu tovarăşiĭ sĕĭ. De atuncĭ trăeşte la Sibiŭ, unde s'a mutat după vandalismul din Turda, şi este şeful partiduluĭ naţional.

Robescu (Constantin. F.)— Profesor, om politic, născut la 1839. A făcut studiile în ţară şi le-a terminat în Paris, de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în ştiinţele naturale.

Intors în ţară, a fost numit la liceul Mateĭ Basarab profesor de ştiinţele naturale şi a ţinut această catedră de la 1866 până la 1896, când a demisionat.

A fost cât-va timp director general al poştelor şi telegrafelor sub guvernul Ioan Brătianu la 1880. La 1895 a fost ales în consiliul comunal al Capitaleĭ şi numit primar al oraşuluĭ.

A făcut parte din Cameră ca deputat sub toate guvernele liberale de la 1875 până în prezent.

Rolla (Constantin).— Membru al Comitetuluĭ central al Unireĭ din Iaşĭ la 1857. In casa sa, s'a hotărît la o întrunire pregătitoare, alegerea luĭ Vodă Cuza de Domn al Moldoveĭ.

Amănunte beografice lipsesc.

Roman (Alexandru).— Născut la 1826 Noembrie, în comuna Rogoz din comitatul Bihoruluĭ, încetat din viaţă la Sebeş (Transilvania) la Septembrie 1897.

Studiile 'şĭ le-a făcut la Blaj şi Beiuş, iar teologia la Viena.

Intrând la 1868 în politică, a fost ales în şeapte rândurĭ deputat al cercului electoral Ceica din Bihor, până la 1888, când şi Românii din Ungaria propriŭ zisă, aŭ încetat de a maĭ lua parte la alegerĭ.

In timpul acesta, Al. Roman s'a distins şi ca publicist, înfiinţând şi redactând la Budapesta ziarul naţional de opoziţie *Federaţiunea*, care a încetat însă pe la anul 1870. Persecutat în urma atitudineĭ sale energice ca deputat şi ziarist, Alexandru Roman a trebuit să sufere o pedeapsă de un an închisoare la Vaţ, pedeapsă la care a fost condamnat de juriul din Pesta în urma ultimuluĭ proces de presă ce i s'a intentat.

După încetarea *Federaţiuneĭ*, Al. Roman a primit postul de profesor de limba şi literatura română la universitatea din Pesta. Fiind ales membru ordinar al Academieĭ române, a desfăşurat şi în calitatea aceasta o vie activitate până la moartea sa.

Inainte cu treĭ lunĭ, conferinţa din Cluj în chestia bisericeĭ române unite, a distins pe Alexandru Roman, alegându-l preşedinte al Adunăreĭ.

Romanescu (Aristitza).—Artistă dramatică; născută în Craiova la 24 Decembrie 1854, fiica artistuluĭ C. Dimitriadi şi a tragedianeĭ Polixenia Stavrescu.

Crescută în familia Teodorini, manifestă din copilărie multă aplecare pentru teatru şi se căsătorĭ încă tânără cu actorul Romanescu al căruĭ nume 'l poartă. La această epocă, începu să joace, şi maĭ ales se cânte pe scenele din grădinele publice, cu deosebire la otelul «*de Pestha*» în Bucurescĭ.

La 1874 debută la teatrul din Craiova, în piesa *Dupĕ şase anĭ*. Apoĭ fu angajată în trupa de sub direcţiunea Millo-Dimitriadi şi jucă în *Lupta pentru credinţă* şi într'o revistă a luĭ P. Grădişteanu: *Cer cuvêntul*.

Talentul D-neĭ Romanescu nu s'a arătat însă în întregimea sa de cât de la 1880 înainte.

Angajată la Teatrul naţional din Bucurescĭ, principalele sale creaţiunĭ aŭ fost: *Vestala* din *Roma învinsă*, *Delfinul* din *Ludovic al VI*, *Albone* din *Nunţile veneţiane*, etc., etc.

Maĭ têrziŭ Ar. Romanescu pleacă la Paris, unde 'şĭ termină studiile sale sub direcţiunea luĭ Delaunay. Reîntoarsă în ţară, reintră la Teatrul naţional şi se distinge creând sute de rolurĭ însemnate. Principalele sale succese aŭ fost în *Scânteea*, *Daniel Rochat*, *Fântâna Blanduzieĭ*, *Ovidiu*, *Onoarea*, *Marion de Lorme*, *Ruy-Blas*, *Bucuria caseĭ*, într'un cuvênt în întregul repertoriu de frunte al sceneĭ noastre naţionale. Toate creaţiunele sale nicĭ că se pot enumera.

D-na Aristiţa Romanescu a fost numită la 1894 profesoară de dicţiune pentru cursul de declamaţiune la Conservatorul din Bucurescĭ.

Romanescu (Ioan).—Profesor, născut în Craiova la 28 Ianuarie 1840. A făcut studiile în ţară şi la 1862 a fost numit pedagog repetitor în internatul Statuluĭ din Craiova. La 1864 fu trecut profesor de limba latină, română, istorie şi geografie la gimnaziul din Ploeştĭ, ocupând acest post până la 1891, când a eşit la pensiune.

La 1866, Romanescu a înfiinţat secţiunea de Prahova a Societăţeĭ pentru învăţătura poporuluĭ român, în fruntea căreia a stat când ca preşedinte, când ca vice-preşedinte.

El a publicat: *Gramatica românească* cu toate părţile eĭ.

Romano (Mihail).—Căpitan, născut la 5 Decembrie 1842, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1861, el capătă gradul de sub-locotenent la 1864 şi acel de căpitan la 1874. La atacul de la Griviţa, la luarea redutei, cade mort pe câmpul de luptă la 30 August 1877.

Romnicianu (Grigore).—Medic, născut în Bucurescĭ la 5 Decembrie 1845. A făcut studiile sale la şcoala de medicină din Bucurescĭ, apoĭ trimis de Stat la Paris, le-a complectat acolo, obţinênd titlul de doctor în medicină.

Fost maĭ întâiŭ medic al şcoaleĭ de oficerĭ, şef de lucrărĭ anatomice la facultatea de medicină din Bucurescĭ, în 1875 a fost numit medic primar la spitalul de copiĭ, post pe care'l ocupă şi în prezent.

In 1890, Dr. Romnicianu a fost numit profesor la facultatea de medicină din Bucurescĭ.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, el a făcut serviciul gratuit de medic la spitalele militare şi trupă.

Membru al societăţeĭ de chirurgie şi de medicină din Paris, membru al societăţeĭ Crucea roşie şi membru corespondent al Academieĭ române, doctorul Romniceanu a publicat: *Cholera epidemică*, *Acţiunea fisiologică şi terapeutică a tutunuluĭ*, *Anatomia descriptivă*, *Grefa dermo-epidermică*, *Lacul Sărat şi indicaţiile luĭ în boalele de copiĭ*, *Patologie chirurgicală* 2 vol., *Corpiĭ streinĭ*, *Dare de seamă asupra spitaluluĭ de copiĭ de la 1874-1878 şi de la 1893-1894*, *Lecţiunĭ de clinică asupra boalelor copiilor* 1 vol., *Tratamentul piciorului strâmb*, *Sifilisul infantil*.

El a colaborat la gazeta medico-chirurgicală *România medicală*.

Roques (Antonin).—Profesor, publicist francez, născut şi mort în Francia.

Venit în ţară pe la 1840, a fost anĭ îndelungaţĭ profesor pentru limba franceză la Sf. Sava şi în diferite alte institute.

A colaborat la maĭ multe ziare franceze de sub direcţiunea luĭ Marsillac şi a publicat unele scrierĭ chiar în limba română prin *Revista contimporană*.

Scrierĭ: *Leçons et modèles de littérature*. *La princesse Ema* dramă în versurĭ, *Un mari s'il vous plait* comedie, *Poésies diverses*, *Legendele şi doinele* poetuluĭ Alecsandri, traduse în limba franceză, *Constantin Brâncoveanu*, dramă, *Elena* dramă, *In braţele luĭ Morfeu* comedie, *Căsătoria luĭ Eduard*, comedie, etc., etc.

Roşca (Juliu).—Poet, publicist, născut la 10 Octombrie 1858 în Bucurescĭ. A colaborat cât-va timp la ziarele *Dorobanţul* şi *Ghimpele*, *Doina* şi altele.

A debutat în literatură prin poema *România liberă* (1877); apoĭ a publicat: *Florĭ de primăvară*, *Zîna florilor*, *Crivăţul* (1879), *Zîmbirĭ şi Lacrime*, *Sacrificiu pentru sacrificiŭ* roman, *Fata de la Cozia* dramă în versurĭ (1882), *Lăpuşneanu* tragedie.

Rosenthal (Emanoil).—Mare întreprinzător de lucrărĭ publice, născut în Austria la 1828, de origină izraelită, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1889.

A fost adus în ţară la vêrsta de 4 anĭ, de un unchiŭ al sĕŭ care ţinea cu arendă proprietăţile Brâncovenilor.

Pe la 1848 a început întreprinderile sale, înfiinţând primele diligenţe între Braşov şi Giurgiu şi Bucurescĭ-Brăila-Galaţĭ, carĭ aŭ circulat de la 1848 până la 1863.

Apoĭ a fost mare întreprinzător de lucrărĭ pentru căile ferate în ţară, şi a construit numeroase cazărmĭ, şcoala militară din Iaşĭ, palatul domnesc din aceiaşĭ localitate.

A fost membru în comisiunea pentru organizarea poştelor române, spre a înlocui pe cele streine (1863) şi în acelaş an a prezentat guvernuluĭ ceĭ d'întâiŭ proiect pentru înfiinţarea monopoluluĭ tutunurilor.

A sĕvêrşit numeroase binefacerĭ, luând în timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ din 1877—78, iniţiativa înfiinţăreĭ uneĭ secţiunĭ a *Cruceĭ Roşie* izraelită.

Rosetti (Constantin. A).—Ziarist, publicist, om de Stat, născut la Bucureşcĭ în anul 1816, mort în Bucurescĭ la 19 Aprilie 1885. A făcut studiile sale în Bucurescĭ la colegiul Sf. Sava, apoĭ intră în oştire la 1833 spre a demisiona peste treĭ anĭ, îmbrăţisând cariera literilor. A debutat prin nişte traducerĭ din Byron, Lamartine, Voltaire şi publică la 1840 un volum de poeziĭ *Ceasurĭ de mulţumire*, din carĭ unele aŭ rĕmas populare.

La 1842, fu numit poliţaĭ în oraşul Piteştĭ, pe urmă procuror al Tribunaluluĭ din Bucurescĭ, demisionând la 1845, spre a se stabili în Paris. Reîntors în ţară la 1846 se căsătoreşte cu Maria Grant şi deschide o librărie în Capitală.

Membru în comitetul revoluţionar de la 1848, este arestat la Iunie şi liberat a doua zĭ de poporul răsculat. El devine atuncĭ prefect de poliţie în Bucurescĭ, apoĭ secretar al guvernuluĭ provizoriu şi director la Ministerul de Interne. In acest an, fundează ziarul «*Pruncul român*.

In luna Septembrie din acelaş an, fiind trimis în lagărul luĭ Fuad Effendi spre a protesta contra restabilireĭ regulamentuluĭ organic, e arestat dimpreună cu ceĭ lalţĭ emisarĭ şi trimis la Orşova. De acolo a reuşit să-l scape soţia sa, îmbrăcându-se în haine de ţărancă.

Scriitorul francez Michelet a istorisit de a lungul această tragică epizodă din viaţa Marieĭ Rosetti.

Stabilit în Paris, C. A. Rosetti fundă în 1850 maĭ multe ziare politice şi literare precum *România viitoare*, *Republica română*. In acelaş an publică *Apelul către toate par-*

tidele, Apologia revoluţiunei române; Catechismul Săteanului, Scrisori către Principele Stirbey; aceste două în 1852.

Reîntors în ţară e ales deputat în divanul ad-hoc, ia o parte însemnată la toate evenimentele carĭ aduc Unirea Principatelor, alegerea luĭ Cuza, şi fundează ziarul *Românul*.

Deputat în maĭ multe legislaţiunĭ, Ministru chiar timp de o lună, după Unire, trece în opoziţie şi începe o campanie crâncenă contra guvernuluĭ luĭ Vodă Cuză, din care cauză este arestat şi dat judecăţeĭ de două orĭ, suspendându-se şi ziarul săŭ *Românul*, pe care'l înlocueşte prin *Libertate* şi *Constiinţa naţională*, carĭ şi acestea sunt suspendate.

C. A. Rosetti e atuncĭ unul din membriĭ principalĭ care organizează detronarea principeluĭ Cuza; în casele sale se face planul mişcăreĭ şi la miezul nopţeĭ spre 11 Februarie 1866, pe când în etajul de jos se tipărea proclamaţia viitoruluĭ guvern provizoriu, în etajul de sus se dansa spre a nu deştepta bănuelile poliţieĭ, deja încunoştiinţate prin denunţărĭ, despre ce are să se întâmple.

In primul guvern al Locotenenţeĭ domneştĭ, C. A. Rosetti ia la 11 Februarie portofoliul Cultelor şi'l păstrează în guvernul de contopire al partidelor, de la 11 Maĭ până la 15 Iulie 1866 sub prezidenţia luĭ Lascar Catargiu.

După căderea guvernuluĭ liberal de la 1868, el trece earăşĭ în opoziţie; după o şedere de câţi-va anĭ la Paris, se întoarce în ţară spre a organiza coaliţia de la Mazar-Paşa care atrage după sine răsturnarea partiduluĭ conservator. Ţara fiind în ajunul rezbeluluĭ de la 1877, C. A. Rosetti se arată cel maĭ inflăcărat partizan al intrăreĭ Românieĭ în acţiune. La 1878, sub prezidenţia luĭ I. C. Brătianu ia portofoliul Ministeruluĭ de Interne de la 26 Martie până la 17 Noembrie 1878, când trece Prezident al Camereĭ.

De la 9 Iunie 1881 până la 25 Ianuarie 1882 este iarăşĭ Ministru de Interne.

Cu ocaziunea revizuirea Constituţieĭ, din cauza unor abuzurĭ comise de uniĭ liberalĭ şi nepedepsite, C. A. Rosetti dete semnalul disidenţeĭ liberale, care trebuea şi aducă maĭ târziu după moartea sa, coaliţia şi opoziţia-unită, apoĭ formarea partiduluĭ liberal-conservator.

C. A. Rosetti a fost toată viaţa sa dimpreună cu I. C. Brătianu, conducătorul partiduluĭ liberal.

Rosetti (Dimitrie).—Publicist, ziarist, născut în Bucurescĭ la 17 Aprilie 1850, fiul luĭ Radu Rosetti. A urmat în Paris cursurile liceuluĭ Louis-le-Grand, fără a le termina, şi apoĭ douĭ anĭ la şcoala «*des sciences politiques et administratives*»

Intors în ţară la 1876 după ce a ocupat cât va timp funcţiunĭ administrative, a intrat la redacţia ziaruluĭ *Românul*. Sub pseudonimul *Max*, a maĭ colaborat la ziarele: *La Boîte aux lettres, l'Independance roumaine, Epoca, Timpul şi Constituţionalul*.

A scris pentru teatru: *Uite popa, nu e popa*, comedie, *Vicleimul, Şahăr-Mahăr, Zeflemelele, Nazat*, reviste umoristice, aceste douĕ din urmă în colaborare cu I. Negruzzi, *Un leŭ şi un zlot*, şi *Moştenire de la răposata*, localizate dupe repertoriul luĭ Labiche, şi toate jucate pe scenele teatrelor din Bucurescĭ.

La 1888 a fost numit membru în comitetul Teatrelor, funcţiune onorifică pe care o ocupă pâne în prezent.

A tipărit un volum la *Cronice* (1886), *Trotoarul Bucureściului* (1897), *Poveţe către Sătenĭ* (1880), *Dicţionarul contimporanilor din România* (1898).

A reprezentat în Camera de la 1888-1890, colegiul al 3-a de Telcorman.

Rosetti (Ioan).—Locotenent, născut la 25 Aprilie 1845. Intrat în armată ca soldat la 1860, se liberează la 1863. apoĭ se reangajează ca sergent în 1865, este înălţat sub-locotenent la 1868. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ (1877-78) fiind locotenent în Bat. 3-a de vânătorĭ, moare pe câmpul de luptă în faţa Rahoveĭ la 12 Octombrie 1877.

Rosetti (Maria. C. A). — Născută în anul 1819 la Guernesey (Englitera), încetată din viaţă în Bucurescĭ la 1893.

La 1847, s'a căsătorit cu marele bărbat de stat C. A. Rosetti pe care l'a urmat în exil la 1848, isbutind să'l scape dimpreună cu ceĭ lalţĭ proscrişĭ din mâinele Turcilor. Pentru isbutirea planuluĭ săŭ, se deghizase în ţărancă română. Reîntoarsă în ţară la 1857, colaboră la diferite ziare, almanacurĭ şi cu deosebire la *Românul*. In 1863-1864 publică *Mama* şi *Copilul*, ziar săptămânal.

Câte-va din scrierile sale aŭ apărut în 1893 într'un volum tipărit prin îngrijirea fiului eĭ Vintilă Rosetti.

Rosetti (Mircea C. A).—Fiul cel maĭ mare al luĭ C. A. Rosetti, născut în Paris la 1850, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1882. In urma unuĭ accident de trăsură întâmplat pe când era copil de patru anĭ, a rămas atins de o gravă boală de pept care l'a impedicat să joace un rol maĭ activ fie în politică, fie în literatură. Inzestrat însă cu un mare talent natural, a publicat numeroase scrierĭ între carĭ unele în limba franceză, altele în româneşte. Vom cita: *Spovedania unei murinde, Anul noŭ, O românca, Bălanul, Prietenul meŭ Ion, Zinca, Prima cioc-nire, 14 Iulie al mameĭ Bernard, Lacrămĭ de mumă, Cărmuiţĭ şi cărmuitorĭ. Ştăpânii noştri* pauflete politice, *Inamovibilitatea magistraturei.*

Democrat înaintat, a luat parte la mişcările sociale ale tinerimeĭ scoalelor din Francia şi Italia.

Rosetti (Radu. D).— Publicist, om politic, născut la Bucurescĭ în 1820, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 13 Martie 1868.

A ocupat maĭ întâiŭ funcţiunea de membru la tribunalul Doljŭ în 1846, apoĭ a trecut prefect al judeţuluĭ Gorjiŭ (1847), director al prefecturei poliţieĭ Bucurescĭuluĭ (1849), prefect la Argeş şi Brăila (1849-50), prefect al poliţieĭ Capitaleĭ (1855), director general al temniţelor (1860-1862), membru la curtea criminală 1863. Apoĭ demisionează.

De la această epocă înainte, începe ca publicist satiric, să colaboreze la un număr însemnat de ziare ostile principeluĭ Cuza.

Sub pseudonimele «*Udar*» şi «*Pauvre Diable*» publică proză şi versurĭ în ziarele *Convenţiunea, Cicala, Nikipercea, Sarsailă, Spiriduşul, Ţînţarul.*

După detronarea principeluĭ Cuza şi suirea pe tron a principeluĭ Carol I, este numit prefect al poliţieĭ Capitaleĭ în primul guvern constituit la 11 Februarie 1866 sub prezidenţia luĭ Ion Ghika, şi păstrează această funcţiune sub toate ministerele carĭ se sucedă, până la moartea sa.

Rosetti (Radu. D). --Poet, născut în Bucurescĭ la 1874 Decembrie în 18, fiul luĭ Dimitrie Rosetti (Max). A întrerupt studiile sale încă din fragèda copilărie, şi a început să publice versurĭ prin diferite ziare.

Maĭ târziu luând bacalaureatul, s'a înscris la facultatea de drept în 1897.

Scrierile sale sunt adunate în volum sub titlul *Venezzia, Epigrame, Din inimă, Sincere, Duioase.*

A maĭ adunat într'un volum principalele scrieri de dragoste ale poeţilor românĭ sub titlul: *Cartea dragosteĭ.*

A tradus în versurĭ pentru teatru *Steaua* de Richepin, care a şi fost jucată pe scena Teatruluĭ naţional din Bucurescĭ.

Rosetti (Scarlat).—Născut în Bucurescĭ la 1802, încetat din viaţă la 1872. A ocupat maĭ multe funcţiunĭ publice, între carĭ acea de primar al Bucurescĭuluĭ în două rênduri, după ce fusese şi judecător pe la 1840.

Amănunte biografice lipsesc.

A făcut multe călătoriĭ în viaţa sa, maĭ ales prin Asia. A lăsat o parte însemnată a avereĭ sale pentru *Ateneul român* din Bucurescĭ, dăruind acesteĭ instituţiunĭ şi o bibliotecă de peste 6000 volume.

Avea titlul de *comite*, care i se conferise de Curtea imperială a Austrieĭ.

Rosetti (Teodor).—Om politic, născut în Iaşĭ la 1834. A făcut studiile sale liceale în ţară şi cele universitare în Paris. După terminarea lor, a intrat în magistratură unde a ocupat funcţiunile cele maĭ înalte până la Curtea de casaţie, unde a ajuns membru. La 7 Ianuarie 1875 a intrat în cabinetul prezidat de L. Catargiu ca Ministru al Lucrărilor publice până la 31 Martie 1876. Reintrat în magistratură, este înaintat prezident al Curţeĭ de casaţie.

Evenimentele din 1888, în urma retragereĭ guvernuluĭ Ion Brătianu, 'l readuc iarăşĭ în viaţa politică şi M. S. Regele 'l încredinţează fomarţiunea guvernuluĭ.

Th. Rosetti prezidează cabinetul de la 23 Martie 1888 până la 29 Martie 1889, apoĭ ia portofoliul justiţieĭ şi face legea inamovibilităţeĭ magistratureĭ; la 1890 demisionează.

La 1891 e numit guvernator al Băncĭ naţionale, funcţiune pe care o părăseşte în 1895 spre a lua direcţiunea Băncĭ agricole.

Th. Rosetti este unul din membriĭ întemeetorĭ aĭ societăţeĭ literare *Junimea* şi aĭ partiduluĭ *Constituţional.*

A colaborat la revista *Convorbiri literare*

unde a publicat în 1874 un interesant studiu *Despre direcţiunea progresului nostru.*

E cumnatul fostului domnitor Alexandru Cuza.

Rosetti (Vintilă C. A). Al doilea fiŭ al luĭ C. A. Rosetti, născut la Domet (Francia) în 1853. A făcut studiĭ de architectură în Paris, apoĭ întors în ţară a luat parte ca soldat voluntar în batalionul de Vânătorĭ la rezbelul din 1877 contra Turcilor, când fu decorat cu *Virtutea militară* la atacul Griviţeĭ, medalie pe care o refuză, considerând'o nepotrivită cu principiile sale democratice.

A luat în 1885 direcţiunea politică şi financiară a ziaruluĭ *Românul* pe care o păstrează până astă-zĭ. Consilier comunal al Capitaleĭ în 1888, apoĭ ajutor de primar, membru al Camereĭ de comerciu şi al Comitetuluĭ teatrelor, Vintilă Rosetti a fost reales consilier comunal în 1895 şi deputat al Capitaleĭ în 1896.

Membru al Ligeĭ culturale, preşedinte al secţiuneĭ Bucurescĭ, el este în politică, naţionalist şi democrat înaintat.

A publicat treĭ volume din scrierile luĭ C. A Rosetti (1885, 1886, 1887) o broşură asupra morţeĭ şi înmormântăreĭ luĭ C. A. Rosetti (1885), două volume din scrierile luĭ Mircea Rosetti (1882) un volum din scrierile Marieĭ Rosetti (1893), *Aminţiri istorice* (1888) şi diverse cronice, nuvele, prin *Românul* sub pseudonimele Rovin, Stan. In 1881 a fost unul din fundatoriĭ revisteĭ socialiste *Dacia viitoare*, care apărea la Paris.

Rosetti-Bălănescu. (Nicolae).— Om politic, născut în Iaşĭ la 1829, încetat din viaţă la Paris în 1884.

A făcut toate studiile în Paris la liceul *Henri IV* şi la facultatea de drept. Intors în ţară, a fost judecător la Suceava până la 1856, apoĭ prefect la Galaţĭ de la 1858 la 1859 când a demisionat.

A fost Ministru de Externe în cabinetele N. Kretzulescu şi M. Kogălniceanu de la 17 August până la 17 Octombrie 1865.

Rosetti-Solescu. (Gheorghe). — Diplomat, născut în Iaşĭ la 30 Noembrie 1852. A făcut studiile juridice în Paris de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în drept. A intrat în diplomaţie la 1880 ca ataşat supranumerar în administraţia centrală a Ministeruluĭ de Externe, după ce fusese supleant, procuror şi judecător de şedinţă la Trib: Iaşĭ de la 1876 până la 1878.

La 17 Maĭ 1880 a fost înaintat secretar de cl. II la legaţiunea noastră din Petersburg; înaintat cl. I-a la 1881 este transferat la Paris, apoĭ Viena, şi la 1885 se reîntoarce la Petersburg, de unde trece la Viena în 1886.

Consilier de legaţie în 1888, e numit Ministru plenipotenţiar la Belgrad în 1889 şi la 1895 este transferat cu acelaş titlu la Petersburg unde se găseşte şi acum.

Rosnovanu (Gheorghe). — Colonel, născut la 1 Martie 1832. A făcut studiile sale în Rusia şi a servit în armata rusă până la 1857 când a fost primit în oştirea română cu gradul de sub-locotenent. La 1858 era maior, la 1859 colonel. Apoĭ de la această epocă până la 1872, colonelul Râsnovanu a fost în diferite rândurĭ în neactivitate până la 1872 când a părăsit oştirea.

Isbucnind rezbelul Indepedenţeĭ (1877-78) este rechemat sub drapel ca şef al cavalerieĭ divizionare, şi se distinge la Nicopole, Opanez şi înaintea Plevneĭ.

Colonelul Răznovanu a reprezentat în mai multe rândurĭ pe alegătoriĭ judeţuluĭ Neamţu în Cameră sub guvernul conservator şi a fost în 1872, prefect în acest judeţ.

Rosnovanu-Roset (Iordache). — Amănunte beografice lipsesc. A fost mare vistier al Moldoveĭ la 1819, consilier de stat rus, prezident al divanuluĭ Moldoveĭ. A încetat din viaţă la 1836.

Roth (Mauriciu).— Medic, de origină izraelită, născut în Bucurescĭ la 1844. A făcut studiile sale liceale în ţară şi apoĭ a plecat la Viena de unde s'a întors la 1870 cu titlul de doctor în medicină. Stabilindu-se în Bucurescĭ a fost medic şef al Spitaluluĭ izraelit până la 1879, medic diriginte al Caseĭ de sănătate din strada Teilor până la 1886, medic al societăţeĭ de asigurare *Dacia.*

Naturalizat la 1879, D-rul Roth a fost numit la 1882, medic comunal al oraşuluĭ Bucurescĭ, post pe care'l ocupă şi astă-zĭ.

Scrierile sale sunt: *Causele mortalităţeĭ populaţiuneĭ române* (1880). *Verificările de de-*

cese (1889). *Câte-va experinţe cu Amylnitrit*, etc, etc.

Rukman (baron, **de**).—Diplomat rus, de origină germană, venit în Bucurescĭ la 1834 în calitate de consul al imperiului rusesc.

Om cu mare trecere pe lângă Vodă A. Ghika, cu mare înrîuirire asupra afacerilor publice, şi adesea adevĕratul arbitru al situaţiunei.

Opoziţia din Adunare criticând la 1837 unele acte ale ocârmuirei şi amestecul consulului rusesc în afacerile Statului, baronul Rukman impuse Domnitorului să trimită Adunărei o mustrare.

Apoĭ mai ceru să se introducă în regulament un articol adiţional care dispunea ca pe viitor orĭ-ce modificare ar voi Adunarea să introducă în *Regulamentul organic*, să nu se poată face de cât cu autorizarea specială a sublimei Porţĭ şi consimţimîntul Rusieĭ.

La aceasta se împotrivi I. Câmpineanu, dimpreună cu opoziţia. Rukman aflând refuzul Adunăreĭ, trimise Domnuluĭ o adresă în regulă de protestare, dar nereuşind, plecă la Constantinopole şi smulse de la Sultan un firman, impunând Adunăreĭ articolul adiţional.

Apoĭ Rukman ameninţă în scris cu o pedeapsă disciplinară pe deputaţiĭ din opoziţie. Ameninţările se traduseră în fapt prin ecsilarea luĭ I. Câmpineanu, destituirea prefectuluĭ poliţieĭ I. Filipescu şi alte persecuţiunĭ, între carĭ destituirea profesoruluĭ de limba franceză de la Sfântu Sava, Vaillant, sub acuzare că dă tinerimeĭ o cultură franceză, împotriva intereselor Rusieĭ.

La 1839, în urma unuĭ scandal de familie şi căsătorieĭ sale cu o româncă — soţia luĭ Glogoveanu,—Rukman fu rechemat în Rusia, de unde nu s'a maĭ întors în ţară şi unde a murit.

Ruset (Iancu). — Amănunte biografice lipsesc.

Se ştie însă că a făcut studiile în Lipsca la 1827. Intors în ţară, a fost ales în Adunare, unde dimpreună cu I. Câmpineanu, Em. Baleanu şi Gr. Cantacuzino, aŭ format eĭ patru, la 1834, primul grup liberal-naţional, avênd drept ţintă, reforma regulamentuluĭ organic.

Ruso (Alexandru). — Poet, născut în Moldova, încetat din viaţă la 1859. A făcut studiile în Elveţia, unde începu să producă câte-va poesiĭ.

Reîntors în ţară la 1840, a fost numit judecător la Tribunalul Piatra. Atuncĭ publică maĭ multe poesiĭ în limba franceză.

Amestecat în mişcarea revoluţionară de la 1848, pleacă în Transilvania, unde este închis. Pus în libertate se întoarce în ţară şi îmbrăţişează cariera de avocat.

A publicat în *România literară* (1855): *Criticĭ asupra limbeĭ române*.

Rusu (Ioan Şirianul).—Publicist, născut în Şiria (Ungaria) la 1864. A făcut studiile la Arad. Apoĭ a venit în Bucurescĭ şi a fost profesor şi redactor la *Românul* până la 1891. Dupĕ acea, reîntors în Sibiŭ, a înfiinţat acolo *Foaia Poporuluĭ*.

Osândit de treĭ orĭ pentru delicte de presă, a stat în temniţele de la Sibiu, Cluj, Segedin, de la 1893 până la 1894.

Scrierĭ: *Moara din vale*.

S

Şaabner-Tuduri (Alexandru).— Doctor în medicină, profesor, născut în Bêrlad la 1859.

A făcut studiile sale primare în Bêrlad, cele secundare în Institutul academic din Iaşĭ, ear cele universitare la facultatea din Bucurescĭ, obţinênd titlul de doctor în medicină şi chirurgie.

A fost profesor de stiinţele naturale la şcoala comercială din Capitală precum şi la diferite institute particulare.

A fost medic secundar al spitalelor Eforieĭ şi medicul consultaţiunilor gratuite a dispensaruluĭ pendinte de Eforia spitalelor precum şi medicul direcţiuneĭ generale a

Poştelor şi Telegrafului. Este directorul caseĭ de sănătate din Capitală.

A colaborat la confecţionarea hărţeĭ geologice a Românieĭ, făcând parte 7 anĭ din biuroul geologic.

A scris: *Apele minerale din districtul Dâmboviţa* (1885), *Atlas Zoologic*, coprinzênd 263 figurĭ colorate cu text explicativ (1889), *Studiu asupra apelor minerale din districtul Neamţu* (1890), *Isvorul cu apă alcalină thermală de la Siriu* (judeţul Buzău) (1890).

Safir. — Pseudonim literar al poetuluĭ *Nicolae Demetrescu*, născut în Craiova la 1847, încetat din viaţă la 1883, Septembrie.

A colaborat la revista *Oltul* (1873-1875) şi la *Revista literară*.

A publicat *Cavalul*, poezii.

Şaguna (Andreĭ). — Mitropolit din Transilvania şi Ungaria, născut la 1 Ianuarie 1809 la Miscolţ (Ungaria), încetat din viaţă la 16 Iunie 1873. A făcut studiile sale juridice în Pesta şi apoĭ a studiat teologia la Verşeţ.

La 1848 el este confirmat episcop al eparhieĭ bisericeĭ ortodoxe din Ardeal şi începe a lucra pentru a pregăti terenul de luptă spre a putea proclama despărţirea bisericeĭ Române de Sêrbĭ. Pentru acest sfârşit întemează şcolĭ, seminariu, înfiinţează o tipografie, fundează la 1853 în Sibiŭ «*Telegraful român*» şi isbuteşte la 24 Decembrie 1864 să se restabilească vechea mitropolie a Ardealuluĭ în capul căreia este pus.

Mitropolitul Şaguna a apărat adesea în dieta Ungarieĭ la 1867, legalitatea Mitropolieĭ române ortodoxe, iar în 1868 făcu să se voteze de congresul bisericesc naţional, *statutul organic* al bisericeĭ româneştĭ.

El a publicat: *Elementele dreptuluĭ canonic* (1854), *Istoria bisericească* 2. v. (1860), *Compendiu de drept canonic* (1868), *Enhiridion* (1871), *Manual de studiu pastoral* (1872), etc, etc.

Şăineanu (Lazăr). — Profesor, de origină izraelită, născut în Ploeştĭ la 23 Aprilie 1859. Frequentă maĭ întâiŭ gimnaziul local Sf. Apostolĭ Petru şi Pavel, apoĭ continuă cursurile liceuluĭ Mateĭ Basarab din Bucurescĭ. După absolvirea claselor liceale, se înscrise la facultatea noastră de litere, unde timp de 5 anĭ (1881—1886), se consacră studiilor înalte. Incă pe băncile universitare Şăineanu se făcu cunoscut prin două lucrărĭ remarcabile: *Elemente turcescĭ în limba română* şi *Ielele*, una consacrată limbeĭ române şi cea-l-altă credinţelor poporuluĭ român, lucrărĭ carĭ atraseră asupra-ĭ atenţiunea oamenilor specialĭ. Aceste studiĭ pe terenul filologieĭ române, fură încoronate prin opera *Semasiologia limbeĭ române*, care, presentată în Martie 1887 ca teză de licenţă în litere, fu onorată de Universitatea noastră cu un premiŭ de 5000 leĭ. In anĭ 1887 şi 1888 L. Şăineanu merse în Francia şi Germania, unde obţinu doctoratul. Intors în ţară, d-sa fu însărcinat a suplini pe d. Hasdeŭ, maestrul juneluĭ filolog, în catedra-ĭ de la facultatea de litere, unde profesă douĭ anĭ de zile şi publică un volum de prelegerĭ ţinute la Universitate. In 1893—94 d-sa fu din noŭ însărcinat a suplini pe d. Hasdeŭ la aceiaşĭ facultate.

L. Şăineanu a scris şi publicat până astă-zĭ: *Elemente turcescĭ în limba română* (1885). *Ielele*, studiŭ de mitologie comparativă (1886), *Glosar* de cuvintele vechĭ şi streine din operele luĭ Miron Costin (1887), *Incarcare asupra Semasiologieĭ limbeĭ române*, (1887), *Les Jours d'emprunt ou les Jours de la Vieille* (Zilele Babeĭ), teză de doctorat în litere (1889), *Linguistica contimporană saŭ şcoala neo-gramaticală* (1889), *Autoritĭ românĭ moderne* (1891); ed. II, (1892), *Raporturile între gramatica şi logica* c'o privire sintetică asupra părţilor cuvîntuluĭ (1891), *Ioan Eliad Rădulescu ca gramatic şi filolog*, (1892), *Istoria filologieĭ române*, (1895), *Studiĭ folklorice* (1896), *Dicţionar universal al limbeĭ române*, (1896).

Saligny (Anghel).—Inginer, născut în Focşanĭ la 1854. A terminat acolo liceul şi apoĭ a plecat în Germania, unde a făcut studiĭ speciale de inginerie.

Intors în ţară, guvernul 'l trimite maĭ întâiŭ la Praga spre a supraveghea construirea maşinelor şi vagoanelor comandate acolo. Apoĭ la 1876 este numit inginer de control la construirea linieĭ ferate Predeal-Ploeştĭ.

La 1881 este sub-director al linieĭ Adjud-Têrgul-Ocna, apoĭ director al linieĭ Bêrlad-Vasluĭ.

După terminarea acestor lucrărĭ, este numit în 1883 şef al serviciuluĭ construi-

rei docurilor Galaţi-Brăila, pentru linia ferată Feteşti-Cernavodă şi podul peste Dunăre, care s'a terminat în 1895.

La această epocă a fost numit director general al căilor ferate.

A publicat: *Memoriu asupra proectului podului peste Dunăre* (1888), *Cercetări asupra păcurilor din România.*

Samurcaş (Constantin). — Fost caimacam al Olteniei de la 1821 la 1822 când a demisionat. Incetat din viaţă în Craiova la 1822. Amănunte biografice lipsesc.

Sarandi (Frosa). — Artistă dramatică, născut în Bucureşci la 1840. A debutat încă de tênăra pe scena teatrului din Bucureşci şi a jucat cu un succes strălucit toate rolurile femeeşti comice. Angajată mai întâiŭ ca subretă, a făcut parte dintre societarele Teatrului naţional de la 1877 şi până la 1897. S'a distins cu deosebire în cele *Doue orfeline,* rolul bătrânei Frochard; apoi nu e comedie din reportoriul lui Alecsandri precum şi din toate cele-l-alte comedii mai cu vază în care Frosa Sarandi să nu fi strălucit în roluri prin verva şi talentul admirabil ce a desfăşurat.

In *Cocoana Chiriţă, Lipitorile satelor, Manevrele de Toamnă, Moştenire de la răposata, Un leŭ şi un zlot, Femeele noastre,* etc, această artistă înveselea publicul prin talentul ei fără seamăn. La 1897, în urma boalei de care suferea de cât-va timp, Frosa Sarandi a fost trecută între pensionarele societăţei dramatice.

Sbiera (Ioan. G.)—Profesor, născut la 1836 în satul Horodnicul de jos (Bucovina).

A făcut studiile în Rădăuţi, Cernăuţi şi Viena. La 1862 a fost numit profesor de limba română la liceul din Cernăuţi şi a funcţionat în această calitate până la 1870.

Membru al Academiei române (1867), profesor de limba şi literatura română la Universitatea din Cernăuţi (1875), Ioan Sbiera a publicat: *Conceptul naţiunei şi însemnătatea graiului naţional* (1880), *Puterea graiului naţional* (1884), *Grigore Urechie* (1884), *Poveşti poporale româneşti* (1888), *Colinde, Cântece de stea, Urări de nunţi* (1888), etc, etc.

Schachmann (Max).—Doctor în medicină, născut în Bucureşci la 1 Ianuarie 1859. A urmat cursurile gimnasiului Lazăr, liceului Sf. Sava şi apoi a făcut studiile sale medicale la Paris. Primit intern al spitalelor civile din Paris la 1883, s'a întors în ţară la 1887 şi a fost numit medic primar al spitalului Caritas în 1891.

A publicat următoarele lucrări: *Epidémie du muguet bénin chez le vieillard* (1881), *Portes d'entrée et voies de propagation des bacciles de la tuberculose* (1885), *Sur la cirrhose pigmentaire daus le diabète sucré* (1886), *Intoxications par l'oxyde de carbone* (1886), *Contribution au traitement de la pelade* (1887), *Sur un cas d'epistaxis incoercible,* (1888), lucrări apărute în diferite reviste medicale franceze.

Scheleti (Gheorghe). — Compozitor muzical, născut în Iaşi la 1837, încetat din viaţă în Bucureşci la 1887. A început prin a intra la 1885 în şcoala de cadeţi de unde eşi cu gradul de sub-locotenent peste puţin timp şi înaintă până la gradul de maior, când demisionă din oştire.

Avea încă de mic copil o mare aplecare pentru muzică şi era la vêrsta de 14 ani, unul din cei mai buni pianişti din Iaşi; de acea, o dată eşit din armată, 'şi sacrifică tot timpul şi activitatea pentru muzică.

Profesor de piano la Conservatorul din Iaşi, compozitor de mare talent, G. Scheleti a lăsat un numĕr însemnat de producţiuni muzicale, dintre cari vom cita: *Aurora Boreală, Gangurul, Suspinul Carpaţilor, Valurile, Iluziuni perdute, Ingerul păzitor, Un cântec drag, Dorul, Ce te legeni codrule?*

Scheleti (Nicolae).—Colonel, publicist, născut la 1836, încetat din viaţă la 20 Iunie 1872. Dupĕ ce a făcut studiile la şcoala militară din Potsdam (Germania), s'a angajat în oştire ca soldat şi a înaintat până la gradul de colonel în 1869.

Pe terenul literar, a colaborat mult timp la revista *Convorbiri literare,* şi a publicat: Partea 1-a din opera lui Goethe: *Faust,* în colaborare cu V. Pogor, apoi *Suferinţele lui Werther* şi traduceri însemnate din poesiile lui Heine, Schiller, Goethe.

Schneider (Charles).—Născut la 1826 la Saint Gall (Elveţia), încetat din viaţă în aceeaşi localitate la 1897.

Controlor poştal în Elveţia, a venit în Bucureşci la 1869, făcĕnd parte din misiu-

nea elveţiană trimisă aci după cererea guvernului român, spre a organiza serviciul poştal, luat din mâinele administraţiunei streine.

A rămas în Bucuresci doui ani, desfăşurând o mare activitate în îndeplinirea misiunei sale.

Reîntors în ţara sa la 1871, direcţiunea poştelor din România, ca semn de gratitudine, i'a ecsprimat acolo felicitările sale, când a împlinit 50 *de ani* de serviciu.

Un fiu al său, Jules Schneider, s'a mutat în Bucuresci la 1880 şi a stabilit aci una din cele mai importante case comerciale pe strada Sf. Vinere No. 12, pentru lucrări technice, instalări de electricitate, apă, etc. El s'a căsătorit chiar în ţară.

Scriban (Neofit).—Arhereu, născut la Burdujeni (Botoşani) la 1808) încetat din viaţă la 1885.

Prima învăţătură a luat'o în şcoala de la Burdujeni, apoi la vârsta de 19 ani a intrat în mănăstirea Govora ca frate. In 1833 merge la Iaşi şi intră la biserica Trei Erarhi ca preot servitor, urmând în acelaş timp cursurile Academiei Mihăileană. La 1830 este numit predicator al Mitropoliei.

Apoi vine în Bucuresci şi urmează cursurile de la Sf. Sava până în 1839. La 1840 este închis la mănăstirea Neamţului de către mitropolitul Veniamin, pentru că s'a găsit la dânsul operile lui Voltaire. Ridicându-i-se pedeapsa la 1842, el fondează şcoala naţională din Fălticeni şi la 1843 deschide o şcoală în mănăstirea Neamţului pentru călugării tineri.

La 1846 fiind arhimandrit, este chemat la Iaşi şi numit director al şcoalei Trei Erarchi şi superior al bisericei Sf. Vasile, unde profesează până la 1862. In acelaş timp este profesor şi la seminarul Veniamin.

La 1861 se pune în capul a 40,000 locuitori şi reclamă împroprietărirea sătenilor.

In aceşti ani el lucrează cu ceі mai de frunte bărbaţi ai Moldovei pentru unirea Principatelor.

El este reprezentantul direct al clerului în Divanul ad-hoc şi lucrează pentru constituirea unirei Principatelor.

La 1862 este locoţiitor de episcop al Argeşului. De la 1872 până la 1885 a trăit retras.

Scrieri: *Catechism saŭ învăţătură de căpetenie ale bisericei răsăritene* (1838), *Urziri istorice* (1851), *Duplul paralel* (1851), *Unirea şi neunirea Principatelor* (1856), *Scurtă istorisire despre mitropolia Moldovei* (1857), *Necesitatea clerului în societate* (1859), *Clerul român în faţa articolului 46 din Constituţiune* (1860), *Răspuns guvernului şi sinodului românesc din 1865*, *Apologia faţă cu clevetitorii săi din Iaşi* (1867), *Cuvintele bisericeşti* (1867), *Incercări poetice, discursuri politice* (1870), *Călătoria mea la Ierusalim* (1875), *Testamentul vechiŭ* (1876).

Scrob (Carol).—Căpitan de infanterie, poet, născut la 21 Iulie 1856. Intrat în şcoala militară ca elev, a dobândit la 1877 gradul de sub-locotenent. Reputaţiunea sa şi-a făcut'o ca poet prin numeroase poesii şi romanţe devenite populare, între cari vom cita: *Valurile Dunărei, Dor de răsbunare, Ştii tu*, etc, mai toate puse în muzică. Poesiile sale aŭ apărut într'un volum.

Scurtescu (V. Nicolae). — Publicist, fiŭ de ţăran, născut la 1844 în satul Valea Lungă (Dâmboviţa), încetat din viaţă la 31 Martie 1879 în spitalul Colentina.

După ce termină studiile sale în Bucuresci, fu numit profesor la o şcoală primară şi începu să colaboreze la mai multe ziare sub pseudonimul *Vintilă Stroie*, publicând poesii populare şi articole despre teatru şi literatura dramatică în *Columna lui Traian* (1872—73) şi în *Viitorul* (1873). El a mai colaborat la ziarele: *Ghimpele, Telegraful, România liberă*.

Scrierile sale sunt: *Manual de Istoria Românilor, Catechismul român şi creştin, Rhea Silvia* şi *Despot-Vodă* teatru, (1873-75), *Ştefan Rareş* dramă publicată la 1883, *Poesii şi teatru* 2 vol. (1877).

Şendrea (Ştefan. C.) Om politic, profesor, născut în Iaşi la 1842. Profesor de drept civil la facultatea de drept din Iaşi, de la Octombrie 1867 până în prezent, a fost agent diplomatic al ţărei la Paris in 1876.

La 1896 a intrat ca Ministru al Justiţie în cabinetul de sub preşidenţia lui P. Aurelian de la 21 Noembrie până la 31 Martie 1897.

Serbănescu (Dimitrie).—Locotenent, născut la 20 Iulie 1849, mort la 12 Ia-

nuarie 1878. Intrat în armată ca soldat la 1866, se liberează în 1872, apoi se reangajează ca sergent şi e înălţat sub-locotenent la 1874. În timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, el face parte din Reg. 8 de linie, e rănit de moarte în ziua de 12 Ianuarie 1878 la atacul asupra podurilor de pe digul şoseleĭ Novoselo, şi moare în timpul nopţeĭ.

Serrurie (Grigore).— Om politic, încetat din viaţă în Bucurescĭ la Ianuarie 1892.

A fost unul din membriĭ ceĭ maĭ devotaţĭ aĭ partiduluĭ liberal şi a fost amestecat în toate mişcările revoluţionare de la 1848, 1866, 1871.

A făcut parte ca deputat din toate Camerile liberale până la 1888, şi a fost adesea membru în consiliul comunal al Bucuresciuluĭ.

A publicat: *Colecţiunĭ de poesiĭ scrise în exil* (1858), *România şi Mihaĭ Viteazul* (1875).

Sĕulescu (Gheorghe).—Profesor, născut în Iaşĭ la 1799; data încetăreĭ din viaţă necunoscută.

A făcut studiile sale în seminarul de la Socola în Iaşĭ de la 1812 până la 1819. Apoĭ a fost în şcoala de la Chio şi în Universitatea din Viena.

Intors în ţară, a fost numit la 1830 profesor de filosofie şi limbele moderne la şcoala Treĭ Erarchĭ din Iaşĭ, iar la 1837 inspector al şcoalelor din Moldova. La 1852 a demisionat din profesorat.

G. Sĕulescu a publicat: *Intâiele cunoştinţe şi ideĭ pentru tinerimea şcoalelor începătoare* (1833), *Geografia, gramatica, aritmetica, Fabule în versurĭ* (1835), *Despre Tamblach, note originale* (1845). El a colaborat la *Foaia pentru minte* (1839) şi *Alăuta românească* (1837).

Severeanu (Constantin. D.)—Doctor în medicină de la facultatea din Paris, profesor la facultatea de medicină, medic primar al Eforieĭ spitalelor civile din Bucurescĭ, medic de corp de armată (colonel) în rezervă, s'a născut la Turnu-Severin (Mehedinţĭ) în 1845. Elev al şcoalelor din această localitate, a intrat la 1856 în şcoala secundară de medicină, înfiinţată de generalul Davila şi a urmat cursurile până în 1862, când în urma unuĭ concurs, a fost trimis de guvern la facultatea de medicină din Paris, unde a urmat cu deosebire cursurile chirurgilor Velpeau, Nelaton, Maisonneuve, Malgaigne, etc.

Reîntors în ţară la 1864, el este numit în 1869, medic primar al spitaluluĭ Colţea, apoĭ în 1879 profesor de anatomie topografică şi medicină operatoare la facultatea de medicină din Bucurescĭ, şi în 1886 e trecut profesor de clinică chirurgicală la aceaşĭ facultate.

Ales deputat în 1888, a făcut parte în acelaş an din consiliul comunal al Capitaleĭ, şi a fost delegat la congresele medicale din Berlin (1886), Paris (1887), Viena şi Roma.

El a scris un tratat de *Medicină populară* şi a colaborat la maĭ multe reviste medicale, conducênd gazeta medico-chirurgicală, în timp de zece anĭ.

Sevescu (Panait). — Născut în Bucurescĭ la 1832. La 1 Aprilie 1851 a început cariera sa la Ministerul de Finance, unde a fost copist, şef de biuroŭ, şef de secsie aproape 9 anĭ.

La 25 Februarie 1860, a fost numit prefect în judeţul Teleorman şi de aci a trecut director general al poştelor, când poştele unindu-se cu telegraful, el fu numit în 1864 revizor general al Ministeruluĭ de Interne. De aci el a fost numit supleant şi în urmă membru la Curtea civilă. La 1865 a trecut secretar general la Consiliul de Stat.

Desfiinţându-se Consiliul de Stat, P. Sevescu a fost numit prefect al districtuluĭ Argeş şi la 1868 a trecut şef de divizie la Ministerul de Interne.

La 1870 a fost numit procuror la Curtea de compturĭ până la 1891, când ceru regularea sa la pensie.

Astă-zĭ se găseşte la administraţia Regieĭ Monop. Statuluĭ, ocupând postul onorific de preşedinte al consiliuluĭ de administraţie.

Sihleanu (Alexandru)—Poet, născut în Bucurescĭ la 1834, încetat din viaţă la 14 Martie 1857. A făcut studiile sale în ţară şi la Paris, dar a murit foarte tênăr fără să ne poată da toată măsura adevăratuluĭ sĕŭ talent.

A publicat: *Armoniĭ intime* (1857). La

1871 s'a tipărit a doua ediţie, prin îngrijirea familiei sale.

Sihleanu (Ştefan).— Profesor, născut în Bucureşcĭ la 1 Februarie 1857, doctor în drept şi stiinţele naturale de la Universitatea din Neapoli (Italia) la 1876.

A ţinut cursurĭ libere de zoologie la Universitatea din Bucureşcĭ şi la 1888 a obţinut prin concurs catedra de zoologie medicală la aceaşĭ Universitate, facultatea de stiinţe.

Fost director la Ministerul de Finance de la 1881 până la 1888, e numit la 1895 secretar general al Ministeruluĭ Cultelor şi Instrucţiuneĭ publice, post pe care'l ocupă până în prezent.

A publicat: *Curs de zoologie generală* (1881-1888), *Studiu asupra pescilor electricĭ*, în limba italiană (1876), *18 anĭ de istorie financiară de la 1870 la 1887* (1889).

Şincaĭ (de **Sinca, Gheorghe**).— Născut în Siamoiudu (Transilvania) la 28 Februarie 1754, încetat din viaţă la 2 Noembrie 1816. La 1766 învaţă primele elemente ale limbeĭ latine, la 1768 trece la Cluj unde învaţă gramatica şi poetica. Terminând retorica, e primit la 1773 în mânăstirea de la Blaj şi e însărcinat cu predarea retoriceĭ şi poeticeĭ în şcoalele române de acolo.

La 1774, merge la Roma, unde stă cincĭ anĭ studiând filosofia, teologia, şi la 1779 capătă titlul de doctor. Atuncĭ intră un an în seminarul *S-ta Barbara* şi publică: *Elementa linguæ Daco-Romanæ.*

Se întoarce la Blaj prin 1782. Douĭ-sprezece anĭ este director al şcoalelor naţionale din Ardeal şi el înfinţează aproape 300 de scolĭ.

La 1794 este arestat sub inculparea că ar rĕsvrăti pacea publică. Pus în libertate şi văzându-se părăsit de toţĭ, se aşează la o moşie a comiteluĭ Vass din Ardeal, şi stă acolo şease anĭ, dând crescere copiilor acestuĭ nobil proprietar.

La 1806 se întoarce în Oradea Mare şi apoĭ se ocupă cu cercetărĭ istorice în Pesta şi Viena. La 1809 se retrage în Siunea, sat din Ungaria.

La 1812 vine în Alba Julia spre a supune censureĭ opera sa *Cronica Românilor*, rezultatul uneĭ muncĭ de 30 anĭ, dar censura o respinge sub cuvânt că opera e bună de foc, şi autorul eĭ demn de furcĭ.

De aci înainte, nu se maĭ ştie nimic despre urma luĭ Şincaĭ. Tocmaĭ la 1866, se descoperă că el a murit în 1816 la fostii sĕĭ elevĭ, fiĭ comiteluĭ Vass.

Sion (Gheorghe).—Poet, născut la 1821 în Hărşova (Moldova), încetat din viaţă în Bucureşcĭ la Octombrie 1892. A făcut studiile sale în ţară şi la vêrsta de 18 anĭ intră ca scriitor la cancelariile judecătoreştĭ. Dar peste puţin timp fu depărtat din slujbă pentru o scriere politică; se ocupă atuncĭ cu exploatarea moşieĭ sale părinteştĭ şi luă parte în 1848 la mişcarea revoluţionară din Moldova.

Arestat, el fu ecsilat şi nu se întoarse în ţară de cât la suirea pe tron a principeluĭ Grigore Ghika. Peste puţin timp trecu în Muntenia unde publică: *Revista Carpaţilor.*

Scrierile sale sunt: *Ceasurile de mulţumire*, poezii (1843), *Moartea luĭ Socrat*, după Lamartine, în versurĭ (1848), *Misantropul*, după Moliere, în vers. (1854), *Zaira*, după Voltaire, în vers. (1854), *Istoria şi întâmplările baronuluĭ de Münhausen* (1855), *Din poeziile mele* (1857), *Suvenire de călătorie în Basarabia* (1857), *Safir, peatră preţioasă* (1857), *Ziua*, jurnalul (1859), *Revista Carpaţilor* (1859—1862), *Istoria generală a Daciei*, 3 vol. (1860), *Istoria ţĕreĭ romănescĭ*, trad. după fraţiĭ Tunusli (1863), 191 *Fabule*, în versurĭ (1869), *Influenţa morală*, comed. 1 act. (1869), *Fedra*, dramă tradusă în versurĭ, *Candidat şi deputat* comedie, *La Plevna*, dramă, *Femea luĭ Socrate*, comedie în versuri, etc.

G. Sion era membru al Academieĭ române.

Slăniceanu (Gheorghe). — General, născut la 23 Aprilie 1835, mort la 12 Ianuarie 1885 la San-Remo. A intrat ca elev în şcoala militară la 1854 şi a fost înălţat sub-locotenent la 1856, maior la 1864, colonel la 1870, general la 1880.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ (1877-78) fiind şef de stat-major, e numit comandant al Corpuluĭ de observaţiune pe Isker. Insărcinat cu atacul Rahoveĭ, trupele de sub comanda sa se disting cu deosebire la 7 Noembrie 1877.

Fiind colonel, Slăniceanu a fost Ministru

de rezbel de la 26 Aprilie 1876 până la 2 Aprilie 1877, apoĭ de la 20 Aprilie 1880 până la 9 Iunie 1881.

Slavicĭ (Ioan). — Publicist, născut la Şiria (Ardeal) în Ianuarie 1848. A făcut primele sale studiĭ în Şiria apoĭ în Minoriţiĭ şi Temişoara. La 1868 a urmat cursurile facultăţilor juridice din Pesta şi Viena. Colaborator al revisteĭ *Convorbirĭ literale*, a fost însărcinat la 1874 cu supravegherea publicaţiuneĭ documentelor istorice rămase de la Eudoxie Hurmuzachi, lucrare pe care o urmează şi astă-zĭ.

Profesor de istorie, filosofie, geografie şi limba română la *Mateĭ Basarab*, la *Şcoala normală pentru învĕţătura poporuluĭ român*, la *Azilul Elena Doamna*, el pleacă la 1884 în Sibiŭ unde ia conducerea ziaruluĭ *Tribuna* şi e condamnat la un an închisoare pentru articolele sale în contra Ungurilor. Întors în ţară la 1890 a avut câte-va lunĭ sarcina de director de studiĭ la Azilul Elena Doamna.

Slavicĭ a publicat: *Novele, comediĭ, drame, Manual de istorie* 2. vol. *Românii din Austro-Ungaria*, în limba germană.

Smara.— Publicistă. (Smaranda Gheorghiu), cunoscută sub pseudominul Smara, născută în Tîrgovişte la 5 Septembrie 1857. A făcut studiile sale la şcoala centrală pedagogică şi este institutoare în Bucurescĭ.

Scrierĭ: *Un abecedar ilustrat, Din pana suferinţeĭ*, un vol. versurĭ; *Nuvele, Poezii*. A maĭ scris câte-va istorioare pentru copiĭ, *Schiţe cu creionul*, versurĭ, *Descrierĭ din Roma, Florenţa, etc.*

Socolescu (Ioan. N.)—Inginer-arhitect, născut în Ploeştĭ la 17 Ianuarie 1857. A făcut studiile liceale în ţară şi la 1878 absolvind şcoala de podurĭ şi şosele din Bucurescĭ, a plecat la Paris, unde a urmat cursurile şcoaleĭ de bele-arte.

Reîntors în ţară la 1883, a executat diferite lucrărĭ între carĭ: *Palatele comunale din Piteştĭ, Călăraşĭ, Constanţa, spitalele judeţene de la Tîrgovişte, Călăraşĭ, Constanţa, catedrala din Alexandria, biserica şi presbiterul de la Buştenĭ*, etc.

La 1885 a fondat revista *Analele arhitecturei*, iar la 1887 *Monitorul licitaţiunilor* care apare şi astă-zĭ.

Sofronie (vezĭ **Miclescu**).

Solomon (Alexandru).— General de brigadă, născut în Craiova la 1832, încetat din viaţă în Bucurescĭ la Ianuarie 1875. A intrat în armată că iuncăr şi apoĭ după o călătorie prin Viena, Londra, Paris, însoţit de un institutor, a fost înaintat sub-locotenent în Regimentul al 3-a de linie.

Gradele sale le a dobândit foarte repede şi la 1860 era înaintat colonel. La 30 Maĭ 1866, colonelul Solomon este Ministru de rezbel în cabinetul N. Kretzulescu care ţine până la 11 Februarie, ziua detronăreĭ principeluĭ Cuza.

La 1872, Al. Solomon a fost înaintat la gradul de general.

In afară de cariera sa militară, el a maĭ fost sub domnia Principeluĭ Ghika, prefect de judeţ la Slatina şi Piteştĭ.

Solomon (Ioan).— Colonel, născut la 1793 Octombrie, în satul Pleşoiul (Doljiŭ), încetat din viaţă la Craiova în 1892.

La 1806 a intrat maĭ întâiŭ într'o lipscănie ca ucenic, dar intrând Ruşiĭ în ţară s'a înrolat la 1809 într'o ceată de panduri şi a dus în această calitate numeroase lupte contra Turcilor la 1809, 1810, 1821.

La 1812 a fost numit comandant de poteraşĭ şi trimis în prinderea haiducilor; ear la 1821 el şi cu panduriĭ sĕĭ s'aŭ unit cu Tudor Vladimirescu, în contra căruia fusese trimişĭ de stăpânire. După prinderea luĭ Tudor, Solomon a fugit în Austria unde a stat până la 1826, când reîntors in ţară a fost din noŭ numit căpitan de poteraşĭ.

La 1828 intră în armata rusească şi ia iarăşĭ parte în luptele contra Turcilor. Pentru purtarea sa vitejească în lupta de la Băileştĭ (14 Septembrie 1828), Impĕratul Rusieĭ îĭ dăruеşte o sabie de onoare cu inscripţia de vitejie.

La 1830 a intrat în armată regulată românească cu gradul de colonel. La 1853 a fost adjutant al Principeluĭ Stirbey.

Şonţu (Alexandru).— Născut la 1862 Aprilie 23, în oraşul Focşanĭ. In 1881 a terminat liceul Mateĭ Basarab din Bucurescĭ, la 12 Ianuarie 1882 a obţinut diploma de bacalaureat în litere şi ştiinţe, şi la 1889 diploma de licenţiat în drept de la facultatea din Bucurescĭ.

La 1881, în baza unuĭ concurs, a fost

numit institutor la una din şcoalele publice din Bucurescĭ, de la care catedră s'a retras în 1882.

La 1883 a fost numit profesor la catedra de matematică de la şcoala normală a Societăţeĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român; iar în Decembrie 1889, i s'a încredinţat şi catedra de drept constituţional şi administrativ de la aceaşĭ şcoală, catedre pe carĭ le ocupă şi astă-zĭ cu titlul definitiv.

La 1890 a fost numit şef al biuroului bunurilor Eforieĭ spitalelor civile din Bucurescĭ, de unde s'a retras în Martie 1891.

A publicat: *Procesul Epoceĭ*, satire politice în versurĭ (1883), *Poeme şi maxime* (1885), *Vorbe pentru un amic*, viaţa şi scrierile poetuluĭ Dumitru Soreanu (1887), *Poetul George Creţeanu*, studiu literar (1888), *Mandatul* în legislaţia romană şi română (1889).

A fost redactor al ziaruluĭ *Poporul* şi a colaborat la ziarele *Rĕzboiul*, *Binele public*, *România*, *Universul-Literar*, etc.

Şonţu (Constantin).—Născut în Focşanĭ la 1854.

A absolvit liceul Sf. Sava şi facultatea de ştiinţe fizico-matematice din Bucurescĭ.

La 1875 a fost numit profesor la liceul Mateĭ Basarab din Bucurescĭ, unde funcţionează şi astă-zĭ, la catedra de ştiinţele fizico-chimice.

De la 1885—1888 a fost revizor al Internatuluĭ şi director al liceuluĭ Mateĭ Basarab; de la 1889 până la 1892 a fost director al şcoaleĭ normale a Societăţeĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român, al căruĭ profesor este şi astă-zĭ, predând ştiinţele fizico-chimice, şi la seminarul Nifon.

La 1885 a fost numit chimist şef al laboratoruluĭ de chimie al Ministeruluĭ Domeniilor, de unde a trecut ca chimist-expert cl I, şi şef de secţiune al Institutuluĭ chimic universitar din Bucurescĭ, unde funcţionează şi astă-zĭ.

In 1897 a fost însărcinat de Primăria Capitaleĭ cu instalarea şi organizarea unuĭ laborator chimic municipal pentru controlul alimentelor şi bĕuturilor.

In Februarie 1897 a fost numit inspector al învĕţămîntuluĭ secundar.

A publicat o lucrare asupra *Rolului chimieĭ în România*, şi a colaborat cu D-rul Bernad la publicarea lucrărilor efectuate în secţia hidro-chimică a institutuluĭ chimic, asupra *Apelor minerale din ţară*.

Şonţu (Gheorghe).— Maior, născut la 5 Octombrie 1851. Elev al şcoaleĭ militare în 1859, e înălţat la gradul de sub-locotenent în 1861 şi maior în 1874. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, el face parte din Regimentul 10 de dorobanţĭ şi moare în fruntea batalionuluĭ sĕŭ la 30 August 1877, în tranşeul întâiŭ al reduteĭ Griviţa. Turcii aŭ luat corpul sĕŭ şi l'aŭ înfipt pe parapetul reduteĭ ca trofee.

Spartali (Ioan. S.)— Publicist, născut în Bucurescĭ la 8 Maĭ 1855. Fost elev al liceuluĭ Sf. Sava, a urmat cât-va timp cursurile facultăţeĭ de medicină şi apoĭ le-a părăsit spre a se ocupa de literatură şi în special de traducerĭ din limba franceză, între carĭ notăm: *Sĕrutările*, *Copilul Dracului*, *Preotul din Nancy*, *Idioata*, etc, etc.

A tradus peste una mie nuvele, basme, legende din literatura tuturor popoarelor, şi a colaborat la maĭ toate ziarele din Bucurescĭ.

Spineanu (Nicolae. D.)—Născut la 21 Septembrie 1859 în satul Podeşu (Mehedinţĭ). Terminând studiile gimnaziuluĭ din Craiova, a intrat în învĕţămînt ca institutor, apoĭ a fost numit revizor şcolar şi apoĭ director al uneĭ şcoale primare din Turnu-Severin.

A publicat: *Catalogul anual*, *Dicţionar geografic al judeţuluĭ Mehedinţĭ*, *Atlas geografic al judeţuluĭ Mehedinţĭ* (1895), *Calendarul societăţeĭ comerciale agricole din T. Severin*. *Urme romane în Mehadia şi Mehedinţĭ* (1896).

Staehli (Ioan). — Bancher, născut în Svitzera la 1846, Februarie. A făcut studiĭ comerciale la Berna şi apoĭ a intrat în acel oraş într'o casă comercială la 1863.

De acolo a venit în România la 1869 şi s'a stabilit ca împiegat într'o casă comercială din Brăila; la 1871 a părăsit acea casă şi a venit în Bucurescĭ în calitate de casier-comptabil la întreprinzătorul de căĭ ferate Jean Marie, la care a stat până în 1877.

La această epocă, J. Staehli deschide în Bucurescĭ o casă de bancă, maĭ întâiŭ în asociaţiune cu Ruffer până la 1888, când

ia singur direcţiunea caseĭ de bancă, avênd pe Braicof comanditar.

E unul din acţionariĭ ceĭ mai importanţĭ aĭ fabriceĭ de postav Buhuşĭ şi al societăţeĭ de pielărie Mandrea.

Stăncescu (Constantin. I.) — Pictor, născut în Bucurescĭ la 20 Octombrie 1837. După terminarea liceuluĭ la 1855, a urmat cursurile facultăţeĭ de drept şi a învĕţat pictura cu Tătărescu.

Apoĭ în 1857 a plecat la Paris ca bursier al statuluĭ şi a urmat şeapte anĭ cursurile şcoaleĭ de Bele-arte, trimiţând de acolo maĭ multe tablourĭ cari se găsesc în pinacoteca din Bucurescĭ.

Numit la 1865 profesor de istoria artelor şi de estetică la şcoala de Bele-arte din Bucurescĭ, astă-zĭ este director al acesteĭ şcoale.

Este membru în Comitetul teatrelor încă de la 1877.

Ca pictor, C. Stăncescu a făcut portretele artiştilor teatruluĭ naţional, carĭ se găsesc în galeria de sus a teatruluĭ.

A scris pentru teatru: *Rĕsbunarea morţilor*, dramă (1854), *13 Septembrie*, tabloŭ istoric, *Bunul părinte*, comedie (1853).

A tradus şi numeroase piese din repertoriul francez.

Stăncescu (Dimitrie).—Profesor, născut la 1863 în satul Zanoaga judeţul Romanaţĭ.

A făcut studiile sale primare în Craiova şi în seminarul din R.-Vêlcea (1877-1881). A urmat apoĭ seminarul central din Bucurescĭ (1881—84) şi facultatea de teologie (1884—88), obţinând titlul de licenţiat în această ramură.

La 1889 a fost numit profesor titular la gimnaziul din Slatina. Peste un an a fost permutat în Bucurescĭ şi astă-zĭ funcţionează la liceul Mateĭ Basarab.

De la 1 Aprilie 1894 până la 1 Ianuarie 1896 a ocupat în Ministerul Cultelor, postul de defensor eclesiastic al circumscripţieĭ Bucurescĭ. Cu începerea luĭ Septembrie 1894, ocupă şi locul de director al liceuluĭ particular *Lumina* din Bucurescĭ, fondat la 1876 de d. Daniel R. Cordescu.

Principalele sale scrierĭ sunt: *Origina creştinismuluĭ la Românĭ*, *Degenerarea morală faţă de scăderea simţuluĭ religios la Românĭ*, *Statistica morală despre sinuciderĭ*, *Istoria sacră a vechiuluĭ testament*, *Istoria sacră a nouluĭ testament*, *Despre dogmele şi misterele bisericeĭ ortodoxe*.

Stăncescu (Dumitru).—Publicist, născut în Bucurescĭ la 20 Decembrie 1866.

A făcut studiile sale la Liège, unde a luat în 1891 doctoratul în ştiinţele politice şi administrative.

A publicat: *Basme*, *Alte basme*, *Snoave*, *Glume şi poveştĭ*, *Basme şi snoave nouĕ*, *La gura sobeĭ*. A tradus: *Economia politică* de Luigi Cossa, *Deniza*, *Francillon* de Dumas fiŭ.

A înfiinţat la 1895, împreună cu librarul editor Carol Müller: *Biblioteca pentru toţĭ* în care se publică cele maĭ bune cărţĭ instructive.

Stănescu (Chivu).—Locotenent, născut la 14 Noembrie 1834, mort la 30 August 1877. Intrat în armată ca soldat la 1851, e înălţat în 1866 la gradul de sub-locotenent. In capul companieĭ sale din Regim. 10 de dorobanţĭ, el moare în reduta Griviţa, la atacul din ziua de 30 August 1877.

Stătescu (Eugenie).—Avocat, om politic, născut la 1838. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat în Paris, de unde s'a întors cu diploma de doctor în drept.

A colaborat la maĭ multe ziare liberale şi s'a ocupat în special de avocatură până la 1868, când începe cariera sa politică şi este ales în maĭ multe rênduri deputat în Cameră.

Pentru prima oară intră în Minister la 24 Iulie 1876, la departamentul Justiţieĭ, în cabinetul Ioan Brătianu, şi păstrează acest portofoliu până la 27 Ianuarie 1877. La 23 Septembrie 1878 revine iarăşĭ la Justiţie, până la 11 Iunie 1879. Apoĭ de la 10 Aprilie 1881 până la 9 Iunie 1881 e Ministru de Interne, când trece la Externe până la 1 August 1882. La această epocă reia departamentul Justiţieĭ până la 30 Septembrie 1883.

La 1895 Octombrie, a luat portofoliul Justiţieĭ în Ministerul de sub preşidenţia luĭ Dimitrie Sturdza şi l'a păstrat până la 21 Noembrie 1896.

La 1897 a fost ales preşedinte al Senatuluĭ la sfêrşitul sesiuneĭ, când s'a format în Martie noul guvern sub preşidenţia luĭ

Dimitrie Sturdza. La 1898 a declinat onoarea de a mai fi reales.

Stavrescu (Raluca). — Artistă dramatică, născută în Focşani la 1836, încetată din viaţă în Bucureşci la 1884. A debutat pe scenă la 1853, jucând mai întâiŭ la teatrul din Craiova 12 ani; de acolo a trecut la Iaşi şi pe urmă la Bucureşci. In 1878 a fost primită ca societară a teatrului naţional din Bucureşci, dar n'a putut juca mult timp căci îmbolnăvindu-se, a petrecut mai toate stagiunele dintre 1880 şi 1884 în străinatate. La 1883 Corpurile legiuitoare acordase artistei Raluca Stavrescu o recompensă naţională pentru meritele sale artistice.

A jucat rolurile principale din mai tot repertoriul dramatic şi s'a distins cu deosebire în *Nebunii din amor*, *Maria Tudor*, *Curierul de Lyon*, *Viaţa unei comediane*, *Cerşetoarea*, etc.

Steege (Ludovic).—Medic, om politic, de origină germană, născut la 1813, încetat din viaţă la 28 Martie 1872.

A început prin a fi medic de despărţire şi medic primar în Moldova, când a şi scris cartea sa *Les eaux minérales de Slanic en Moldavie* (1854).

Avênd tot de o dată vaste cunoştinţe juridice, este numit mai têrziŭ membru în Comisiunea centrală din Focşani şi apoi membru la Casaţie.

L. Steege a mai fost agent diplomatic al ţĕrei la Viena, Berlin, Petersburg, şi a făcut parte din deputaţiunea care a mers la Düsseldorf în 1866, spre a notifica alegerea Principelui Carol, ca Domn al României.

Sub domnia lui Cuza, a fost ministru de Finance de la 12 Octombrie 1863 până la 26 Ianuarie 1866.

Apoi în 1867 a mai fost Ministru de Finance de la 19 August până la 1 Octombrie acelaş an.

Stefănescu (Grigore).— Profesor, născut în 1838. A făcut studiile în ţară şi le-a terminat în străinătate, întorcêndu-se cu titlul de licenţiat in ştiinţele naturale. La 18 Noembrie 1864 a fost numit profesor de geologie şi mineralogie la facultatea de ştiinţe din Bucureşci.

Este membru al Academiei române, director al cabinetului de paleontologie şi la 1897 a fost numit rector al Universităţei din Bucureşci.

Ştefănescu (Grigore). — Profesor de cântec, compozitor muzical, născut la 1843.

La 1872 a fost numit profesor la Conservatorul de muzică şi declamaţiune din Bucureşci, post pe care 'l ocupă şi în prezent.

Compositiuni principale: *Ingere dulce*, romanţă, *In zadar gândesc la tine*, *Mândruliţo de la munte*, *Cântec de fericire*, etc. şi partiţiunea operetelor: *Scaiul Bărbaţilor*, şi dramelor *Œdip Rege*, *Pygmalion*.

Are şi multe compositiuni de muzică religioasă.

Ştefănescu (Sabba).—Născut în Craiova la 1857. A făcut studiile primare şi secundare în acel oraş, iar pe cele superioare la Bucureşci şi la Paris. S'a ocupat cu ştiinţele naturale şi în special cu geologia şi cu paleontologia.

A publicat lucrări ştiinţifice originale şi manuale didactice. Principalele sale producţiuni ştiinţifice sunt: *Contribution à l'étude des faunes sarmatiques, pontiques et levantines*, apărută în *Mémoires de la société géologique de France*, *Memoriu relativ la geologia districtului Dolj*, *Memoriu relativ la geologia districtului Argeş*, înserate în *Anuarul biuroului geologic* în colaborare cu d-nii Grigoriu Ştefănescu şi Constantin Botea, la care a contribuit cu descripţia şi reprezentarea districtelor Mehedinţi, Dolj, Argeş, Olt, Teleorman, R.-Sărat, Bacău Fălciŭ, Iaşi şi Botoşani. Charta geologică a d-lui Mat. M. Drăghiceanu (critică), *L'extension des couches sarmatiques en Roumanie*, *L'usage des conglomerats tertiaires de la Muntenia*, *Les couches géologiques traversées par le puits artésiens de Marculesti dans le Baragan de Ialomitza*, publicate în *Analele Academiei române* şi în *Bulletin de la société geologique de France*, *Noui observaţiuni geologice in Dobrogea* şi *Studiu geologic asupra împrejurimilor Craioveĭ*, apărute în *Revista ştiinţifică*, *Manualele didactice*, scrise într'un stil clar şi precis, pentru clasele secundare, anume: *Fisiografia* pentru cl. I. *Zoologia şi botanica* pentru cl. II, *Mineralogia şi geologia* pentru cl. III.

A fost profesor de ştiinţele naturale la şcoala de comerciŭ din Bucureşci şi mem-

bru al fostuluĭ biuroŭ geologic. Astă-zĭ este director al liceuluĭ Sf. Sava şi profesor de ştiinţele naturale la acelaş liceŭ, membru al societăţeĭ geologice din Francia şi membru corespondent al Academieĭ române.

Steiner (Sigismond).—Medic izraelit, născut în Bucurescĭ la 1838, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1891. A făcut studiile medicale în Viena şi întorcându-se în ţară a fost numit la 1878 medic şef al spitaluluĭ *Caritas* din Capitală, ocupând acest post până la moartea sa.

Foarte iubit de clasele sărace ale oraşuluĭ, s'a semnalat prin îngrijirea ce da celor lipsiţĭ de mijloace.

In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ (1877-78), a avut direcţiunea uneĭ ambulanţe la Colentina.

Steriu (Constantin).—Bancher, născut în Braşov la 1833 Februarie. A făcut studiile la liceul român şi la cel german din Braşov. Apoĭ a venit în Bucurescĭ şi a intrat ca împiegat la casa comercială Anghelovicĭ unde a stat doĭ anĭ.

Reîntors in Braşov a deschis acolo o casă de bancă în 1858 pe care a ţinut'o până la 1881. In acelaş timp a întemeat şi în Bucurescĭ la 1878 casa de bancă Steriu et C-ie pe care o are până astă-zĭ în tovărăşie cu fiul sĕŭ.

A fost în Braşov mare întreprinzător de lucrărĭ, şi antreprenorul accizelor aceluĭ oraş.

Stirbey (principe, **Alexandru**).—Născut la 1836 în Bucurescĭ, fiul Domnitoruluĭ Barbu Stirbey, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 2 Martie 1895.

A fost Ministru al Lucrărilor Publice de la 23 Martie 1888 până la 12 Noembrie acelaş an, apoĭ Ministru de Interne de la 12 Noembrie 1888 la 29 Martie 1889 şi maĭ târziŭ Ministru de Finance de la 29 Noembrie 1891 la 18 Decembrie 1891.

Stirbey (principe, **Barbu**).—Fost Domn al Munteniei, născut în Craiova la August 1799, încetat din viaţă la Nizza în 12 Aprilie 1869. Era frate cu vodă Bibescu. Unchiul sĕŭ, vornicul Barbu Stirbey, i'ĭ lăsă toată averea, cu condiţiune să'ĭ poarte numele.

Crescut maĭ întĕiŭ în şcoalele din Bucurescĭ, merse la 1817 în Paris, unde studiă dreptul şi ştiinţele de stat. La 1821 se întoarse în ţară tocmaĭ când isbucni mişcarea luĭ Ipsilante, şi fu silit să se aşeze în Transilvania, până la 1825.

Sub domnia luĭ Vodă Al. Ghika, el fu numit director al Vistierieĭ (Ministerul de Finance) şi la 1829 secretar al comitetuluĭ însărcinat cu redactareaStatutuluĭ organic.Sub administraţia luĭ Kisselef, fu unul din ceĭ treĭ membriĭ aĭ divanuluĭ executif însărcinat cu conducerea departamentuluĭ internelor. Numit în 1831 secretar de Stat, devine în 1834 Ministru al Invĕţămîntuluĭ public, apoĭ dupe ce şezu doĭ anĭ la Paris, se reîntoarse în 1837 şi fu numit Ministru al Dreptăţeĭ.

Plecat iarăşĭ la Paris în 1841, nu se reîntoarce în ţară de cât la 1843 cu prilejiul alegereĭ Domnuluĭ când pune candidatura sa, contra fratelui sĕŭ G. Bibescu.

Cu toate acestea, sub domnia fratelui sĕŭ, primeşte în 1844 portofoliul Ministeruluĭ de Interne şi leagă numele sĕŭ de câte-va lucrărĭ importante precum podul de la Slatina, cheul portuluĭ Brăila, etc. La 1847 părăseşte iarăşĭ ţara şi se stabileşte în Paris de unde nu se întoarce în ţară de cât la 1849, dupe ce fratele sĕŭ căzuse din domnie. Nemulţumirile partiduluĭ naţional, protecţiunea prea puternică ce'ĭ arăta Rusia, slăbiciunea Porţeĭ, contribuiră mult pentru a face luĭ Vodă Stirbey o domnie grea de dus şi ast-fel la 1853 când trecură Ruşiĭ Prutul, isbind în autoritatea Sultanuluĭ, Domnul primi porunca din Constantinopole să părăsească provizoriu ţara. Isbucnind rezbelul, el plecă şi se retrase la Viena, unde şezu până la evacuarea Principatelor de către Muscali. Reîntors în ţară el reluă frînele domnieĭ până la Iulie 1856, când veni căimăcămia da treĭ.

In urma unireĭ, şi alegereĭ luĭVodă Cuza, se retrase în Francia.

Stoenescu (M. Theodor).— Publicist, născut în Brăila, la 23 Septembrie 1860.

A terminat liceul Sf. Sava din Bucurescĭ în anul 1879, a urmat cursurile facultăţeĭ de medicină şi facultăţeĭ de litere, fără însă a le termina. In acelaş timp a urmat şi a absolvit Conservatorul de muzică şi declamaţiune din Bucurescĭ, obţinând diploma de laureat al acestor şcoale, în anul 1882.

Până la 1894 n'a ocupat nicĭ o funcţiune

publică: la 16 Noembrie 1894 a fost numit funcţionar în direcţia Cultelor din Ministerul Cultelor şi Instrucţiunei Publice.

La 20 Ianuarie 1880, în timpul când urma la facultate, a fundat *Revista Literară*, pe care o dirijează şi până astă-zi în al 18-lea an de la apariţia acestei publicaţiuni.

Scrierile sale sunt: *Poezii*, (1880-1883), *Nuvele*, (1880-1883), *Nunta Neagra*, dramă în 2 acte în versuri. *Sofia*, *Nopţi Albe*, *Zile Negre*, *Decepţii*, (1884-1892), *Nuvele*, *Teatru*, *Severo-Torelli*, după Fr. Coppée, *Athalia*, după Racine, *Nuvele inedite*, *Poezii* (1892-1896), *Cronici*, *Anecdote*, *La Băi*, comedie în versuri, *Director*, comedie în proză, *In Noaptea mea*, poezii după d-na Galeron, *Ades bărbatul schimbă*, comedie în două acte, *Elisa*, (M-elle du Vigean) dramă în 1 act, *Pentru Coroană*, (după Fr. Coppée), dramă în 5 acte, *Curs teoretic de declamaţiune*, un vol. *Lina*, roman.

Stoicescu (Constantin).—Avocat, născut în Ploeşti la 1852. Elev al liceului Matei Basarab, doctor în drept al facultăţei din Paris, a intrat în magistratura la 1876 judecător la tribunalul Ilfov. Inaintat preşedinte la acelaş tribunal în 1872, ocupă acest post până în 1877 când trece ca prim secretar la legaţiunea română din Paris. La 1879 reintră în magistratură ca procuror de Curte până la 1881. Apoi demisionează şi colaborează ca prim redactor la ziarul *l'Indépendance Roumaine*. Ales deputat al judeţului Prahova la 1882, face parte din Camera liberală până la 1888. In 1890 este iarăşi reales de alegătorii oraşului Ploeşti. La 1895 intră în Ministerul de sub preşidenţia lui Dimitrie Sturdza ca Ministru al Lucrărilor Publice, de la 4 Octombrie 1895 la 2 Noembrie 1896, când a trecut la Externe în cabinetul P. Aurelian. La 31 Martie 1897 a demisionat.

Stoicescu (Gheorghe).—Medic, născut în Bucureşci la 14 Mai 1845. A făcut studiile în ţară şi a terminat facultatea de medicină din Paris. Este de la 1887, profesor de clinică medicală la facultatea de medicină din Bucureşci, medic primar la spitalul Colţea şi membru în consiliul sanitar superior.

A publicat: *Du frisson* (1877), *Lecţiuni de clinică medicală* (1888).

Stolojan (Anastase). — Om politic, născut în Craiova la 5 August 1836. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat la Paris de unde s'a întors cu titlul de licenţiat în drept. Fost cât-va timp procuror la Tribunalul Dolj şi la Curtea de apel din Craiova (1865), e ales in 1868 Primar al Craioveĭ, şi ca deputat cu începere de la 1869, face parte din Cameră aproape în toate legislaturele. A făcut parte din cabinetul de sub preşidenţia lui Ion Brătianu, ca Ministru al Justiţiei de la 11 Iulie 1879 până la 29 Iulie 1880 şi ca Ministru al Domeniilor de la 2 Februarie 1885 până la 1887. La 3 Februarie 1896 a intrat în cabinetul de sub preşidenţia lui Dimitrie Sturdza ca Ministru de Interne până la 21 Noembrie acelaş an. Demisionat, la 31 Martie 1897 a luat portofoliul Domeniilor.

Storck (Carol).—Sculptor, născut la 21 Mai 1826 la Hanau (Germania), încetat din viaţă în Bucureşci la 18 Mai 1887. Imbrăţişă de tînăr meseria de gravor pe metal, plecând în 1847 la Paris, spre a face studii speciale.

Isbucnirea revoluţiei de la 1848, îl sili să părăsească capitala Franciei, şi veni în Bucureşci unde primi locul de gravor în atelierul firmei I. Resch, bijutier în Bucureşci.

După scurt timp, a părăsit definitiv gravura şi începu să producă ornamente de artă decorativă în ipsos.

Ca sculptor în lemn, a ecsecutat opera însemnată, *Biserica Curtea de Argeş* care se află astă-zi la Muzeul nostru şi care operă a fost trimeasă la expoziţia din Paris de la 1867, din partea guvernului român.

După o muncă îndelungată, reuşi să producă şi lucrări în marmoră, între altele: *Statuea lui Cantacuzino*, în faţa Bisericei spitalului Colţea, *Domniţa Bălaşa*, *Regina noastră Elisabeta*, reprezintată ca soră de caritate pe timpul rězboiului Russo-Turc, *Statuea rěposatei Prinţesei Maria*, care se află în parcul de la Cotroceni, *busturile Majestăţilor Lor*, şi înfine o mulţime de busturi de bărbaţi însemnaţi ai ţărei noastre, ca *Barbu Catargiu*, V. *Boerescu*, *Kogălniceanu*, *Costaforu*, *C. A. Rosetti* etc. cari decorează în parte, sala parlamentului nostru.

A mai făcut monumentele comemorative pentru soldaţii căzuţi în rězboiŭ

la Griviţa, Prahova şi Vidin, şi o mulţime de alte lucrărĭ artistice.

Corpurile legiuitoare aŭ acordat luĭ C. Storck drepturile de cetăţenie.

In 1865 a fost numit profesor la catedra de sculptură şi perspectivă a Şcoaleĭ de Bele-arte din Bucurescĭ, şi a ocupat acest post onorific până la moartea sa.

Storck (Carol).—Sculptor, fiul celuĭ precedent, născut în Bucurescĭ la 10 Maĭ 1854.

Absolvent premiat al Academieĭ regale da Bele-arte din Florenza (1870-75) elev al renumituluĭ sculptor, prof. A. Rivalta, la 1876 pleacă la Philadelphia (Statele-Unite) unde'şĭ urmează studiile patru anĭ.

Rechiemat de părintele sĕŭ, se întoarce în ţară la 1880, dându'ĭ ajutor puternic în întreprinderile sale. După moartea tatăluĭ sĕŭ, rĕmase şef al atelieruluĭ.

Din operile sale executate în marmoră, după modele făcute de d-sa, vom menţiona: *Statuea d-neĭ Anna Davila* la azilul Elena-Doamna, *Protopopu Tudor, Forţa şi Prudenţa* pentru faţada Palatuluĭ Justiţieĭ, *busturile fraţilor Golescĭ şi al Generaluluĭ Magheru* la Cameră.

Din lucrările sale de arhitectură, sunt de remarcat, *capela E. Luther*, a familieĭ *M. Bragadir şi Nicolae Mihail* din Craiova.

A fost naturalizat la 1895.

Strajanŭ (Mihail).— Profesor, publicist, născut la 1841 în Transilvania. A făcut studiĭ la Blaj, a terminat facultatea de litere din Bucurescĭ, facultatea de filosofie din Berlin (1872) şi apoĭ a intrat în profesorat.

Este de la 1873 până în prezent profesor de limba română la liceul *Carol* din Craiova.

A publicat: *Anuarul de statistică* (1880) *Manualul de gramatica limbeĭ române* (1881), *Curs de limba italiană. Grădinele de copiĭ* (1887), *Manual de bună cuviinţă* (1890), *Inceputul renascereĭ naţionale* (1891), *Principiĭ de literatură* (1892), *Principiĭ de estetică şi poetică* (1893). *Epistolar* (1893), *Chestiunĭ literare şi pedagogice* (1897).

Strat (Ioan).—Bărbat de stat, profesor, economist, născut în Roman la 1836, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 20 Octombrie 1879. A făcut studiile juridice şi de ştiinţe de stat la Universităţile din Paris şi Berlin.

Intors în ţară, a început prin a fi secretar intim al Ministruluĭ de Interne din Moldova, apoĭ la 1860 este numit profesor de economie politică la Universitatea din Iaşĭ, şi peste douĕ lunĭ rector al aceleĭ Universităţĭ.

La înfiinţarea Consiliuluĭ de stat în 1864, face parte din această înaltă instituţiune.

La 19 Decembrie 1866, Ioan Strat intră în Ministerul de sub prezidenţia luĭ C. Bosianu, luând portofoliul Financelor de la 26 Ianuarie 1865 până la 14 Ianuarie. acelaş an; apoĭ în cabinetul Ion Ghika este Ministru al Cultelor de la 19 Iulie 1866 până la 2 Martie 1867. In sfârşit în cabinetul L. Cartargiu, este iarăşĭ Ministru de Finance de la 30 Ianuarie 1876 până la 4 Aprilie acelaş an.

I. Strat a fost agent diplomatic al ţăreĭ la Paris şi Constantinopole.

Opera sa principală este *Economia politică* (1869). A maĭ publicat: *Un coup d' oeil sur le question roumaine* (1858), *De Italorum jure criminali* (1859), *Studiĭ asupra budgetuluĭ* (1868).

Strousberg (Bethel Henry).— Mare întreprinzător de lucrărĭ, născut la Neidenburg (Prusia) la 20 Noembrie 1823, încetat din viaţă la 31 Maĭ 1884 în Berlin.

De origină izraelită, botezat la Londra, era funcţionar în comptoarul de export al unchiuluĭ sĕŭ în acel oraş.

A început maĭ târziŭ să colaboreze la ziare comerciale, făcând şi pe agentul pentru o societate de asigurare. La 1848 a plecat în America şi s'a reîntors în Londra la 1855. Apoĭ se mută în Berlin şi la 1861 are cea d'ântêiŭ întreprindere de drumurĭ de fer în Germania, cu un consorţium de căpitalişti englezĭ. La 1863 ia alte concesiunĭ în Ungaria şi la 1870 vine în România unde ia marea concesiune a facereĭ drumurilor de fer Bucurescĭ-Iaşĭ, Bucurescĭ-Vârciorova, pe un termen de 90 anĭ, concesiune rĕscumpărată de statul nostru maĭ târziŭ.

Concesiunea această precum se ştie, a dat nascere la numeroase procese şi conflicte.

La 1875, Strousberg are în Rusia o altă concesie de căĭ ferate, dă faliment, este ecspulsat şi se întoarce în Berlin.

Sturdza (Alexandru). —Fiul primuluĭ guvernator al Basarabieĭ, născut în Iaşĭ la 18 Noembrie 1791, încetat din viaţă la 13 Iunie 1854. Primeşte educaţiunea sa în casa părintească şi este ataşat în 1809 la Ministerul Treburilor streine al Rusieĭ, de unde e trimis când la Viena, când la Paris până în 1816. La 1821 demisionează şi se stabileşte în Odesa.

La 1828 vine în Bucurescĭ, chemat de autorităţile ruseştĭ spre a dirija cancelaria armateĭ de ocupaţiune.

La 1830 demisionează din diplomaţia rusă. La 1843 a fost cât-va timp epitrop al seminaruluĭ Socola din Iaşĭ.

A publicat: *Essai sur les lois fondamentales de la nature humaine et de la société* (1811-1812), *Souvenirs de vieillesse, Considérations sur la doctrine et l'ésprit de l'Eglise orthodoxe, Mémoires du voyageur malgré lui.*

Sturdza (Alexandru A. C.)— Publicist, născut în Iaşi la 10 Maĭ 1867. A făcut studiile sale parte în ţară, parte în streinătate.

A publicat: *Marcu Aureliu* studiu istoric, arheologic şi filosofic (1890), *Les facettes*, versurĭ în limba franceză (1891) *Elza*, roman în limba franceză (1892), *Sophocle, Oedipe rege*, traducerĭ în versurĭ (1894), *In lumea socialistă* (1895), *Unde duce socialismul*, traducerea satireĭ luĭ E. Richter (1895), *l'Internel Clavier*, versurĭ (1896).

Al. Sturdza a fost sub-director al Muzeuluĭ naţional de antichităţĭ şi şef de cabinet la Ministerul Instrucţiuneĭ Publice.

Sturdza (Dimitrie). — Om de stat, istoric, numismat, financiar, publicist, născut la Miclauşenĭ (Roman) la 10 Martie 1833.

A făcut toate studiile sale în Germania şi cu deosebire la Münich, Bonn, Berlin, unde a studiat ştiinţele de stat.

A intrat în viaţa politică la 1857, când n'avea de cât 24 de anĭ, ca secretar al Divanuluĭ ad-hoc, însărcinat cu facerea proceselor verbale. Apoĭ în 1858 şi 1859, a fost secretarul comisiuneĭ interimare care a precedat alegerea luĭ Vodă Cuza.

După alegerea acestuia ca Domn al Moldoveĭ, Dim. Sturdza îndeplini cât-va timp funcţiunea de secretar particular al Domnitoruluĭ, şi apoĭ fu Ministru în Moldova. Până la 1866 se ţinu departe de viaţa politică oficială, fiind însă amestecat în mişcarea ce se pregătea contra Domnitoruluĭ Cuza, şi redactând ziarul *Clopotul*, dimpreună cu Petre Mavrogheni.

După abdicarea Principeluĭ Alexandru Ioan I, Dim. Sturdza face imediat parte din guvernul întocmit de Locotenenţa Domnească la 11 Februarie 1866, ca Ministru al Lucrărilor publice şi conservă această demnitate până la 2 Martie 1867.

La 1870, sub preşidenţia luĭ Ioan Ghika, ia portofoliul Financelor până la 11 Martie 1871; apoĭ de la 1876 până la 1888, este rênd pe rênd Ministru de Finance, Lucrărĭ publice, Externe, Instrucţiune publică în cabinetele de sub preşidenţia luĭ Ioan Brătianu.

Dim. Sturdza a fost unul din principaliĭ întemeetorĭ aĭ Societăţeĭ creditului funciar rural, al căreĭ director este până în present.

In urma morţeĭ luĭ Ioan Brătianu, congresul liberal din Iaşĭ l'a ales şef al partiduluĭ liberal în 1892.

La Octombrie 1895, după retragerea partiduluĭ conservator de la cârma statuluĭ, Dim. Sturdza a compus un cabinet liberal sub preşidenţia sa şi a deţinut puterea până la 21 Noembrie 1896 când a venit în locul sĕŭ P. Aurelian. La 31 Martie 1897, Dim. Sturdza a reluat preşidenţia consiliuluĭ.

Membru şi secretar al Academieĭ române, numismat şi scriitor de mare valoare, Dim. Sturdza a dirijat publicarea documentelor istorice cunoscute sub denumirea: *Colecţiunea Hurmuzachi;* de la 1888 a început publicarea uneĭ lucrărĭ ce poartă titlul: *Acte şi documente relative la istoria regenerăreĭ Românieĭ,* din carĭ aŭ apărut deja 7 volume.

In afară de aceasta, între principalele opere ale luĭ Dim. Sturdza, trebuesc semnalate: *Ajutorul comerciantuluĭ, agricultoruluĭ şi inginerului* (1873) în colaborare cu I. Ghika, *Uebersicht der Münzen und medaillen des Fursténthums Romänien Moldau und Wallacheĭ* (1874), *Memoriu asupru portretelor Domnilor românĭ* (1874), *Financele Romănieĭ de la 1871 până la 1875, Eudoxie Hurmuzachi* (1877), *Convenţiunea cu Rusia* (1877), *Numismatica română* (1878), *Besarabia şi Dobrogea* (1878), *Discursurĭ pedagogice* (1888), *Europa, Rusia şi România* (1890), etc, etc.

Sturdza (principe, **Grigore. M.**) —

Născut în Iaşi la 1821, fiul fostului Domn al Moldovei Mihail Sturdza. Şi-a făcut studiile in Francia şi la Berlin. Apoi a intrat în armata otomană şi după ce a ajuns la gradul de general sub numele de Muklis-paşa, a trecut cu acelaş grad în cea moldovenească. Candidat la tronul Moldovei în 1859, a renunţat la această candidatură spre a se face unirea principatelor, şi de la acea epocă până în prezent, a făcut necontenit parte din parlament fie ca deputat fie ca senator.

A publicat : *Legile fundamentale ale Universului* (1894).

Sturdza (principe, **Mihail**).—Fost Domn al Moldovei, născut la 1795 fiul mareluĭ logofĕt Grigore Sturdza, încetat din viaţă în Paris la 8 Maĭ 1884. A ocupat sub domnia luĭ Calimachi şi Mihail Sutzu maĭ multe funcţiunĭ publice, până când sub administraţia luĭ Kisselef a fost numit Ministru de Finance al Moldoveĭ. Chemat să facă parte din comisiunea însărcinată cu elaborarea Regulamentuluĭ Organic, el plecă în 1830 la Petersburg dimpreună cu Vilara ca să reprezinte Muntenia spre a înfăţişa Impĕratuluĭ noua Constituţie.

La 1834 graţie sprijinuluĭ Rusieĭ, fu numit Domn al Moldoveĭ şi domni până la 1849, când în urma convenţieĭ de la Balta-Liman, tronul fu încredinţat nepotuluĭ sĕŭ Grigore Ghika.

Retras în Paris, a trait acolo până la 1884 unde a şi încetat din viaţă, lăsând o avere colosală. Impărţirea acesteĭ averĭ a dat nascere la un mare proces între copiĭ principeluĭ Mihail, proces care s'a judecat atât în Francia cât şi în România.

Sturdza (**Vasile**).— Mare om de stat, fiul vorniculuĭ Const. Sturdza din Bĕrlad, născut la 8 Noembrie 1810, încetat din viaţă la Ianuarie 1870. A făcut studiile în strĕinătate şi s'a întors în ţară la 1833. Până la 1849, s'a ocupat maĭ mult de agricultură, cu toate că era amestecat în luptele politice din acele vremurĭ.

La 1849 a fost numit judecător la Divanul Domnesc din Iaşi şi a stat în această funcţiune până la 1850 când a fost numit Ministru de Lucrărĭ publice pentru Moldova. La 1856 reintră ca prezident al Divanuluĭ Domnesc şi la 1857 trece comisar al guvernuluĭ pe lângă Banca naţională a Moldoveĭ.

La 1858 Septembrie, este ales membru al Locotenenţeĭ Domnescĭ din Moldova şi desvoltă toată activitatea sa pentru ca, deschizându-se Adunarea naţională, să se proclame unirea Principatelor.

La 1859 Ianuarie 15, formându-se cel d'întêiŭ minister sub domnia luĭ Vodă Cuza, Vasile Sturdza figurează ca Ministru de Interne şi preşedinte al Consiliuluĭ din Moldova. Atuncĭ în şedinţa Adunăreĭ de la 20 Ianuarie, după propunerea luĭ M. Kogâlniceanu, se votează următoarea moţiune: «*Adunarea electivă preţuind patriotismul şi curajul cu cari d-nu Vasile Sturdza şi A. Panu foştĭ Caimacamĭ, au apărat demnitatea noastră în contra lovirilor şi înrĕurilor din lăuntru şi din afară, declară că aŭ bine meritat de la patrie. O medalie va fi făcută pe compta Statuluĭ, pe care va fi înscrisă încheerea Adunăreĭ precum şi data cât aŭ o cărmuit d-niĭ Vasile Şturdza şi A. Panu*».

La 14 Februarie 1862, înfiinţându-se înalta Curte de casaţie, V. Sturdza este numit primul eĭ preşedinte. A ocupat această ultimă funcţiune până la 1868 Octombrie 19 când s'a retras în viaţă privată.

Suliotis (**Christodul. J**).—Publicist şi avocat, născut la Brăila în 3 Martie 1854. Elev al şcoalelor din Brăila şi Bucurescĭ, a terminat studiile sale juridice în Paris, Bruxelles, obţinând apoĭ titlul de doctor în filosofie şi litere, şi de doctor în drept. Intrat în magistratură la 1874, demisionează la 1879 şi scoate în 1881 un ziar cotidian cu titlul *Curierul Românieĭ*, colaborând tot de o dată la revistele *Convorbirĭ literare*, *Revistă literară*, *Dreptul* şi la ziarul francez *Journal du droit international* care apărea în Paris.

Principalele sale scrierĭ sunt: *Compendium de psicologie*, *Iliada luĭ Omer*, *cartea* I-a (traducere), *Regulele ortografice ale limbeĭ române*, *Elemente de drept coustituţional*, *Elemente de drept administrativ*, *La réforme judiciaire en Roumanie*, *Le droit naturel, ou philosophie du droit*, *Nicolae Blaramberg*, *omul şi faptele sale*.

Ch. Suliotis a fost în maĭ multe rândurĭ ales deputat al Brăileĭ.

Sutzu (**Alexandru**). — Fost Domn al Munteniei de la 1812 până la 1821, încetat din viaţă la 18 Ianuarie 1821.

Adversar al mişcăreĭ eteriştilor, înlesnită

de Vodă Caragea, Grecii aŭ pus pe căpitanul Iordache să omoare pe Sutzu. Acesta lasă însă să'ĭ cadă pistolul din mână, în momentul când era să comită crima.

Atuncĭ revoluţionariĭ recurg la otravă şi pun pe medicul luĭ Sutzu anume Cristasi, să'ĭ otrăvească fântâneaua ce o avea la braţ. El a şi murit la 18 Ianuarie.

Sutzu (Alexandru). — Doctor în medicină, născut la 1837, profesor de medicină legală şi clinică mentală la facultatea de medicină din Bucurescĭ, numit la 1881. A dirijat anĭ îndelungaţĭ ospiciul de alienaţĭ de la Mărcuţa şi a înfiinţat în Bucurescĭ o casă de sănătate pentru căutarea boalelor nervoase.

A publicat: *Consideraţiunĭ asupra epilepsieĭ şi manieĭ epileptice* (1868), *Ospiciul Mărcuţa* (1869), *Alienatul în faţa societăţeĭ şi a sciinţeĭ* (1877), *Despre mecanismul alienaţiuneĭ mintale* (1880).

D-rul A. Sutzu este membru în consiliul sanitar superior.

Şutzu (principe, **Mihail**).—Fost Domn al Moldoveĭ, născut în 1792 la Constantinopole, încetat din viaţă la 24 Maĭ 1864. Era de douĭ anĭ interpret pe lângă Divanul Moldoveĭ, când fu chemat la 1819 să înlocuiască pe Domnul Scarlat Calimachi.

Fiind afilat eterieĭ, el pregăti şi înlesni năvălirea luĭ Ipsilanti de la 1821, dar fu nevoit să fugă din causa ostilităţilor generale ce se iviră, şi se duse în Besarabia. Autorizat să treacă prin Austria spre a se aşeza în Italia, fu totuşĭ arestat la Brünn şi condus la Goritz, unde fu închis patru anĭ. Cerând şi obţinând împămêntenirea grecească, a fost maĭ têrziŭ în diferite rênduri Ministru plenipotenţiar al Grecieĭ la Petersburg şi Paris.

In 1854, a întocmit şi prezidat în Atena vestitul Comitet de salut public, care aprinse insurecţiunea din Epir şi Tesalia.

Şutzu (Nicolae).—Om politic, născut în Constantinopole la 1799, încetat din viaţă în Focşanĭ la 20 Ianuarie 1871.

Emigrat în Transilvania la 1821, în vremea invaziuneĭ luĭ Ipsilanti, se reîntoarce în Moldova, unde sub administraţia luĭ Kiselef, deveni secretar de stat, iar maĭ têrziŭ fu Ministru la diferite departamente sub Vodă Mihail Sturdza. El este cunoscut şi ca publicist prin studiile sale economice, între altele *Statistica Moldoveĭ* (1850), apărută în limba franceză, elenă şi română.

T

Tack (Jules). — Inginer belgian, născut la Woumen (Belgia) în 1847. A făcut studiile la Gand, dobândind de la şcoala de podurĭ şi şosele din acel oraş, titlul de inginer. Terminând studiile, a fost angajat la 1871 de către compania engleză Barklay ca inginer pentru construirea podurilor de fer peste rîurile din România, concesiune dată încă de sub domnia luĭ Vodă Cuza.

La 1879, terminând această lucrare, a intrat la uzina Lemaitre din calea Văcăreştĭ, ca director al acestuĭ stabiliment (Lemaitre înfiinţase încă de la 1866 o fabrică de maşine agricole, locomobile şi treerătorĭ).

Sub direcţiunea luĭ Tack, care în 1879 a luat chiar succesiunea luĭ Lemaitre decedat, stabilimentul ia o desvoltare din ce în ce maĭ mare, şi el isbuteşte în parte, să nimicească concurenţa ce făceaŭ în ţară fabricele streine.

Astă-zĭ maĭ tot materialul necesar primăriilor pentru igiena publică, agricultorilor pentru cultivarea pământuluĭ, ese din fabrica Lemaitre, de sub direcţiunea luĭ Tack.

Capitalul caseĭ a ajuns la 1,200,000 leĭ, în acţiunĭ cu dividende.

Ţaciu (Toma). — Bancher, născut în Ploeştĭ la 1844. Dupĕ ce a terminat şcoalele primare, a făcut studiĭ la şcoala comercială din Braşov. Apoĭ a intrat la banca otomană din Bucurescĭ ca funcţionar de la 1862 până la 1870.

Eşind de acolo, s'a stabilit ca bancher în

Bucurescĭ strada Lipscanĭ la 1870, pe comptul sĕŭ propriŭ.

A fost ajutor de primar în consiliul comunal al Capitaleĭ la 1885.

Tacu (Dimitrie).—Jurisconsult, magistrat, născut în Iaşĭ. Terminând studiile juridice la Iaşĭ, a intrat în magistratură la 2 Noembrie 1868 şi a înaintat până la gradul de consilier la Curtea de casaţie.

Scrierĭ: *Dreptul de legislaţiune al poporuluĭ român* (1862), *Elemente de procedură civilă* (1868), *Dare de seamă către alegătoriĭ din Iaşĭ* (1866), *Discurs cu ocasiunea noului an judecătoresc* (1877—78), *Organizaţiunea magistratureĭ în România* (1881).

Tamara (Gheorghe). — Intendant general, născut în tîrguleţul Ocnele-Marĭ (Vîlcea) la 11 Iunie 1842. Intrat ca iuncăr în Reg. 2 de infanterie la 1858, înaintat sub-locotenent la 1860, locotenent la 1863, ia parte la lupta de la Costangalia şi la urmărirea Polonezilor până la Rînzeştĭ ca oficer în Reg. 5 de infanterie. La 1865 înaintat căpitan, e trecut în corpul intendenţeĭ, maior la 1868, lt.-colonel la 1875 (sub-intendant), e însărcinat în timpul rezbeluluĭ din 1877 cu serviciul intendenţeĭ divizieĭ a III-a. După căderea Plevneĭ, trece la marele cuartier general, şi este înaintat intendant la 1879.

Numit controlor general la 1883 şi intendant general la 1893, ocupă această funcţiune până la 1896, când demisionează din armată.

La 1892, intendantul general Tamara, a representat în Senat colegiul I-iŭ de Muscel.

Tăttărescu (Gheorghe).—Pictor, născut în Buzĕŭ la 1818 Octombrie, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 24 Octombrie 1894.

Rĕmas orfan, a fost crescut de un unchiŭ al sĕŭ, zugrav de la care a început a lua primele noţiunĭ de pictură. Episcopul de Buzĕŭ Chesarie, vĕzênd talentul luĭ Tăttărescu, 'l-a dat o subvenţie şi l'a trimis la Roma în 1844, unde a urmat cursurile Academieĭ Sf. Luca. La concursul Academieĭ din 1848, el ia imediat premiul cel mare în pictură cu tabloul sĕŭ *Simeon şi Levi, scăpând pe sora lor Dina.*

La aceaşĭ epocă a trimis principeluĭ Stirbey tabloul *Renascerea Românieĭ.*

G. Tăttărescu a maĭ complectat studiile sale la Paris, Haga şi chiar în Rusia la urmă, spre a studia pictura religioasă bizantină.

Venit în ţară la 1852, el a fost numit maĭ întâiŭ profesor la şcoala militară, şi apoĭ a început lucrarea bisericeĭ Măgurele-Oteteleşanu; el a împodobit peste 50 bisericĭ din ţară între carĭ Mitropolia din Iaşĭ.

G. Tăttărescu a fost profesor de pictură la şcoala de Bele-arte (1865) şi după moartea luĭ Th. Aman, director al acesteĭ şcoale.

El a lucrat nnmeroase portrete, tablourĭ originale, precum *Ţăranul de la Dunăre, Magdalena, Nemesis* şi multe altele, carĭ se găsesc în posesiunea Pinacoteceĭ naţionale, a familiilor Kretzulescu, Manu, Protopopescu-Pake, Bagdat, Mitropolitul Nifon.

Acest pictor era membru fondator al Ateneuluĭ.

Tăutu (Gheorghe).— Publicist, născut în Botoşanĭ la 1823, încetat din viaţă la Tîrgu-Frumos.

A colaborat la ziarele: *Steaua Dunăreĭ, Reforma, Nichipercea,* etc.

Scrierĭ: *Poesiĭ* (1862), *Un ajutor la timp* dramă, (1863), *Poesiĭ nouĕ* (1864), *Epistole* (1871).

Tavernier.—Medic, venit în Muntenia, nu se ştie de unde, pe la 1820. Cronicariĭ istoricĭ ni'l înfăţişează ca un instrument al consululuĭ rus Rukman, introdus de contrabandă în sînul societăţeĭ filarmonice la 1838 în scop de a discredita această instituţiune si a provoca disolvarea eĭ.

Asupra acestuĭ Tavernier, A. Xenopol scrie în *Istoria Românilor*: «El veni într'o zi în sînul societăţeĭ şi învinui pe o persoană care provocase în duel pe Aristia, că'ĭ ar fi cerut odinioară otravă spre a ucide pe un pictor polon. După câte-va zile, pictorul muri cu simptomele otrăvireĭ, şi atuncĭ spunea Tavernier, eŭ acuz pe acel domn de otrăvire. Un strigăt de indignare generală isbucni, Voinescu se sculă şi spuse că nu maĭ poate face parte dintr'o societate de scelerat. Tot aşa făcură şi alţĭ membriĭ şi ast-feĭ societatea filarmonică

peri, şi odată cu dênsa se desfiinţă şcoala şi se închise teatrul (1838)».

Teleor. (Dimitrie Constantinescu).— Publicist şi ziarist, cunoscut sub pseudonimul **Teleor**, născut la 1858 Maĭ 10, în comuna Atárnaţĭ (Teleorman). A făcut studiile sale în România şi a părăsit facultatea de medicină spre a se ocupa de literatură.

Ca ziarist a colaborat la *Binele public, Ghimpele, România, Naţiunea, Epoca,* etc., sub diferite pseudonime.

Teleor a publicat *Nuvele, Scene* şi *Portrete* (1886), *Florĭ de liliac, Durere, Icoane, Nuvele alese* (1894), *Schiţe umoristice, Realistele* (1896), *Aventurele unei soacre,* farsă (1896).

Fost cât-va timp funcţionar la Ministerul Culteloр şi instrucţiuneĭ publice, acest scriitor colaborează apoĭ la *Viaţa* şi alte reviste literare.

Tell (Christian).—Om politic, general, născut în Braşov (Transilvania) la 1807, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 24 Februarie 1884.

A servit maĭ întâiŭ în corpul dorobanţilor cu gradul de căpitan, apoĭ a intrat în armata regulată la înfiinţarea eĭ în 1830. Când isbucni revoluţia de la 1848, era şef de batalion, şi unindu-se cu capiĭ mişcăreĭ revoluţionare, puse trupele sale la dispoziţia lor, semnând dimpreună cu Şt. Golescu şi Eliade, proclamaţia de la Islaz, semnalul revoluţiuneĭ. Membru al guvernuluĭ provizoriu care'ĭ conferi gradul de general, apoĭ locotenent domnesc, trecu graniţa după intrarea Ruşilor în ţară, şi se retrase la Smirna, unde guvernul otoman 'ĭ servi o pensiune de general.

Reîntors în România la 1857, generalul Tell face parte din Divanul ad-hoc şi este amestecat la toate evenimentele carĭ aduc unirea Principatelor, alegerea Domnitoruluĭ Cuza.

De la 30 Decembrie 1862 până la 26 Maĭ 1863, e Ministru al Cultelor în cabinetul N. Kretzulescu. Retras aproape din viaţa politică de la această epocă până la 1871, reintră la această epocă în cabinetul de sub preşidenţia luĭ L. Catargiu ca Ministru de rĕzboiŭ de la 11 Martie 1871 până la 14 Martie acelaş an, când trece la Culte, ţinênd cât-va timp şi interimul Justiţieĭ. La 1874 demisionează. Apoĭ la 4 Aprilie reintră ca Ministru de Finance în cabinetul generaluluĭ I. Florescu până la 27 Aprilie.

Teodorescu (Dimitrie. G.)—Profesor, publicist, născut la 1849 în Bucurescĭ, licenţiat în litere de la facultatea din Paris.

A fost la început redactor la ziarul *Românul* de la 1868 până la 1875 şi apoĭ sub pseudonimul *Ghedem,* a redactat ziarul satiric *Ghimpele* de la 1869 până la 1875.

La 1891 sub Ministerul generaluluĭ Florescu, G. D. Teodorescu a ocupat câte-va lunĭ Ministerul Instrucţiuneĭ Publice de la 21 Februarie până la 21 Iunie. A fost numit în 1878 profesor de limba latină la liceul Mateĭ Basarab, în 1881 profesor de limba română la acelaş liceŭ şi în 1894 director al Fundaţiuneĭ universitară Carol I.

Operile sale sunt: *Poesiĭ populare* (1885), *Despre obiceiurile şi credinţele poporuluĭ, Cercetărĭ asupra proverbelor române, Noţiunĭ despre colinde, Petre Creţu Şolcan, Eufrosin Poteca, Metrica, Prosodia latină, cu noţiunĭ de istoria literatureĭ latine, Istoria filosofieĭ antice, Cronica din Nurnberg, Istoria literatureĭ latine, Operile luĭ Anton Pann,* etc., etc.

Teodorescu (Florea).— Medic, născut la 10 Aprilie 1842 în orăşelul Mavrodinul din Telorman. După terminarea studiilor primare şi secundare, a intrat la 1861 in fosta şcoală de medicină şi chirurgie din Bucurescĭ, apoĭ a plecat în Italia, de unde s'a întors în 1868 cu diploma de doctor în medicină de la facultatea din Turin.

La 10 Septembrie 1868 e numit prin concurs, medic secundar la spitalul Colţea, post pe care'l ocupă până la 1878, când e numit medic primar la spitalul Colentina. Iar la 1889 este transferat în aceaşĭ calitate la spitalul Filantropia, unde funcţionează şi astă-zĭ.

Publicaţiunile medicale ale D-luluĭ Teodorescu sunt: *Memoriu asupra abcesuluĭ ficatuluĭ* (1870), *Studiĭ generale asupra pneumonieĭ* (1878), *Syfilisul pulmonar, Kystele hydotice pulmonare,* studiu prezentat la congresul medicilor spitalelor (1895).

Teodori (Juliu). — Medic militar, nás-

cut în Bucurescĭ la 1834 August 7. A făcut studiile în ţară şi le-a terminat în 1858 la Berlin, de unde s'a întors cu titlul de doctor în medicină. La 1859 a fost primit ca medic de regiment clasa 2-a, la 1860 a trecut medic clasa I, la 1863 medic de divizie, la 1872 medic de corp de armată, la 1883 medic inspector general de brigadă. La 1898 fiind inspector general al serviciuluĭ sanitar al armateĭ, a demisionat spre a trece la pensie.

De la 1869, Teodori este profesor de patologie şi terapie generală la facultatea de medicină din Bucurescĭ, iar de la 1884 medic al caseĭ regale.

Scrierĭ: *De pellagre* (1858).

Teriakiu (Alexandru).— Om politic, încetat din viaţă la Martie 1893. Amănunte biografice lipsesc. A fost Ministru al şcoalelor în Moldova la 1858, şi Ministru plenipotenţiar la Athena după 1884.

A făcut parte din guvernul de sub preşidenţia luĭ Stef. Golescu ca Ministru de Externe de la 19 August 1867 până la 1 Noembrie acelaş an, şi Ministru de Interne de la 25 Iulie 1880 până la 10 Aprilie 1881. A fost membru şi în comisiunea Dunăreană pe la 1887.

Theodorini (Elena).—Primadonă, născută în Craiova la 25 Martie 1860. Incă de mică, arăta o mare predisposiţiune pentru muzică; la vêrsta de 14 anĭ era deja o bună pianistă şi la 19 anĭ debuta pe o scenă din Cuneo (Piemonte) ca primadonă.

Primul eĭ succes l'a obţinut întrun teatru din Milan în opera *Evreica*. Angajată în urmă la «Scala» pentru stagiunea 1880-1881 şi a făcut un adevĕrat renume în *Ughenoţiĭ*, *Faust*, *Erodiada;* apoĭ dete numeroase reprezentaţiunĭ în Barcelona, Paris, Madrid, în America de Sud şi se reîntoarse la 1885 în Italia la Brescia, spre a cânta în opera *Gioconda*. Maĭ têrziŭ Elena Theodorini reîncepe reprezentaţiunele sale prin oraşele principale din Europa, venind câte odată şi în Bucureştĭ, Craiova, spre a cânta principalele rolurĭ din repertoriul sĕŭ.

Reputaţiunea sa de mare cântăreaţă, este fără îndoială universală.

Ţincu (Nicolae).— Publicist, autor dramatic, născut la Turnu-Severin (Mehedinţĭ) în 1846.

A colaborat la *Revista Contimporană*, *Revista Literară*, *Revista Nouĕ*.

A scris pentru teatru *Intâiŭ Aprilie*, *Intâiŭ Maĭ*, *Mărţişorul*, *Recunoştinţa*, comediĭ într'un act, *Iuda* 2 acte, *Douĕ mume* dramă în 3 acte, *Doamna Chiajna* în colaboraţie cu Niger, dramă istorică în 5 acte, şi un act din revista teatrală *Cer cuvêntul*, în colaboraţie cu P. Grădişteanu.

A maĭ publicat traducerĭ în versurĭ: *Monologurĭ*, *Comediĭ şi Monologurĭ*, *Mincinosul*, *Aventuriera* în colaboraţie cu Sever Moscuna, *Flibustierul*, *Jean Marie*, *In timpul balului*.

N. Ţincu era referendar la Curtea de Compturĭ până în 1897.

Tocilescu (Grigorie. G.) — Doctor în filosofie şi licenţiat în drept, profesor de istoria antică, şi de epigrafie, director al muzĕuluĭ de antichităţĭ, născut la 1845 în Mizil.

A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat la Praga (Boemia). A început prin a fi referendar statistic la Ministerul Lucrărilor publice, iar maĭ têrziŭ a îmbrăţişat cariera profesoratuluĭ. La 16 Octombrie 1881 a fost numit profesor pentru istoria antică şi epigrafie la facultatea de litere din Bucurescĭ.

Colaborator la revista *Românismul* în unire cu Hajdĕŭ, Vucici, Th. Rădulescu, a publicat acolo maĭ multe studiĭ între carĭ: *Documente istorice*, *Despre poesia poporală a Românilor*, *Despre juriu*.

A maĭ tipărit: *Despre familia luĭ Mihaĭ Viteazu*, *Petru Cercel* (1875), *Douĭ istoricĭ*, *G. Panu şi P. Cernătescu*, schiţe critice (1874), *Viaţa şi scrierile luĭ Bălcescu*, *Inscripţiunea de pe patrafirul de la Slăneştĭ* (1876), *Raport asupra uneĭ misiunĭ epigrafice în Bulgaria* (1878), *Doamna Stanca, soţia luĭ Mihaĭ Viteazu* (1878), *Istoria română* (1880), *Manual de istoria română* (1886), *Raporturĭ asupra câtor-va mănăstirĭ* (1887), *Biserica episcopală a mănăstireĭ Curtea de Argeş* (1886), *Istoria ramână, cu naraţiunĭ, întrebărĭ şi resumate* (1890), *Monumentul de la Adam Klissi* (1895).

Gr. Tocilescu este membru al Academieĭ române şi a făcut parte din Senat de la 1888 până la 1895.

Toneanu (Vasile). — Actor, născut în oraşul Călăraşĭ la 1868. A urmat cât-va

timp cursurile de la Sf. Sava, fără a le termina şi apoi s'a angajat în 1888 în trupa de sub direcţia lui Caragiali.

A intrat apoi în teatrul naţional din Bucuresci care l'a admis ca societar în 1894.

Toneanu se distinge cu deosebire în comediile lui Molière, în rolurile lui *Scapin, Crispin,* etc.

Trăila (Elie). — Publicist, născut în Banat la 1844.

A făcut studii juridice în Oradia Mare.

Scrieri: *Vulturul mâhnit* (1864), *Poesii* (1866), *Fiica lui Menumorut,* nuvelă istorică, *Strigoiul,* poveste (1874).

Trandafiloff (Alexandru). — Supus rus. Amănunte biografice lipsesc.

A venit în ţară la 1843, dându-se ca reprezentant al unei societăţi miniere, cerând să i se acorde permisiunea de a întreprinde cercetări în Muntenia spre a face explorări.

El preciza în cerere că dacă proprietarii în pământurile cărora se vor găsi metaluri, în curgere de 18 luni legiuite prin regulament, nu vor avea mijloacele să lucreze singuri, saŭ nu se vor învoi cu societate, atunci dreptul societăţei pentru exploatare, garantat de Stat, se va întinde pe 12 ani.

Autorizarea în acest sens dată de Stat cu oare-care modificări, pricinui o mare nelinişte în ţară şi Adunarea, făcându-se ecoul neliniştei publice, ceru de la Vodă Bibescu, desfiinţarea jurnalului sfatului administrativ.

Domnul se opuse şi sfârşi din această cauză prin a suspenda Adunarea în virtutea unui firman dobêndit de la Poartă.

Dar la urma urmelor, Domnitorul respinse concesiunea Trandafiloff.

Triandafil (Grigore). — Avocat, om politic, născut la 4 Februarie 1840. A făcut studii juridice şi a intrat în magistratură, ocupând funcţiunele de procuror de Tribunal, membru, preşedinte, prim preşedinte la Trib. Ilfov, apoi procuror la Curtea de apel, procuror general, prim preşedinte de Curte.

A fost director al Ministerului Justiţiei de la 14 Innuarie 1866 până la 14 Decembrie acelaş an şi Ministru al Justiţiei de la 16 Noembrie 1890 până la 15 Februarie 1891.

Turnescu (Nicolae). — Medic, născut la 1819 în Bucuresci, încetat din viaţă la 9 Octombrie 1890. A făcut studiile la Sf. Sava şi apoi a fost secretar al comisiunei doctoriceşti de la 1832 până la 1845. La această epocă pleacă în Paris, unde 'şi termină studiile în medicină şi chirurgie, întorcându-se în ţară la 1853. Atunci e numit medic secundar la Colţea (1854) şi înaintează chirurg primar (1858), profesor de medicină operatorie şi de clinică chirurgicală la Colţea şi la şcoala de chirurgie, membru onorific în consiliul permanent al instrucţiunei publice (1865), membru în consiliul medical superior, membru în consiliul sanitar superior.

La 1869 este numit decan al facultăţei de medicină şi profesor al facultăţei de chirurgie până la 1884, când este trecut la pensie.

A publicat: *Du pouls* (1853), *Des luxations accidentelles en général* (1853).

Tzichindell (Dimitrie).—Fabulist, născut în Beicherecul-mic (Transilvania) la 1775, încetat din viaţă la 19 Ianuarie 1818. A făcut studii în teologie la Temişoara până la 1801, după ce a fost învĕţător în Belintŭ la 1794. La 1805 s'a preoţit, îndeplinind mai întêiŭ serviciul pe lângă un regiment, apoi a trecut paroch la biserica din Beicherecul-mic, unde a slujit până la moartea sa.

La 1812 e numit profesor la o şcoală românească din Ardeal, şi scrie opera sa principală *Fabulele.*

Denunţat la Ierarhia sêrbească ca rĕsvrătitor, din pricina aluziunelor politice ce se găseaŭ în scrierea sa, cartea este confiscată şi Tzichindell este suspendat din funcţiune.

Atunci părăseşte Ardealul la 1815 şi se stabileşte în comuna unde se născuse şi unde era paroh. Acolo a şi murit, adus din spitalul de la Temişoara, unde zăcuse. Se zice că a fost otrăvit de Sêrbi.

Scrieri: *Sfaturile a înţelegerei ceĭ sănătoase* (1802), *Adunare de luminĭ moraliceştĭ* (1806), *Epitomeul* (1808), *Filosoficeştĭ şi politiceştĭ prin fabule moralnice învĕţăturĭ* (1814).

Tzoni (Miltiade).—Profesor, născut în Iaşi la 23 Iunie 1844, încetat din viaţă în Iaşi la Martie 1898. A făcut şcoala primară la Roman, liceul la Iaşi, şcoala de Poduri şi Şosele din Paris.

Reîntors în ţară la 1869, a fost numit îndată profesor de mecanică la facultatea de ştiinţe din Iaşi.

Ales deputat pentru prima dată la 1888, de colegiul al 2-lea de Iaşi, a făcut parte de la această epocă inainte, din toate legislaturele până la 1895, când a fost ales senator.

Scrieri: *Plaga* (1872), *Ţinta democraţiei române* (1876), *Universitatea din Iaşi* (1877), *Regimul liberal în faţa reacţiunei* (1879), *Regimul corupţiunei şi al teroarei* saŭ *guvernul d-lui Ioan C. Brătianu* (1888).

U

Ubicini (Jean. H.)— Publicist francez, celebru filo-român, născut la Issoudun în 1818 Octombrie 20, încetat din viaţă la Roche-Corbon (Francia) în 1884. Profesor timp îndelungat la colegiul din Joigny, întreprinse în 1846 o călătorie prin România şi găsindu-se în Bucuresci când isbucni revoluţiunea de la 1848, fiind prieten cu principalii capi ai mişcărei, i se încredinţă postul de secretar al guvernului provizoriu şi al locotenenţei Domneşti.

După intrarea trupelor ruseşti, părăsi România. In cea-ce priveşte interesele ţărei noastre, el a scris şi publicat: *La question d'Orient devant l'Europe* (1854), *Provinces roumaines* (1856), *La question des Principautés Danubiennes* (1858), *Introduction aux ballades et chants populaires de la Roumanie* (1855). A colaborat la diferite ziare franceze, susţinând într'insele interesele României.

Ulescu (Constantin).—Sub-locotenent, născut la 7 Aprilie 1846, mort la 30 August 1877. Soldat voluntar la 1864, e înălţat sergent la 1866, sub-locotenent la 1872. In timpul rezbelului Independenţei (1877-78) face parte din Regim. 8 de infanterie şi moare la 30 August 1877 pe câmpul de luptă, la atacul Griviţei.

Urechia (Alexandru).— Medic, publicist, fiul lui Vasile A. Urechia, născut la Iaşi în 1860. A făcut studiile sale în ţară şi la Paris, de unde s'a întors cu titlul de doctor în medicină.

Scrierile sale sunt: *Sănătos or nebun? Anatomia şi fiziologia unei conferinţe, Influenţa, Şarlatanismul în medicină, Ghiveciŭ, Duşmanii noştri, Ereditatea fiziologică şi psicologică, Igienă.*

Ca ziarist, a colaborat la *Moştul român* (1894), *Vieaţa* (1894-95) publicaţiuni ebdomadare, iar în 1896 a înfiinţat altă broşură, *Lumea vechie.*

Urechia (Alexandrescu Vasile). — Profesor, om politic, publicist, născut în oraşul Piatra-Neamţu la 27 Februarie 1834. El şi-a făcut studiile gimnaziale la Iaşi, iar cursurile facultăţei de litere, ştiinţe şi filosofie la Paris.

Intorcêndu-se în ţară, fu numit la 1857 profesor de literatură la Universitatea din Iaşi şi director al Ministerului Instrucţiunei publice din Moldova

Ca ziarist, V. A Urechia, a colaborat la *Zimbrul, Vulturul, Steaua Dunărei*, şi a trimis corespondenţe ziarelor franceze *Le Temps, Le Siècle, La Presse*, etc, etc.

Numit definitiv profesor de Istoria şi literatura Românilor la facultatea de litere şi filosofie din Bucuresci, V. Urechia ocupă acest post de la 4 Noembrie 1864 până în prezent.

El a fost Ministru al Instrucţiunei publice la 1881, de la 10 Aprilie până la 1 August 1882, precum şi în Ministerul Kogălniceanu de la 1860 până la 1861, şi a reprezentat aproape necontenit în Senat colegiul al 2-lea de Galaţi.

V. A. Urechia este de ani îndelungaţi membru al Comitetului teatrelor din Bucuresci.

El este preşedintele Societăţei Liga culturală.

Eată principalele sale publicaţiuni: *Grinda de aur* (1851), *Şetrarul Gurluescovici* (1854), *Mozaic* (1855), *Logofătul Baptiste Veleli* (1855), *Coliba Mariucăi* (1858), *Schiţări de literatură românească* (1859), *Vieriţa cea frumoasă* ((1859), *Balul mor-*

tului (1865), *Femeea română* (1865), *De clasicism, romantism şi realism* (1865), *Cronicele noastre* (1865), *Patria română* (1868), *Opere complecte* (1878), *Lugubre monumentum Besarabiae* (1878), *Discursurĭ academice* (1878), *Conferinţe şi discursurĭ* (1878), *Incercare bibliografică despre Istria şi Dalmaţia* (1878), *Album Macedo-Român* (1880), *Cartă etnografică a Românilor* (1882), *Schiţe de istoria literaturei române* (1885), *Miron Costin* (1886), *Istoria evenim. din Orient* (1889), *Documente relative la anii 1800—1831* (1889), *Despre bresle* (1889), *Monumentul luĭ Miron Costin* (1889), *Memoriĭ presentate Academieĭ în 1887—88*, *Biserica din cetatea Neamţ* (1890), *Legende* (1891), *Istoria românilor* (1892), *Istoria Şcoalelor* etc.

Ursian (Valerian).— Profesor, născut în Rêmnicul-Vâlceĭ la Aprilie 1845. A făcut studiĭ juridice şi a fost numit la 14 Noembrie 1880 profesor de drept internaţional la Universitatea din Iaşĭ; la 1883 a fost permutat în aceaşĭ calitate la Universitatea din Bucurescĭ.

A făcut parte ca deputat din Camera de la 1888—1895 şi ca senator din Senatul de la 1895 până în prezent.

Scrierĭ: *Despre importanţa dreptuluĭ internaţional* (1881), *L'Autriche-Hongrie et la Roumanie dans la question de Danube* (1882), *Amintirĭ, poesiĭ* (1895).

Ursu (de **Margine, David**). — Baron, colonel, născut la 1815 în Făgăraş (Transilvania), încetat din viaţă la Sibiŭ în 30 August 1897. De mic copil, dat în şcoala militară a grănicerilor, în 1848 a luat o parte activă în războiul contra honvezilor ungurĭ conduşĭ de generalul Bem, şi în două rândurĭ a repurtat victoriĭ carĭ l'aŭ pus în evidenţă ca strategic eminent şi comandant plin de curaj.

Curând apoĭ a fost avansat la gradul de maior.

In 1859, în războiul Austrieĭ contra Italieĭ şi Franceĭ, maiorul Ursu s'a purtat atât de vitejeşte încât a uimit până şi pe dusmanĭ. In celebra luptă de la Solferino, maiorul Ursu în capul a două batalioane româneştĭ şi în contra dispoziţiilor mareluĭ stat major, în chiar momentul când duşmaniĭ eraŭ să împresoare Solferino şi să silească pe Austriacĭ să capituleze, a înaintat, în tăcerea nopţeĭ, la forturile de la Medole, cu gândul să zădărnicească o capitulare ruşinoasă şi să înlesnească retragerea cinstită a trupelor austriace.

Aicĭ, la Medole, maiorul Ursu cu două batalioane române, a susţinut o luptă vie de şease ore, în contra a 10,000 de italienĭ.

După încetarea luptei, generalul baron Blumencron de Guidizzolo, trimis de marele stat major austriac, a strigat maioruluĭ Ursu:

— Retrage-te d-le maior, căcĭ eştĭ împresurat de toate părţile.

— Eŭ mĕ pot susţine încă câte-va ore; retrageţi-vĕ d-voastră din Solferino.

Şi maiorul Ursu a maĭ stat 26 ore în Medole, susţinênd cu oare-care succes o a doua luptă şi isbutind să se retragă fără să se predea vrăjmaşilor.

In această luptă sîngeroasă maiorul Ursu a perdut 18 ofiţerĭ şi 622 de soldaţĭ.

Planul maioruluĭ Ursu a reuşit atât de bine, în cât când se întoarse cu restul trupelor la cartierul general, arhiducele Frantz Carol, generalisimul armateĭ de operaţiunĭ, a strigat:

— Aĭ salvat onoarea armateĭ!

Dacă maiorul Ursu nu reuşia în planul sĕŭ, ar fi fost împuşcat pe loc, de oare-ce intrase în luptă în contra avizuluĭ mareluĭ stat-major. Reuşind însă, a fost înaintat pe câmpul de rĕzboiŭ la gradul de lt.-colonel şi a fost decorat cu ordinul de rĕzboiŭ *Maria Theresa*.

După rĕzboiŭ, locot.-colonel Ursu a fost înaintat la gradul de colonel şi Impĕratul i-a conferit titlul de baron de Margine.

Distincţiunele pe carĭ le-a primit colonelul baron Ursu, i-aŭ făcut o mulţime de vrăjmaşĭ printre oficeriĭ ungurĭ, carĭ nu-i puteaŭ erta victoriile pe carĭ le-a repurtat numaĭ cu soldaţĭ românĭ. Şi cel maĭ aprig între vrăjmaşiĭ sĕĭ a fost generalismul ungur Gyulai, care a început să-l persecute şi să-l denunţe ca pe un agitator dacoromân.

Rezultatul a fost că colonelul baron Ursu şi-a regulat drepturile la pensiune în 1861.

Evenimentele însă l'aŭ rĕzbunat. In 1863 un noŭ rĕzboiŭ a isbucnit între Austria şi Italia. Colonelul Ursu a fost rechemat în fruntea regimentuluĭ sĕŭ 31, pur românesc şi i s'a încredinţat apărarea insuleĭ Lissa.

Când pe uscat armata austriacă a fost nimicită, iar pe mare flota austriacă era să fie în-

presurată, baronul Ursu, din insula Lissa, în contra avizuluĭ marelui stat major, care i-a ordonat să se retragă, a bombardat flota italiană. Lupta a durat 11 ore, în care timp amiralul austriac Tegethoff, a isbutit să scufunde câte-va vase italiane şi să se retragă fără perderĭ marĭ.

Această luptă a dat baronuluĭ Ursu titlul de *eroul de la Lissa* şi în amintirea eĭ s'a înfiinţat în comitatul Făgăraş, comuna românească Lissa, populată cu grănicerii în fruntea cărora s'a luptat baronul Ursu.

După rĕzboiŭ, generalismul Gyulai a făcut nouĭ intrigĭ în contra baronuluĭ Ursu, aşa că acesta plictisit de atâtea mizeriĭ ungureştĭ, s'a retras din noŭ în viaţa privată.

Colonelul baron Ursu a lăsat întreaga sa avere de 50,000 leĭ pentru scopurĭ culturale româneştĭ.

De la 1865 şi până la moarte, Ursu a administrat fondurile grănicăreştĭ şi a construit peste 120 localurĭ frumoase de şcolĭ cu câte douĕ etage, în comitatele Braşov, Făgăraş, Sibiŭ şi Huniedoara.

V

Văcărescu (Barbu).— Amănunte biografice lipsesc.

A fost spătar în Muntenia la 1782, mare vistier la 1821, caimacam la 1827.

Văcărescu (Constantin).— Om politic, născut la 1802, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 14 Martie 1887.

A făcut studiile sale în Paris până la 1825.

Intors în ţară, a intrat în administraţie şi a fost prefect de judeţ în Ialomiţa şi Buzĕŭ.

Descoperirea tesauruluĭ de la Pietroasa se datoreşte luĭ C. Văcărescu. Neşte tăetorĭ de peatră, lucrând la podul de la Călmăţuĭ, descoperiră tesaurul, îl sfărâmară, dispărând cu dênsul. Câte-va fragmente se găsesc la faţa locului de neşte trecătorĭ carĭ nu cunoşteaŭ valoarea lor şi sunt aduse luĭ C. Văcărescu. El se pune în urmărirea hoţilor, regăseşte tesaurul furat şi'l aduce guvernuluĭ.

Sub Vodă Stirbey, C. Văcărescu a fost membru la Inalta Curte.

La 1858 părăseşte funcţiunea sa, spre a călători şi nu maĭ ia nicĭ o parte la afacerile publice.

Văcărescu (Ioan). — Poet, născut la 1786, mort la 1863. El era reprezentantul uneĭ familiĭ ilustre, strĕnepotul mareluĭ ban Enache Văcărescu.

Incă din copilărie se făcu cunoscut prin versurile sale, scrise în limba elenă şi la 1818, făcu o odă în contra luĭ Vodă Caragea. Sub Domniĭ de pe timpul sĕŭ, a ocupat funcţiunĭ înalte în Stat şi s'a distins tot-d'auna prin iubirea sa de patrie.

El a publicat: *Sfaturĭ patriotice* (1821). A tradus pentru teatru *Britanicus* (1827), *Ermiona* (1831), *Regulus* (1832) şi în acest an pentru prima oară, eleviĭ de la Sfântu Sava, jucară în limba română, pe scena teatruluĭ din Bucurescĭ.

La 1832 aŭ apărut şi poesiile sale sub titlul *Poesiĭ originale*.

I. Văcărescu, împreună cu G. Lazăr, a întemeat şcoala Sf. Sava la 1821. El a refuzat să subscrie *Regulamentul organic*, şi luând cuvêntul, a protestat contra prezidăreĭ Adunăreĭ de către un consul strein pe când obiceiul ţĕreĭ cere ca Mitropolitul să fie în fruntea eĭ.

Pentru aceste cuvinte, I. Văcărescu este dat afară din Adunare şi surgunit imediat.

Cu ocaziunea înfiinţăreĭ oştireĭ româneştĭ, (1830) Ioan Văcărescu a făcut armateĭ, versurile sale :

La rând, Românilor eşiţĭ,
Mergeţĭ pe calea dreaptă,
Slava strămoşilor vestiţĭ
In cale vĕ aşteaptă!...

Văcărescu (Theodor. C.)—Născut în Bucurescĭ la 17 Aprilie 1842. A început primele sale studiĭ la 1850, în pensionatele Monty şi Schewitz. La 1854 a plecat în

Germania, unde a fost admis cu autorizarea guvernului, în corpul de cadeţi din Prusia şi a urmat de la 1854 până la 1858, studiile şcoalei militare preparatorii din Potsdam şi şcoalei militare centrale din Berlin. Tot de odată, în 1858 şi 1859, a frequentat cursurile facultăţei de litere şi filosofie din Berlin. La 16 Octombrie 1859, s'a înrolat ca soldat voluntar în armata românească, a fost numit la 1 Ianuarie 1860 sub-oficer şi înaintat la 24 Ianuarie 1861 la gradul de sub-locotenent.

T. Văcărescu a fost chemat la 1863 în statul-major domnesc al luĭ Vodă Cuza, ca oficer permanent de ordonanţă; la 1864 a demisionat din armată şi intrat în viaţa civilă, s'a ocupat cu literatură şi politică. In 1865 a publicat în *Trompeta Carpaţilor* şi în *Opiniunea naţională*, articole asupra literatureĭ germane. Impreună cu Aurelian, Urechiă, Esarcu, Alex. N. Lahovari, etc, a fondat atuncĭ *Ateneul românesc* şi cu un grup de tinerĭ, a făcut parte din comitetul de redacţiune al ziaruluĭ *Revista Dunăreĭ*, înfiinţat în Decembrie 1865, spre a combate cu cea maĭ mare energie regimul loviturei de Stat.

A doua zi după revoluţiunea de la 11 Februarie 1866, Th. Văcărescu e numit prefect la Prahova cu însărcinarea de a trece peste fruntarie la Braşov, pe detronatul Domnitor Cuza.

In 1870 Iulie, guvernul a trimis pe Th. Văcărescu în misiune la Berlin, comisar extraordinar în cestiunea drumurilor de fer Strusberg, şi acolo a descoperit şi a raportat guvernuluĭ dispariţiunea depositului de $37^1/_2$ milioane leĭ, capital garantat de guvernul român, care trebuia să serve la terminarea construcţiuneĭ aceluĭ drum de fer şi care se deturnase de la destinaţiunea luĭ. La 20 Iulie 1871, Th. Văcărescu e numit agent diplomatic al ţăreĭ în Serbia.

In Septembrie 1872, cu prilejul înfiinţăreĭ miliţiilor, prevăzute de legea organică a puteriĭ armate, Th. Văcărescu, în calitate de fost oficer, fu numit locotenent în miliţiile călărĭ, iar în Iunie 1873, M. S. Domnitorul Carol, 'l chemă pe lângă persoana sa, în funcţiunele de mareşalul curţeĭ Domneştĭ. In Octombrie 1876 Th. Văcărescu însoţi, ca reprezentant al curţeĭ Domnitoruluĭ, pe primul Ministru Ioan Brătianu şi pe Ministrul de rezbel, colonel Slăniceanu, în misiunea pe lângă Impăratul Rusieĭ Alexandru II-lea la Livadia, unde se stabilirā bazele înţelegereĭ pentru trecerea oştirilor ruseştĭ prin România.

Iar când isbucni rezbelul din 1877, Th. Văcărescu luă parte la el în calitate de căpitan miliţian, ataşat mareluĭ cartier general al armateĭ române, trecu Dunărea şi participă la luptele din jurul Plevneĭ.

La 8 Aprilie 1881, Th. Văcărescu fu trecut ca locotenent-colonel în rezervă şi la Octombrie 1882, fu numit Ministru reşedinte pe lângă curţile din Bruxela şi din Haga.

La 28 Ianuarie 1885 fu numit trimis extraordinar şi Ministru plenipotenţiar la Roma, de unde demisionă pentru motive private la 31 August 1885. In 1886 publică volumul 1-iŭ şi în 1887 volumul al 2-lea al scriereĭ istorice *Luptele Românilor în rezbelul din 1877—78*, operă care a fost premiată de Academia română.

La 1 Iulie 1888 este numit trimis extraordinar şi Ministru plenipotenţiar pe lângă curtea din Viena, post în care funcţionează până la 1 Iulie 1891.

A făcut parte în nenumărate rênduri din parlament, ca deputat şi senator.

Vaillant. — Profesor francez, data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute. A fost adus în ţară la 1829, sub ocărmuirea luĭ Kisselef, spre a organiza pe o nouă bază colegiul Sf. Sav. din Bucurescĭ. La 1831 este numit director al acesteĭ instituţiunĭ şi şcoala prospera, dar Rukman, consulul rusesc, văzând cu ochĭ rĕĭ ideile liberale ale profesoruluĭ, ceru în 1834 să se retragă luĭ Vaillant catedra de litere şi direcţia colegiuluĭ. I se satisfăcu cererea, însă Adunarea, ca semn de simpatie, votează să se cumpere 500 exemplare din *Dicţionarul francezo-român* al acestuĭ profesor. Rukman cere şi obţine de la Vodă, nesancţionarea votuluĭ.

La 1841, Vaillant este implicat în mişcarea dintre Sêrbĭ şi Bulgarĭ, care se zicea că era combinată cu un complot în Muntenia, spre a aduce răsturnarea luĭ Vodă Ghika. Vaillant scapă de arestare, graţie intervenireĭ consululuĭ francez, însă este expulzat.

Se reîntoarce în ţară la 1862 şi ţine la Atenеul vechiŭ, un curs gratuit de *Istoria antică*.

De la aceastĕ epocă înainte, urma luĭ se perde.

Scrierĭ: *Grammaire valaque à l'usage des français* (1836—1840), *La Roumanie*, 3 vol. (1844), *Poésies de la langue d'or* (1851), *Turquie et Russie* (1854), *Les princes Ghika, hospodars de Moldo-Valachie* (1855), *Nationalité et patriotisme* (1855), *L'Empire c'est la paix* (1856), *Histoire vraie des vrais Bohémiens* (1857), *Glasul poporuluĭ, glasul luĭ Dumnezeŭ* (1858), *Origina agriculturei şi desvoltarea eĭ la Românĭ* (1862), *La lanterne magique* (1868).

Valbudea.—Sculptor, (adevĕratul nume **Ionescu Stefan,**) născut în Bucurescĭ la 1859.

A făcut studiile liceuluĭ din Bucurescĭ şi a terminat în 1882 şcoala de Bele-arte, când a obţinut premiul pentru strĕinătate. Apoĭ a stat treĭ anĭ la Paris în şcoala de Bele-arte, atelierul luĭ Falguière, iar în urmă a lucrat sub direcţiunea luĭ Fremiet. A luat parte la treĭ exposiţiunĭ; în anul al treilea a avut o menţiune onorabilă cu statua luĭ *Mihaĭ Nebunul*. Apoĭ a plecat în Italia şi a stat un an la Roma, unde a făcut statua *Gladiatorul*, proprietatea Ateneuluĭ român, şi un an la Florenţa, unde a lucrat *Copilul care face bae, Prima leţie, Copilul dormind, Frica de apă*. Pinacoteca posedă statuele *Mihaĭ Nebunul* şi *Copilul dormind*.

La exposiţia universală din Paris (1889), Valbudea a avut ca recompensă o medalie cl. III-a.

Valentineanu (Ioan. G.) — Ziarist, născut în Piteştĭ la 1834. A făcut studiile liceuluĭ Sf. Sava până la clasa 5-a. Amestecat în mişcarea revoluţionară de la 1848, a fost arestat de Ruşĭ şi trimis în închisoarea de la Kiew.

Pus în libertate, s'a reîntors în ţară la 1856, a colaborat la maĭ multe ziare, între carĭ la *Secolul, Timpul, Concordia, Românul, Steaua Dâmboviţeĭ*. La 1859 a fondat ziarul *Reforma*, care a apărut în primiĭ anĭ regulat, iar cu vremea, a încetat de a maĭ apare, şi apoĭ s'a tipărit în anume împrejurărĭ, o dată saŭ de douĕ orĭ pe an, după ce nu apăruse câţĭ-va anĭ în şir.

Scrierĭ: *Biografia oamenilor marĭ, scrisă de un om mic*, pamflet, (1859), *Documente relative la administraţia guvernuluĭ interimar din 1856, 1857, 1858, Despre administraţia guvernuluĭ de la Balta-Liman, Evreiĭ în România* (1886), *Cugetărĭ, macsime, proverbe* (1890), *Misterele scopiţilor* (1891), *Ucigaşiĭ luĭ Barbu Catargiu* (1897), *Alegerea, viaţa şi detronarea luĭ Vodă Cuza* (1898).

Valery (Nini).—Artistă dramatică, născută în Focşanĭ la 1 Maĭ 1835, fiica unor artiştĭ francezĭ Valery-Momenet, stabiliţĭ în ţară pe la 1833.

A debutat pe scenă la 1846, jucând rolurĭ în limba franceză, în localul de teatru Talpan din Iaşĭ. La 1848, în timpul direcţiuneĭ luĭ Mateĭ Millo, a jucat pentru prima dată în limba românească, rolul *Ingerul păzitor* din *Baba Hârca*.

Apoĭ a urmat creaţiunele sale în *Trântorul cât zece, Pensionul fetelor, Viaţa unuĭ jucător de cărţĭ, Bădăranul boerit, Plăeşul român, Luluţa* din *Chiriţa la Iaşĭ*, etc., etc.

La 1852 Nini Valery pleacă la Bucurescĭ, unde debutează în sala Slătineanu, şi în acelaş an face parte ca gagistă din personalul teatruluĭ naţional, participând la representaţiunea de inaugurare a nouluĭ teatru, unde a jucat opt anĭ de a rândul.

Principalele sale creaţiunĭ la această epocă sunt: *Sergentul Frederic, Linda, Maria Rosa, Vicontele de Letourier, Strengarul din Paris, Veneţiana, Regele insulelor, Bărbatu văduv, Uite-te, dar nu te atinge, Banii, gloria şi femeile, Primele arme ale luĭ Richelieu, Romeo şi Marieta, Margo, Tuzu Calicu, Portretele, Urîta satuluĭ*, apoĭ în operete, ca: *Douĕ fete p'un flăcăŭ, Nichon lăptăriţa, Fiica regimentuluĭ, Curcănăreasa, Vraja de iubit, Scara femeeĭ, Smeul nopţeĭ, Scara măţeĭ*, asemenea în feeriĭ, ca: *Fata aeruluĭ, Lampa minunată, Roza magică, Preţioasa, Steaua păstoruluĭ*, etc.

La 1859—60, Nini Valery joacă în teatrul din Craiova, sub direcţiunea Teodorini şi se căsătoreşte în acel oraş la 1875, cu poetul căpitan Ioan Gănescu.

Dupĕ moartea soţuluĭ eĭ, Nini Valery se retrage de la teatru în 1883 şi se stabileşte în Iaşĭ, unde trăeşte şi astă-zĭ.

Vardalah. — Profesor, de origină din Grecia, venit în ţară pe la 1810, a deschis în Bucurescĭ prima şcoală grecească, unde preda retorica şi explica elevilor poesiile autorilor grecĭ. A predat cursurile sale de

la 1816 până la 1820, când a încetat din viață. Şcoala sa a fost însă în curând părăsită, îndată ce Gheorghe Lazăr a înființat şcoala Sf. Sava.

Varnav (Constantin. V.) — Doctor, născut la Hilişaŭ (Dorohoĭ) la 21 August 1806, încetat din viață în Iaşĭ la 21 August 1877.

A făcut studiile la Lemberg, apoĭ la Viena, unde a dobândit diploma de doctor în medicină şi chirurgie, cu dreptul de liberă practică în imperiul austriac.

Intors în țară la 1835, s'a stabilit medic în Moldova. Era un fervent adept al cureĭ cu apă rece şi a făcut cure carĭ păreaŭ în adevĕr extraordinare, pe acele vremurĭ.

Protomedic al Moldoveĭ sub domnia luĭ Grigore Ghika, a desfăşurat în 1848 o activitate escepțională, în timpul ivireĭ epidemieĭ de holeră.

Rĕmăsese singur dintre doctoriĭ din Iaşĭ.

A reprezentat județul Dorohoĭ la Constituanta din 1858; a maĭ fost în maĭ multe rênduri, deputat şi senator al județuluĭ Dorohoĭ.

A lăsat maĭ multe scrierĭ medicale, asupra cureĭ luĭ Prisnitz, asupra holereĭ asiatice, etc.

Varnav (Scarlat. C.)—Inginer, născut în Iaşĭ la 22 Septembrie 1851, fiul doctoruluĭ Varnav. A făcut studiile la liceul Louis-le-Grand din Paris şi tot în acest oraş a dobêndit diploma de inginer al şcoaleĭ centrale de Arte şi Manufacturĭ.

Intors în țară la 1876, fu numit inginer al linieĭ Iaşĭ-Unghenĭ şi însărcinat cu mişcările importante ale trupelor ruseştĭ din campania 1877—78. In 1881 e numit director al aceleĭ liniĭ, apoĭ succesiv director al construcțiuneĭ linieĭ Bucurescĭ-Cernavodă, director al Societățeĭ de construcțiunĭ, director al Şcoaleĭ naționale de Podurĭ şi Şosele.

In 1891 părăsi cariera sa şi intră în Cameră ca deputat al județuluĭ Putna, făcênd parte din grupul constituționalilor.

Varnav (Scarlat. V.)—Născut la Hilişaŭ (Dorohoĭ) în 1801, încetat din viață la Bêrlad în 1868.

Destinat de mumă-sa la preoție, fusese încredințat de tinĕr arhimandritului Sofronie Miclescu; dar neputêndu-se împăca cu cerințele preoțieĭ, fugi la Cernăuțĭ la rudele părinților sĕĭ, de unde apoĭ plecă la Paris. Acolo şi-a făcut studiile, şi a stat până la 1848, fondând cu spesele sale biblioteca română în localul în care s'a făcut maĭ têrziŭ capela ortodoxă românească. In legăturĭ la Paris cu republicaniĭ francezĭ, a făcut parte chiar din guarda națională din acel oraş. Puțin timp după aceasta, se întoarce în țară cu consulul francez Thions.

La 1850 intră în religiune şi se călugăreşte sub numele Sofrenie, la mănăstirea Neamțuluĭ, unde fu ales stareț.

Om cult şi de o inteligență superioară, de la intrarea sa în tagma bisericească se consacră la acte de pietate, îngrijind cu deosebire despre soarta copiilor săracĭ.

In 1868 muri subit la Bêrlad. Fiind antisemit înfocat, încetarea luĭ din viață fu atribuită uneĭ otrăvirĭ, făptuită de evreĭ. O revoltă isbucni în Bêrlad, cu ocasiunea înmormîntăreĭ sale; surescitațiunea populațiuneĭ a necesitat intervenirea trupelor trimise din județele limitrofe, pentru a păzi pe evreĭ, a căror viață era amenințată.

Vartic (Toma). — Publicist, născut în Iaşĭ la 1814; data încetăreĭ din viață necunoscută.

A făcut studiile sale în Basarabia de la 1821 până la 1835. Apoĭ s'a întors în Iaşĭ, unde a ocupat diferite funcțiunĭ administrative până la 1870.

A publicat: *Treĭ surzĭ şi doui ghebosĭ* (1858), *Poesii* (1870). A tradus şi numeroase scrierĭ din limba germană şi franceză.

Văsescu (Alexandru). — Om politic, amănunte biografice lipsesc.

A fost Ministru de Finance în cabinetul Kretzulescu de la 2 Martie 1867 până la 19 August acelaş an.

Vasiciu (Pavel). — Medic, născut în Temişoara la 1806, încetat din viață. A făcut studiile gimnaziale la Segedin, Oradea Mare şi medicina la facultatea din Pesta. A fost medic de carantină la Orşova (1832) şi director la carantina Temişuluĭ, maĭ têrziŭ.

A publicat: *Despre orientalĭ* (1832), *Antropologia* (1832), *Macrobiotica* (1844), *Ca-*

techismul antropologic (1870), *Catechismul sănătăţeĭ* (1870).

Vasiliu-Năsturel (Ioan).—General de brigadă, născut la 16 Noembrie 1845. Intrat în şcoala militară la 1864, e înălţat sub-locotenent la 1866, maior la 1879, colonel la 1889 şi general de brigadă la 1896.

Vasiliu-Năsturel (Petre).—Colonel de artilerie, născut la 1854 Aprilie 7. Elev al şcoaleĭ militare, înălţat sub-locotenent la 1874.

Scrierĭ: *Opérations de l'armée roumaine pendant la guerre de l'Indépendance* (1880), *Curs de balistică esterioară şi stabilirea tablelor de tragere* (1885), *Curs elementar de artilerie* vol. I. *Artileria de câmp* cu un atlas (1886), vol. II. *Fascicula I. Tragerea şi efectele projectilelor. Organizaţiunea şi serviciile artilerieĭ* cu maĭ multe figurĭ în text, (1887), *Descrierea amănunţită a turelelor de 37mm. Md. 1887* (1888), *Descrierea amănunţită a turelelor cu eclipsă de 53mm. Md. 1887* (1888), *Descrierea tunurilor, afetelor şi muniţiunilor de 150mm Md. 1887*, (cu 23 planşe) după *Crucişatorul «Elisabeta»* al marineĭ regale (1889), *Pulberĭ de rezbel, Diferiţĭ explosivĭ şi balistica interioară* (1889), *Descrierea amănunţită a turelelor cu eclipsă de 120mm. şi a localurilor cuirasate a mortierelor sferice din bateria-tip Schumann* (1891), *Jubileul de 25 anĭ de domnie a M. S. Regeluĭ Carol I. «Stema Românieĭ»* versurĭ, (1891), *Stema Românieĭ*, studiu critic din punct de vedere eraldic, cu numeroase figurĭ în text (1892), *Istoricul Pirotechnieĭ armateĭ* (1893—1894), *Curs elementar de artilerie* vol. II, Fascic. II, *Armele portative* cu planşe (1893), *Eraldica în faţa prea sf. Episcop al Rômniculuĭ nouĭ Severin* (1895).

Veissa (Teodor). — Jurisconsult, om politic, născut în Iaşĭ la 1826 Maĭ 8, încetat din viaţă la 5 Decembrie 1880.

A fost profesor la facultatea juridică din Iaşĭ, şi intrând în magistratură, a ajuns până la demnitatea de membru la Curtea de casaţie, demisionat în 1877. Membru în Senatul de la 1871, Th. Veissa a fost autorul moţiuneĭ de devotament către Tron, votată la 13 Februarie 1871, în urma interpelăreĭ motivată de publicarea scrisoreĭ principeluĭ Carol I către Auerbach.

Scrierĭ: *Constituţia, legea electorală şi organizaţia judecătorească în Belgia* (1857).

Velescu (Petre).—Artist dramatic, născut la 1846 Martie 21 în Bucurescĭ.

A debutat la teatrul Bossel în 1864 sub direcţiunea luĭ M. Pascali, apoĭ a trecut la 1866 în teatrul cel mare.

Stagiunele 1870—71 şi 1872—73 a jucat la teatrul din Iaşĭ.

La 1874—75 a făcut parte ca societar din asociaţiunea dramatică naţională, pentru a da reprezentaţiĭ în teatrul cel mare.

Constituindu-se societatea dramatică în 1877, a fost admis ca societar de cl. II la 1 Septembrie şi la 1882 Maĭ 6, a fost vansaat societar cl. I.

Rolurĭ principale: *Don Cezar* din *Ruy Blas*, *Jacques* din *Douĕ Orfeline*, *Jak Ranţau* din *Neamul luĭ Ranţau*, *Leuchoir* din *Moştenitoriĭ*, *Magnus Verner* din *Hoţiĭ de Codru*, *Muhliner* din *Onoarea*, *Lazar* din *O crimă celebră*, *Caussade* din *Amiciĭ falşĭ*, *Stîlpeanu* din *Boerĭ şi Ciocoĭ*, etc, etc.

Vellescu (Ştefan). — Artist dramatic, născut în Craiova la 1838. Intră în şcoalele din acel oraş, dar la vêrsta de 16 anĭ fugi din şcoală şi intră în trupa de sub direcţiunea luĭ C. Mihăileanu din Craiova. Luat de aci de către familia sa, fu trimes iarăşĭ la şcoală în Bucurescĭ, dar în zadar. Peste puţin timp, intră la teatrul din Bucurescĭ şi debută în micĭ rolurĭ; apoĭ se angajă în trupa luĭ Millo, care juca în sala Bossel, şi peste 4 anĭ trecu în trupa Theodorini la Craiova, interpretând cu un deosebit succes rolurile din *Caterina Howard*, *Dama cu Camelĭ*, *Othelo*, *Fetele de marmoră*, etc.

Reîntors în Bucurescĭ, trece la Iaşĭ, unde joacă pe *Don Cezar de Bazan*, *Figaro*, etc; vine în Bucurescĭ, unde crează pe *Vornicul Bucioc* şi apoĭ pleacă la Paris, spre a'şĭ termina studiile dramatice, urmând cursurile artistuluĭ Regnier. După treĭ anĭ, reapare pe scenă şi se distinge în *Supliciul uneĭ femeĭ*, *Bastardul* şi *Strengarul din Paris*, ultimul rol pe care l'a jucat în 1877.

La 1873, el a fost numit profesor de declamaţiune la Conservatorul din Bucurescĭ.

Şt. Vellescu a publicat *Istoria arteĭ dramatice* în «*Revista românească*», *Curs de de-*

clamaţiune în «*Revista literară*» şi diferite critică dramatice.

El a mai scris *Lăpuşneanul, Banul Craioveĭ, Prea têrziŭ, Mincinosul, Blond saŭ Brun, Hagi-Bina,* drame şi comedii, jucate pe scena teatrului naţional, apoĭ câte-va poesii şi nuvele: *Din Floreştĭ, Moş Tudor, Schiţe din viaţa contimporană,* etc.

Şt. Velescu a fost consilier comunal şi delegat ca ofiţer al stăreĭ civile de la 1890 până la 1895.

Veniamin (Costache).— Mitropolit al Moldovei, născut la 1768, mort la 1846, Decembrie 18. In potriva voinţeĭ părinţilor sĕĭ, se călugări din tinereţe şi la 1792, fu numit Episcop al Huşuluĭ, apoĭ la 1796, Episcop al Romanuluĭ, iar la 1803, Mitropolit al Moldoveĭ.

El a întemeat în 1803 seminarul de la mănăstirea Socola din Iaşĭ, şi a păstrat scaunul Mitropolieĭ până la 26 Ianuarie 1843, când silit să demisioneze, căzut jertfă intrigilor streine, fu dat afară peste bariera Iaşuluĭ, avênd în buzunar numaĭ nouĕ firfiricĭ.

Mitropolitul Veniamin a lucrat alăturĭ cu Asaky, pentru renascerea Românilor din Moldova.

El a scris: *Istoria universală bisericească* tradusă din limba elenă, *Pidalionu, Istoria desbinăreĭ bisericeĭ, Buna murire, Cronica Românilor a luĭ Cantemir, Mănăstirea Neamţuluĭ, Explicarea dogmelor, Octoihul, Chiriacodromul.*

Ventura (Grigore). — Ziarist, autor dramatic, născut la 1840. Şi-a făcut toate studiile în Berlin, unde a dobêndit titlul de licenţiat în drept.

S'a ocupat la început cu agricultura şi a reprezentat în Camerile conservatoare din 1871, pe alegătoriĭ din Galaţĭ. Perzênd însă toată averea sa, s'a apucat de ziaristică, debutând în Galaţĭ cu un ziar francez. Apoĭ a venit în Bucurescĭ, a colaborat la gazeta franceză *l'Orient* cu Galli şi maĭ têrziŭ la *Indépendance Roumaine.* A maĭ scris la *Românul, Naţiunea, Epoca, Adevĕrul,* iar în urmă la *Timpul,* unde colaborează până în prezent.

Scrierĭ: *Cămătarul* comedie 2 acte, (1882) *Copila din florĭ* comedie 4 acte, (1885), *Curcanii* piesă militară, *Marcela* tragedie, *Traian şi Andrade* tragedie.

Pianist şi compozitor muzical cu mult talent, Gr. Ventura a compus romanţa *Douĭ ochĭ, Hora de la Griviţa, Cântecul gintei latine,* etc.

Verbiceanu (Vasile).—Sub-locotenent, născut la 16 Octombrie 1847, mort la 12 Ianuarie 1878. Intrat în armată ca soldat la 1864, e înălţat la gradul de sub-locotenent la 1871. In timpul rezbeluluĭ Independenţeĭ, face parte din Reg. 9 de dorobanţĭ şi moare pe câmpul de luptă, în faţa Smârdanuluĭ la 12 Ianuarie 1878.

Vĕrgolicĭ (Ştefan). — Profesor, publicist, născut în Bêrlad la 1843, încetat din viaţă în Iaşĭ la Iulie 1897.

A făcut cursurile liceuluĭ din Iaşĭ şi a intrat în şcoala normală din Paris, de unde s'a întors în 1871 cu diploma de doctor în litere şi filosofie.

Imediat a fost numit profesor la catedra de limba elenă la Institutul academic şi de la 1876 a fost profesor de literatura neo-latină la facultatea de litere din Iaşĭ.

Principalele sale scrierĭ carĭ aŭ fost publicate în *Convorbirĭ literare,* sunt traducerile poesiilor maĭ însemnate ale luĭ Schiller, Lamartine, Byron, André Chenier. A maĭ tradus aproape toate elegiile luĭ Ovidiu, odele luĭ Anacreon şi romanul luĭ Cervantes *Don Quichotte.*

A publicat o *gramatică latină,* şi a redactat cât-va timp ziarul *Curierul de Iaşĭ.* Apoĭ a maĭ scris: *Florĭ de câmp,* poezii şi *Recrutul* (1873).

Vericeanu (Alexandru). — Profesor, născut în Ploeştĭ la 20 Februarie 1839. A urmat cursurile liceuluĭ din Bucurescĭ şi a făcut studiile de drept şi economie politică în Italia.

La 1863 a luat în Geneva diploma de doctor în drept. Intors în ţară e numit la 16 Aprilie 1864, profesor de economie politică la facultatea de drept din Bucurescĭ, unde profesează până la 5 Septembre 1894. In 1868, a fost însărcinat cu suplinirea catedreĭ de drept civil a luĭ G. Costa-Foro. La 1864, e numit secretar general al consiliuluĭ de stat, post pe care'l ocupă până la 1865. La 1872, e numit procuror de secţie la Curtea de Casaţie, dar nu ocupă acest post de cât treĭ lunĭ, şi demisionează.

Fost ministru al Comerciului şi Agriculturei de la 3 Noembrie 1891 până la 26 Noembrie acelaş an, Alexandru Vericeanu a representat în mai multe rânduri districtele Brăila şi Argeş în Cameră şi Senat.

Vermont (Nicolae. Is.)—Pictor, născut în Bacău la 28 Septembrie 1866. A intrat la 1882 în şcoala de Bele-Arte din Bucuresci, a absolvit Academia din Munchen sub profesorii Kaulbach şi Löfftz apoi în 1895 a intrat la Paris în atelierul Maillart.

Principalele sale tablouri sunt: *Orfelinele*, cumpărat de stat (1890), *Emigraţii*, cumpărat de stat (1891), *Târgul Moşilor*, cumpărat de Stat (1894). A zugrăvit catedrala din Cernavodă, bisericele din Rucăr şi din satul Fundeni (Ilfov)

Vermont-Ventura (Lea). — Artistă societară a Teatrului naţional din Bucuresci născută în 1864 la Moineşti (Bacău) din părinţi izraeliţi, încetată din viaţă în Bucuresci la 24 Noembrie 1895. Elevă a conservatorului, s'a distins cu deosebire în tragedie.

Rolurile sale de căpetenie aŭ fost: *Medea*, *Phedra*, *Polyeuct*, *Andrada*, *Tatiana*, *Repina*, *Sapho*, *Heimath*, *Greva* etc.

Vernescu (George).—Avocat, om politic, născut în Buzău la 1833. A făcut studiile sale liceale în Bucuresci iar cele universitare în Paris de unde s'a întors cu diploma de doctor în drept şi a îmbrăţişat îndată cariera de avocat. La 1859 s'a ales deputat în divanul ad-hoc şi la 1865 26 Ianuarie a intrat în cabinetul prezidat de Bozianu ca Ministru al Justiţie şi Cultelor. Peste 5 luni (14 Iunie) a demisionat.

Aliat cu partidul liberal, face parte din coaliţia de la Mazar-Paşa şi alegându-se deputat, în Ministerul de la 27 Aprilie 1876 cabinetul Manolache Costache, ia portofoliul Internelor, pe care 'l păstrează şi în cabinetul Ioan Brătianu până la 27 Ianuarie 1877. La această dată se desparte de liberali, spre a forma un grup separat, *Sincerii liberali*, întemeând ziarul *Binele public*.

La 1883, disidenţa din partidul liberal accentuându-se din ce în ce mai mult şi formându-se mai târziŭ opoziţia-unită, G. Vernescu este unul din cei trei şefi ai acestei coaliţiuni, dimpreună cu Lascăr Catargiu şi Dim. Brătianu, cu cari formează aşa zisul partid *liberal-conservator*.

In cabinetul Th. Rosetti din 1888 Noembrie, G. Vernescu ia Ministerul Justiţiei pe care'l păstrează până la 29 Martie 1889, când în formaţiunea cabinetului Lascăr Catargiu, trece la Finance până la 5 Noembrie acelaş an.

La 1891, sub Ministerul generalului I. E. Florescu, ia portofoliul Financelor şi ad-interim la Justiţie până la 27 Noembrie acelaş an.

Atunci, disolvându-se partidul liberal-conservator, G. Vernescu se pune iarăşi în capul grupului sincerilor liberali, acum mult mai şters şi fără nici o înrâurire asupra celor-l-alte două partide.

Vilara (Alecu).—Om politic, grec de origină, data nascerei şi încetărei din viaţă necunoscute.

Amestecat în mişcarea eteristă de la 1821 şi cunoscut ca devotat Rusiei, consulul otoman, dobândi la 5 Aprilie 1823 arestarea şi extradarea sa de la principele Ghika, sub cuvânt că ar fi comis jafuri şi răpiri de bani, dar în realitate pentru că adusese servicii Rusiei între 1806—1812, în timpul ocupaţiunei.

A fost condus sub escortă la Silistria şi închis la Ezki-Zagra, unde a stat până la 1824 Aprilie.

Pus în libertate, se reîntoarce în Bucuresci şi este numit sameş, apoi nazir al vistieriei la 1827.

De la 1834 până la 1837, a fost mare vistier.

Vilara a făcut parte din Comisiunea alcătuită în Bucuresci pentru Muntenia, pentru întocmirea *Regulamentului organic*, apoi din deputaţia care a mers la Petersburg spre a supune la modificări regulamentul, înainte de a fi votat de către Divanul ad-hoc, (1829—1830).

Mai târziŭ (1846—1848), Vilara a fost Ministru al Dreptăţei în Muntenia.

Vioreanu (Dimitrie. P.)—Jurisconsult, om politic. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat în streinătate.

Fost profesor de drept la facultate de la înfiinţarea ei şi până la 1881, Vioreanu a fost Ministru al Justiţiei de la 15 August 1863 până la 11 Octombrie 1863, apoi de la 2 Februarie 1870 până la 20 Aprilie

acelaş an, şi de la 5 Aprilie 1876 până la 22 Aprilie acelaş an.

Intrând iarăşi în magistratură, a fost procuror general la Curtea de casaţie până la 24 Octombrie 1881, când a murit.

A publicat: *Munca şi funcţionarismul* (1878).

Vitzu (Alexandru. N.)—Doctor, profesor, născut în Sevineşti (Jud. Neamţu) la 21 Noembrie 1853.

A făcut studiile primare la şcoala Domnească din oraşul Piatra (1861—1865) cele secundare în seminarul Veniamin din Iaşi (1865—1872), cele superioare la Universitatea din Iaşi, facultatea de ştiinţe (1872—1876), apoi la Paris facultatea de ştiinţe (Sorbona) şi cea de medicină (1877-1882), de unde a dobêndit diploma de doctor în ştiinţele naturale.

La 1882 prin concurs, a fost numit profesor de zoologie, anatomie şi fiziologie comparată la facultatea de ştiinţe din Bucureşci, iar la 1892, separându-se catedra, a rămas profesor de fiziologie generală şi comparată. E director al Institutului de fiziologie pe care l'a dirijat de la fundaţiunea lui, 1883.

A fost inspector general al şcoalelor de la 1885—1888, membru în Consiliul permanent al Instrucţiunei publice (1888—1892).

E membru al Societăţei de zoologie din Paris şi membru corespondent al societăţei de biologie din acel oraş.

A scris: *Anatomia şi fisiologia crustaceelor*, *Doctrina secreţiunelor interne*, *Noua funcţiune a Pancreanului*, *Secreţiunea internă a rinichilor*, *Regenerarea creerului la maimuţe*, *Studiu asupra învăţământului secundar* cu o statistică; şi numeroase alte lucrări asupra sistemului nervos, fiziologiei creerului, etc., publicate în ziarele ştiinţifice franceze.

La 1895 Vitzu a fost ales deputat al colegiului al II-lea din judeţul Neamţu.

Vizanti (Andrei).—Profesor, născut în Roman la 1844. A făcut studiile în Iaşi şi de acolo a mers la Madrid, unde a terminat facultatea de litere.

Reîntors în ţară la 1868, a fost numit profesor de limba şi literatura română la Universitatea din Iaşi, post pe care'l ocupă şi acum.

Scrieri: *Principiul unităţei în Istorie* (1869), *Discurs funebru la înmormîntarea principelui Cuza* (1873), *Importanţa şi utilitatea învăţăturei pentru popor* (1874) *Importanţa şi utilitatea studiului limbei române* (1878), *Constantin Negri* (1881), *Veniamin Costache, Mitropolitul Moldovei* (1881), *Abecedarul lui Gheorghe Lazăr* (1883), *La réforme de l'enseignement public en Roumanie* (1887), *Era nouă* (1890), *Diferite discursuri* (1891).

Vlădescu (Matei).—General de divizie, şeful stat-majorului regesc, născut la 2 Februarie 1835, elev al şcoalei militare la 1854, sub-locotenent la 1856, maior la 1866, colonel la 1873.

A comandat în timpul rezbelului Independenţei (1877—1878), brigada 1-ia de infanterie din divizia 2-a a corpului 1-iu de armată, făcênd recunoaşterea de la Cetatea, şi a participat apoi la luptele din Bulgaria.

Inaintat general de brigadă la 1883, a fost Ministru de rezbel de la 5 Noembrie 1889 la 15 Februarie 1891.

Apoi a fost înaintat la gradul de general de divizie în 1893, ca şef al stat majorului regesc.

Vlădicescu (Alexandru).—Artist dramatic, născut la 1842.

Fiind funcţionar la Ministerul Justiţiei, părăseşte serviciul, cerênd un concediu la 1859 şi pleacă la Ploeşti cu Pascali, unde joacă pentru prima oară.

Apoi se angajează cu fratele său mai mare şi pleacă cu dênsul, spre a da reprezentaţiuni prin provincie.

A jucat adesea şi prin Basarabia şi Transilvania, iar în ultimii ani se stabileşte în Galaţi, unde locueşte şi astă-zi.

De şi nu a avut talentul fratelui său, totuşi Al. Vlădicescu a avut oare-cari succese însemnate pe scenă, în rolurile de *Père noble* şi *Jeune premier*.

Vlădicescu (Ioan). — Artist dramatic, născut la 1826, încetat din viaţă în Galaţi la 24 Martie 1895. A urmat cursurile şcoalei Sf. Sava până la 1849 şi apoi a intrat într'o trupă de actori, împreună cu Dimitriadi şi Pascali.

Peste puţin pleacă la Craiova, unde stă până la 1854, când arde teatrul şi vine în Bucureşci.

La 1856 se stabilește iarăși în Craiova, unde începe a se distinge cu deosebire în rolurile comice.

In tovărășie cu fratele sĕŭ Alexandru și cu artista Fany, el cutreeră de la 1869 înainte maĭ toate orașele din țară și se stabilește în ultimiĭ anĭ la Galațĭ, unde a murit.

Vladimirescu (Tudor).—Revoluționar celebru, născut în comuna Vladimir (județul Gorj) la 1770, mort la 1821.

El învĕțase puțină carte la preotul din satul luĭ, maĭ têrziŭ fusese la școală în Craiova. Dupĕ ce fusese cât-va timp îngrijitor la moșia unuĭ boer de peste Olt, Tudor se puse cu prilejul rĕzboiuluĭ dintre Turcia și Rusia, dintre aniĭ 1806 și 1812 în slujba acesteĭ din urmă puterĭ, înrolând sub el maĭ multe sute de volintirĭ. Se vede că Rușiĭ făcură să-ĭ se dea un rang de boerie, întru cât îl aflăm curênd dupĕ 1812, arătat cu titlul de sluger. El maĭ fu decorat și cu ordinul Vladimiruluĭ și ridicat la rangul de parucic, saŭ oficer, în armata rusească. Compromis prin participarea luĭ cea energică la lupta contra Turcilor, el trebui să fugă la Viena, dupĕ încheerea păciĭ. Intorcêndu-se maĭ têrziŭ în Muntenia, devine în 1815 vătaful plaiuluĭ Cloșanilor. Până la această vreme, Tudor adunase ceva avere și anume o casă cu vie în dealul Govoriĭ, douĕ marĭ case și prăvăliĭ în Cerneț, moșie și alte acareturĭ la Vladimir, aceste din urmă, moștenite de la tatăl sĕŭ, și maĭ multă avere mobilă, prețuite toate împreună prin testament, făcut de el pe la 1817, la suma de 12,350 de leĭ. Averea luĭ și-o mărise, atât prin prada dobêndită de la Turcĭ cât și prin comerțul de boĭ în țara ungurească.

Indată ce muri Vodă Suțu Domnul Munteniei, Tudor plecă cu vre-o 25 de pandurĭ peste Olt, spre a rĕscula populația de acolo în conta boerilor și a pune capĕt abuzurilor. Ajunsese stăpân peste cincĭ județe, dar armata luĭ era compusă în mare parte de oamenĭ rĕĭ, liberațĭ de prin pușcăriĭ și carĭ jefuiaŭ pretutindenĭ în mersul lor.

Tudor, vĕzênd că oștirea luĭ amenința a se preface într'o bandă de hoțĭ, începu a pedepsi cu asprime abaterile eĭ, ucigând pe maĭ mulțĭ din căpitaniĭ luĭ pe carĭ îĭ prindea cu jafurĭ, între alțiĭ pe doui căpitanĭ bulgarĭ, ale căror capete le trimite boerilor ce fusese prădațĭ de eĭ, și carĭ se adăpostise în satul Buceștĭ. In scrisoarea de îndreptare cu care Tudor însoțește trimiterea capetelor căpitanilor ucișĭ, el spune că de și nu este din sînge evghenist, totuși simte durerile celor evgheniștĭ, că cugetul sĕŭ nu a fost nicĭ este a se urma unele ca acelea, că a tăiat pe aceĭ duoĭ, trimițându-le capetele, spre încredințare, și că are să poruncească a le pune capetele la rĕspintiĭ pilda și a altora.

Mulțĭ din tovarășiĭ luĭ Tudor, vĕzênd mĕsurile luate de el, spre a menținea orînduiala între eĭ, se desfac de corpul luĭ și se apucă de prădat în voia lor, în toate părțile. Tot așa fac însă și pandurĭ ocîrmuiriĭ, trimișĭ sub căpitaniĭ Iordache și Farmache, spre a combate rĕsvrătirea luĭ, cu atât maĭ mult că aceștĭ căpitanĭ înșuși fraternizează cu Tudor. Tot pe atuncĭ înaintând și oștirea eteristă sub Ipsilanti, în hotarele Munteniei, se încinge în toată țara un foc cumplit, dinaintea căruia fuge din toate părțile populația înspăimântată.

Dupĕ ce puse stăpânire pe județele de peste Olt, Tudor porni spre Bucurescĭ, inspirând o groază cu atât maĭ justificată prin faptul că atuncĭ Ipsilanti coborea din Moldova spre Capitala Munteniei.

La 16 Martie, el intră în Bucurescĭ, arătând printr'o proclamație, că boeriĭ patrioțĭ i'aŭ îmbrățișat cauza, căcĭ în realitate și Tudor, care începuse o mișcare contra boerilor, își schimbase purtarea, îndreptând revoluția contra fanarioților, ast-fel în cât dĕnsa era acum națională și politică.

Intrând Ipsilanti în Bucurescĭ la 25 Martie, se opri la Colentina, pe când Tudor era la Cotrocenĭ, iar Sava la Mitropolie. In urma intrevederei luĭ Ipsilanti cu Tudor Vladimirescu, intrând Turciĭ în țară, Tudor fu silit să se retragă spre Piteștĭ.

Inainte de a pleca din Capitală, el puse pe boerĭ să subscrie un protest către capetele încoronate, ce se aflaŭ întrunite pe atuncĭ în congresul de la Laibach, contra încălecăreĭ Munteniei de Turcĭ și a jafurilor comise de eteriștĭ, într'o țară ce nu avea nimic de împărtit cu dênșiĭ. Dupĕ acea, plecară cu toțiĭ în ziua de 15 Maĭ și anume Tudor către Piteștĭ, iar boeriĭ spre hotarele Austrieĭ, unde căutaŭ adăpost contra loviturei turcești ce se aștepta pe fie ce zi.

Sava destăinui atuncĭ luĭ Ipsilanti pro-

ectele lui Tudor, iar Ipsilanti însărcină pe unul din şefii mişcărei eteriste, cu prinderea revoluţionarului.

Căpitanul Iordache ajungênd în tabăra lui Tudor mai desprinsese pe ultimii ofiţeri ce mai ţineau cu Vladimirescu, arătându-le corespondenţa lui cu Turcii, cea-ce hotărî pe toţi să dea pe capul lor pe mâna eteriştilor. Iordache luă prins pe Tudor din mijlocul oştirei sale, fără ca un singur glas să se ridice pentru el, şi-l duse sub pază la Têrgovişte. După miezul nopţei îl scoaseră afară din Mitropolie, îndreptându-se cu el afară de şanţurile cetăţei. Ajunşi lângă iazul unei mori, aici îl aşteptau doui greci: Varnava şi Parga, carî trebuiau să îndeplinească sarcina de omorîtorî. Când i se spuse să'şi facă ultima rugăciune, Tudor vězêndu-i înarmaţi numai cu săbii şi pumnale, îi întrebă: «N'aveţi măcar un pistol.» Dar abia sfêrşise, şi ca fiarele se repeziră asupra lui cei duoi sicarî, lovindu-l fără alegere în toate părţile, fără ca nici una din lovituri să curme nodul vieţei. Corpul lui Tudor era forfecat în bucăţi şi el tot încă rěsufla.

Cu Tudor se stinse mişcarea revoluţionară română, rămâind lupta între Greci şi Turci.

Vlahuţă (Alexandru). — Poet, publicist, născut la 5 Septembrie 1859 în Pleşesci (Tutova).

A colaborat între 1886—88 la ziarul *Epoca* pentru partea literară şi a publicat în acel ziar mai toate scrierile sale, adunate în urmă în volum.

La 1894 a fondat împreună cu D-rul Urechia revista *Vieaţa* (1894—1895), care însă n'a apărut de cât un an.

Scrieri: *Nuvele* (1886), *Poesii* (1887), *Din goana vieţei* (1894), *Dan* (1894), *Un an de luptă* (1895), *Iubire* poesii, (1888—1895), *In vîltoare* (1896).

Vogoridis (Ştefanaki),—Fost prinţ al Samosului şi caimacam al Moldovei, încetat din viaţă la Samos în August 1859. A venit în Moldova sub domnia lui Scarlat Calimac, care'l numi prefect al Galaţilor de la 1812 până la 1819. După moartea lui Mihai Sutzu fu numit caimacam al Moldovei la 1821, dar după alegerea lui Ioan Sturdza ca Domn, plecă în Turcia. La 1834 fu numit de Imperiul otoman, prinţ al Samosului şi conduse această provincie până la 1849, când fu nevoit să fugă în urma nemulţumirilor adunate contra sa şi fu înlocuit.

Vogoridis-Konaki (Nicolae). — Fiul lui Ştefan Vogoridis, fost caimacam al Moldovei, născut în Iaşi la 1821, încetat din viaţă în Bucuresci la 23 Aprilie 1863. Căsătorindu-se cu fiica mareluĭ logofĕt Konaki, care nu avu copii de sex masculin, adaogă numele Konaki la al sĕŭ. Sub căimăcămia lui Teodoritză Balş, a fost Ministru de Finance al Moldovei la 18 Decembrie 1856 până la 7 Martie 1857, când fu numit caimacam şi combătu din toate puterile, facerea unirei Paincipatelor.

Alegerile făcute sub dênsul, în vederea Unirei fiind contestate ca ilegale, comisarii europeni protestară şi dânşii şi puterile deciseră să se facă noui alegeri, al căror rezultat aduse alegerea lui Alexandru Ioan Cuza.

Voinescu (Eugenie). — Pictor, născut în Iaşi la 26 Mai 1844. A făcut studii de literatură şi drept la Atena şi în urmă la Paris, unde s'a împrietenit cu celebrul pictor Courbet, fondatorul şcoalei realiste moderne.

A ocupat cât-va timp funcţiuni în diplomaţie: Consul general al României la Buda-Pesta (1879), la Constantinopole (1882), la Odesa (1883—1888).

El este întêiul pictor român care a pictat marea sub toate fazele ei.

Tablourile sale principale sunt: *Un port de mare*, *Un moment suprem*, carî se găsesc la Banca naţională, *Portul Constanţa*, care se găseşte în pinacoteca din Bucuresci, *Marea Neagră*, medaliată la expoziţia din Paris (1869), *Stâncile de la Constanţa*, *Rada din Odesa*, *Naufragiu pe Marea Neagră*.

E. Voinescu a fost cât-va timp profesor de pictură la şcoala de Bele-arte din Bucuresci.

Voinescu (Ioan).— Om politic, publicist, născut în Bucuresci la 1816, încetat din viaţă în Paris la 1855 Decembrie. A făcut studiile sale în Odesa (Rusia) şi apoi a intrat în armata română la 1830, înaintând până la gradul de maior, adjutant Domnesc în 1840.

In timpul când era în armată de la 1836

până la 1838, a tradus pentru teatru mai multe comedii din repertoriul lui Molière. La 1843 Voinescu intră în magistratură şi ajunge procuror al Curţei de revizie.

La 1848 el este Ministru sub guvernul provizoriu şi face parte din locotenenţa Domnească. Exilat, se stabileşte la Paris, unde publică *Les Arabesques* (1852) şi traduce în limba franceză *Doinele* poetului Alecsandri (1855).

Voinov (Nicolae).—Om politic, născut la 1834 în Focşani. A făcut toate studiile sale în ţară şi după terminarea lor a intrat în magistratură ca procuror şi apoi preşedinte al tribunalului Putna de la 1862 până la 1864.

Colaborator al ziarelor *Zimbru* şi *Steaua Dunărei*, de mult înainte, avea mai mare tragere de inimă pentru politică de cât pentru magistratură, ast-fel în cât peste puţin timp a părăsit postul de preşedinte al tribunalului, spre a'şi pune candidatura la alegerile pentru Corpurile legiuitoare. In diferite rênduri a fost ales deputat şi senator, iar de la 15 Noembrie 1883 până la 14 Ianuarie 1885 a făcut parte din cabinetul Ioan Brătianu, ca Ministru al Justiţiei.

La această epocă, părăseşte rêndurile partidului liberal şi după ce face parte din opoziţia-unită, intră în grupul Constituţional de sub conducerea lui P. Carp.

Vulcan (Iosif). — Născut în Holod (Crişana) la 19 Martie 1841, din o familie originară din România. A studiat gimnaziul la Oradia-Mare şi dreptul la Universitatea din Buda-Pesta, luând diploma de avocat, fără însă a face practică.

Colaborând la mai multe reviste şi ziare, la 1865 a fondat în Buda-Pesta revista literară *Familia*, care de atunci apare neîntrerupt şi azi la Oradia-Mare. Este cea mai vechie revistă literară română şi a avut de colaboratori pe Cipariu, Bariţ, Alecsandri, Haşdeŭ, Papiu, Tocilescu, Hodoş şi Eminescu. A mai redactat *Umoristul* apoi *Gura satului*, în urmă foaia poporală *Şezătoarea* şi biografiile celebrităţilor române sub titlul *Panteonul român*. A publicat trei tomuri de *Nuvele* şi unul intitulat *De la sate*; patru romanuri: *Sclavul amorului* 3 vol., *Ranele naţiunei* 2 vol., *Barbu Strâmbu în Europa* 3 vol., *Fata Popei* 2 vol., un volum de *Poesii* şi altul intitulat *Lira mea*. A scris piesele poporale: *Ruga de la Chiseteŭ*, *Sărăcie lucie;* comediile: *Alb saŭ roşu*, *Chiriaşul fugit*, *Mireasă pentru mireasă*, *Soare cu ploae*, *Gărgăunii dragostei* şi tragedia *Ştefan Vodă cel tinĕr*, premiată şi jucată la teatrul naţional.

E iniţiatorul înfiinţărei unui teatru românesc în Transilvania şi e preşedintele societăţei care conduce această mişcare, adunându-se până acum un fond de peste douĕ sute de mii de lei.

Academia română l'a ales membru corespondent la 1879, iar membru activ la 1891.

W

Wachmann (Ioan. A.) — Născut la Pesta la 1807, mort în Bucureşci la 1863. A făcut studiile liceale la Viena. S'a angajat în diferite oraşe mari din Austria ca şef de orchestră de opera germană, apoi a venit în Bucureşci, angajat la opera germană între anii 1830—33. De atunci nu a mai părăsit România.

La 1844 fu numit profesor de piano al principeselor fiice ale Domnitorului G. Bibescu şi apoi profesor de muzică la internatul colegiului Sf. Sava, timp de mai mulţi ani.

A fost director al teatrului naţional în unire cu C. Caragiale, în 1850—1851, şef de orchestră al teatrului naţional sub direcţiunea lui M. Millo în 1847-1859, apoi până la 1863.

Ca şef de orchestră de operă germană, a scris mai multe opere, dintre cari cea mai însemnată fu *Braconierul*; aceasta a fost reprezentată şi în Bucureşci de opera

germană, sub conducerea sa la 11 Martie 1833.

Maĭ tot repertoriul teatruluĭ național a fost compus de Ioan Wachman. Prima sa operă scrisă în limba română fu *Zamfira*, executată de artiștiĭ opereĭ italiene în limba țăreĭ, la teatrul cel vechiŭ, fiind directoare celebra cantatrice Henrieta Carl; în această operă era refrenul: *Dîmboviță apă dulce*, singurul care s'a transmis până la noĭ, de oare-ce toate operile dramatice scrise până la 1847 fură consumate de incendiul cel mare din acest an; refrenul de maĭ sus, fu reconstituit în urmă de Ioan Wachmann, după cererea publiculuĭ. Tot pentru teatru a maĭ scris diferite opere dramatice precum: *Mihaĭ Viteazul la Călugăreni*, cuvintele de Eliade, apoĭ muzica din *Meșterul Manole*, rămasă neinstrumentată, etc.

In total a scris pentru teatru 67 opere, 15 operete, 32 vodevilurĭ, 10 marĭ melodrame cu cântece și corurĭ, 10 melodrame cu corurĭ.

A maĭ scris diferite piese pentru orchestră, executate în public sub direcțiunea luĭ L. Wiest.

Pentru eleviĭ internatuluĭ Sf. Sava a scris *3 leturghiĭ complecte*, cântate de eleviĭ internatuluĭ în biserica Sf. Sava, primul tractat de muzică în limba română: *Principurĭ generale de muzică europeneascĭ modernă* (1846).

A maĭ scris 2 *Leturghiĭ* pentru parochia catolică (a 2-a neisprăvită).

Ioan Wachman a fost cel d'întâiŭ care a creat un stil de muzică națională. A făcut cunoscute în stréinătate *melodiile populare române*, publicând 4 caete de aceste melodiĭ, înainte de 1848 (Viena. Müllers W-ve Kohlmarkt).

Wachmann (Eduard). — Născut la 1836, fiul luĭ Ioan A. Wachmann. Instrucția muzicală i-a făcut'o tatăl sĕŭ, pentru teorie și piano și L. Wiest pentru violină. La vêrsta de 17 anĭ (1853) fu angajat la Craiova ca șef de orchestră al teatruluĭ de acolo, sub direcțiunea luĭ Pera Opran și a luĭ Th. Theodorini până la 1856. In cursul acestuĭ angajament, făcênd o practică întinsă de orchestrare, se ocupă maĭ ales cu aranjarea și orchestrarea repertoriuluĭ de vodevilurĭ, operete, etc., pe carĭ le nota de pe auz. De la 1856 până la 1858 funcționă în maĭ multe rênduri la Bucurescĭ ca șef de orchestră și începu cariera de profesor de piano. De la 1858-1860 studiă la Viena armonia și piano cu profesorul Iosef Dachs. De la 1860-63 'șĭ urmă studiile la Paris cu profesoriĭ H. Reber și Carafa (compoziția), cu Marmontel (piano), cu Benoit (orgă). Obținu premiul 1-iŭ de armonie și 1-a medalie de contra punct și fugă. Rechemat de moartea tatăluĭ sĕŭ, veni în țară la 1863.

In Bucurescĭ ocupă locul tatăluĭ sĕŭ ca șef de orchestră la teatrul național, sub direcțiunea luĭ M. Millo. Tot în 1863 fu numit profesor de piano în locul tatăluĭ sĕŭ, la Conservatorul din Bucurescĭ, înființat în acel an. In 1864 i se oferi catedra de armonie de la Conservator, pe care o ocupă și azĭ.

La 1865 fu numit membru în Comitetul teatruluĭ, din care face parte neîntrerupt până azĭ. La 1867 fu ales membru al Ateneuluĭ, la 1869 fu numit director al Conservatoruluĭ, unde funcționează și azĭ. La 1874 fu membru în consiliul general al Instrucțiuneĭ. Tot în acest an fu numit profesor de armonie al principeseĭ domnitoare, Elisabéta.

A scris pentru teatru, muzica la următoarele piese: *Spoelele Bucureștiului* în 5 acte, (1863), *Duelurile* 2 acte (1863), *Bădăranul boerit* scena finală, (1863), *Agaki-Flutur* vodev. 3 acte, *Esmeralda* cuplet cu cor, *Contesa Butoiŭ* vodev. 2 acte, *Hapurile Draculuĭ* feerie, *Aurul și victemele luĭ* 1 act, (1865), *Ruinele* dramă, cuplet cu cor (1865), *Ioan Cucerul* cuplet cu cor, *Gură-cască* șansonetă, *Paraponisitul* șansonetă, *Paraclisierul* șansonetă, *Țiganul*, *Columb* (dantul sĕlbaticilor), *Corabia Salamandra* (1866), *Viața unuĭ comedian* cuplet și cor (1866), *Pănașul codrilor* vodev. 3 acte (1867). A compus 2 *Leturghiĭ* pentru cor mixt și diferite alte *imnurĭ religioase*, un mare numĕr de *Coruri pentru voci bărbătești*, diferite *Compositiunĭ pentru piano*. Ca muzică didactică, a publicat o teorie: *Exercițiĭ practice de intonație*.

La 1865 făcu prima încercare de muzică corală bărbătească, întrunind pe eleviĭ cei maĭ capabilĭ aĭ Conservatoruluĭ.

La 1866 fondă *Concertele simfonice*, carĭ aŭ contribuit mult la formarea artiștilor și la desvoltarea gustuluĭ pentru muzică în public.

Până azĭ concertele simfonice aŭ ajuns

la numĕrul de 106. Statistica numelor de artiştĭ românĭ, carĭ figurează pe programele concertelor de la fondare până azĭ, arată un contingent tot maĭ mare de artiştĭ românĭ.

Wallenstein (Gheorghe). — Pictor, născut în Iaşĭ. Data nascereĭ şi încetăreĭ din viaţă necunoscute. A făcut studiile în Paris şi Roma.

La 1849 a fost numit conservator al muzeuluĭ din Bucurescĭ şi apoĭ conservator al galerieĭ de tablourĭ, înfiinţată de Vodă Ghika.

Tablourile sale principale sunt: *Visul luĭ Mihaĭ Viteazu* (1845), *Cina cea de taind* (1845), *Rĕzboiul de la Călugăreni* (1846).

Wallin (Henri).—Inginer francez, născut în Francia la 1856, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 25 Octombrie 1891.

Fost elev al şcoaleĭ centrale din Paris, locotenent în rezervă din corpul de geniu al armateĭ franceze, a venit în Bucurescĭ la 1890, unde a fost însărcinat cu facerea lucrărilor de parapete la forturile din jurul oraşuluĭ. Făcênd experienţe la fortul Otopenĭ a unuĭ ciment impermeabil, descoperit de dênsul, s'a produs o exploziune şi nenorocitul descoperitor a fost ars de viŭ (12 Octombrie 1891).

Warthiadi (Dimitrie),—Medic, născut în Macedonia la 11 Iulie 1807, încetat din viaţă la 30 August 1862 în Bucurescĭ.

A făcut studiile la Pesta, unde a dobêndit diploma de doctor în filosofie la 1828. Apoĭ a trecut la Viena, unde a obţinut la 1831 diploma de doctor în medicină.

De la 1834 până la 1847 a fost medic al spitaluluĭ Colţea ; la 1849 a fost numit medic şef al armateĭ şi al spitaluluĭ ostăşesc, iar la 1850 i s'a adăogat şi însărcinarea de medic al şcoaleĭ militare. La 1853 a trecut inspector al spitalelor judeţene şi a ocupat acest post până la 1860, când a trecut la pensie.

A publicat: *Mica chirurgie* (1850).

Warthiadi (Panait).—General de brigadă, născut la 16 Martie 1847.

A intrat în şcoala militară la 1862 şi a fost înălţat sub-locotenent la 1864. Maior în 1877, ia parte la rezbelul Independenţeĭ (1877-78), comandând bombardarea Smârdanuluĭ şi a Inoveĭ. La 1888 a fost înălţat la gradul de colonel şi la 1898 general de brigadă.

Weigand (Gustav). — Publicist german, născut la 1 Februarie 1860 în Dinsburg (Germania). De la 1871 până la 1876 a urmat cursurile gimnaziuluĭ din Giessen, la 1876 a intrat în seminarul din Benoheim, iar la 1878 e numit învĕţător la o şcoală din Dərmstadt. In 1881 trece examenele în ştiinţe de stat şi este numit profesor la gimnaziul din Mainz. Dupĕ ce termină în 1874 facultatea de teologie din Lipsca, Weigand face o călătorie prin Balcanĭ la 1887, spre a studia dialectul Românilor de acolo, apoĭ merge cu acelaş scop în Macedonia şi publică lucrarea sa: *Die sprache der Olimpo-Walachen.*

La 1889 pleacă în Turcia, unde stă până la 1890, studiănd ţările locuite de Românĭ. Acuzat că lucrează contra Grecilor şi Sêrbilor în favoarea Românilor al căror spion ar fi, se atentează la viaţa luĭ.

Din fericire scapă şi se reîntoarce în Germania, stabilindu-se în Lipsca, unde e numit la 1891 profesor la Universitate pentru limbele romanice.

A maĭ publicat: *Nouvelles recherches sur les Roumains de l'Istrie* (1893), *Die Aromunen* (1895), *Iaresbericht des rumän:* (1894), lucrare care a contribuit mult la cunoascerea limbeĭ noastre în Germania.

Wickenhauser (Adolf. Franz).—Publicist, financiar, născut la Wurmbach (Austria) la 1809, încetat din viaţă în Cernăuţĭ la 6 Aprilie 1891. De origină austriacă, s'a aşezat încă de tînĕr în Bucovina, unde a ajuns consilier financiar şi s'a ocupat în special, în decurs de 30 anĭ, cu studiĭ asupra istorieĭ Moldoveĭ.

El a publicat: *Crisoavele mănăstireĭ Moldovitza* (1862), *Istoria oraşuluĭ Cernăuţĭ* (1874), *Istoria documentată a mănăstireĭ Solca* (1877), *Horecza, adaos la mănăstirea Cernăuţuluĭ* (1880), *Istoria mănăstirelor Homor. Sf. Onufrie, Horodnic şi Petrouţĭ* (1881), *Coloniile germane în Bucovina* (1885-88), *Istoria mănăstirelor Voroneţ şi Putna* (1886-88), *Istoria episcopieĭ Răddăuţĭ* (1890-91), *Câmpulungul rusesc şi moldovenesc* (1890).

Wiest (Ludovic). — Celebru violonist, compozitor muzical, născut în Viena la 25

Martie 1819, încetat din viață în Bucurescĭ la 19 Ianuarie 1889.

A făcut toate studiile sale muzicale la Conservatorul din Viena, sub renumitul profesor Böhm, distingêndu-se din copilărie prin talentul sĕŭ, obținênd în toțĭ anĭĭ premiul întâiŭ și medalia de aur.

La 1838 Vodă Ghika, voind să înființeze o orchestră a palatuluĭ sub organizarea statuluĭ, a trimis pe adjutantul sĕŭ colonelul Gramont la Viena, spre a găsi acolo o celebritate muzicală, capabilă de a organiza această muzică. Directorul Conservatoruluĭ din acel oraș recomandă pe Wiest, care nu avea de cât 19 anĭ și care veni în Bucurescĭ și organiză îndată muzica palatuluĭ Domnesc.

Această instituțiune a ținut până la 1859, când a fost desființată de Vodă Cuza, care a acordat luĭ Wiest drept recompensă, o mică pensie. Dupĕ aceasta el este angajat ca șef de orchestră pentru opera italiană de către toate trupele cari veneaŭ în Bucurescĭ, spre a da reprezentațiunĭ. Prima operă italiană venită în Bucurescĭ a fost adusă chiar de Wiest, dupĕ însărcinarea ce 'ĭ-a dat guvernul.

La 1863 Wiest a fost naturalizat și la 1866 a fost numit profesor de vioară la Conservatorul din Bucurescĭ.

Până aproape de sfêrșitul viețeĭ sale, el a fost *primă vioară* în orchestra teatruluĭ național, fermecând publicul prin agerimea arcușuluĭ sĕŭ.

Iată principalele sale compozițiunĭ muzicale: *Les Hirondelles, Rêve d'Italie, 3 Concerte, 2 Suite, Carnaval roumain, Danse de fées, Steaua Dunăreĭ, Le rêve du diable, Scène de ballet, Grande rapsodie russe, Tarentelle, Perpetuo mobile*, apoĭ numeroase fantaziĭ asupra operelor: *Hughenoțiĭ, Guillaume Tell, Faust, Puritani, Aida, Cenorentolo* pentru Monocordul, etc., etc, muzica pentru drama *Moartea luĭ Constantin Brâncoveanu*, baletul *Ispita*, etc.

Winterhalder (Enrich). — Publicist, născut în Austria la 1808, încetat din viață la Krintzendorf (lângă Viena), la 1889 Maĭ 14.

Venit în țară pe la 1829, a servit — de și strein — în armata română pe la 1833, dimpreună cu C. A. Rosetti. Aicĭ pare-se că s'aŭ strâns între amândoĭ legăturele de prietenie, și ast-fel regăsim pe Winterhalder amestecat în mișcarea revoluționară de la 1848, când guvernul provizoriu 'ĭ acordă împămêntenirea; apoĭ este exilat.

De aci înainte, el este tovarășul luĭ C. A. Rosetti în toate întreprinderile sale ca librar și tipograf, apoĭ redactor la *Pruncul Român* și la *Românul*. Sub pseudonimul *Ernescu* și *Contimporanul*, Winterhalder a publicat în aceste ziare numeroase articole financiare, studiĭ comerciale, criticĭ dramatice, etc.

La 1860 a fost cât-va timp director al Ministeruluĭ de Finance.

El a introdus în România stenografia, făcênd cursurĭ gratuite.

Principalele sale publicațiunĭ sunt: *Florĭ de scaețĭ* poesiĭ, (1845), *Bătălia de la Călugărenĭ* operă eroică în 3 acte, *Triumful amoruluĭ* comedie, *Vina* tragedie.

In poesiile sale se găsesc versurile cunoscute:

Dâmboviță apă dulce
Cine bea nu se maĭ duce

și *Rĕndunică mititică*
De ce fugĭ din țara mea...

X

Xenocrat (Constantin)—Filantrop, de origină elenă, încetat din viață în Bucurescĭ la 1876. Amănunte biografice lipsesc.

A lăsat maĭ toată averea sa pentru a se clădi în Bucurescĭ un spital care poartă numele: *Spitalul frațiĭ Xenocrat* și care a fost administrat de executorul testamentar D-rul Kiriazi.

Spitalul s'a deschis la 1881.

Xenopol (Alexandru. D.) — Profesor de istorie, născut în Iașĭ la 1843, unde și-a

terminat studiile liceale. La 1870 plecă la Viena, unde absolvi studiile de drept şi apoĭ la Berlin, unde termină cursurile de filosofie. La 1868 a debutat ca publicist în *Convorbirile Literare*, publicând o serie de studiĭ şi critice asupra *tradiţiunelor naţionale*, asupra *instituţiunelor noastre*, etc, etc.

La început Al. Xenopol a intrat în magistratură şi a fost cât-va timp procuror la Iaşĭ, dar maĭ tărziŭ s'a sacrificat cu totul studiilor istorice. De la 1883, el este profesor de istoria universală critică la Universitatea din Iaşĭ, facultatea de litere.

Scrierĭ: *Despre învăţămîntul şcolar în genere şi în deosebĭ despre acel al istorieĭ*, *Studiĭ economice* (1879), *Istoria Românilor* (1879), *Războiul dintre Ruşĭ şi Turcĭ* 2 vol. (1880), *Teoria luĭ Rösler* (1884), *Les Roumains au moyen-âge* (1885), *Memoriu asupra învăţămîntuluĭ superior în Moldova* (1885), *Etudes historiques sur les peuples roumains* (1887), *Istoria Românilor din Dacia-Trajană* 6 vol. (1888-1893), *Mihail Kogălniceanu* (1895), *Industria mătăseĭ* (1896).

Al. Xenopol este membru al Academieĭ române de la 1895.

Xenopol (Nicolae).—Publicist, avocat, născut în Iaşĭ la 1859. A făcut studiile sale în ţară şi le-a terminat în Liège.

A colaborat mult timp la ziarul *Românul* sub direcţiunea luĭ C. A. Rosetti, iar la 1885 a intrat ca prim redactor la ziarul *Voinţa Naţională*. De la 1885 până la 1888 a fost şef de cabinet al luĭ Ioan C. Brătianu la Interne.

In 1895 s'a ales deputat al coleg. al 2-a Olt.

Scrierĭ: *Brazĭ şi Putregaĭ*.

La 1897 părăseşte redacţia *Voinţeĭ Naţionale* şi trece la ziarul *Drapelul*.

Z

Zăhăreanu (Ignat).—Bancher, de origină izraelită, născut în Bucurescĭ la 11 Septembrie 1854, naturalizat la 1897.

A urmat patru clase la gimnaziul Lazăr, apoĭ a intrat în 1869 ca funcţionar la casa de bancă Marmorosch, unde a stat până la finele anuluĭ 1888. In urmă avea acolo conducerea afacerilor sub titlul de reprezentantul caseĭ.

La 1888 s'a stabilit singur bancher în Bucurescĭ cu concursul socruluĭ săŭ; de la 1896 a luat singur conducerea afacerilor.

Este comanditarul maĭ multor asociaţiunĭ industriale precum al fabriceĭ de olărie Katz, al fabriceĭ de hărtie din Scăenĭ, şi membru în consiliul de administraţie al Societăţeĭ de petrol.

Zăgănescu (Pavel).—Colonel de pompierĭ, născut în R.-Sărat la 1815, încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1896. Şi-a început studiile la un dascăl grecesc, apoĭ la 1831 a intrat în oştire ca iuncăr.

Sub-locotenent în 1840, e mutat în corpul pompierilor poliţieĭ la 1844 şi la 1847 e înaintat locotenent. Cu acest grad, ia parte la 13 Septembrie 1848, la lupta contra Turcilor din Dealul Spireĭ, avênd comanda pompierilor, carĭ în număr de 180 oamenĭ formaţĭ în două plutoane, fură trimişĭ în ziua de 13 Septembrie de la poliţie la cazarma Alexandria. Cavaleria otomană, care ocupa comunicaţiile pe la Curtea-Arsă, voĭ a le opri trecerea, dar după stăruinţa pompierilor, Turcii fură siliţĭ a'ĭ lăsa să'şĭ continue mersul. La podişca de lângă cazarmă fiind postată infanteria şi artileria otomană şi spaţiul de trecere fiind strimt, sub-locotenentul de pompierĭ Bălşan, atingênd cu cotul pe un artilerist turc, acesta căzu în şanţ. Un major otoman de artilerie văzând aceasta, loveşte cu latul săbieĭ pe sub-locotenentul Bălşan; acesta ripostează cu pistolul şi omoară pe major. Cu al duoilea pistol vizează pe Cherem-paşa şi 'ĭ ucide numaĭ calul. De aci isbucneşte încăerarea între Turcĭ şi pompierĭ cu o mare vioiciune; glonţul şi baioneta aŭ de o po-

trivă rol. Douĕ tunurĭ pe carĭ Turciĭ le aşezaŭ la poziţie ca să tragă în pompierĭ, sunt luate de aceşt'a şi descărcate în Turcĭ. Lupta urmă încă cu învierşunare, dar copleşiţĭ de superioritatea numĕruluĭ inamiculuĭ, pompieriĭ se retraseră în desordine; o parte din eĭ intrară în cazarma Alexandria, unde se găsea un batalion din reg. 2 de infanterie. Câţĭ-va pompierĭ fiind rĕmaşĭ în învălmăşeală în mijlocul Turcilor, fură somaţĭ a se da, dupĕ care depuind armele, fură împuşcaţĭ.

Pompieriĭ avură în această luptă 2 oficerĭ şi 47 soldaţĭ morţĭ şi maĭ mulţĭ răniţĭ. Pierderea inamiculuĭ fu însă cu mult maĭ mare.

Zăgănescu, închis m ĭ têrziŭ un an la Văcăreştĭ pentru motive politice, este reprimit în corpul pompierilor şi înaintat căpitan la 1852. Apoĭ este maior în 1857 şi colonel în 1859. In această calitate este însărcinat cu organizarea grănicerilor.

Demisionat din armată, e prefect de poliţie în Bucurescĭ la 1868, inspector general al guardeĭ naţionale în 1872 şi în acelaş timp vice-preşedinte al Senatuluĭ.

De la această epocă înainte, a trăit cu desĕvêrşire neamestecat în luptele politice.

Zalomit (Ioan). — Profesor, născut în Bucurescĭ la 1810, încetat din viaţă la 1885 în Bucurescĭ. A fost bursier al Statuluĭ şi a făcut studiile sale în Germania şi Francia.

Intors în ţară la 1849, e numit profesor de filosofie şi morală la Sf. Sava şi apoĭ la facultatea de litere din Bucurescĭ de la înfiinţarea eĭ şi până în 1885. La 1861 I. Zalomit a fost director al eforieĭ şcoalelor până la desfiinţarea acesteĭ instituţiunĭ, când a trecut în consiliul superior al Instrucţiuneĭ publice. El a maĭ fost rector al Universităţeĭ de la 1871 până la 1885.

A publicat: *Logica şi morala* traducere, (1853).

Zamfirescu (Duiliu).— Publicist, născut la 30 Octombrie 1858 la Plagineştĭ (R.-Sărat).

A făcut studiile sale în ţară. Intrat în diplomaţie la 1885, dupĕ ce a fost cât-va timp procuror pe lângă tribunalul Dâmboviţa, e numit la 1888 secretar de legaţiune cl. II şi înaintat clasa I la 1893. De la 1894, D. Zamfirescu e la legaţiunea din Roma.

Colaborator al revisteĭ *Convorbirĭ Literare*, el a publicat: *Fără titlu* poesiĭ, *In faţa vieţeĭ* novele, *Alte orizonturĭ* (1894), *Lume nouĕ şi lume vechie* roman.

Zamfirescu (Mihail). — Poet, născut în Bucurescĭ la 1839, mort în Septembrie 1878. Aplecarea sa pentru literatură a început să se arate încă din timpurile când se găsea pe băncile şcoaleĭ şi primele sale încercărĭ rĕspândite prin diferite publicaţiunĭ, aŭ fost adunate de dênsul la 1859, într'o broşură întitulată *Aurora*.

Funcţionarismul, boala secoluluĭ nostru, a împedicat negreşit pe Zamfirescu să dea talentuluĭ sĕŭ tot avêntul. Impiegat la Eforia spitalelor civile din Bucurescĭ, colabora din când în când la *Revista Carpaţilor*, *Buciumul*, *Scrânciobul*, *Revista contimporană*, etc.

Cea maĭ însemnată parte din operile luĭ M. Zamfirescu a apărut la 1881, dupĕ moartea poetuluĭ, graţie îngrijireĭ fratelui sĕŭ, sub titlul *Cântece şi plângerĭ*.

Satira literară *Muza de la Borta rece*, îndreptată contra şcoaleĭ junimiste din Iaşĭ şi redacţiuneĭ *Convorbirilor literare*, este opera luĭ Zamfirescu.

Zanne (Alexandru).—Publicist, inginer, născut în Bucurescĭ la 20 Iulie 1821, mort în Bucurescĭ la 7 Noembrie 1880.

Elev al liceuluĭ Sf. Savaĭ, până la 1842, urmează cursurile şcoaleĭ de inginerie, conduse de Lalanne şi la 1844 sub conducerea inginerului Marsilion aşează prima canalisare de apă în Bucurescĭ.

La 1847 colaborează dimpreună cu D. Bolintineanu la ziarul *Poporul suveran*. Trimis de guvernul revoluţionar la Piteştĭ în calitate de comisar al guvernuluĭ în 1848, este exilat îndată ce intrară trupele turceştĭ în Bucurescĭ şi internat întâiŭ la Constantinopole, apoĭ la Brusa, unde lucrează ca inginer al Statuluĭ până la 1856.

La 1856 Ioan Ghika, pe atuncĭ bey de Samos, 'l cheamă în această insulă, unde dirijează lucrările până la 1859, când se întoarce în România.

Aci el este numit şef de divizie la Lucrările Publice (1859), apoĭ inginer şef al oraşuluĭ (1862-1863), director al Ministe-

rului Cultelor (1863-64), efor al spitalelor civile (1862-64) şi director al acestei instituţiuni (1866-67).

A. Zanne a scris: *Din prelutările* (1845), *Aritmetica elementară* (1863), *Monetarul* (1868), *Sistemul metric* (1878). El a mai tradus dimpreună cu Bolintineanu şi Costinescu *Les misérables* de V. Hugo (1862) şi singur, din *Catilinarile lui Cicerone* (1875), prima catilinară. A mai colaborat la *Albina Pindului, Calendarul geografic şi literar.*

Zanne (Iuliu).—Inginer, născut la Brusa (Asia mică) la 11 Iulie 1855. Elev al liceului Louis-le-Grand din Paris, a urmat apoi şcoala centrală de arte şi manufactură, de unde a eşit cu diplomă în 1880.

A fost inginer la căile ferate (1880-87), sub-director la serviciul technic al primăriei (1887-88), apoi iar la căile ferate (1890—94) şi actualmente la serviciul de poduri şi şosele.

A publicat două volume interesante: *Proverbele Românilor* (1896).

Zappa (Constantin).—Născut în Epir la 1820, încetat din viaţă la Menton (Francia) la 20 Ianuarie 1892. A venit în ţară la vêrsta de 30 ani şi s'a asociat cu vêrul sêu Evanghelie, care murind în 1865, i-a lăsat prin testament usufructul întregei sale averi, cu condiţiune ca după moartea sa, această avere să devie proprietatea statului grecesc şi în special a mai multor institute culturale din Grecia.

Acesta la rêndul sêu, a lăsat tot statului grecesc averea sa proprie, dobândită în afară de acea a lui Vanghelie Zappa.

Averea Zappa compunêndu-se din imobile rurale în România, şi constituţiunea ţărei opunêndu-se ca streinii să poată deveni proprietari de pământuri în România, tribunalele aŭ respins cererea de punere în posesiune a statului elen.

Din această pricină s'a ivit un conflict diplomatic între ambele state, conflict care a pricinuit rechemarea reprezentantului Greciei din Bucuresci la 1887 Octombrie 28 şi ruperea relaţiunelor diplomatice cu România din partea Greciei la 1892.

In proces intervenind şi rudele lui Zappa mai târziŭ, instanţele judecătoreşti aŭ dat în urmă câştig de cauză acestor rude.

Zappa (Evanghelie).—Milionar grec, născut în Epir la 1800, stabilit în Bucuresci, unde a adunat o avere foarte mare pe care a lăsat'o prin testamentul sêŭ mai toată, în cea-ce priveşte usufructul, afară de câte va legate vêrului sêŭ Const. Zappa cu condiţiune ca după moartea acestuia, averea să se întoarcă la epitropia Olimpicilor din Atena şi altor institute culturale din Grecia.

Evanghelie Zappa a încetat din viaţă la 1865.

Pentru alte amănunte, a se vedea *Constantin Zappa.*

Zefkari (Alexandru). — General de brigadă, născut în Bucuresci la 1830, încetat din viaţă.

A intrat în armată cu gradul de iuncăr la 1849 şi a fost înălţat sub-locotenent la 1850. Maior în 1863, este comandant al garnizoanei Bucuresci, când se urzeşte complotul militar contra Domnitorului Cuza.

Inaintat colonel la 1869, e numit general de brigadă la 1875.

In timpul rezbelului Independenţei (1877-78) a fost ataşat pe lângă marele cuartier general al comandamentului rusesc.

Zerlendi (Christofi).—Bancher, născut în Bucuresci la 1844, fiul lui Leon Zerlendi care era un mare comerciant de import şi export pentru România. A făcut studii comerciale în Syra (Grecia), apoi s'a întors în Bucuresci la 1862. La 1863, murind părintele sêŭ, s'a desfăcut tovărăşia care ecsista cu Sechiari, şi Christofi Zerlendi a luat dimpreună cu fratele sêŭ Achille, astă-zi decedat, administraţia importantei case de bancă din strada Smârdan.

La 1888 a fost ales în Capitală senator, îndeplinind acest mandat până la 1895; în acelaş timp a fost consilier comunal în Bucuresci.

A dăruit comunei Capitalei o proprietate în valoare de peste 250,000 lei, spre a se înfiinţa azilul pentru infirmi, care poartă numele sêŭ.

E fondatorul Societăţei de asigurare *Naţionala.*

Zosima (Leria). — Primadonă, profesoară de cântec, născută în Bucuresci. A făcut studiile muzicale la Conservatorul din Paris. A jucat pe scenele principale din

Europa şi pe scena teatrului national din Bucurescĭ.

Căsătorindu-se cu inginerul Zosima, a renunţat la cariera artistică.

De la 1892 este profesoară de canto la Conservatorul din Bucurescĭ.

Zsiga (Nicolae).—Filantrop, născut la 1792 în comuna Sf. Nicolae românesc, aproape de Oradea-Mare.

Terminând 4 clase gimnaziale în Oradea-Mare, se apucă de comerciŭ şi deveni un negustor foarte bogat. Din multele sale acte filantropice, însemnăm douĕ: Infiinţarea unui internat sub numele *Fundaţia Sf. Nicolae* pentru băeţĭ gr. or. românĭ de la gimnaziul din Oradea-Mare, în care astă-zĭ se întreţin 23 de studenţĭ: şi fundaţiunea de 3000 fl. pentru ajutorarea studenţilor gr. or. românĭ de la gimnaziul românesc din Beiuş.

A murit la 5 Noembrie 1870 în Oradea Mare.

APENDICE

Alexianu (Gheorghe).— Medic, (vezĭ pagina 9). Incetat din viaţă la 1897.

Asaky (Gheorghe).—Medic, (vezĭ pagina 14). Intors în ţară la 1897, i se dă printr'o lege specială direcţiunea institutulŭi de gynecologie, creat printr'o lege specială.

Băjenaru (Ioan). — Tenor, născut la Păşcanĭ în 1863.

Dupĕ ce a terminat studiile muzicale în Conservatorul din Bucurescĭ, a debutat la 1887 pe scena Teatrulŭi naţional în opereta *Giroflé-Girofla*.

Apoĭ a plecat la Milan, spre a'şĭ complecta studiile. Intors în ţară, este angajat ca prim-tenor al opereĭ române din Capitală şi debutează în opera *De'aş fi rege;* apoĭ cântă în *Carmen, Lucia, Ernani, Traviata, Faust, Cavalleria Rusticana, Aida,* etc.

In maĭ toate aceste opere, Băjenaru a cântat împreună cu cele maĭ renumitĕ cântăreţe române precum Darclée, Theodorini, Nouvina.

In cursul luneĭ Martie 1898, a jucat dimpreună cu Darclée la Constautinopole în faţa Sultanulŭi care 'ĭ a conferit pentru meritele sale decoraţia otomană *Medgidie*.

Beldiman (Alexandru).— Ziarist, (vezĭ pagina 25). A încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1898.

Beldiman (Alexandru. A.) — Diplomat, născut în Iaşĭ la 16 Maĭ 1855. A făcut studiile în streinătate şi a dobêndit la 1877 titlul de doctor în drept de la facultatea din Berlin, fiind în 1876 laureat cu medalia de aur.

A intrat în diplomaţie la 1878 ca secretar al agenţieĭ din Berlin şi la 1879 a trecut cancelar al agenţieĭ diplomatice şi consulatulŭi general din Sofia. Gerant al acesteĭ agenţiĭ de la 1879 Septembrie până la 1880 Decembrie, trece la această epocă prim secretar al legaţiuneĭ din Viena. La 1881 este transferat la legaţia din Berlin. In timpul conferinţeĭ internaţionale pentru cestiunea Dunăreĭ, este delegat pe lângă Legaţiunea din Londra de la 1883 Februarie până la Martie acelaş an. La 1883 vine în Bucurescĭ şi este însărcinat provizoriu cu funcţiile de şef al divizieĭ politice din administraţia centrală a Ministerulŭi de Externe.

De la această epocă înainte, este la 1883 şef al divizieĭ politice din Minister; la 1883 Iulie, însărcinat cu afacerile Legaţiuneĭ din Berlin până la August 1883; la 1883 Septembrie, ataşat pe lângă prim-Ministrul I. C. Brătianu când a mers la Gastein spre a se întâlni cu principele de Bismark până la Octombrie 1883; la 1884 Octombrie 29 însărcinat cu funcţiile de secretar-general până la 4 Decembrie 1884; la 1885 Ianuarie 14 însărcinat din noŭ cu funcţiile de maĭ sus până la 7 Februarie 1885; la 1885 Martie 1, agent diplomatic şi consul gene-

ral la Sofia; la 1885 Martie 4 însărcinat cu funcţiile de secretar-general până la 24Maĭ 1885; la 1885 Iulie 11 însărcinat din noŭ cu funcţiile de maĭ sus până la 31 August 1885; la 1885 Octombrie ataşat pe lângă prim-ministrul I. C. Brătianu, când a mers la Friedrichsruhe şi Viena, în urma revoluţiuneĭ de la Filipopole; la 1886 Februarie este trimis în misie la Berlin pentru negociările comerciale; la 1886 Maĭ, trimis din noŭ în misie la Berlin până în August 1886; la 1886 August 25, însărcinat cu funcţiile de secretar-general până la 2 Septembrie 1886; la 1887 Ianuarie, trimis în misie la Berlin pentru încheiarea tractatuluĭ de comerciu cu Germania până la Februarie 1887; la 1888 Iulie 1, trimis extraordinar şi Ministru plenipotenţiar la Belgrad până la 1 Octombrie 1888, când a demisionat.

Demisionat la 1888 în urma retragereĭ guvernuluĭ liberal, de şi fusese rugat de noul guvern să'şĭ păstreze situaţiunea, n'a reintrat în diplomaţie de la 1895.

Atuncĭ la 9 Octombrie e numit secretar general ai Ministeruluĭ de Externe şi la 1 Ianuarie 1896 Ministru plenipotenţiar la Berlin, post pe care 'l ocupă până în prezent.

Beller (Arnold).—General de brigadă, născut la 8 Iulie 1844. Elev al şcoaleĭ militare în 1861, sub-locotenent în 1863, maior la 1875.

E înălţat colonel la 1884 şi general de brigadă la 1897. Toate gradele le-a dobândit în arma cavalerieĭ.

Bengescu (Gheorghe). — Diplomat, (vezĭ pagina 25). La 1888 demisionează din funcţiunea de Ministru plenipotenţiar la Bruxelles.

Brătianu (Ioan. I.) — Inginer, fiul luĭ I. C. Brătianu. A făcut studiile în ţară şi le-a terminat la Paris, unde a urmat cursurile şcoaleĭ politechnice şi şcoaleĭ de poduri şi şosele. Intors în ţară a intrat ca inginer în serviciul căilor ferate, unde a ocupat cât-va timp funcţiunea de şef de secţie. La 1897 Martie 31. a intrat în Ministerul de sub preşidenţia luĭ Dim. Sturdza, luând portofoliul Lucrărilor publice.

Candiano (Constantin).— General de brigadă, născut la 5 Septembrie 1843. Intrat în şcoala militară la 1861, este înălţat sub-locotenent la 1863, maior la 1875, colonel la 1890 şi general de brigadă la 1898.

Cantucuzino J. A. (Zizine).—Om politic, (vezĭ pagina 43). A încetat din viaţă în Bucurescĭ la 1898.

Ferdinand de Hohenzollern.— Principe al Românieĭ, (vezĭ pagina 73). A fost înălţat la gradul de general de brigadă în 1898

Flechtenmacher (Alexandru).—Compozitor muzical, (vezĭ pagina 76). A încetat din viaţă la 1898.

Grandea (Grigore).— Publicist, (vezĭ pagina 92). A încetat din viaţă la 1898.

Marcu (Samuel).— Inginer mecanic şi electrician, născut în Bucurescĭ la 1864, de origină izraelită. A făcut studiile la şcoala politechnică federală din Zurich şi la Viena.

Intors în ţară la 1890 după ce făcuse timp îndelungat practică în stabilimentele Schwarzkopf din Berlin, Luther din Brunswig, a început să se ocupe cu electricitatea industrială. Acestuĭ inginer sunt datorite primele instalaţiunĭ de electricitate în Bucurescĭ, precum la şoseaua Kisseleф, Bulevardele Academieĭ, Colţea, Elisabeta, grădina Cişmegiu, palatul Cotroceni. Acum a luat pentru compania *Continentala* concesiunea iluminăreĭ cu electricitate a oraşuluĭ Iaşĭ.

Negrescu (Leonida).—Arhitect, născut în Bucurescĭ la 1857. In acest oraş a făcut studiile liceale şi şcoala de podurĭ şi şosele. Apoĭ a plecat la Paris, unde a urmat de la 1879 până la 1888 cursurile şcoaleĭ de Bele-arte, obţinând diploma de laureat. In acest interval, în ultimiĭ anĭ aĭ şederei sale la şcoală, a fost numit de guvernul francez sub-inspector la lucrările clădireĭ şcoaleĭ centrale din Paris şi apoĭ inspector